

Trường Dạ Vị Ương - Hiểu Cừ

Contents

Trường Dạ Vị Ương - Hiểu Cừ	2
1. Hiểu Cừ - Chương 1	2
2. Hiểu Cừ - Chương 2	6
3. Hiểu Cừ - Chương 3	8
4. Hiểu Cừ - Chương 4	10
5. Hiểu Cừ - Chương 5	13
6. Hiểu Cừ - Chương 6	16
7. Hiểu Cừ - Chương 7	19
8. Hiểu Cừ - Chương 8	22
9. Hiểu Cừ - Chương 9	25
10. Hiểu Cừ - Chương 10	28
11. Hiểu Cừ - Chương 11	31
12. Hiểu Cừ - Chương 12	34
13. Hiểu Cừ - Chương 13	37
14. Hiểu Cừ - Chương 14	40
15. Hiểu Cừ - Chương 15	43
16. Hiểu Cừ - Chương 16	47
17. Hiểu Cừ - Chương 17	50
18. Hiểu Cừ - Chương 18	53
19. Hiểu Cừ - Chương 19	56
20. Hiểu Cừ - Chương 20	60
21. Hiểu Cừ - Chương 21	64
22. Hiểu Cừ - Chương 22	69
23. Hiểu Cừ - Chương 23	70
24. Hiểu Cừ - Chương 24	73
25. Hiểu Cừ - Chương 25	75
26. Hiểu Cừ - Chương 26	78
27. Hiểu Cừ - Chương 27	81
28. Hiểu Cừ - Chương 28	83
29. Hiểu Cừ - Chương 29	86
30. Hiểu Cừ - Chương 30	87
31. Hiểu Cừ - Chương 31	92
32. Hiểu Cừ - Chương 32	94
33. Hiểu Cừ - Chương 33	97
34. Hiểu Cừ - Chương 34	100
35. Hiểu Cừ - Chương 35	103
36. Hiểu Cừ - Chương 36	106
37. Hiểu Cừ - Chương 37	108
38. Hiểu Cừ - Chương 38	111
39. Hiểu Cừ - Chương 39	114
40. Hiểu Cừ - Chương 40	117
41. Hiểu Cừ - Chương 41	119

42. Hiểu Cừ - Chương 42	121
43. Hiểu Cừ - Chương 43	124
44. Hiểu Cừ - Chương 44	126
45. Hiểu Cừ - Chương 45	128
46. Hiểu Cừ - Chương 46	131
47. Hiểu Cừ - Chương 47	134
48. Hiểu Cừ - Chương 48	136
49. Hiểu Cừ - Chương 49	139
50. Hiểu Cừ - Chương 50	141
51. Hiểu Cừ - Chương 51	144
52. Hiểu Cừ - Chương 52	147
53. Hiểu Cừ - Chương 53	150
54. Hiểu Cừ - Chương 54	153
55. Hiểu Cừ - Chương 55	155
56. Hiểu Cừ - Chương 56	159
57. Hiểu Cừ - Chương 57	164
58. Hiểu Cừ - Chương 58	167
59. Hiểu Cừ - Chương 59: Phần Kết	172

Trường Dạ Vị Ương - Hiểu Cừ

Giới thiệu

Đêm Dài Bất Tận Thể loại: Hắc bang tình cừ Edit: __YR__Beta: Lam Phi Bối cảnh: nước Mỹ, cuối những năm 99 đầu nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-da-vi-uong-hieu-cu>

1. Hiểu Cừ - Chương 1

Lần đầu tiên Chu Chính gặp Tưởng Tiệp là vào sinh nhật hai mươi tám tuổi của mình. Cậu nhóc xinh đẹp này chính là một trong những món quà vô giá, độc nhất vô nhị mà anh nhận được.

Ngồi tại gian phòng chữ Chính trên lầu cao nhất của tòa nhà Phần Dạ, Chu Chính hơi híp mắt. Xuyên qua khe hở của tấm bình phong, có thể trông thấy Tưởng Tiệp đang đứng ở cửa, lưng túng dang rộng hai cánh tay mảnh mai để vệ sĩ lục soát, trong khoảnh khắc dừng quần bị chạm phải, cậu ta còn sợ sệt khe khẽ run lên. Tưởng Tiệp rút rè đưa mắt nhìn người mặc đồ đen mặt lạnh như tiền, vẻ bình tĩnh cậu cố nựng tạo khi mới vào phòng vừa chạm phải cái nhúu mày nhẹ của người kia lập tức sụp đổ.

Chu Chính cười thâm, cặp lông mày đen rậm khí khái từ từ giãn ra. Anh nghiêng đầu, nhìn sang Giang Sơn ngồi bên cạnh, hỏi:

“Đã kiểm nghiệm chưa?”

“Cậu ta tên Tưởng Tiệp, thiếu niên mới lớn đó anh! Dậy thì muộn, thân thể vẫn còn hơi non nớt, không chỉ đẹp thôi đâu, còn là một thằng nhóc rất thú vị. Đây quả là một bất ngờ lớn đó ghen! Đến cả Thẩm Bình còn không tin vào mắt mình cơ mà!”

Giang Sơn vắn về chén rượu ngát mùi uất kim hương trong tay, từng lớp rượu vang xô nhau nghiêng ngã dưới ánh đèn mờ nhạt, rọi lên đường nét khuôn mặt nhả nhặn của hắn. Hắn nhìn Thẩm Bình đứng phía sau Chu Chính này giờ, bĩu môi bảo: “Có thể khiến tên đầu gỗ Thẩm Bình này chào cờ, trên đời chẳng có mấy ai đâu!”

Nói xong Giang Sơn cười giễu, để lộ hàm răng trắng sáng đều đặn.

“Ồ! Thật hả?” Chu Chính quay đầu nhìn Thẩm Bình, “Vậy nên làm thế nào bây giờ? Ngay cả Thẩm Bình nhà chúng ta mà cũng mất kiểm chế ư? Này Thẩm Bình, nếu như cậu thích thật, anh tặng lại cậu luôn đó.”

Thanh niên dong dong cao tên Thẩm Bình đang khoanh tay đứng sau Chu Chính thoảng đổ mặt, đập lại:

“Sao anh lại nghe Giang Sơn nói vậy? Cái đồ miệng chó không phun nổi gà voi, chỉ thích giả nhân giả nghĩa, làm gì thoát ra được lời nào tử tế?”

Chu Chính nghe xong bật cười: “Nói hay lắm Thẩm Bình! Nhưng nếu Giang Sơn không như vậy, sao nó đảm đương nổi chức vị ông chủ Phần Dạ đây?”

“Khụ,” Giang Sơn cố tình ho khan cắt ngang trò móc mĩa của hai kẻ nọ, “Tôi mà không điều hành cái Phần Dạ này, lấy đâu chỗ cho các người ăn chơi trác táng hả?”

Giang Sơn vừa dứt lời thì một vệ sĩ áo đen tiến đến, dẫn theo Tưởng Tiệp đi đằng sau.

“Chính ca, người tới rồi.”

Nói xong, vệ sĩ lui xuống.

Tưởng Tiệp mặc sơ mi trắng mới toanh, ngay cả nếp gấp trên áo cũng chưa là phẳng, bên dưới diện quần bò xanh, vóc người không cao không thấp, nhưng chân thì rất dài. Hai tay cậu buông thõng bên mình, bàn tay mảnh dẻ mềm mại. Chu Chính ngẩng đầu nhìn Tưởng Tiệp, tầm mắt giữ nguyên một lúc rồi hạ xuống, sau đó liếc sang Giang Sơn nhướng nhướng mày tỏ ý đã hiểu.

Khó trách Thẩm Bình lại... Ha ha ha! Chu Chính nghĩ bụng giây lát, lại nhìn Tưởng Tiệp, phát hiện ra cậu ta đang nghiêng đầu nhìn Giang Sơn, mãi đến khi Giang Sơn lên tiếng:

“Lại đây, gặp Chính ca đi.”

Tưởng Tiệp dời tầm mắt sang Chu Chính, hòa nhã nói:

“Chào Chính ca, tôi là Tưởng Tiệp, mong được giúp đỡ.”

Khi nói chuyện mắt nhìn thẳng, ngôn từ đúng mực, nhất định là được giáo dục tốt. Chu Chính vừa ngẫm đánh giá vừa ra hiệu cho Tưởng Tiệp ngồi xuống bên cạnh mình. Tưởng Tiệp do dự một lát mới ngồi, nhưng lưng lại cứng ngắc không tự nhiên. Hai tay cậu đặt trên đùi, ngón tay dài, có thể thấy rõ mạch máu trên mu bàn tay, tuy đẹp nhưng không hề nữ tính, vẫn toát lên nét dẻo dai chắc khỏe của đàn ông. Chu Chính âm thầm quan sát từng chi tiết, nhận ra Tưởng Tiệp rất chú tâm tới không gian xung quanh. Thị giác của cậu ta có vẻ rất nhạy bén, đến camera được cài bí mật ở góc khuất sáng cũng thu hút sự chú ý của Tưởng Tiệp. Nếu đây không phải là khả năng trời phú, thì nhất định do huấn luyện chuyên nghiệp mà thành.

“Muốn uống gì không?” Chu Chính hỏi.

“Tôi không khát.” Tưởng Tiệp lắc đầu đáp.

“Bao tuổi rồi?”

“Mười tám.”

“Thật sao? Trông cậu chỉ mười sáu là cùng.”

“Tháng trước vừa mới sang mười tám xong, Chính ca có thể xem chứng minh thư của tôi.”

“Thôi khỏi, tôi tin cậu. Tốt nghiệp trung học chưa?”

Tưởng Tiệp im lặng gật đầu, nhưng không lên tiếng. Chu Chính nghĩ, thằng nhóc này thật kiệm lời, chỉ trả lời những gì anh hỏi, không nói bất kì câu dư thừa nào. Thái độ tự nhiên không giả tạo, lại không có vẻ gì là người từng trải, hoàn toàn khác những thằng bé từng được đưa tới trước đây. Khi Tưởng Tiệp ngược lên nhìn anh, đôi mắt cậu đen láy, lẳng lặng thuần khiết, nét mặt chăm chú thật động lòng người. Chu Chính vuốt cằm, nhân lúc tay che miệng, trộm nở nụ cười.

“Ăn gì chưa?”

“Tôi chưa.”

“Giang Sơn, chuẩn bị chút đồ ăn cho cậu ta trước đi! Anh đợi cậu dưới lầu.”

Nói xong Chu Chính bước đến thang máy cá nhân nơi góc phòng, Thẩm Bình giữ khoảng cách vài bước theo sau, mấy tên đàn em mặc đồ đen cũng vội vã theo cùng, nháy mắt đã không thấy bóng.

“Nhà cậu mở quán cơm, chắc cậu cũng thuộc loại sành ăn nhỉ, thích món gì nào?” Giang Sơn hỏi Tưởng Tiệp.

Tưởng Tiệp hơi giật mình nhìn Giang Sơn, ánh mắt càng thêm lo lắng, nhưng Giang Sơn lại cười cười:

“Có vấn đề gì sao? Những gì tôi biết không chỉ có thể thôi đâu! Không điều tra kĩ càng sao có thể để cậu lại gần Chính ca như vậy? Nhanh, tối nay cậu muốn ăn gì?”

“Gì cũng được.”

“Chắc, biết ngay là sẽ nói vậy mà. Tôi gọi cho cậu bát canh với mấy món xào, muốn ăn gì thêm thì tẹo cứ bảo với cái người đưa đồ ăn lên nhé!”

Tưởng Tiệp thấy Giang Sơn định đi, hơi do dự, rốt cuộc vẫn lên tiếng:

“Các anh, các anh sẽ không làm gì bất lợi đối với người nhà của tôi chứ?”

Giang Sơn ngoảnh đầu nhìn Tưởng Tiệp, rồi quay trở lại ngồi xuống đối diện với cậu:

“Vì sao cậu lại nghĩ như vậy?”

“Theo thỏa thuận nếu tôi đến đây, năm trăm nghìn đô kia coi như xí xóa, các anh sẽ không làm phiền gia đình tôi nữa. Thế nhưng tôi vẫn chưa nghe được lời cam đoan nào từ anh.”

“Tôi cam đoan thì cậu sẽ tin sao?”

“Vì sao lại không tin?”

Giang Sơn bị Tưởng Tiệp hỏi đơ cả người, suy nghĩ lúc lâu mới nói:

“Cậu ngây thơ thật, hay là giả vờ thế?” Hỏi xong hần lại thấy hơi chán nản, “Xem ra tôi vẫn nên nói rõ ràng, người ép ba cậu trả tiền là Phùng lão tam. Lão ta muốn xin xỏ vài thứ nên dâng cậu lên lấy lòng Chính ca. Rất có thể vì thấy cậu vừa mắt, lão mới giảng bày dụ ba cậu cắn câu. Chuyện lần này thực sự không liên quan gì đến Chính ca hết, từ trước đến nay anh ấy còn chẳng biết đến sự tồn tại của cậu. Vậy nên ân oán thù hận gì cũng đừng đổ lên đầu Chính ca, hiểu chứ?”

Tưởng Tiệp giật mình nhìn Giang Sơn, lo lắng trong mắt càng thêm chồng chất, Giang Sơn tiếp tục:

“Cậu cũng không cần phải sợ, Chính ca vốn là người đã thích ai thì sẽ càng tỏ ra xa cách với người đó. Nếu cậu và anh ấy có duyên, nhất định sau này cậu sẽ hiểu. Cho nên mới nói, nếu Chính ca thích cậu thật, anh ấy sẽ hết lòng bảo vệ cậu, và cả người nhà của cậu nữa.”

“Thôi khỏi, chỉ cần không làm phiền đến gia đình tôi là tốt rồi.”

“Ày!” Giang Sơn chậm rãi đứng lên, “Bị chính người nhà bán đi mà còn lo nghĩ cho bọn họ như vậy ư? Anyway, ông trời quả là hào phóng, ban cho cậu diện mạo đẹp đẽ như thế này, tôi thấy cậu cũng là người thông minh, tự biết cư xử sao cho phải nhé!” Trước khi đi, hần còn bồi thêm một câu, “Mà sau này đừng thấy ai cũng nhìn, ánh mắt cậu rất mê người biết không.”

Hai má Tưởng Tiệp nóng phừng lên, cậu nhìn Giang Sơn cười ranh mãnh đi khỏi, hít một hơi thật sâu. Khi trong phòng lớn chỉ còn lại một mình, Tưởng Tiệp mới bót căng thẳng đi đôi chút. Hai tay đan vào nhau, cậu khẽ ngả mình về phía sau. Vốn đang nghĩ ngợi những lời Giang Sơn nói, chẳng hiểu sao tâm trí lại dần chuyển sang người đàn ông tên Chu Chính kia, nhớ đến cặp mắt sắc bén của anh ta, uy quyền nhưng không hề dữ tợn, ngay cả khi cởi mở dễ gần chúng vẫn khiến người ta có cảm giác bị áp bách! Rồi sau đó Tưởng Tiệp nghĩ về gia đình mình cùng bao nhiêu chuyện đã xảy ra trong mấy tháng qua. Tâm trạng cậu bắt đầu rối bời, đầu cũng đau nhức.

Hoàng hôn dần buông xuống, khoảng trời trên mặt hồ Michigan gió nổi mây vần. Phần Dạ nằm ngay bên hồ lớn, trang hoàng bằng những ánh đèn nê ông đỏ rực, bùng lên như đuốc cháy trong bóng đêm, chẳng sợ

hải bất kì điều gì. Đây là địa điểm ăn chơi nổi tiếng nhất thành phố, được thiết kế xây dựng lại từ một tòa nhà thế kỉ 19, trang bị những thiết bị tối tân nhất, hình thức giải trí, dịch vụ nào cũng có. Thế nhưng Phần Dạ có thể sừng sững tồn tại đến ngày hôm nay là nhờ vào bí mật cất giấu ở tầng cao nhất của nó, tầng 12. Mỗi gian phòng đều có thang máy riêng nối thẳng với hầm để xe dưới lòng đất, bên trong bố trí thiết bị chống nghe trộm và theo dõi, dù đón tiếp ai, bàn chuyện gì, người ngoài tuyệt đối không thể biết được. Thẻ VIP của Phần Dạ cũng không được bán công khai, nơi đây chỉ tiếp những vị khách đặc biệt, từ chính khách quan trọng, thương nhân tai to mặt lớn, đến đại ca xã hội đen của các quốc gia. Ông chủ Giang Sơn của Phần Dạ trông bề ngoài thì có vẻ là người thoải mái, nhưng thực ra lòng dạ thâm sâu khó lường, là một nhân vật cực khó đối phó. Người ngoài ai cũng rõ, Phần Dạ chính là tai mắt của Chu Chính. Có vô vàn giai thoại về con người này, nghe đâu anh ta nửa chính nửa tà, không hẳn là tốt nhưng cũng không thực sự xấu xa, nổi tiếng giàu có, có máu mặt và được hậu thuẫn vững chắc. Với tư cách con nuôi của Hồng thúc, đại ca xã hội đen ở phố Tàu, Chu Chính tiếp quản cơ ngơi của cha sau khi Hồng thúc mất, anh ta làm việc rất kín tiếng, hiếm khi xuất đầu lộ diện. Bởi vậy không ai rõ thực hư thế nào, chỉ biết rằng Chu Chính, Giang Sơn, và Thẩm Bình – người chuyên phụ trách việc bảo đảm an toàn cho Chu Chính, một khi ba người họ phối hợp, làm ăn vụ nào là thành công vụ đó, còn nội tình phức tạp bên trong thì khó ai nắm rõ được.

“Lần này Phùng lão tam bỏ ra không ít tâm huyết nhĩ, tìm được một thằng nhóc ngon nghề như vậy!” Chu Chính nhìn Giang Sơn mở cửa bước vào, hỏi: “Không biết lão ta có mục đích gì đây?”

“Lão biết quyền kinh doanh du thuyền casino đã về tay chúng ta, muốn xin tham gia cùng.”

Chu Chính nhíu mày, trầm ngâm suy nghĩ một lát, “Cậu trả lời như thế nào?”

“Em nói chuyện này em không tự quyết định được. Em cũng cân nhắc lại tình hình du thuyền, vẫn thấy kinh doanh độc lập là tốt nhất. Chúng ta cũng đã độc quyền khu vực, cần gì phải hợp tác với ai khác, tránh rắc rối phiền phức. Nhưng Phùng lão tam quả thực cao tay, Tướng Tiệp kia nhìn có hơi giống Hiểu Thanh.”

“Ừ,” Chu Chính vắn về điều xì gà trong kẽ tay, nghĩ về cặp mắt đen láy của Tướng Tiệp, “Điều tra về thân thế cậu ta chưa?”

“Hơi bị hay ho luôn!” Giang Sơn ngồi đối diện Chu Chính nói, “Anh có biết Lâm Nguyên không? Ông hần ta là thượng sĩ người Hoa đầu tiên của Chicago, còn cha hần đứng đầu đám cảnh sát ở phố Tàu. Lâm Nguyên năm nay tuy chưa đến ba mươi tuổi nhưng đã được thăng lên đồng cấp với cha hần, trở thành cảnh sát trưởng trẻ tuổi nhất Chicago, tiếng tăm lừng lẫy! Mà cái tên Lâm Nguyên xuất thân từ giới cảnh sát tinh anh này lại chính là anh rể tương lai của Tướng Tiệp. Khó hiểu ở chỗ, cha Tướng Tiệp vay nặng lãi đánh bạc, không xoay sở nổi nên mới phải gán con mình trả nợ, vậy mà Lâm Nguyên vẫn làm như không biết gì, thú vị ha? Em bảo này, Tướng Tiệp không phải hạng xoàng đâu, anh phải cẩn thận đối phó đấy. Ha ha!”

“Thế thôi hả?” Chu Chính nhìn Giang Sơn, “Với khả năng của cậu, chỉ có thể tra ra vài chuyện cỏn cón như vậy thôi sao?”

“Tất nhiên là không rồi, nhưng nếu em nói hết với anh thì đâu còn gì vui nữa? Cũng nên để cho hai người từ từ tìm hiểu nhau chứ!”

“Cậu nghĩ anh để mắt đến cậu ta?”

“Giờ có lẽ không, nhưng tương lai thì chưa chắc. Em đã duyệt qua vô số người, thằng nhóc Tướng Tiệp này về sau nhất định sẽ là một báu vật, nếu anh không muốn thì hãy vì Phần Dạ tặng lại cho em, đôn đốc dạy dỗ hai năm, thế nào cũng trở thành MB hạng nhất.”

“Ba lẳng nhăng, cái gì cũng nghĩ ra được.” Sắc mặt Chu Chính hơi trầm xuống, dường như anh biến thành một con người khác, Giang Sơn vội vàng giải thích:

“Giờn vậy thôi mà anh cũng tin hả? Anh muốn chơi đùa với thằng nhóc đó thì nhất định phải đề phòng. Chỉ tội nhân viên an ninh Thẩm Bình của chúng ta trách nhiệm càng thêm nặng nề, chứ gì thì gì vẫn phải cẩn thận một chút.”

Thẩm Bình im lặng nãy giờ lúc này mới mở miệng:

“Nếu biết không có gì tốt lành thì đừng để ở bên cạnh, như vậy không phải tự rước họa vào người ư?”

“Rồi rồi,” Chu Chính đứng lên, phúi phúi quần áo, “Nếu cậu ta thật sự là nằm vùng thì cũng đâu dễ dàng thăm dò được ngọn ngành tình hình nội bộ của chúng ta. Anh xuống lầu đánh mặt chược với mấy lão già đây. Giang Sơn, cậu đưa Tưởng Tiệp đến căn hộ ven hồ, tạm thời để cậu ta ở đó, đừng có nói cho ai biết. Những việc còn lại khi nào về thì bàn sau!”

Lúc này Tưởng Tiệp đang ngồi ngay ngắn trong gian phòng chữ Chính nọ, ánh mắt trẻ măng đơn thuần, hoàn toàn không đoán định được tương lai nào đang chờ đợi mình ở phía trước.

2. Hiểu Cừ - Chương 2

Với tay tắt đèn, Tưởng Tiệp nghiêng mình nằm trong chăn, theo thói quen đưa một tay lên gối đầu. Giữa bóng đêm, hai mắt cậu mở thao láo. Tuy đã dọn đến đây một tuần rồi nhưng cậu vẫn lạ giường, hôm nào cũng trằn trọc quá nửa đêm mới ngủ được. Đây là căn hộ penthouse hai tầng nằm trên nóc tòa cao ốc ven hồ lớn, tầng trên là phòng ngủ chính cùng ba gian phòng cho khách, cộng thêm một phòng họp nhỏ. Tầng dưới cũng có một phòng ngủ liền kề phòng sách, diện tích vừa phải nhưng có cửa sổ nhìn ra hồ, Tưởng Tiệp đoán đo mãi rồi cuộc quyết định ở đây.

Kể từ lần gặp mặt ngắn ngủi tại Phần Dạ đêm đó, người đàn ông tên Chu Chính kia vẫn chưa xuất hiện, ngay cả Giang Sơn luôn chủ động liên hệ với cậu cũng không gọi cú điện thoại nào. Quyết tâm không chùn bước trước nghịch cảnh của Tưởng Tiệp bắt đầu lung lay. Dù sao cậu mới chỉ là đứa trẻ mười tám tuổi, mỗi khi nghĩ đến tương lai phía trước, lòng cậu lại vô thức run lên.

Tưởng Tiệp trở mình, nằm quay lưng về phía bầu trời đen kịt ngoài cửa sổ. Gió trên cao rít gào đập vào cửa kính, vừa mới qua đi, lát sau lại rền rĩ kéo về. Cuối cùng giữa những hồi gió chột đến chột đi ấy, hai mắt cậu dần dần khép lại. Giấc ngủ nhanh chóng ập tới, linh hồn nhẹ bẫng, đung đưa, bắn khoắn ngắm nhìn cơ thể của mình vài lần rồi bay đi mất.

“Hai người đang làm gì? Đang làm cái gì vậy hả?” Đó là tiếng kêu gào thảm thiết của chị gái, “Điên rồi sao? Các người điên rồi sao?”

“Đồ súc sinh! Mày là đồ súc sinh! Sao tao lại sinh ra cái thứ súc sinh như mày chứ!” Trong cơn cuồng nộ, người mẹ thường ngày luôn biết cách kiểm soát bản thân thẳng tay giáng cho đứa con quần áo xộc xệch đang nửa nằm nửa ngồi trên giường một loạt những cú tát, cái này nối tiếp cái kia. Là mộng sao? Là mộng nên mới không thấy đau phải không? Lâm Nguyên nhào tới giữ lấy tay mẹ:

“Là lỗi của con, là tại con uống rượu nên nhìn nhầm Tiểu Tiệp thành A Mẫn! Có trách thì hãy trách con!”

Chỉ có ba vệt vàng giữ chặt mẹ lại, quay đầu nhìn cậu với ánh mắt đầy đau xót cùng yêu thương. Cả người Tưởng Tiệp như bị rút cạn sức lực, bên tai là bao âm thanh hỗn độn, chất vẩn có, khuyển giải có, gào khóc đến sức cùng lực kiệt cũng có...Mãi đến khi một tiếng hét chói tai vang lên, Tưởng Tiệp mới nhận ra chiếc kéo trên tay mẹ đã ngày gần kề...

Giật mình choàng tỉnh khỏi ác mộng, Tưởng Tiệp thở hổn hển, tay lần mò đến vị trí xương quai xanh. Vết thương nơi đó vừa mới lành, vẫn còn màu hồng nhạt của lớp da non. Lúc ấy vì có người kịp thời kéo mẹ lại nên mũi kéo chệch hướng, tuy chỉ xẹt qua một đường cắt nhỏ nhưng máu vẫn chảy không ngừng.

Mọi chuyện cứ như vừa mới xảy ra.

Tưởng Tiệp đi chân đất tới phòng ăn, rót một cốc nước lạnh uống ừng ực hai ngụm lớn. Hô hấp dần dần bình ổn lại, sau khi đầu óc tỉnh táo hơn, cậu chợt nhận ra có mùi thuốc lá thoang thoang. Nhưng Tưởng Tiệp đâu có hút thuốc. Từng cơn gió lạnh ù ù thổi vào từ căn phòng khách lớn phía sau. Cửa ban công khép hờ để lộ một khe hở nhỏ, khói thuốc theo đó len vào từ từ tản ra. Chu Chính đứng dựa lưng với Tưởng Tiệp, tay trên lan can hút thuốc, dưới chân rải rác vài mẩu đầu lọc. Tưởng Tiệp đi tới, mở cửa bước ra ban công, nhưng không lên tiếng.

“Sao đã dậy rồi?” Chu Chính quay đầu nhìn Tưởng Tiệp, “Gặp ác mộng à?”

“Ừm, sao anh biết?”

“Mặt cậu đều là mồ hôi kìa.”

“A,” Tưởng Tiệp quệt một cái, quả nhiên tay liền ướt nhẹp.

“Vào nhà đi, ngoài này lạnh lắm, cậu lại ăn mặc phong phanh như vậy.”

Chu Chính vừa nói vừa dụi đầu thuốc, mở cửa cùng Tưởng Tiệp quay trở vào.

“Không ngủ được sao? Có muốn uống chút rượu không?” Chu Chính đi tới chỗ tủ rượu ở quầy bar.

“Tôi không uống.”

“À phải rồi, cậu mới mười tám nhỉ?” Chu Chính cầm chai rượu vang đỏ, “Vì sao ngủ không ngon?”

“Lạ giường.”

“Hay là về nhà mang gối của cậu đến đây đi. Hồi bé Thẩm Bình lạ giường, đi đâu cũng khư khư ôm theo cái gối của mình.”

“Vậy sao?” Tưởng Tiệp cảm thấy đêm nay Chu Chính có gì đó khác lạ, “Không cần phiền phức như thế, đợi quen giường mới là ổn thôi.”

“Cậu coi lại mình đi! Vành mắt cũng có quầng thâm rồi.”

Chu Chính bước vòng ra sau lưng Tưởng Tiệp. Tưởng Tiệp chỉ mặc độc chiếc áo may ô màu trắng cùng quần ngủ màu xanh đậm bằng vải cotton. Bờ vai gầy nhỏ trơn nhẵn của cậu giữa màn đêm hiện lên láng bóng như ngọc. Ở hõm nông giữa hai xương quai xanh còn có một vết sẹo nhỏ màu hồng nhạt. Chu Chính đặt hai tay lên vai Tưởng Tiệp, lập tức cảm giác được cơ thể thẳng tắp dưới tay mình càng cứng ngắc hơn.

“Không cần căng thẳng như vậy, tôi sẽ không làm gì cậu.” Chu Chính dùng sức ấn Tưởng Tiệp ngã người vào ghế sofa, nói tiếp: “Cậu ngồi thẳng như vậy không thấy mỏi sao?”

“Tôi quen rồi.” Lưng Tưởng Tiệp không hề rời khỏi lưng ghế mềm mại, Chu Chính nói đúng, ngồi thế này thoải mái hơn nhiều.

“Sau này không cần phải câu nệ như thế, tôi cũng không để ý mấy tiểu tiết ấy. Nhìn là biết cậu được giáo dục tốt.”

“Mẹ tôi dạy bảo rất nghiêm khắc.”

“Ồ? Bình thường đều là nghiêm phụ từ mẫu, nhà cậu lại trái ngược nhỉ!”

“Bà ấy là người rất mạnh mẽ.”

“Mẹ cậu có nghiêm khắc với chị cậu như với cậu không?”

“Cũng không khác là bao.”

“Cậu đã bao giờ nghĩ, vì sao bọn họ cho vay nặng lãi không chọn chị cậu mà lại chọn cậu chưa?”

Tưởng Tiệp nhìn Chu Chính, nhưng không trả lời.

“Bởi vì tôi chỉ thích đàn ông.” Chu Chính hơi cau mày, “Còn cậu có thích đàn ông không?”

“Không phải anh đã điều tra về tôi rồi sao?”

“Người điều tra cậu là Giang Sơn, cậu ta không nói cho tôi biết.”

“Đây là bí mật đời tư, không phải sao?”

“Phải, nhưng tôi đã cho cậu biết bí mật của tôi rồi...” (bí mật ảnh là gay á =))

“Vậy nên tôi cũng phải chia sẻ bí mật của mình với anh?”

“Đại loại là như thế. Hơn nữa điều này có tính chất quyết định. Tôi vốn không ép uống người khác trong chuyện tình cảm bao giờ, nếu như cậu là trai thẳng, chơi đùa với cậu cũng chẳng có gì hay ho.”

“Không ép uống sao? Hiện tại không phải anh đang ép tôi ở lại đây ư?”

“Tôi chỉ muốn xem ý tứ cậu thế nào thôi.” Chu Chính đặt ly rượu xuống, “Đây là nhà của cậu, không cần phải bạc đãi bản thân ở căn phòng nhỏ tầng dưới, cứ dọn hết đồ lên phòng lớn tầng trên đi. Còn nữa, cậu muốn làm gì thì cứ làm, ví dụ như thi đại học chẳng hạn. Bình thường tôi sẽ không quấy rầy cậu, mỗi khi tới tôi sẽ gọi cho cậu trước. Nếu như cậu không muốn tôi đến thì cứ nói với tôi một tiếng.”

Chu Chính vừa nói vừa quan sát Tưởng Tiệp đang cúi đầu trầm tư, cậu ngồi ở phía đối diện, lưng lại tự động thẳng tắp như cũ, làn tóc mềm mại che khuất tầm mắt, không thể đoán được cậu đang suy nghĩ điều gì. Chu Chính thật sự cảm thấy Tưởng Tiệp rất khép mình, cũng rất đề phòng người khác, là một thằng bé luôn cất giấu kín kẽ mọi tâm tư. Thật tình, mới mười tám thôi mà sao đã có nhiều ưu phiền như vậy?

“Tôi có thể về nhà không?”

“Ở đâu mà chẳng giống nhau? Cậu thực sự muốn về nhà sao?”

Tưởng Tiệp hiểu rõ ẩn ý của Chu Chính. Đúng vậy, dù có muốn về nhà thì mẹ cũng sẽ không cho cậu bước qua cửa. Vì thế Tưởng Tiệp chấp thuận nói, “Tôi đã rõ rồi, chỉ cần tôi ở lại đây, làm cái gì anh cũng sẽ không can thiệp.”

“Chính xác.”

“Anh thực sự không bận tâm nếu tôi tiếp tục đi học?”

“Cậu cứ tranh thủ ôn thi đại học cho tốt. Cuộc sống của cậu vẫn theo những kế hoạch cậu đã vạch ra từ trước, không cần thay đổi. Mọi chuyện vốn dĩ không hề phức tạp như cậu nghĩ.”

3. Hiểu Cừ - Chương 3

Căn nhà ngăn nắp giống như không có ai ở. Đồ đạc tầng trên vẫn nguyên vẹn chưa được động tới, ngay cả thảm trải sàn cũng không in một dấu chân. Có vẻ Tưởng Tiệp chưa hề lên đây ngó qua. Phòng khách dưới lầu cũng thế, đồ trang trí không thiếu mất một thứ nào, thậm chí vị trí của chúng cũng không hề bị xê dịch. Chỉ có căn phòng nhỏ bên cạnh phòng sách là để cửa mở, mọi thứ trên giường xếp rất gọn gàng, đến chiếc gối cũng phẳng lì không một nếp nhăn. Tủ quần áo chỉ có vài bộ đơn giản để thay đổi, treo ngay ngắn một bên, hơn nửa tủ trống trơn. Bộ đồ mặc hôm gặp Chu Chính đã được giặt sạch sẽ, gấp gọn đặt ở góc tủ, dường như Tưởng Tiệp chưa mặc thêm lần nào. Phòng ăn thì có vẻ được sử dụng, nước thấm ra còn chưa khô. Thế nhưng đồ trong tủ lạnh vẫn còn nguyên, Tưởng Tiệp tự mua đồ ăn về đặt ở một góc riêng biệt. Giang Sơn cứ thế đi tuần ngôi nhà một vòng, không nhận được nghĩ bụng, thằng nhóc Tưởng Tiệp này e rằng còn cứng đầu hơn cả mình nghĩ.

Tiếng cửa mở vang lên, mái đầu đen của Tưởng Tiệp xuất hiện, trong tay cậu là túi giấy của hiệu bán thực phẩm ở phố Tàu, cậu cũng không có vẻ gì là giặt mình khi trông thấy Giang Sơn.

“Cậu biết tôi ở đây?” Giang Sơn lên tiếng trước.

“Dưới kia có vệ sĩ của anh.”

“Sau này nếu thấy có người trông giống vệ sĩ đứng dưới lầu thì đừng mất cảnh giác, ai biết đó là người của phe nào. Mà sao cậu dám chắc đó là vệ sĩ của tôi?”

“Thang máy có mùi nước hoa của anh.”

Căn hộ của Chu Chính chiếm toàn bộ tầng thượng tòa nhà, vì mục đích giữ an toàn mà được lắp một cầu thang máy riêng. Những cư dân khác trong cao ốc không được phép sử dụng, chỉ có Chu Chính và mấy người bạn hắn là có thể tự do ra vào.

“Ồ? Chính ca bảo thị giác của cậu rất nhạy bén, không ngờ khứu giác cũng tốt ghê nhỉ! Sao lại nghĩ là tôi mà không phải Chính ca?”

“Mùi nước hoa các anh dùng không giống nhau.”

Giang Sơn mỉm cười, nụ cười dần dần trở nên thâm thúy, hần nghĩ: Thảo nào Chính ca không sót ruột. Thằng nhóc này bản lĩnh đây mình, rất khó xơi!

“Cậu đang xem sách luyện thi, tính thi đại học hả?”

“Ừ,” Tưởng Tiệp cắt đồ vào tủ lạnh, “Thật ra đợt trước thi rồi, nhưng thành tích không cao, nên tôi định thi lại lần nữa.”

“Vừa ghé qua phố Tàu?” Giang Sơn chỉ vào cái túi to in tên cửa hiệu “Nam Bắc Hành” hỏi.

“Đúng thế.”

“Về nhà à?” Giang Sơn biết, cửa hàng của cha Tưởng Tiệp nằm trong một con ngõ nhỏ hẹp tại phố Tàu, nhà cậu ta cũng ngay gần đó.

Tưởng Tiệp khẽ gật đầu.

“Các anh, các anh không làm gì gia đình tôi đấy chứ?”

“Sao bọn tôi phải làm vậy? Lại có chuyện gì xảy ra hả? Có cần đích thân Chính ca đứng ra xử lý giúp không?”

“Thôi, không có gì.”

Tưởng Tiệp không nói gì thêm. Giang Sơn đoán chắc vì bị người nhà đóng cửa cổ tình tránh mặt nên Tưởng Tiệp mới cho rằng bọn họ bị làm phiền. Vì thế hắn không hỏi nhiều, chỉ nói:

“Không phải trong tủ lạnh có trứng sao? Cậu còn mua làm gì?”

“Những thứ đó không phải của tôi.” Tưởng Tiệp cầm ấm đi lấy nước, “Anh có muốn uống trà không?”

“Chính ca có để trà ở đây hả?”

“Tôi mới mua ở phố Tàu về. Nước chưa sôi, anh đợi một lát.”

Tưởng Tiệp đi vào phòng ngủ, mang bộ quần áo kia ra, đặt trước mặt Giang Sơn.

“Tôi giặt sạch sẽ rồi, cảm ơn anh.”

“Cứ giữ lấy! Tôi cũng không mặc vừa size của cậu. Ngồi xuống đi, tôi có chuyện muốn nói.”

Giang Sơn lấy một bao tài liệu trong chiếc cặp táp ra, lần lượt bày từng thứ trong đó lên bàn. Một tập chỉ phiếu, một tấm thẻ tín dụng, một thẻ tài khoản ngân hàng, và một vật nho nhỏ nữa, đó là một chiếc điện thoại di động có mẫu mã lạ hoắc Tưởng Tiệp chưa bao giờ thấy qua.

“Vốn định để cậu ra ngoại ô ở, không khí nơi đó rất trong lành. Nhưng Chính ca bảo cậu còn muốn học hành nên ở trong thành phố thuận tiện hơn. Cậu cứ ở lại đây, khi nào đến kì đóng tiền thì trả, đây là thẻ ATM và chỉ phiếu ngân hàng mang tên cậu, sẽ có người phụ trách chuyển tiền đúng hạn. Hàng tháng sẽ có hóa đơn các mục gửi đến, bình thường đều được thanh toán bằng chỉ phiếu. Cũng không rắc rối lắm, giống như lúc nhà cậu đóng tiền điện tiền nước thôi, chỉ có điều mắc hơn một chút. Còn đây là thẻ tín dụng phụ của Chính ca, thuận tiện hơn là dùng tiền mặt. Khi nào cần tiền mặt thì cậu dùng thẻ ATM được rồi. Chiếc điện thoại kia tốt hơn hết là cậu mang bên mình, tôi đã lưu mọi số điện thoại cần thiết vào trong đó. Khi nào có chuyện lớn thì gọi Chính ca, chuyện nhỏ thì gọi cho tôi. Mà cậu có bằng lái xe chưa?” Giang Sơn vừa nói vừa lấy một chùm chìa khóa ra, “Chiếc Lexus màu bạc trong bãi đỗ xe dưới tầng hầm, cậu cứ sử dụng tùy ý. Nếu như chưa biết lái thì có thể mời thầy tới dạy, dùng luôn xe kia mà tập. Rồi đó, cứ tạm vậy đi? Cậu có gì muốn hỏi không?”

Tưởng Tiệp cúi đầu nhìn mấy đồ vật trên bàn trà, không nhúc nhích:

“Vì sao lại đưa cho tôi những thứ này?”

“Cậu nói xem vì sao?”

Tưởng Tiệp ngẩng lên nhìn Giang Sơn, đôi lông mày thanh tú khẽ chau lại, gương mặt không có tí vui vẻ nào:

“Những người bị bán đi dâng cho Chính ca đều được đối xử như vậy sao?”

“Chính ca tuy hào phóng, nhưng cậu là người đầu tiên anh ấy chu cấp toàn bộ thể này.”

“Anh nói lại với Chính ca, tôi không cần chúng.”

Tướng Tiệp vừa nói vừa đứng lên, định bỏ đi. Ấm nước ban nãy đun trong phòng bếp đã sôi, rít dài một chập, Tướng Tiệp đi tới nhắc nó xuống thì nghe Giang Sơn ngồi sau lên tiếng:

“Nếu không cần, vậy cứ đặt ở chỗ này là được rồi. Chính ca muốn tôi tặng chúng cho cậu, tôi cũng không thể ôm nguyên xi về.” Giang Sơn đi vào phòng ăn, “Định mời tôi uống trà gì đây?”

Hai bàn tay đang nhanh nhẹn bỏ lá trà thêm nước của Tướng Tiệp bỗng ngừng lại, cậu quay nhìn Giang Sơn. Đường như không nghĩ anh ta lại ở gần mình như thế, đôi mắt Tướng Tiệp hơi mở to, cậu lùi lại một bước:

“Tiếp theo tôi phải làm gì?”

“Không phải cậu chuẩn bị thi đại học sao?”

“Sau đó nữa?”

“Thi học đại học chứ sao! Nếu như cậu không biết cách chuẩn bị hồ sơ, tôi sẽ cử người đến hướng dẫn cậu.”

Tướng Tiệp không nói gì, chỉ hơi giật mình nhìn Giang Sơn, có vẻ đang cân nhắc điều gì đó, hai mắt hiện lên vẻ lo lắng bồn chồn.

“Rốt cuộc anh ta muốn tôi ở đây để làm gì?”

Giang Sơn nhún vai nói:

“Ai? Chính ca ấy hả? Hành động lần này của anh ấy không giống bình thường nên tôi cũng không rõ anh ấy muốn làm gì nữa. Nếu như tôi là cậu, tôi sẽ thuận theo tự nhiên, nên làm cái gì thì làm cái đó, không canh cánh chuyện bị bán thân ở trong lòng. Chính ca đối tốt với cậu, cũng không bận tâm cậu nghĩ gì đâu, giống những người anh ấy ứng ý trước đây thôi. Nhưng Chính ca chẳng bao giờ yêu ai thật lòng, chờ tới lúc anh ấy chán rồi, cậu cũng sẽ được tự do.”

Tiến Giang Sơn xong, Tướng Tiệp cho hết những thứ Giang Sơn để lại vào túi giấy, đặt dưới bàn trà. Nhìn ánh chiều tà lừng chùng ngoài cửa sổ, chẳng mấy chốc sẽ phủ kín cả khoảng trời, Tướng Tiệp thầm nghĩ đêm nay có lẽ sẽ lại mất ngủ, những lời Chu Chính nói đêm trước chợt quanh quẩn bên tai:

“Lạ giường? Hay là về nhà mang gối của cậu đến đây đi.”

Tướng Tiệp do dự nhìn chằm chằm chiếc điện thoại màu bạc, mãi lâu sau mới có đủ dũng khí cầm lấy ống nghe, quay một số điện thoại. Sau hai tiếng tít dài đã có người nhắc máy, là một giọng nam quen thuộc:

“Hello!”

“Lâm Nguyên à? Là em, Tiểu Tiệp đây.”

4. Hiểu Cừ - Chương 4

Từ rất xa, Tướng Tiệp đã trông thấy Lâm Nguyên đang cầm hai cái gối đứng đợi ở trước cửa bảo tàng Phúc Địa. Cậu chạy nhanh tới, Lâm Nguyên thấy thế liền hươ hươ tay ý bảo cậu cứ từ từ.

“Nhà em làm sao vậy?” Lâm Nguyên hỏi, “Không liên lạc được với em, hỏi thì ai cũng bảo là không biết em ở đâu hết.”

“Em dọn ra ngoài rồi.”

“Vì chuyện kia? Không phải đã giải thích rõ ràng rồi sao?”

Lâm Nguyên nắm tay Tướng Tiệp, muốn cùng cậu ngồi xuống băng ghế bên cạnh, nhưng lại bị Tướng Tiệp hẩy nhẹ ra, tự mình bước đến phía ghế.

“Không hẳn vì chuyện đấy, em đã mười tám rồi, nên tự lập là vừa. Sắp tới kì thi đại học, em muốn tìm một nơi yên tĩnh để ôn luyện.”

“Em dọn đi đâu?”

“Một căn hộ tại con đường ven hồ đằng kia, em thuê chung với một người nữa.”

“Vậy hả, nhưng không phải chỗ đó rất đắt sao?”

“Cũng không phải ngay ven hồ, là khu phố nhỏ cạnh đó thôi.”

“Người thuê chung với em có đáng tin không? Sao quen anh ta? Là dân da đen hay da trắng?”

Tưởng Tiệp vốn đang căng thẳng vì lời nói dối của mình lại bị câu hỏi này của Lâm Nguyên khiến cho phì cười:

“Sao ai anh cũng nghi ngờ vậy, em lớn rồi, tự biết phân biệt tốt xấu mà.”

“Ừ,” Lâm Nguyên cũng cảm thấy mỗi khi động đến vấn đề của Tưởng Tiệp, hẳn lại không khác gì tên ngốc, vì vậy bèn nói, “Ăn tối chưa? Hay chúng ta tìm chỗ nào trò chuyện một lúc đi.”

“Không ăn được không? Anh cầm hai cái gối đi loanh quanh như vậy, nhìn cứ kì kì.”

“Ném chúng vào trong xe là được, ăn xong anh đưa em về.”

Tưởng Tiệp nhìn xung quanh một chút:

“Hay là mua hai cái hotdog ra hồ ngồi ăn.”

Gió hồ rất lớn, nhưng trời chưa tối hẳn nên không lạnh thấm da mà vẫn mang theo chút hơi ẩm của ban ngày. Lâm Nguyên ngồi cạnh vừa ăn vừa đọc thoại:

“Em ở ngoài một thân một mình, việc gì cũng phải cẩn thận. Chicago là thành phố có tỉ lệ tội phạm nhiều nhất nước Mỹ, hầu như mỗi ngày đều có người bị giết, nếu tối đến không có việc gì thì đừng đi lung tung, ngoan ngoãn ở nhà biết chưa. Mai fax cho anh vài thông tin về bạn cùng phòng của em, anh sẽ điều tra xem hẳn ta có tiền án tiền sự gì không. Mà không phải em có bằng lái rồi sao? Hay là mua một chiếc xe cũ đi. Đúng rồi, nơi em ở có chỗ đậu xe không đó?” Hồi một hồi, Lâm Nguyên mới nhớ ra Tưởng Tiệp không thích nói chuyện trong lúc ăn. Quả nhiên sau khi nuốt xong miếng bánh, Tưởng Tiệp ngừng một lát rồi mới nói:

“Anh bị nhiễm cái thói dài dòng từ chị em rồi hả? Anh là người tốt, chẳng lẽ những người khác đều xấu cả sao?”

Lâm Nguyên chỉ còn biết ngậm miệng, chờ cả hai ăn xong, Tưởng Tiệp mới hỏi:

“Anh và chị em đã làm lành chưa?”

“Rồi, A Mẫn bảo cô ấy không trách anh.”

“Chị em là người tốt, anh nhất định phải quý trọng chị ấy! Bao giờ hai người kết hôn?”

“Cuối tháng này đi đăng kí, lễ cưới tổ chức vào tháng sau.”

“Ừm,” ánh mắt thăm thăm của Tưởng Tiệp dõi về phía đường chân trời xa xa đang dần hòa làm một với bóng tối, “Thật ra, từ nhỏ chị em đã mơ ước được gả cho anh. Cuối cùng chị ấy cũng được như ý rồi.”

“Nhân hôm đám cưới em giảng hòa với gia đình đi! Bác trai vốn dĩ không trách em, còn bác gái dù gì cũng là mẹ em, có thể tức giận được bao lâu? Có trách thì trách anh hôm đó uống rượu, không thể làm chủ bản thân mình.”

“Không phải mẹ em đã chấp nhận lời xin lỗi của anh rồi sao? Bà rất quý anh, vẫn luôn coi anh là con rể, rất muốn gả chị gái em cho anh. Bà không tha thứ cho em, không phải vì hiểu lầm giữa hai chúng ta đâu.”

“Vậy thì vì cái gì?”

“Mẹ em là một phụ nữ truyền thống, không chấp nhận nổi đồng tính luyến ái, trong mắt bà em chỉ là một đứa bệnh hoạn.”

Lâm Nguyên nhìn chiếc cằm nhỏ của Tưởng Tiệp, cậu hơi nhếch cổ lên đón những ngọn gió mùa tới. Hắn vội quay đầu đi chỗ khác, dịu dàng an ủi:

“Đồng tính giờ ngày càng phổ biến, có lẽ bác gái sẽ thay đổi quan niệm thôi.”

“Mẹ em thường bảo, ai cũng có lúc phạm sai lầm, nên cho họ cơ hội để sửa chữa, nhưng có những sai lầm không cách nào có thể dung thứ được.”

Đôi mắt Tưởng Tiệp ánh lên giữa đêm tối, sau khi nói xong, cậu lại thở dài, giống như đang tự khích lệ bản thân mình mà nói tiếp:

“Thật ra cũng không có gì, rồi mọi chuyện sẽ lắng xuống, phải, tất cả rồi sẽ ổn, sẽ ổn thôi.”

Khóe miệng Tưởng Tiệp cong lên mỉm cười, cậu nhìn Lâm Nguyên nói:

“Cám ơn anh đã về nhà lấy gối hộ em, nằm giường khác một cái là không tài nào ngủ ngon được, thói quen đúng là một thứ đáng sợ.”

“Đổi gối thôi là được hả? Hay em dọn cả giường sang bên đó đi.”

“Cậu bạn cùng phòng bảo đổi gối là được rồi.”

Lâm Nguyên đưa gối cho Tưởng Tiệp, rốt cuộc cũng bật ra câu hỏi mình thắc mắc đã lâu:

“Cái người thuê chung với em là nam hay là nữ thế?”

Tưởng Tiệp còn chưa kịp trả lời, điện thoại di động trong túi quần đã đổ chuông, cậu xoay người bước vài bước rồi mới bắt máy:

“Sao anh lại biết số này của tôi? Tôi dùng máy cũ quen rồi, cũng thấy tiện hơn.”

Sau khi dập máy, Tưởng Tiệp quay về chỗ Lâm Nguyên.

“Không phải anh nói đêm hôm khuya khoắt không nên ra ngoài sao? Ở đây cũng không an toàn, anh mau đi đi, em cũng phải về nhà đây.”

“Để anh đưa em về, xe anh đỗ ngay bên kia đường.”

“Khỏi,” Tưởng Tiệp chỉ về phía trạm xe buýt cách đó không xa, “Em đứng ở chỗ kia chờ xe, chỉ đi có vài trạm, rất an toàn.”

“Vậy cũng được, à mà lúc anh quay về lấy gối, bác trai bảo anh nhắn em phải chú ý giữ gìn sức khỏe.”

“Ừ em biết rồi. Chăm sóc mọi người giùm em.”

Tưởng Tiệp vẫy vẫy tay, cầm gối chạy đi. Một chiếc xe buýt gắn hình quảng cáo bia vừa đỗ tại trạm xe sáng trưng, cậu nhanh chóng bước lên xe.

“Mẹ cái thằng Nhật lùn, lấm nhọt.” Chu Chính vừa cúi đầu bước vào xe vừa chửi.

Thẩm Bình ngồi bên cạnh, chân đạp lên một cái nút, lớp kính cách li màu đen trong suốt từ từ lấp kín bốn phía của xe. Lúc này Chu Chính mới nói:

“Bên hội Taya có người của chúng ta không?”

Thẩm Bình gật đầu.

“Bảo cậu ta điều tra về Kawakami, dù những lời thằng khốn đó nói là sự thật thì nó nghĩ nó dọa được chúng ta chắc?”

“Vâng.” Thẩm Bình nhìn Chu Chính nhú mày tựa vào lưng ghế, không nói thêm lời nào.

Một lúc sau, Chu Chính mới lên tiếng:

“Bên Tưởng Tiệp có tin tức gì không?” Giọng nói rõ ràng rất mệt mỏi.

“Chiều nay lúc Sơn ca đi khỏi thì cậu ta ra ngoài, được một lúc thì mất dấu.”

“Cái gì?” Chu Chính mở mắt, “Ngay cả một thằng oắt con mà cũng không theo dõi nổi?”

“Trường Tiệp này cũng không phải hạng xoàng, cậu ta rất mẫn cảm với xung quanh, phản ứng lại nhanh nhạy nữa. Người được phái bám theo cũng bị bề ngoài của cậu ta đánh lừa mà mất cảnh giác, nếu không sao lại dễ dàng mất dấu như vậy?”

“Giang Sơn đã tra ra manh mối gì chưa?”

“Đến gián điệp cài trong bộ máy cảnh sát còn không rõ nội tình. Hơn nữa cấp bậc của Lâm Nguyên rất cao, độ bảo mật cũng nghiêm ngặt hơn hẳn. Sơn ca đang tìm cách điều tra từ hàng ngũ cấp trên.”

“Ý cậu thế nào? Có thấy Trường Tiệp giống nằm vùng không?”

“Thằng nhóc đó mặc dù lanh lợi nhưng chưa từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, nếu thực sự là nằm vùng thì đáng lẽ không nên để bản thân bị nghi ngờ mới phải, huống chi quan hệ giữa cậu ta và Lâm Nguyên lại quá lộ liễu.”

“Vậy cậu có nghĩ tới khả năng Lâm Nguyên đã đoán trước được chúng ta sẽ nghĩ như thế, cho nên mới cố tình bố trí một tên nằm vùng nhưng lại không có vẻ gì giống nằm vùng không?”

“Anh thực sự cho rằng Lâm Nguyên muốn xử chúng ta?”

“Kẻ nổi trội nhất trong đội ngũ cảnh sát Chicago chính là Lâm Nguyên. Dã tâm của hắn ta cực lớn, nhằm nhe cái ghề tổng chỉ huy lâu rồi, còn thiếu một case lớn để giúp hắn vọt lên thôi. Anh đoán sớm muộn gì Lâm Nguyên cũng sẽ hành động, Trường Tiệp có phải nằm vùng hay không chưa thể biết chắc được, không biết chừng người của Lâm Nguyên đã sớm trà trộn rồi, chỉ lợi dụng Trường Tiệp để đánh lạc hướng sự chú ý của chúng ta. Cậu đi điều tra đi, nhắc Giang Sơn chú ý cẩn thận ở Phần Dạ nữa.”

“Nếu thật sự là như vậy, sao anh còn muốn đi gặp Trường Tiệp? Tránh xa cậu ta ra không được sao?” Thẩm Bình trách móc.

Chu Chính nở nụ cười, hai mắt cong cong phản chiếu ánh đèn đường đang rọi vào trong xe, tràn ngập ý tứ mờ ám:

“Lòng của anh cậu còn chưa rõ sao?” Chu Chính híp mắt, bên ngoài xe là một khu phố sầm uất đèn đóm sáng rực, chẳng hiểu tại sao lại khiến Chu Chính nhớ đến đôi mắt của Trường Tiệp, đôi mắt đen láy luôn ẩn khuất sau hàng mi rủ xuống, khi thì phẳng lặng tựa mặt hồ, khi lại chất đầy những suy tư thâm kín.

“Nếu như cậu ta là tiểu hồ ly thật, vậy thì phải cho cậu ta cơ hội để lòi đuôi ra thôi!”

5. Hiểu Cừ - Chương 5

Cuộc sống hiện tại của Trường Tiệp cũng không mấy khó khăn. Mỗi tuần Chu Chính đều đến căn penthouse ở một hai ngày, đa phần là vào cuối tuần, ở chung với anh ta dễ chịu hơn là Trường Tiệp nghĩ. Mặc dù mọi người đều nói Chu Chính tính tình nóng nảy nhưng anh ta đối xử với cậu khá ôn hòa, mỗi khi qua đều cùng cậu ăn cơm, nói chuyện phiếm. Có những lúc Trường Tiệp thuê DVD về, dù có thích hay không Chu Chính vẫn cùng ngồi xem. Thẩm Bình thì y như cái bóng của Chu Chính, không rời anh ta nửa bước, âm trầm ít nói. Tất cả vệ sĩ bên cạnh Chu Chính đều do một tay Thẩm Bình quản lý, ra vào vô cùng cẩn mật. Thịnh thoảng Giang Sơn cũng tới, luôn mồm than thở rằng mình chỉ có một mình, buồn ơi là buồn. Đôi lúc cả ba sẽ tổ chức họp trên phòng họp nhỏ tầng hai, Chu Chính không trực tiếp ra mặt, chỉ đưa ra quyết định, để Giang Sơn tự phổ biến với đám đàn em, nhưng mặt mũi những người này tròn méo ra sao Trường Tiệp lại chưa bao giờ thấy qua.

Mới đầu Trường Tiệp vô cùng căng thẳng, luôn nghĩ Chu Chính muốn giở trò với mình, thời thời khắc khắc đều đề cao cảnh giác, nhưng theo thời gian, sự phòng bị cũng dần dần biến mất. Từ nhỏ đến lớn sống cùng ba mẹ, bị mẹ cấm đoán đủ thứ nên tính tình cậu trở nên trầm mặc, hướng nội. Hiện tại cuối cùng cậu cũng có cuộc sống của riêng mình, Chu Chính lại không yêu cầu gì, luôn chiều theo ý muốn của cậu, cho nên

Tưởng Tiệp bắt đầu tận hưởng cuộc sống tự do này, tinh thần cũng dần được giải phóng khỏi sự kìm kẹp trước đây.

Những tấm thẻ Chu Chính cấp cho Tưởng Tiệp chưa quẹt lần nào, điện thoại di động cũng chưa từng mở nguồn. Tuy không còn hạn chế phạm vi hoạt động của mình trong căn phòng nhỏ kia nữa nhưng cậu vẫn tỏ ra thận trọng. Chu Chính làm rất nhiều cách để Tưởng Tiệp cảm thấy yên tâm hơn, song chẳng có hiệu quả mấy. Anh dần nhận ra muốn thay đổi con người Tưởng Tiệp không phải chuyện một sớm một chiều. Dù mới ở chung với cậu một thời gian, Chu Chính vẫn phải thừa nhận rằng Tưởng Tiệp rất thông minh. Nhưng khi Giang Sơn báo cáo Tưởng Tiệp đã trúng tuyển ngành Quản lý đầu tư của trường đại học Chicago, anh thật sự kinh ngạc. Kinh ngạc không chỉ vì Tưởng Tiệp vào được đại học hạng nhất, mà nhiều hơn cả là vì cậu chưa từng đề cập chuyện này với anh.

“Thằng nhóc này giấu giỏi ghê ha!” Giang Sơn đang ngồi trong căn phòng chữ Chính của Phần Dạ, vắt chéo chân trên sofa nói, “Không thêm động đến một hào của anh, tự thân kiếm học bổng toàn phần.”

“Đúng là đồ ngoan cố. Tưởng không xài tiền là có thể thoát khỏi tay anh mà ư? Còn tưởng cậu ta hiền lành thế nào...”

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, không biết chừng thằng bé phải lòng anh rồi. Mấy lần cố tình diễn trò trước mặt cậu ta cũng có thấy cậu ta bí mật liên lạc với ai đâu, nhớ đâu Tưởng Tiệp thật sự trong sạch. Với lại không phải anh chỉ chơi đùa với cậu ta thôi sao, nghiêm túc như vậy làm cái gì? Đừng bảo em lần này anh thật sự xiêu lòng đấy nhé.”

“Anh mà không thể xiêu lòng được hay sao?” Chu Chính cười mờ ám.

Giang Sơn đang cười khoái trá, nghe xong câu này lập tức nghiêm mặt:

“Mau chấm dứt đi, còn chưa tới năm năm, anh đã quên chuyện Hiểu Thanh rồi ư? Anh thích nam hay nữ, muốn đùa giỡn với ai, em và Thẩm Bình đều không có ý kiến, em vẫn tìm mấy thằng nhóc xinh xẻo về cho anh chơi đấy thôi? Nhưng nếu như anh động lòng thật, vậy khác nào phơi bày điểm yếu của mình ra cho thiên hạ thấy, bọn chúng sẽ lợi dụng nhược điểm này, không làm anh suy sụp hoàn toàn thì cũng đã kích anh không nhẹ. Tưởng Tiệp chẳng biết chính hay tà, gia thế như thế nào cũng chưa rõ, anh định tự rước lấy phiền toái cho mình ư?”

Chu Chính ngồi ở góc khuất sau ánh đèn, gương mặt lơ mơ hiện ra giữa bóng tối, giọng nói trầm thấp như muốn khẳng định:

“Nói động lòng là động lòng ngay, vậy mà gọi là thật tâm?”

Căn phòng đột nhiên yên tĩnh, không ai nói gì, bầu không khí rơi vào trạng thái nặng nề. Thẩm Bình và Giang Sơn đều chờ câu tiếp theo của Chu Chính, trong lòng bọn họ dấy lên một nỗi lo lắng mơ hồ. Chu Chính cất giọng sang sảng:

“Nào có cái gì là thật? Trên đời này còn có hai chữ thật lòng ư? Nhắc mấy chuyện này mất hứng quá, nói cái gì vui vẻ đi! Giang Sơn, gần đây có hàng mới không?”

Thẩm Bình biết ý bước tới dựa vào bên cửa sổ, Giang Sơn cũng hiểu một khi Chu Chính đã quyết làm chuyện gì thì hần và Thẩm Bình có muốn nhúng tay vào cũng không được, chỉ có thể khuyên, không thể can thiệp quá sâu, vì vậy bèn cười bảo:

“Có có, là người mới tới, đẹp như Giả Bảo Ngọc luôn, anh có muốn xem thử không?”

“Kêu lên đây luôn đi.” Chu Chính ngậm xì gà nói.

“Giờ mới buổi chiều, anh cứ thông thả, tiết kiệm chút tinh lực đi nhá ha ha!”

Giang Sơn châm thuốc cho Chu Chính, đập đập lên vai của đại ca, sau đó đi ra ngoài.

Một lát sau cửa thang máy mở ra, một thiếu niên mặt như ngọc tạc thành xuất hiện. Chu Chính nhìn cậu ta đi tới quỳ xuống trước mặt mình, nở nụ cười quyến rũ.

Tưởng Tiệp phát hiện ra có rất nhiều người đang canh giữ ở tầng dưới, một số đứng canh công khai, một số lại ngấm ngầm ẩn mình ở những góc khuất, nhìn qua có vẻ là vệ sĩ của Chu Chính. Bước lên lầu, trước cửa cũng có vài ba người đang đứng, nhìn có chút quen quen, bọn họ trông thấy cậu thì cùng gật đầu lịch sự chào:

“Cậu Tiệp!”

Tưởng Tiệp cũng hơi gật đầu chào lại, lấy chìa khóa ra mở cửa bước vào, quả nhiên trông thấy Chu Chính đang khoác áo choàng tắm màu trắng ngồi trên sofa phòng khách xem tivi.

“Anh đến từ lúc nào thế?”

Tưởng Tiệp vừa cởi giày vừa hỏi, những lần cậu chủ động bắt chuyện như thế này cũng không nhiều. Chu Chính liếc đồng hồ treo tường một cái, biếng nhác đáp:

“Hơn một tiếng trước, vừa mới tắm. Nghe Giang Sơn bảo cậu đỗ đại học rồi, còn được nhận học bổng, khá lắm!”

“Cám ơn,” Tưởng Tiệp xách đồ vào phòng bếp, “Anh ăn gì chưa?”

“Chưa, hay tối nay cùng ra ngoài ăn đi? Tiệp thể chúc mừng cậu đỗ đại học luôn.”

“Không cần đâu, tôi đã nhập học được một tuần rồi, quá muộn để chúc mừng. Với lại tôi có mua cá về đây?”

“Cá gì cơ? Cá cảnh ấy hả?” Chu Chính đột nhiên máu lên não chậm.

“Không phải cá cảnh, là cho bữa tối.”

“Cậu nấu cơm ư? Lại còn biết làm cá?” Bình thường Chu Chính chỉ thấy Tưởng Tiệp ăn sandwich, hotdog, chưa thấy cậu xuống bếp bao giờ.

“Không biết, nhưng vừa nãy qua chợ nhìn thấy con cá béo này, tự dưng muốn ăn.”

Chu Chính hiểu ý gật đầu. Chỉ có chợ ở phố Tàu là bán cá tươi, hẳn Tưởng Tiệp vừa mới về thăm nhà.

“Thế phải làm thế nào bây giờ? Tôi cũng không biết nấu nướng.”

“Ba tôi có cho tôi một cuốn sách dạy nấu ăn, để tôi làm theo công thức xem.”

Lúc Tưởng Tiệp nói chuyện, đuôi mắt cong cong đọng đầy ý cười, dưới ánh đèn tỏa sáng lấp lánh, có vẻ tâm trạng cậu đang rất vui.

“Đúng rồi, nhà cậu mở quán cơm mà, sao cậu lại không biết nấu?”

“Chính vì thế nên mọi người trong nhà mới không phải nấu cơm, đều do đầu bếp chuẩn bị hết.”

Xem ra lần này về nhà là gặp được ba chứ không phải mẹ, không thì sao có thể vui nhường này. Biết Tưởng Tiệp đã lâu mà chưa bao giờ thấy cậu tươi cười như vậy. Chu Chính chạy vào phòng bếp, vừa nhìn con cá đang nằm trên thớt vừa ngấm ngấm nụ cười của Tưởng Tiệp. Giả Bảo Ngọc kia sao có thể bì với Tưởng Tiệp được? Chênh lệch quá nhiều. Chu Chính nghĩ bụng.

Đây là lần đầu tiên hai người hợp tác, sau khi bưng thành phẩm cuối cùng lên bàn, kết luận duy nhất đối với cuốn sách dạy nấu ăn kia chỉ có ba chữ “Lý thuyết suông.” Dù đã nếm nếm nguyên liệu y hệt như những gì sách chỉ dẫn, chiên và hầm đúng thời gian, thế nhưng thành phẩm ra lò thì khác hình ảnh minh họa một trời một vực.

“Sách kiểu đếch gì vậy, rõ ràng là lừa cái đám không biết gì như chúng ta!” Chu Chính kích động, thế nào cũng không chịu thừa nhận cái đồng trống đồ hỗn độn kia là tác phẩm của mình.

“Là do chúng ta chiên hơi cháy, lúc hầm thì lại cho nhiều nước. Lần đầu mà, lần sau nhất định sẽ tử tế hơn.”

Tưởng Tiệp hoàn toàn không để bụng, tự xới một chén cơm. Nồi cơm điện thật tiện ích lại dễ sử dụng, cho nên món chính coi như đã ổn thỏa.

“Cậu định ăn nó?” Chu Chính nhìn Tưởng Tiệp, “Cậu định ăn tối với thứ này?”

“Đúng vậy? Đã mất công làm, sao lại bỏ phí? Anh có muốn ăn cùng tôi không?”

Chu Chính có vẻ đã ăn cái gì đó rồi, liên tục bảo: “Tôi không đói bụng, không đói bụng.”

Chỉ có cơm với cá nát nhưng Tưởng Tiệp vẫn ăn hết một bát nhỏ. Cậu ăn không nhiều lắm, song tốc độ ăn khá chậm. Chu Chính thấy Tưởng Tiệp định bọc phần cá còn lại cho vào tủ lạnh, lập tức ngăn cản:

“Cậu định làm gì?”

“Cất đi, còn thừa nhiều mà.”

“Ăn một bữa thì còn có thể chấp nhận, con cá này cũng đâu ngon lành gì, vứt đi cũng không tính là lãng phí.”

“Anh thực sự muốn vứt?”

“Phải,” Chu Chính gần như giật phắt lấy nồi cá còn thừa trong tay Tưởng Tiệp, đổ cái vèo. Tưởng Tiệp có vẻ tiếc nuối nhưng cũng không nói gì, đi dọn dẹp sạch sẽ phòng bếp. Cậu vốn sợ bẩn, tất cả mọi thứ đều phải lau chùi kì cọ hai ba lần đến lúc chúng sáng bóng lên mới chịu nghỉ tay. Chu Chính nhìn nhìn căn phòng chói lòa trước mặt chỉ thấy vắng đầu hoa mắt.

“Mai là cuối tuần, cậu đã có kế hoạch gì chưa?”

Tưởng Tiệp suy nghĩ một lát, “Ở nhà làm bài tập, sau đó, ừm, tôi còn có hẹn với một người bạn cùng lớp, tôi nhờ cậu ấy dạy bơi.”

“Cậu không biết bơi?” Ở Mỹ hầu như mọi trẻ em đều được học bơi, chương trình giảng dạy trong các nhà trường cũng có môn bơi lội.

“Khi học trung học có môn bơi nhưng tôi bị bệnh sợ nước, xuống bể thì xỉu luôn, nên thầy giáo miễn cho tôi môn này.”

“Vậy sao cậu còn muốn học? Giờ bơi thì không xỉu nữa hả?”

“Biết sao được! Nhưng tôi vẫn muốn thử thêm lần nữa.”

Chu Chính mở cờ trong bụng, bởi vì Tưởng Tiệp đã bắt đầu chia sẻ những điều vụn vặt đời thường, những chuyện trong quá khứ của cậu với anh, giống như anh và cậu là bạn bè vậy.

“Sao không tập luôn ở bể bơi chỗ này? Tôi có thể dạy cậu.”

“Gi cơ? Ở đây á?” Tưởng Tiệp khó hiểu, “Anh nói trong tòa nhà này có bể bơi hả?”

“Là bể bơi của chúng ta, ngay trên lầu, cậu ở đây đã hơn hai tháng rồi mà vẫn không biết?”

Trên gương mặt Chu Chính là biểu cảm không thể tin nổi, “Đi theo tôi.”

Thì ra căn hộ của Chu Chính có tận ba tầng. Sân thượng ở tầng trên cùng được trang hoàng bằng một nóc kính lớn, trong sân còn xây một bể bơi tư nhân. Rõ ràng nơi này được bảo dưỡng định kì, nước bể xanh trong vắt, nóc nhà kính phản chiếu trong làn nước dập dờn giống như đang rải những vì sao nhỏ xuống đó.

“Nhưng mà tôi...tôi chưa mua quần bơi.” Tưởng Tiệp cảm giác một cơn choáng váng nhẹ kéo đến, trán cậu tự dưng nóng lên.

“Đây là nhà riêng, người ngoài không được phép vào. Cho nên không mặc cũng được, dù sao cũng chỉ có hai chúng ta.”

Nói xong, Chu Chính cởi luôn áo choàng tắm ra, để lộ thân hình cường tráng trần như nhộng.

6. Hiểu Cừ - Chương 6

Chu Chính là một trong số ít những người Á Đông có vóc dáng cường tráng, là điển hình của kiểu tam giác ngược, vai rộng eo thon, cơ bắp được rèn luyện dẻo dai đầy sức sống. Tưởng Tiệp không phản ứng kịp, ngơ

ngác nhìn, một lúc sau mới đỏ mặt quay về phía bể bơi:

“Anh...sao anh không mặc gì?”

“Chắc, cái tôi có cậu cũng có, sao mà phải xấu hổ?”

Chu Chính thích chí ngắm bộ dạng lúng túng mím môi mím lợi của Tưởng Tiệp, lên tiếng: “Cởi quần áo đi, tôi dạy cậu bơi.”

“Ai nói tôi muốn anh dạy bơi? Mau mặc đồ vào.”

Tưởng Tiệp muốn bỏ đi, thế nhưng làn nước trong vát dưới bể cứ dập dềnh khiến cậu cảm thấy trời đất quay cuồng. Cảm giác khó chịu dâng lên trong ngực, thở không nổi, hai chân như nhũn ra, dần dần không thể không chế.

Chu Chính nhanh tay nhanh mắt, phản ứng mau lẹ hơn người bình thường rất nhiều, vừa nhận ra sắc mặt Tưởng Tiệp thay đổi, lại thấy người cậu nghiêng hẳn về một bên, chuẩn bị té nhào xuống bể, vội nhảy đến vươn một tay ra tóm lấy cánh tay Tưởng Tiệp, tay còn lại khéo léo ôm trọn eo cậu, kéo nhẹ một cái là cậu đã ngã vào lòng. Trán Tưởng Tiệp đặt trên bờ vai của Chu Chính, không thấy được vẻ mặt, chỉ cảm giác người cậu khuyu xuống, dường như không đứng nổi nữa. Chu Chính rất ít khi căng thẳng, thế nhưng lúc này tim lại đập thình thịch, Tưởng Tiệp chưa bao giờ để anh dựa gần vào cậu như vậy, Chu Chính dịu dàng hỏi:

“Sao vậy? Chóng mặt à?”

Vài giây qua đi, Tưởng Tiệp vẫn không nhúc nhích, khi hô hấp và sức lực quay trở về, cậu mới có động tĩnh, thấy mình đang bị Chu Chính giữ chặt trong lồng ngực, lập tức ra sức cựa quậy:

“Anh, anh buông tôi ra.”

“Hết choáng rồi hả? Buông rồi cậu sẽ không sao chứ?”

“Không,” xen lẫn giọng nói của Tưởng Tiệp là tiếng rên rỉ khổ sở, “Anh mau buông ra! Tôi...tôi...muốn ói!”

Chu Chính cúi đầu thì phát hiện sắc mặt Tưởng Tiệp là lạ, đang định buông ra thì nghe “Ọc” một tiếng, Tưởng Tiệp không kìm nổi, nôn luôn vào ngực Chu Chính. Chu Chính cảm thấy ngực mình ươn ướt dính dính, Tưởng Tiệp nôn thốc tháo hai ba lần, tổng sạch sẽ món cá hầm khó ăn ban nãy lên người anh. Món ăn có ngon mấy thì lúc ói ra cũng chẳng thơm tho gì, mặc dù Chu Chính cũng thấy khó chịu nhưng lại không đẩy Tưởng Tiệp ra. Đợi cậu nôn hết, có vẻ hít thở bình thường rồi, mới nhấc tay Tưởng Tiệp lên đỡ cậu ngồi vào ghế bên cạnh, còn mình đi tìm khăn lau sạch vết bẩn trên người.

“Cậu nói nôn là nôn luôn nhỉ!”

Gò má Tưởng Tiệp dần ửng đỏ, đối với cậu, không những đã nôn trước mặt Chu Chính lại còn trực tiếp nhè thẳng lên thân người ta là việc hết sức bất lịch sự.

“Anh biết tôi sợ nước sao còn dẫn tôi ra đây?”

“Chính cậu muốn học bơi mà. Tôi có lòng định dạy cậu, ai dè bệnh sợ nước của cậu nghiêm trọng thế, còn bơi với lợi cái gì! Từ trước đến giờ vẫn như vậy sao?”

“Mới bị hai năm trước. Bình thường chỉ chóng mặt thôi, hôm nay ói ra là vì ăn đồ không tốt. Bác sĩ bảo bệnh của tôi là do chướng ngại tâm lý. Tôi chỉ muốn thử xem liệu mình có thể vượt qua không.”

“Ồ?” Chu Chính suy nghĩ một lát rồi hỏi, “Là chướng ngại gì mà khiến cậu vừa nhìn thấy bể bơi đã xây xẩm mặt mày vậy?”

Tưởng Tiệp đưa mắt liếc nhìn Chu Chính ngồi cạnh, cái thứ đang nghênh ngang giữa hai chân anh ta quả thực rất tráng kiện. Chu Chính nghiêm chỉnh ngồi tại chỗ, hai chân mở rộng, chỗ riêng tư phơi ra không sót tí gì. Tưởng Tiệp ném áo choàng tắm về phía Chu Chính:

“Anh mặc vào đi, tôi không quen.”

Chu Chính vừa hậm hực mặc quần áo vừa nói:

“Cậu còn chưa nói vì sao cậu sợ nước mà? Không phải lần đầu tiên cậu ý thức được mình là người đồng tính là ở bể bơi đó chứ?”

Bóng lưng đang rời đi của Tưởng Tiệp đột nhiên khựng lại.

Vào thu, việc kinh doanh du thuyền casino bắt đầu bước vào giai đoạn chuẩn bị. Chu Chính bận lu bù, có khi một hai tuần cũng không đến gặp Tưởng Tiệp. Thi thoảng tới đón cậu sau giờ học, nhìn cậu mặc sơ mi quần jeans bình thường, vui vẻ cười đùa, dù hoà lẫn giữa đám đông trông vẫn thật bắt mắt. Mặc dù Chu Chính không muốn nghiêm túc trong mối quan hệ này nhưng anh luôn cảm thấy cậu bé này đối với anh có lẽ không phải vui đùa thoáng qua như những lần trước. Có điều, anh là Chu Chính, vào sinh ra tử, quyền lực đầy mình, sẽ không cho phép tình cảm chi phối bản thân, anh cũng không dám chắc Tưởng Tiệp có đáng giá để anh nghiêm túc một lần nữa hay không.

Sòng bạc là nơi lý tưởng nhất để xã hội đen rửa tiền. Từ khi Chu Chính mạnh tay thu tóm toàn bộ quyền kinh doanh casino nổi trong khu vực, người tìm đến muốn gây dựng quan hệ với anh ngày càng đông. Tính cách xã hội đen vốn ngang ngược, một khi bọn họ đã nhờ việc gì, không những phải đồng ý giúp mà còn phải làm đến nơi đến chốn. Thế nên thế lực khắp nơi với đủ loại thủ đoạn từ mềm dẻo đến cứng rắn đều kéo về. Hôm nay lúc ra khỏi nhà, Chu Chính nhận ra lại có thêm hai chiếc xe vệ sĩ.

“Tại sao lại điều thêm người?”

“Gần đây nhiều việc xảy ra, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn. Nội bộ bọn Taya rã đám, bè cánh chúng ta nâng đỡ thừa thế đoạt quyền. Nhiều tên bỏ mạng, mở đường cho nhị thiếu gia Kawakami chạy thoát. Chỉ sợ gã chó cùng rứt giậu, quay ra tính sổ anh.”

Chu Chính nghe Thẩm Bình giải thích, nhần mày:

“Anh đã bảo rút quân khỏi nội bộ Taya từ sớm rồi kia mà, sao còn có vụ đoạt quyền? Là Giang Sơn nhúng tay vào phải không?”

Thẩm Bình nói thẳng: “Sơn ca bảo đây là một cơ hội tốt. Bọn Taya nắm giữ nhiều nguồn lợi béo bở, năm đó Hồng thúc vẫn luôn muốn...”

“Ồ đồ!” Chu Chính quát khế, “Giang Sơn càng ngày càng lạm quyền. Về Phần Dạ!”

Tài xế ngồi phía trước nghe được, vội vã đánh vô lăng, xe vòng ra đường cao tốc ven hồ.

Thẩm Bình im lặng, không nói gì nữa. Chu Chính nhìn cảnh đường xá lao đi vun vút ngoài cửa kính, xe lướt qua tòa nhà Tưởng Tiệp ở ngay trước hồ. Giờ đồng hồ lên xem, đã hơn sáu giờ. Lúc này chắc Tưởng Tiệp vẫn đang ở trường, gần đây cậu cũng bận bịu bài vở. Chu Chính không quay đầu lại, hỏi Thẩm Bình:

“Cậu điều thêm người canh chừng chỗ Tưởng Tiệp chưa? Tình hình dạo này nguy hiểm, cử hai người theo sát thẳng nhóc.”

“Vâng. Ở căn hộ và trường học đều đã bố trí người rồi.”

Xe tiến vào bãi đỗ xe của Phần Dạ, vệ sĩ xung quanh xuống trước, xếp thành hàng tạo thành lối đi dẫn thẳng đến cầu thang máy. Chu Chính bước ra khỏi thang máy, vào phòng chữ Chính, đã thấy Giang Sơn đang ngồi một chỗ chờ.

“Có chuyện gì mà anh vội vã đến đây vậy? Tối nay bận lắm, có hai ông nghị sĩ muốn tới!”

“Vào đây với anh.”

Mỗi gian phòng đều có một phòng họp nhỏ, Chu Chính và Giang Sơn vừa đi vào, đang định bắt đầu thảo luận thì có tiếng gõ cửa vang lên. Thẩm Bình cầm di động bước vào:

“Vừa có tin báo, Tưởng Tiệp mất tích rồi.”

Chu Chính sửng sốt, không nghĩ mọi việc lại xảy ra nhanh đến vậy.

“Từ lúc nào?”

“Vừa mới xong. Vệ sĩ ở trường học nói lúc Tưởng Tiệp đang chờ xe buýt bỗng có một chiếc Toyota màu trắng lao tới đỗ lại, tầm ba bốn người nhảy xuống kéo lấy Tưởng Tiệp. Vệ sĩ bên ta tiến đến ngăn lại nhưng đối phương có tiếp viện, thậm chí còn nổ súng. Tình thế rất hỗn loạn cho nên không thấy Tưởng Tiệp đâu.”

“Bị bắt đi rồi?”

“Cũng khó mà nói được.”

“Vậy giờ ra sao rồi?” Chu Chính kìm nén khó chịu, nhưng trong lòng vẫn nhen lên đôi chút hi vọng, Tưởng Tiệp là một đứa trẻ nhanh trí, không biết chừng đã chạy thoát rồi.

“Cảnh sát đã phong tỏa...”

“Anh đang hỏi Tưởng Tiệp!” Chu Chính quát to cắt ngang lời Thẩm Bình, “Có dò được tín hiệu của Tưởng Tiệp không?”

“Cậu ta không mang theo chiếc di động kia, cho nên không dò được.” Thẩm Bình vội đáp.

“Anh qua chỗ cảnh sát xem xét tình hình một chút, nếu Tưởng Tiệp chạy thoát được nhất định sẽ báo cảnh sát đầu tiên.” Giang Sơn đứng dậy nói, “Đừng nóng vội, người của chúng ta còn không theo dấu được Tưởng Tiệp, kẻ khác muốn bắt thằng bé cũng không dễ dàng. Thẩm Bình, biết là người phe nào không? Chúng ta phải người đi tìm.”

“Em nghĩ, rất có thể là lũ Nhật làm.” Thẩm Bình nói.

“Mẹ, rơi vào tay bọn Nhật thì còn sống được à?” Chu Chính xoa xoa trán, nghĩ tới nghĩ lui, trong đầu toàn hiện ra cảnh Tưởng Tiệp bị bọn Nhật hành hạ, anh từ từ nhấp ly Vodka trong tay, ra lệnh cho Giang Sơn: “Lũ Nhật kia nhất định có quan hệ với Kawakami, trước tiên xác minh xem có phải Tưởng Tiệp đang nằm trong tay gã không đã.”

“Được, em đi liền.” Giang Sơn nói xong, nhanh chóng rời khỏi phòng.

“Có gọi được cho Tưởng Tiệp không?” Chu Chính hỏi Thẩm Bình.

“Tắt máy, không gọi được.”

“Ở đâu vậy?” Chu Chính đứng lên, bước chầm chậm đến trước cửa sổ. Bóng tối nặng nề phủ xuống, bầu trời là một khoảng tối tăm, “Tưởng Tiệp, rốt cuộc cậu đang ở đâu vậy?”

7. Hiểu Cừ - Chương 7

“Chính ca, Tưởng Tiệp gọi, đường dây số hai.”

Chu Chính đang ngả mình vào ghế da suy tính hành động tiếp theo, Thẩm Bình gõ cửa bước vào. Chu Chính lập tức cầm ống nghe lên, kết nối với đường dây số hai, hỏi ngay tấp lự:

“Cậu đang ở đâu?”

“Vẫn đang ở trường,” rõ ràng Tưởng Tiệp liên lạc bằng di động, tín hiệu không tốt lắm, bị xen lẫn bởi những tạp âm rè rè.

“Cụ thể là ở đâu?”

“À, anh nhớ chỗ giáo đường không? Chỗ dàn hợp xướng luyện tập hàng ngày ấy.”

Tưởng Tiệp tham gia đánh đàn cho dàn hợp xướng nhà thờ, cuối tuần cậu luôn tới đó, Chu Chính từng đến đón cậu vài lần.

“Rồi, cứ đứng đấy đợi, tôi tới liền đây, xung quanh có ai không?”

“Tôi nay tổ chức Thánh Lễ, đông người tới dự lắm, anh đến thì đứng trước cổng, tôi thấy được mà.”

“Được, di động không được phép tắt máy, nhớ cảnh giác mọi thứ xung quanh.”

“Ừm, đã biết, vậy tôi cúp máy đây.”

Chu Chính cũng đang định cúp máy, chợt nhớ ra gì đó, vội hỏi:

“Cậu...không bị thương chứ?”

Tưởng Tiệp bên kia đầu dây im lặng một lát rồi đáp: “Không sao, tôi không vấn đề gì.”

Lúc này Chu Chính mới nhẹ cả người, đặt điện thoại xuống, đứng lên:

“Tưởng Tiệp ở nhà thờ cạnh trường học, anh đi đón cậu ta, Giang Sơn, nếu phía cảnh sát có hỏi han gì, cậu tự lo liệu nhé.”

Nhưng Thẩm Bình ngay tức khắc đề nghị:

“Để em đi cho!” Thẩm Bình kiểm tra súng dắt bên hông, “Giờ ngoài kia đang hỗn loạn, anh ra ngoài không phải càng phiền phức hơn sao? Cứ đợi ở đây, em đảm bảo mang Tưởng Tiệp lành lặn về cho anh.”

Chu Chính kìm nén cảm giác nôn nóng trong lòng. Anh không hiểu vì sao mình lại hấp tấp như thế, anh không ngờ ảnh hưởng của Tưởng Tiệp đối với mình lại lớn như vậy. Cuối cùng Chu Chính đồng ý, trước khi Thẩm Bình ra khỏi cửa, anh còn dặn dò đôi ba câu.

Nhưng Thẩm Bình cũng không cam đoan rằng lúc đến đón thì Tưởng Tiệp đã không trầy trật gì rồi. Khi Tưởng Tiệp bước vào căn phòng chờ Chính, trông cậu xác xơ tàn tạ. Quần áo xộc xệch, mặt mũi tái xám, bước đi cà nhấc. Chu Chính đỡ cậu ngồi xuống, không hài lòng nói:

“Bảo không bị thương cơ mà? Sao lại thê thảm thế này?”

“Chạy nhanh quá, va vào đủ thứ, không sao đâu.”

“Chân nhỏ như vậy mà cũng chạy được?”

Chu Chính vừa nói vừa ngồi xuống đối diện Tưởng Tiệp, cẩn thận vén ống quần vừa bẩn vừa rách của cậu lên. Có vết xây xước, máu chảy ra, cẳng chân phải và mắt cá chân hơi sưng sưng.

“Gọi bác sĩ.” Anh ra lệnh, sau đó hỏi, “Cậu cắt đuôi bọn chúng kiểu gì?”

“Cho tôi cốc nước trước được không? Tôi khát.” Tưởng Tiệp ngược gương mặt nhếch nhác lên.

Giang Sơn vội đem nước tới, Tưởng Tiệp nhỏ giọng cảm ơn, uống vài hớp mới nói:

“Bên đó có tầm bảy tám người, nhưng bị đàn em của anh ngăn cản nên chỉ còn hai kẻ tóm tôi lên xe. Chúng không phải dân bản địa, không thông thạo đường xá, trong lúc hỗn loạn thì lái nhầm vào đường một chiều, đúng lúc tan tầm giao thông đông đúc, điều khiển phương tiện ngược chiều rất khó khăn. Nhân lúc tên lái xe quành gấp quay ngược lại khiến tôi và một tên bị hất văng về một bên, tôi liền vươn người mở cửa xe lăn xuống đường cùng với hắn. Tiếp đó tôi nhắm hướng có tiếng còi cảnh sát mà chạy, tên kia đuổi theo nhưng có vẻ rất do dự. Sau đấy tôi lên vào phòng thí nghiệm, biết rõ cửa sau nơi này thông với vườn hoa nhà thờ, tối nay lại tổ chức Thánh Lễ, đông người tụ tập, bọn người kia dù thế nào cũng không dám ngang nhiên xông vào chỗ công cộng bắt người. Vào được nhà thờ rồi, tôi liền gọi cho anh.”

“Bọn chúng không nổ súng về phía cậu sao?” Giang Sơn khoanh tay đứng nghe nãy giờ lên tiếng hỏi.

“Lúc đó tôi chỉ cầm đầu cầm cổ chạy, không để tâm chuyện gì khác.”

“Cậu nghĩ xem có phải tự cậu chuốc lấy phiền phức hay không?” Chu Chính cố kìm xuống vài lần, rốt cuộc không nhịn nổi nữa, “Điện thoại cho cậu cậu không chịu dùng, nếu như cậu cầm theo, bọn tôi đã có thể lần được tín hiệu của cậu. Để người khác lo lắng vì mình như vậy, cậu thấy vui lắm hả?”

Tưởng Tiệp lần thứ hai ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Chu Chính, ánh mắt sâu không thấy đáy:

“Không phải sau khi chạy thoát, tôi lập tức gọi cho anh sao?”

“Gọi thì được cái tích sự gì? Cậu cho rằng lần sau cậu còn có thể may mắn chạy thoát như vậy? Nếu bị bắt thật thì phải làm thế nào đây?”

Tưởng Tiệp cúi đầu im lặng, từng sợi tóc lòa xòa rủ xuống trán. Giang Sơn và Thẩm Bình liếc mắt nhìn nhau, ngẫm hiểu ý. Cuối cùng vẫn là Giang Sơn mở miệng:

“Thôi được rồi, bác sĩ sắp tới, Tưởng Tiệp có muốn đi tắm trước không?”

Tưởng Tiệp gật đầu, khập khiễng bước vào phòng tắm.

“Sau khi gặp chuyện, người đầu tiên Tưởng Tiệp gọi tìm giúp đỡ không phải cảnh sát, mà là anh!” Giang Sơn nói với Chu Chính.

“Vậy thì sao?” Chu Chính nhìn Giang Sơn.

“Anh nói xem?” Giang Sơn dùng ngón trỏ gõ gõ vào đầu, “Dùng cái này động não chút đi.”

Lúc Tưởng Tiệp bước ra khỏi phòng tắm thì bác sĩ đã đến. Vết thương cũng không sâu, chỉ bị sái cơ chân, băng bó đơn giản và tiêm một mũi phòng uốn ván là được. Tưởng Tiệp mệt rã rời, ngã phịch xuống sofa pha mớ mành ngủ. Chu Chính đưa cậu về căn penthouse, đặt cậu lên giường, cởi quần áo rồi đắp mền cho cậu. Tưởng Tiệp hẳn là mệt lắm rồi, lại còn hâm hấp sốt, bình thường cậu ngủ rất nông, nhưng này giờ lăn qua lăn lại như vậy mà vẫn không hề tỉnh. Nhìn gương mặt thanh tú của cậu nghiêng về một bên trên gối, vầng trán dưới ánh trăng trơn nhẵn ánh lên như ngọc, Chu Chính kìm lòng không được đặt tay lên vuốt ve, chăm chú ngắm nhìn hàng mi dài của cậu đang không ngừng run rẩy. Mối anh từ từ tiến đến gần, giữ khoảng cách tầm chục phân, từ tốn cảm nhận hơi thở cậu, nhưng lại không hôn lên môi cậu. Đường như Tưởng Tiệp cảm thấy có người sắp đến gần, liền trở mình, mê man lẩm nhẩm một câu:

“Xin lỗi đã làm anh phải lo lắng.”

Tuổi trẻ có khác, nghỉ ngơi hai ngày, Tưởng Tiệp gần như đã hồi phục hoàn toàn, chuẩn bị quay lại lớp. Cậu phát hiện ra trong cặp có thêm chiếc di động màu bạc kia, ví cũng được nhét thêm mấy tấm thẻ.

“Tôi không bắt buộc cậu phải dùng chúng, cứ cầm theo coi như để tôi yên tâm!”

Chu Chính nói vậy với Tưởng Tiệp. Lần này Tưởng Tiệp không từ chối. Cảm giác đề phòng và sợ sệt đối với Chu Chính trước kia dần dần mất đi, thay vào đó là một cảm xúc mơ hồ không thể gọi tên. Cậu nhớ lại lúc đó Chu Chính sốt sắng hỏi:

“Cậu không bị thương chứ?”

Và cả khi Chu Chính nổi giận:

“Gọi thì được cái tích sự khỉ gì? Nếu bị bắt thật thì phải làm thế nào đây?”

Mặc dù bị Chu Chính mắng, nhưng Tưởng Tiệp cũng không tức giận, cậu không biết vì sao Chu Chính lại quan tâm đến mình như thế, không phải anh ta chỉ chơi đùa cậu thôi sao? Không phải vì cái hợp đồng bán thân kia sao?

Thời gian Chu Chính ghé qua dần dần nhiều hơn. Hàng ngày tan học về nhà đều có thể thấy Chu Chính ngồi ở phòng khách, mỗi lúc như vậy chẳng hiểu sao Tưởng Tiệp lại thấy vui vui. Chu Chính mua cho Tưởng Tiệp một máy chơi game, hồi nhỏ Tưởng Tiệp chưa bao giờ được động đến những thứ như này, mới đầu được chơi cậu rất hào hứng, sau thành nghiện luôn. Có đôi khi Chu Chính tới, cả hai cùng ngồi trên sàn nhà chơi mãi tới tận đêm khuya.

“Cậu lúc chơi game và cậu lúc bình thường không giống nhau.” Chu Chính nói.

“Không giống ở đâu?” Tưởng Tiệp đang ngồi ở bàn ăn ăn cháo, cậu thích nhất là cháo cá tuyệt của tiệm Cường Ký, lúc nào tạt qua phố Tàu Chu Chính đều tiện thể mua về cho cậu. Tưởng Tiệp ăn rất lịch sự, lúc húp cháo không phát ra chút âm thanh nào, cũng không thích ăn uống ngoài phạm vi bàn ăn.

“Tự do thoải mái hơn, giống một cậu thanh niên vui vẻ yêu đời.”

“Ồ, thế bình thường trông tôi giống một cụ ông râu rì lắm hả?” Tưởng Tiệp cười nói.

“Tính tình cũng thay đổi, trước kia mỗi khi ăn cậu đều không nói chuyện, nhưng giờ thì có thể vừa ăn vừa nói rồi.”

“Ừm,” Tưởng Tiệp đặt bát xuống, dường như đang hỏi hươu, “Hồi bé nếu như nói chuyện trong bữa ăn, mẹ tôi sẽ phạt rất nghiêm khắc, dùng muôi gỗ quật vào lòng bàn tay rất đau, rất đáng sợ, nên dần dần tôi thành thói quen.”

Thật ra lúc đó Chu Chính rất muốn nói, Tưởng Tiệp, từ nay về sau sẽ không có ai ép buộc em, làm khó em, phạt đánh em nữa, tôi muốn em là một Tiểu Tiệp vui vẻ hạnh phúc, mãi mãi giữ được nụ cười vô tư trong sáng này trên môi! Thế nhưng, bản thân Chu Chính lại mâu thuẫn, có phải anh đang giẫm vào vết xe đổ không? Anh có thể cho Tưởng Tiệp cái gì? Nếu anh tiến thêm bước nữa, anh sẽ mang đến cho Tưởng Tiệp cái gì đây?

8. Hiểu Cừ - Chương 8

Tưởng Tiệp vừa mới tắm xong, tóc ướt sũng nước. Cậu vừa cầm khăn lau đầu vừa bước ra ngoài phòng khách, một cơn gió lạnh thổi qua làm cậu run lên cầm cập. Tưởng Tiệp liền đi kiểm tra xung quanh, cửa sổ đều được đóng kín, cửa ban công cũng đã khép chặt.

“Lạ thật, rốt cuộc là gió từ đâu nhỉ?”

Phòng đọc sách của Chu Chính nằm ngay bên cạnh gian phòng nhỏ của Tưởng Tiệp, cửa sổ bên trong để mở một cánh, gió lạnh ùa vào thổi rèm cửa bay phấp phật. Tài liệu trên bàn cũng loạn xoạt sắp sửa bay tứ tán đến nơi. Tưởng Tiệp hơi do dự. Đây là phòng làm việc của Chu Chính, để tránh bị nghi ngờ, từ trước đến nay cậu chưa bao giờ đặt chân vào chỗ này. Thế nhưng ngoài kia trời bắt đầu mưa lất phất, bàn làm việc lại đặt ngay sát cửa sổ, gió cuốn theo mưa hắt vào trong, sợ rằng đồng giấy tờ kia sẽ bị ướt hết mất. Tưởng Tiệp suy nghĩ một lúc lâu, rốt cuộc quyết định bước vào phòng. Duỗi tay đóng cửa sổ lại, quần rèm cài vào móc cẩn thận. Mặt bàn quả nhiên đã ướt, cậu rút hai tờ khăn giấy lau thật khô, lúc này mới để ý trên bìa xấp tài liệu có ghi hai chữ “Tuyệt Mật”, Tưởng Tiệp dờ ra tại chỗ, cảm thấy hơi bối rối.

Chu Chính vẫn về điều thuốc lá, theo dõi camera giám sát thông qua di động, Tưởng Tiệp lau khô tập giấy tờ, kiểm tra những cửa sổ khác, sau đó mới ra khỏi phòng đọc sách. Chu Chính đóng điện thoại lại bỏ vào trong túi áo, rút một hơi thuốc thật dài rồi từ từ nhả khói ra. Làn khói xanh lơ lững trong gió đêm, chẳng mất chốc đã tan vào không khí.

Cửa ban công mở ra, Tưởng Tiệp kinh ngạc nở nụ cười hỏi:

“Anh ở đây sao? Tôi tưởng anh ra ngoài rồi. Sao không hút thuốc ở trong phòng, ngoài này lạnh lắm.”

“Tôi sợ cậu bị ho, hút xong điều này rồi sẽ vào.”

“Tôi bị ho thành quen rồi. Không sao đâu.” Tưởng Tiệp im lặng một lúc, “Lâu rồi không về thăm nhà, hôm nay lại không phải đến lớp, tôi định qua nhà một bữa. Tối nay anh ở lại đây hả?”

“Phải, có chuyện gì sao?”

“Không có gì, tôi chỉ hỏi vậy thôi, tôi đi đây.”

“Đi đi, nhớ mang theo hai người bên mình.”

“Ừm, tôi nhớ rồi.”

Chu Chính nhìn Tưởng Tiệp cầm áo khoác đi ra cửa, quay người gọi điện thoại cho Giang Sơn:

“Lấy được danh sách đám cảnh sát nằm vùng gần đây nhất chưa?”

“Vừa đến tay em xong, không có tên của cậu ta.”

“Hai ngày vừa rồi cửa phòng sách không đóng, cũng không thấy cậu ta bước vào, tài liệu chúng ta đặt trên bàn cậu ta cũng không giở ra xem.”

“Càng ở cùng Tưởng Tiệp lâu càng thấy cậu ta không có vẻ gì là giống nội gián, chỉ là một thằng bé thông minh có tính cảnh giác cao mà thôi.”

“Gần đây Tưởng Tiệp có liên lạc với tay họ Lâm không?”

“Không hề, Lâm Nguyên tổ chức đám cưới còn chẳng báo với Tưởng Tiệp.” Giang Sơn thở dài, “Chính ca, nếu giờ em nói với anh Tưởng Tiệp là nội gián, anh có thể rời khỏi cậu ta sao? Anh tự hỏi tìm mình đi, xem bản thân anh thực sự nghĩ gì, đừng hỏi em nữa. Em chỉ nhắc anh, em và Thẩm Bình từng nói, huynh

đề có thể trung thành cả đời nhưng tình nhân một ngày nào đó sẽ trở mặt, đến ngày đó anh nghĩ thoáng đi một chút là được rồi. Với cả, anh quản lý Tường Tiệp sát sao vào, anh muốn Tường Tiệp một lòng một dạ với anh, chặng đường sắp tới anh phải đi xem chừng sẽ rất dài đó!”

Chu Chính cúp máy, giang rộng hai tay tì trên lan can, vùi đầu vào ngực, thật lâu sau mới ngẩng lên, nhìn vào khoảng không xám xịt mịt mù vô tận trước mắt, thở dài. Trời rất lạnh, ngay cả hơi thở của mình cũng có thể thấy rõ.

Giấy đỏ đề dòng chữ ‘Hỉ sự nhà họ Tường’ dán trên bước tường xám ở đầu hẻm đã bạc màu, bị gió quật rách, giờ lại ướt nước mưa, màu mực đen loang lổ nhòe ra xung quanh. Tường Tiệp đứng chôn chân tại chỗ, chiếc ô màu đen buông thông bên mình, từng luồng gió ẩm thấp xuyên qua cơ thể, trong lòng như cũng đóng băng. Bởi vì sắp đến Halloween, một lũ trẻ con đeo mặt nạ nô đùa chạy qua phía sau tạo nên một trận gió dữ dội thốc vào lưng Tường Tiệp, làm quần áo trên người cậu bị hất ướt mất một mảng. Chiếc ô trong tay bị thổi bay đi xa, lăn lông lốc vài vòng rồi dừng lại ở một góc ngõ hẻm. Tường Tiệp cười nhạt tự giễu, chị gái thân yêu kết hôn nhưng không hề mời cậu tới dự lễ hay tham gia tiệc cưới, thậm chí cổng nhà cũng đã thay khóa mới. Thời gian không giúp gia đình tha thứ cho cậu, thời gian chỉ giúp họ quên đi cậu mà thôi.

Một chiếc ô màu đen y hệt chiếc ban nãy che trên đỉnh đầu Tường Tiệp, vệ sĩ đứng gần đó lo lắng bước đến hỏi:

“Cậu Tiệp, cậu không sao chứ?”

“Không,” Tường Tiệp lau nước mưa trên mặt, “Chúng ta về thôi.”

Tường Tiệp xoay người rời đi cùng vệ sĩ, khi đi ngang qua thùng rác, cậu móc chùm chìa khóa từ giờ sẽ chẳng thể mở được bất kì cánh cửa nào nữa ra, ném thẳng vào, không buồn liếc một cái.

Đứng trước chậu cá tại cửa hàng thực phẩm, nhìn mấy con cá chép mặt ngu ngu y xì nhau bơi qua bơi lại, Tường Tiệp ngẩn ra một chốc, chỉ vào con bơi nhanh nhất:

“Cho cháu con này.”

Ông chủ cửa hàng dùng lưới vớt lên, hỏi:

“Muốn giết luôn không?”

“Dạ không cần.”

Tường Tiệp thần thần nhìn con cá quẫy đập trên thớt gỗ, ông chủ phải mất rất nhiều sức mới giữ được nó, bọc nó lại bằng mấy lớp ni lông, dùng dây cột chặt rồi mới bỏ vào túi giấy sạch sẽ. Tường Tiệp trả tiền, mang con cá còn sống đang quẫy loạn đi ra khỏi cửa tiệm. Vệ sĩ đi lên trước bụng ô cho cậu, con cá trong túi giấy giữa nín giữ chút hơi tàn.

Nhận được điện thoại của vệ sĩ, Chu Chính lập tức quay về căn hộ ven hồ, vừa đặt chân vào cửa mùi cá tanh đã xộc ngay vào mũi. Tường Tiệp đã làm xong món cá, lần này trông tử tế hơn lần trước một chút, nhưng cậu vẫn chưa động đũa, chỉ thần người ra nhìn.

“Lần trước ăn cá tự nấu ới ra hết, sao hôm nay lại muốn ăn tiếp vậy? Nếu thật sự muốn ăn, tôi dẫn cậu ra ngoài ăn.”

Tường Tiệp không nhìn Chu Chính, chỉ nói:

“Lần trước anh còn không dám ném thử, anh biết cá chúng ta nấu có mùi vị gì không? Là vị đắng, rất đắng. Sao lại đắng đến vậy cơ chứ?”

Chu Chính kéo ghế ra, ngồi xuống đối diện với Tường Tiệp, dịu dàng hỏi:

“Hôm nay có chuyện gì xảy ra sao?”

Tường Tiệp vẫn cúi đầu, một mực nhìn hai bàn tay đang đan chặt vào nhau của mình, một lúc lâu sau vẫn không lên tiếng. Chu Chính thử vươn tay ra đặt lên tay cậu, vô nhè nhẹ:

“Sao không nói gì hả?” Chưa bao giờ dùng ngữ khí nhẹ nhàng như thế này, bản thân Chu Chính cũng cảm thấy nổi da gà.

“Tôi có thể uống chút rượu không?” Tưởng Tiệp ngược nhìn Chu Chính, lặp lại một lần, “Tôi muốn uống rượu.”

“Rượu gì?”

Tưởng Tiệp suy nghĩ một lát, đáp, “Rượu nào vừa uống một hớp là đã say.”

Chu Chính nhìn Tưởng Tiệp ướm nhẹ nhưng vẫn mặc nguyên sơ mi trên người, uống chút rượu cho ấm người cũng tốt, tránh cảm lạnh.

“Chờ đây, tôi đi lấy cho cậu.”

Hai ly rượu màu hổ phách được đưa tới trước mặt Tưởng Tiệp, cậu hơi run rẩy vươn tay ra cầm lấy một ly, đưa mắt dò hỏi ý Chu Chính. Chu Chính gật đầu khích lệ, thấy Tưởng Tiệp kề môi vào miệng ly, ngửi ngửi, rồi nhũu mảy, ngửa đầu dốc thẳng ly rượu xuống, rượu vừa tới cổ, một cảm giác bỏng rát nhức nhối trào dâng, vị cay nồng mãnh liệt suýt nữa thì lấy đi cái mạng nhỏ của Tưởng Tiệp, cậu nằm gục xuống bàn ho sù sụ. Chu Chính gần như bật hắt dậy giật lấy ly rượu trong tay cậu.

“Trời ạ, không phải uống như thế.”

Nói xong cuống cuống đi rót nước. Lúc quay lại thì thấy Tưởng Tiệp đang ho dữ dội mặt sung huyết đỏ bừng bừng, hai mắt giăng đầy tơ máu, tay giữ chặt cổ, rõ ràng đang rất khó thở. Chu Chính vòng một tay ra sau đầu cậu, cho cậu uống hai cốc nước, vất vả vất lộn một lúc lâu cơn ho khan của Tưởng Tiệp rốt cuộc mới lui đi, làm Chu Chính sợ đến nỗi cả người toát mồ hôi lạnh.

“Rượu của tôi đâu rồi?” Tưởng Tiệp hỏi bằng giọng khản đặc.

“Sắc xém chết như vậy còn đòi uống tiếp?”

“Uống chứ, sao lại không uống? Anh tiếc rượu, đau lòng không nỡ cho tôi uống phải không?”

“Tôi!” Chu Chính có nỗi khổ mà không biết phải giải bày sao, lớn giọng, “Là tôi đau lòng vì cậu.”

“Không cần anh đau lòng, đưa rượu đây, lần này tôi sẽ uống từ từ.”

Chu Chính không lay chuyển được Tưởng Tiệp, đành phải rót cho cậu một ly rượu nhỏ, chỉ nông nông trên đáy ly một chút. Tưởng Tiệp cầm lấy, đứng đưa chiếc ly, nhìn bảo:

“Ít quá!” Lần này cậu nhấp từng ngụm nhỏ, vừa uống vừa hỏi: “Đây là rượu gì vậy?”

“Rượu Vodka.”

“Ồ? Thì ra là Vodka? Ha ha, tôi thích lắm.”

Chu Chính cũng uống cùng, “Suýt chút nữa là tiêu đời vì nó, vẫn còn thích được?”

“Ừm, tiêu đời luôn được thì càng thích. Haha.”

Tưởng Tiệp say nhanh hơn dự tính của Chu Chính. Cậu nằm úp sấp trên sofa, gương mặt vùi sau cánh tay, không nhúc nhích. Tửu phẩm không tệ, uống say cũng không ăm ỉ gây sự. Chu Chính huých Tưởng Tiệp một cái:

“Buồn ngủ thì lên giường nằm đi, này, Tưởng Tiệp!”

Tưởng Tiệp vẫn không nói lời nào, nhiệt độ cơ thể tăng cao, cách một lớp quần áo Chu Chính vẫn có thể cảm nhận được luồng nhiệt nóng rần trên người cậu. Có lẽ vì nóng, Tưởng Tiệp bắt đầu cởi quần áo, nhưng lần mãi mà không thấy cúc đâu, hai tay cứ sục sạo không ngừng trên cơ thể, rốt cuộc định giật phăng cổ áo xuống. Chu Chính vội vã giữ lấy tay cậu:

“Đừng cởi, Tưởng Tiệp, sẽ cảm lạnh đấy.”

Tưởng Tiệp mở mắt, mơ mơ màng màng, đồng tử như hai viên bảo thạch ngâm trong làn nước vì cơn say mà trở nên phóng túng khác thường, quần áo bị kéo xộc xà xộc xệch, cơ thể thanh niên trẻ tuổi đẹp đẽ, mềm dẻo lấp ló ẩn hiện.

“Đừng chọc tôi, Tưởng Tiệp, đừng giở trò quyến rũ vào lúc này, tôi sẽ không khống chế nổi bản thân mình đâu.”

Ai ngờ Tưởng Tiệp đột nhiên ngồi bật dậy, đẩy mạnh Chu Chính ra, chạy vào phòng tắm. Chu Chính ngồi tại chỗ, thở dài đánh sụt, nghĩ bụng:

Lần này còn biết chạy ra chỗ khác nôn, lần trước thì nhè ngay ngực mình mà phun bằng hết.

Tưởng Tiệp ngồi trong nhà tắm nôn thốc nôn tháo, còn ho khù khụ không ngừng, mãi lâu sâu mới hít thở bình thường lại được. Chu Chính bước đến, Tưởng Tiệp đang quỳ trên sàn, tay vịn bồn cầu, dựa nghiêng đầu vào cánh tay, nhìn Chu Chính đứng ở cửa chờ đợi cười:

“Ha ha, Chu Chính, tôi rất thích uống Vodka, rất là thích.” Cậu giơ tay, vỗ thật mạnh vào ngực, “Nơi này, nơi này sẽ không đau nữa.”

Chu Chính ngồi xuống đối diện Tưởng Tiệp, vuốt ve mái tóc đen của cậu, thật nhẹ nhàng.

“Nếu buồn thì cứ khóc đi! Khóc rồi sẽ không sao nữa.”

“Không, tôi không khóc, tôi là đàn ông.”

Tưởng Tiệp quật cường lắc đầu, nhưng hai mắt đã ươn ướt.

“Lúc cần khóc thì nên khóc, đàn ông hay đàn bà cũng như nhau thôi.”

“Tôi không muốn khóc, không muốn chút nào cả, tôi ghét khóc lóc, nhưng mà... nhưng mà bọn họ không cần tôi nữa.” Hai giọt nước mắt ứa ra lăn dài trên gò má Tưởng Tiệp, “Chu Chính, bọn họ không cần tôi nữa.”

Chu Chính rất muốn nói, từ lúc bọn họ gán em đi thì đã không có dự định đón em về, nhưng không nỡ. Dù sao Tưởng Tiệp vẫn là một đứa trẻ mười tám tuổi. Chu Chính nâng đầu cậu dậy để dựa vào lồng ngực mình:

“Khóc đi! Đừng chịu đựng.”

Tưởng Tiệp tựa vào ngực Chu Chính, mới đầu chỉ nghẹn ngào rồi dần dần thút thít, nức nở liên tục, dường như không thể thở nổi, nỗi đau vượt quá sức chịu đựng, rốt cuộc cậu không thể kìm nén được nữa, bật khóc thành tiếng, tiếng khóc ẩn nhẫn chứa sự bất lực của một người đàn ông. Tâm Chu Chính như bị nhéo mạnh một cái, anh thầm thì:

“Tưởng Tiệp ngốc, em không thể làm vừa lòng cả thế giới được, đối xử tốt với bản thân mình mới là quan trọng nhất!”

9. Hiểu Cừ - Chương 9

Chu Chính cứ nghĩ sau vụ say xỉn hôm đó thái độ của Tưởng Tiệp ít nhiều cũng sẽ có chút thay đổi. Nhưng ngoài dự tính, sau khi tỉnh rượu, Tưởng Tiệp coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cũng không nhắc đến vụ mình khóc lóc thảm thiết, nét mặt vẫn thản nhiên như thường, không thân thiết cũng chẳng lạnh nhạt, tính cách lại không nóng không lạnh hết như trước kia. Thay vào đó cậu lao đầu vào học hành. Theo lời vệ sĩ báo cáo lại, có đôi khi Tưởng Tiệp chong đèn cả đêm, người cũng gầy đi không ít. Cuối năm, cậu tự mình hoàn thành bản báo cáo phân tích xu thế đầu tư, trở thành người trẻ tuổi nhất đạt giải Dulles khá danh giá trong ngành, khiến cho các nhà chuyên môn phải giật mình sửng sốt.

Giang Sơn đưa tờ Sun-Times in hình chụp Tưởng Tiệp tới trước mặt Chu Chính, bảo:

“Quả nhiên là không đơn giản.”

Trong hình Tưởng Tiệp khẽ mỉm cười, vừa tự tin lại vừa khiêm tốn. Ngón tay Chu Chính lướt qua cặp mắt đen láy trong bức hình, cái cậu bé tài giỏi này là người thích mặc đồ ngủ bằng cotton ngồi trên sàn nhà

cày game đến tận nửa đêm, là người luôn lễ phép nói lời chúc ngủ ngon, là người mỗi khi tâm trạng không vui lại mua cá về hành hạ, rồi sau đấy ru rú cả chiều trong bếp tập nướng cá. Chu Chính chìm đắm trong những khoảnh khắc sinh hoạt ít ỏi giữa mình và Tưởng Tiệp, đang thả mình vào dòng cảm xúc dễ chịu thì đột nhiên nghe Giang Sơn lên tiếng:

“Nếu như Tưởng Tiệp thực sự đáng tin, khoản tiền kia sau này có thể giao cho cậu ta quản lý.”

“Không được,” Chu Chính ngay lập tức ngắt lời, “Đừng có lời Tưởng Tiệp vào.”

“Tham khảo ý kiến của cậu ta một chút cũng tốt.”

“Không nghe thấy anh nói gì cả? Cậu đừng có mơ tưởng, nhất định không được để cho Tưởng Tiệp biết gì về chuyện tiền bạc. Giang Sơn, cậu nhớ kỹ cho anh, cấm được tự ý quyết định.”

Chu Chính nghiêm mặt, nét mặt đàng đàng sát khí, Giang Sơn bị dọa trong lòng run lấy lấy:

“Em biết, không có lệnh của anh em nào dám, hơn nữa chúng ta còn chưa tìm hiểu rõ lai lịch của Tưởng Tiệp!”

“Ừ,” nét mặt Chu Chính dịu xuống, “Giang Sơn, anh biết cậu nghĩ gì, nhưng mà Tưởng Tiệp không được, cậu đừng có ý đồ gì với thằng bé.”

Chu Chính nói xong, có vẻ rất mệt mỏi, tựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi. Giang Sơn hiểu Chu Chính lại đang nghĩ ngợi chuyện gì đó,

“Vậy em đi đây.”

“Ồ, đi đi!” Chu Chính mở mắt, “Ngày mai anh đưa Tưởng Tiệp tới tháp cho Hồng thúc nén nhang, cậu có muốn đi cùng không?”

“Tuần trước em vừa mới tới.” Giang Sơn đứng ở cửa quay lại hỏi, “Anh định để Tưởng Tiệp gặp Phó Hiểu Niên?”

“Cũng có thể, nếu mai Phó Hiểu Niên có ở đó. Sao? Cậu cảm thấy không nên ư?”

“Không phải, Hiểu Niên bảo vệ em trai cậu ta như gà mẹ che chở cho gà con vậy, gặp Tưởng Tiệp không biết sẽ phản ứng thế nào?”

“Hiểu Niên biết chừng mực, sẽ không làm gì quá trớn đâu.”

“Ừm, cũng phải.” Giang Sơn nhếch khóe miệng.

Lúc Tưởng Tiệp ra khỏi phòng giáo viên, trời đã tối. Mùa đông ngày ngắn, chưa tới năm giờ mà mặt trời đã xuống núi rồi. Mấy vệ sĩ từ góc khuất đi ra, giữ khoảng cách vừa phải theo sau Tưởng Tiệp. Đã bảo với Chu Chính bao lần rằng sẽ không có chuyện bắt cóc nữa đâu, không cần phải cử người đi theo kè kè bảo vệ, thế nhưng Chu Chính một mực không nghe. Cái người này hình như chưa bao giờ chịu thỏa hiệp với người khác, việc nhượng bộ nhất anh ta làm, chính là giảm bớt số vệ sĩ từ sáu xuống còn bốn người và dặn họ không được theo sau quá sát. Tưởng Tiệp đành phải tùy Chu Chính.

Trời rét căm căm, thứ tư vừa rồi tuyết rơi rất lớn, tuy tuyết trên đường đã được dọn sạch nhưng những bãi cỏ và luống hoa ven đường vẫn còn trên mình lớp tuyết trĩu nặng, vì không bị ai tác động nên lớp tuyết dày vẫn mềm mịn bằng phẳng. Tưởng Tiệp kéo cổ áo cao lên, cúi đầu nhanh chóng bước đi, bỗng có một giọng nói thân thuộc gọi tên cậu:

“Tiểu Tiệp!”

Tưởng Tiệp ngẩng đầu trông thấy một người đàn ông có tuổi khoác áo lông dày, vóc người đậm và hơi thấp, chính là ba cậu. Cậu vô cùng ngỡ ngàng, gọi thử một tiếng:

“Ba?”

Tưởng Hòa Bình kéo con mình vào nhà chờ xe buýt bằng kính, nhìn con từ đầu đến chân:

“Hình như cao hơn một chút rồi. Nhưng sao con gầy thế?”

Tưởng Tiệp vẫn không tin nổi vào mắt mình:

“Sao ba lại tới đây? Hôm nay cửa hàng không bận gì ư?”

“Ba tới tìm con, nhưng họ nói con không ở kí túc trường. Điện thoại kia của con hỏng rồi hay sao mà ba gọi không được? Hôm nay ba đánh cược tới đây xem sao, nghe nói con luôn đi qua lối này.”

“Con có ghé qua thăm nhà,” Tưởng Tiệp đứng trước mặt cha, khéo léo nói, “Nhưng nhà đã thay khóa mới. Cửa hàng cũng đóng cửa.”

“Đấy là bởi mấy ngày trước có trộm vào nhà, khóa bị bẻ hư nên phải đổi lại cái mới. Đúng là cửa hàng có đóng cửa một thời gian, anh rể con cho ba mẹ ít vốn mở rộng mặt tiền quán, tu sửa lại đôi chút. Cửa hàng mới vừa mới khai trương, việc buôn bán cũng tương đối khá khẩm. Ba biết chị con kết hôn mà không báo với con là rất quá đáng, nhưng mà tâm trạng mẹ con không tốt, đừng trách chị con. Đều là lỗi của ba, nếu ba không đánh bạc thì đã không liên lụy đến con rồi.” Vừa nhắc đến chuyện này, Tưởng Hòa Bình rầu rĩ nói không nên lời.

“Ba đừng như vậy. Không nghiêm trọng vậy đâu, bây giờ con sống cũng rất tốt.”

“Ba không đánh bạc nữa, lần này nhất định sẽ cai bài bạc, đợi quán bán có lãi, ba sẽ gom góp, thương lượng với bọn họ để hủy bản hợp đồng kia.”

“Ba à, ba đừng bận tâm, con biết mình phải làm gì, bọn họ cũng không gây khó dễ với con, con cũng rất tự do, cuộc sống không khác biệt nhiều so với trước kia.”

Tưởng Hòa Bình thở dài sườn sượt, “Nói là nói như vậy, dù sao vẫn là ba có lỗi với con. Con và Tiểu Mẫn tuy rằng không phải con ruột của ba, nhưng hai đứa đều do ba nuôi lớn, nhất là con, từ khi con sinh ra ba đã ẵm con vào trong lòng. Bây giờ chỉ vì ba mà cả gia đình không vui.”

“Mẹ ghét bỏ con vì con đồng tính, không phải vì ba đánh bạc.” Tưởng Tiệp nói lí nhí.

“Đừng trách mẹ con, bà ấy xuất thân từ gia đình danh giá, tính tình cổ hủ. Khi bị xã hội đen tới đòi nợ, bà ấy cũng không chịu báo cảnh sát, chỉ sợ anh rể Lâm Nguyên của con biết được. Con hãy hiểu cho mẹ con, bao năm qua mẹ con chỉ mong chị con được gả vào nhà họ Lâm, việc mất mặt trong gia đình tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài, mẹ con sợ nhà họ Lâm coi thường chúng ta, chị con sau khi về làm dâu sẽ bị đối xử không ra gì, mà nhà ta kết mối thông gia này với nhà họ Lâm, nói gì thì nói cũng là đứa mồi chài mâm son rồi!”

“Con hiểu.” Tưởng Tiệp gật đầu, sao cậu lại không biết, mẹ sợ nhất là mất thể diện, lại còn phát hiện ra chuyện cậu yêu đàn ông, chẳng khác nào ngọn lửa đang cháy bị đổ thêm dầu, “Ba đừng nghĩ ngợi gì nữa. Tình cảnh thoát nhìn có vẻ tệ hại, nhưng thật ra cũng không đến nỗi nào đâu.”

“Ba biết con là đứa trẻ tốt bụng, từ nhỏ đã rất nghe lời. Được rồi, hôm nay trước khi đi ba có hầm cho con chút canh nóng, bụng dạ con không tốt, trời lạnh rồi, nhớ phải ăn canh nóng thường xuyên để ấm người biết chưa?”

Tưởng Hòa Bình đưa chiếc cặp lồng giữ nhiệt đang ôm trong ngực cho Tưởng Tiệp, “Cũng không có gì cầu kì, chỉ là ít canh hầm kĩ. Lần sau con tới cửa hàng, nhất định sẽ bảo đầu bếp nấu những món mà con thích ăn.”

“Cám ơn ba.”

“Thôi, ba cũng không làm phiền con nữa, Tiểu Tiệp, con cho ba số điện thoại đi!”

“À ừ nhỉ,” Tưởng Tiệp lấy giấy bút ra ghi số điện thoại mới. Ba về nhà kiểu gì?”

“Ba lái xe tới, có cần ba đưa con về không?”

“Dạ không, có người tới đón con.”

“Vậy thì tốt. Ba đi đây.” Tưởng Hòa Bình cất mẫu giấy ghi số điện thoại vào trong túi, “Tiểu Tiệp, con phải giữ gìn sức khỏe, lần sau tới thăm ba thì vào cửa hàng tìm ba, mẹ con không qua cửa hàng đâu.”

Tưởng Tiệp gật đầu, “Ba về cẩn thận.”

Tưởng Hòa Bình đi được mấy bước, đột nhiên quay lại nói, “Thấy ảnh con trên báo, ba rất tự hào!”

Tưởng Tiệp mỉm cười, nhìn bóng cha khuất dần, từ từ biến mất trong bóng tối. Ba cậu là người thành thật, mặc dù ham mê cờ bạc nhưng dù sao vẫn là người hiền lành tốt bụng. Mọi việc trong nhà đều do một tay mẹ cậu quán xuyến, bà dạy dỗ con cái cũng rất nghiêm khắc, còn ba thì ngược lại, lúc nào cũng mỉm cười hiền hậu với hai chị em cậu. Tưởng Tiệp đứng tại chỗ, nhìn về phía cha rời đi, lẳng lặng dõi theo thật lâu.

“Còn đứng thêm lúc nữa là thành tượng đá luôn đấy!”

Tưởng Tiệp quay đầu lại, liền thấy Chu Chính mặc áo bành tô màu cà phê đang đứng sau mình, trên gương mặt là nụ cười mỉm ấm áp.

“Anh tới đón tôi?” Tưởng Tiệp hỏi, “Lâu rồi không thấy anh.”

“Đợt này bận rộn, phải ở phía Bắc xử lý công việc suốt.”

Phòng làm việc của Chu Chính nằm ở phía Bắc thành phố, nghe đâu Chu Chính có cả một căn hộ gần công viên Lincoln, lúc nào bận đều tới đó ở.

“Ừm, tối nay anh có ở lại không?”

“Em đang mời mọc tôi sao?” Nụ cười của Chu Chính bỗng dưng đổi khác.

“Nói nhăng nói cuội, không đứng đắn gì cả.” Tưởng Tiệp bước đến chiếc xe đỗ cách đó không xa, “Mau lên xe, cóng chết mất.”

“Mai dẫn em tới gặp một người.”

Chu Chính đi cùng một tiểu đồng sang gian nhà liền kề, để lại Tưởng Tiệp ngồi một mình trong đại sảnh tiếp khách của Hồng Môn Chí Công hội. Một lát sau, có một người bước vào, đứng trước mặt Tưởng Tiệp. Người này không cao lắm, đường nét thanh tú, trông giống như người Hàn Quốc. Anh ta không ngại ngần ngắm nghía Tưởng Tiệp, dần dần, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc dường như không thể tin nổi:

“Cậu chính là Tưởng Tiệp?”

10. Hiểu Cừ - Chương 10

‘Người Hàn’ nọ chìa tay ra:

“Chào cậu, tôi là Phó Hiểu Niên.”

“Chào anh, tôi là Tưởng Tiệp.” Tưởng Tiệp thân thiện trả lời.

“Tôi biết, tôi đã nghe đám Giang Sơn nhắc đến cậu từ lâu, bảo cậu trông hơi giống Hiểu Thanh, quả nhiên là hơi giống thật, nhất là ánh mắt.”

“Hiểu Thanh là...”

“Em trai tôi,” Hiểu Niên cướp lời, “Là em trai sinh đôi của tôi. Tôi nhìn giống ba, còn Hiểu Thanh trông lại giống mẹ. Nói thật, nhìn cậu và nó còn giống anh em hơn ấy!”

“Ồ, vậy hả,” Tưởng Tiệp đã từng nghe qua cái tên Hiểu Thanh, nhớ không lắm, Giang Sơn có từng nhắc tới, “Cậu ấy cũng ở đây sao?”

“Nó mất rồi,” một nét bi ai thoáng lướt qua gương mặt của Phó Hiểu Niên, “Qua đời năm năm trước.”

“Xin lỗi, tôi không biết chuyện này.” Tưởng Tiệp cảm thấy bối rối.

“À” Phó Hiểu Niên hiểu ra liếc nhìn Thẩm Bình bên cạnh một cái, “Không sao, đều là chuyện đã qua rồi.”

Hiếu Niên lập tức vỡ lẽ, chưa có ai kể với Tưởng Tiệp về Hiếu Thanh. Đây là lần đầu tiên Chính ca dẫn theo người ngoài tới thắp nhang cho Hồng thúc, xem ra Tưởng Tiệp này không phải người bình thường, Chính ca bảo vệ cậu ta quá kĩ rồi!

Đúng lúc đó Thẩm Binh đi tới trước mặt Tưởng Tiệp, lên tiếng:

“Chắc bên kia Chính ca chuẩn bị cũng sắp xong, chúng ta đi thôi!”

Tưởng Tiệp vội đứng lên, trước khi đi lễ phép nói với Hiếu Thanh:

“Rất hân hạnh được biết anh.”

Tưởng Tiệp cảm thấy trong ánh mắt Phó Hiếu Niên nhìn mình chất chứa một sự chua xót và phán xét khó lòng nắm bắt, phải chăng vì mình giống Hiếu Thanh, nên gọi lại quá khứ đau lòng của anh ta?

Gian chính phòng tối mờ mờ, khói hương lượn lờ nghi ngút, Tưởng Tiệp nhìn xung quanh, đây hẳn là linh đường để bài vị thờ cúng. Có hai nhà sư đang tụng kinh siêu độ, tiếng gõ chuông mõ trầm trầm nối tiếp nhau không dứt. Chu Chính đang đứng quay lưng lại với Tưởng Tiệp, dường như đã đứng đó rất lâu, nghe thấy tiếng bước chân của cậu mới quay đầu lại, nhìn cậu nói:

“Tới đây, thắp cho Hồng thúc nén nhang.”

Tưởng Tiệp nhận lấy nén nhang từ tay Chu Chính, sau khi vái ba lần, đi lên phía trước cắm nhang vào lư hương đặt ở trước bài vị. Trong lư đã cắm sẵn vài nén nhang, cháy được một nửa, phần chóp trên khoác lên một màu đỏ ảm đạm. Tưởng Tiệp ngẩng đầu nhìn tấm ảnh thờ, bên trên là một ông lão mặt mũi phúc hậu, không hề giống dân xã hội đen mà trông còn nhang nhác ông chủ cửa hàng Nam Bắc Hành. Hình ảnh trước mắt khác xa hình tượng Hồng thúc mà Tưởng Tiệp vẫn nghĩ. Đằng sau bài vị của Hồng thúc, đặt lệch về một bên là một bài vị khác, người trong tấm hình là một thiếu niên, Tưởng Tiệp gần như lập tức có thể khẳng định đây chính là Phó Hiếu Thanh.

“Mọi người tạm thời ra ngoài một lát đi.”

Hai nhà sư lui ra trước, sau đó đến mấy vệ sĩ đứng ở góc phòng, cuối cùng là Thẩm Binh. Rốt cuộc trong linh đường chỉ còn lại Tưởng Tiệp và Chu Chính.

“Em không sợ chứ?” Chu Chính mỉm cười dịu dàng nhìn Tưởng Tiệp, Tưởng Tiệp lắc đầu.

“Tôi muốn dẫn em đến gặp Hồng thúc, suốt bao năm qua, đây là lần đầu tiên tôi dẫn người ngoài đến gặp lão nhân gia. Ông ấy là ân nhân của Giang Sơn, Thẩm Binh và tôi. Hồng thúc dạy tôi võ thuật, dạy tôi dùng súng, dạy tôi biết khi nào tấn công khi nào phòng thủ. Ông nói, nếu như con muốn lừa gạt người khác, trước hết phải lừa gạt được chính bản thân mình. Ông còn nói, trên đời này có một số người được trời cao phù hộ, trong số đó có con, A Chính.” Chu Chính đứng chấp tay giữa ánh nến rọi, kể lại chuyện xưa một cách đứt quãng, vừa để cho Tưởng Tiệp nghe, cũng vừa như ôn lại quá khứ một lần. “Đừng bao giờ phơi bày điểm yếu ra cho kẻ thù thấy, A Chính, một khi con vướng vào lưới tình, tức là con đã thua.”

Chu Chính nhắm mắt lại, lời của Hồng thúc tựa hồ còn văng vẳng bên tai, chợt nghe Tưởng Tiệp dè dặt hỏi:

“Hiếu Thanh vì sao mà chết vậy?”

Chu Chính lấy lại tinh thần, hít sâu một hơi:

“Hiếu Niên đã nói gì với em ở ngoài kia sao?”

“Anh ta nói anh ta và Hiếu Thanh là anh em song sinh.”

“Ừm, Hiếu Thanh là bị người ta giết chết.” Chu Chính thấp thêm một nén nhang vào lư hương trước bài vị Hiếu Thanh. “Năm năm trước có một tổ chức yêu cầu tôi phải mua một lượng lớn hàng hóa, khi đó tôi mới tiếp quản công việc buôn bán của Hồng thúc, gặp phải rất nhiều khó khăn, bị bao cặp mắt chòng chọc dòm ngó, nếu như nhận mua thì sẽ tổn thất một khoản lớn. Bọn chúng bắt Hiếu Thanh đi, uy hiếp tôi phải mua bằng được đồng hàng.” Lần này Chu Chính ngừng lại rất lâu, đợi đến khi hơi thở bình tĩnh lại, mới tiếp tục, “Tôi không đồng ý.”

Tuy Chu Chính không nói gì thêm, nhưng Tưởng Tiệp hiểu. Nghe có vẻ đơn giản, nhưng hẳn lúc đó Chu Chính đã phải tốn rất nhiều tâm tư, thương tâm vô cùng mới đưa ra được quyết định đấy.

“Có phải em thấy tôi tàn nhẫn lắm không?” Ánh mắt của Chu Chính nhìn chăm chú vào Tưởng Tiệp, nhưng không còn vẻ sắc bén như ngày trước nữa.

Tưởng Tiệp lắc đầu, “Tôi nghĩ anh vì muốn giảm tổn hại đến mức thấp nhất có thể, nên mới hi sinh người mình yêu.”

“Người tôi yêu? Ai nói Hiểu Thanh là người tôi yêu?” Chu Chính quay lại nhìn thiếu niên trong tấm hình, “Nếu tôi yêu cậu ấy thật, sao lại cam lòng hi sinh cậu ấy? Hiểu Thanh là một đứa trẻ ngoan, thật sự rất ngoan. Có phải em nghĩ trông em giống Hiểu Thanh nên tôi mới giữ em lại hay không?”

Chu Chính thấy Tưởng Tiệp không có ý định trả lời, mới nói tiếp, “Hai người bọn em tính cách rất khác nhau, càng sống cùng em lâu, càng cảm thấy em không giống Hiểu Thanh. Tính cách của em và cậu ấy tạo ra sự khác biệt giữa hai người.”

“Sao hôm nay anh nói chuyện kì vậy? Cứ như đang cố gắng giải thích chuyện gì ấy.” Rốt cuộc Tưởng Tiệp cũng mở miệng.

“Hả? Thế bình thường tôi nói chuyện kiểu gì?”

“Lúc nào cũng trong trạng thái sẵn sàng mắng chửi người khác, mặt mày thì luôn hung dữ nghiêm nghị, y như cá mập trắng.”

“Tôi đã mắng em bao giờ chưa?” Chu Chính cau mày, nhưng lại thấy buồn cười.

“Anh đối với tôi rất tốt, nhưng đối với người khác thì lạnh như băng. Chắc anh sợ tôi bị dọa sẽ trốn mất nên mới đối xử dịu dàng với tôi đúng không?”

Chu Chính bật cười, để lộ hàm răng sáng bóng, trông càng giống cá mập kinh khủng:

“Phải, em hiểu tôi thật đấy.”

“Anh không dọa nạt tôi đâu,” Tưởng Tiệp cúi đầu nói, khe khẽ như thể sợ kinh động đến làn khói đang vẩn vút xung quanh.

Tưởng Tiệp bước ra từ phòng vệ sinh khách sạn, vệ sĩ đứng chờ bên cạnh liền bước tới nói:

“Chính ca đang đợi cậu dưới hầm để xe.”

“Ồ? Không phải dặn là đợi ở cửa sao?” Trong lòng Tưởng Tiệp dấy lên ngờ vực, cậu nhìn về phía cửa khách sạn, bên đó hình như có mấy bóng người khả nghi đang lượn lờ. Tưởng Tiệp và vệ sĩ đi thang máy xuống hầm để xe, lập tức trông thấy sáu bảy vệ sĩ đang vây quanh Chu Chính ngay ở trước mũi xe, hình như có kẻ nào đó cố mở cửa, cửa xe không mở được. Thẩm Bình nhanh chóng kết thúc cuộc điện thoại, sau đó thì thào vào tai Chu Chính điều gì đấy. Vệ sĩ kéo Tưởng Tiệp bước nhanh về phía đó định nhập hội với nhóm Chu Chính. Tưởng Tiệp bắt đầu căng thẳng, bầu không khí đầy mùi nguy hiểm. Đúng lúc này, có tiếng súng nổ, bên ngoài gara cũng vang lên âm thanh ô tô bẻ lái gấp ken két, theo ngay sau đó là tiếng súng dữ dội, nhắm thẳng về phía Chu Chính, một loạt đạn chuẩn xác chia tách Chu Chính và đám vệ sĩ, tiếp đó kẻ địch nã súng theo hai hướng khác nhau. Thẩm Bình kéo Chu Chính vòng ra sau xe rồi rút chạy theo lối thoát hiểm. Có hai vệ sĩ cũng phá vòng vây chạy theo bảo vệ Chu Chính. Tất cả mọi việc diễn ra chỉ trong tích tắc, Tưởng Tiệp còn chưa kịp làm gì, vệ sĩ bên cạnh đã trúng đạn, một vệ sĩ khác nhấn đầu cậu bắt cậu nằm xuống, sau đó vừa giơ súng chống trả vừa kéo cậu lui dần về hướng Chu Chính vừa mới rời khỏi. Tưởng Tiệp thấy đạn pằng pằng cắm vào thân xe, bánh xe, và cả trên tường, xung quanh cậu đều là tia lửa và mảnh đạn văng tung tóe. Tiếng súng vẫn liên tục không dứt, có người trúng đạn, có người rên rỉ, tim của Tưởng Tiệp như sắp vọt hẳn ra ngoài, cậu chưa bao giờ lâm vào tình cảnh như thế này, hai chân run cầm cập không còn chút sức. Chu Chính được Thẩm Bình bảo hộ chặt chẽ, âm thầm quan sát tình hình, kẻ địch càng lúc càng rút ngắn khoảng cách, quân số xem ra còn đông hơn cả tưởng tượng.

“Chính ca, anh nhân cơ hội này rút đi, quân của ta sắp đến cửa thoát hiểm rồi.” Thẩm Bình nói vào tai Chu Chính, “Chỗ này cứ giao cho em, chạy mau!”

“Mang Tưởng Tiệp về đây.” Ánh mắt Chu Chính không ngừng tìm kiếm.

Thẩm Bình nhìn khắp xung quanh, thấy Tưởng Tiệp và một vệ sĩ đang cách chỗ bọn họ cả một dãy xe.

“Không được, quá xa, anh chạy trước đi.”

“Mang thằng bé lại đây!” Chu Chính như thể phát điên, giơ súng, nã liên vài phát vào mấy mục tiêu đang để lộ sơ hở, bọn chúng kêu lên rồi ngã gục xuống. Thẩm Bình thấy Chu Chính ngăn chặn hỏa lực của đối phương, nhất định là muốn chạy đi cứu Tưởng Tiệp, lập tức bỏ nhào vào Chu Chính:

“Anh điên rồi! Không cứu được cậu ta đâu! Chính ca!”

Vệ sĩ xung quanh cũng dè Chu Chính xuống ép anh phải rút lui. Bởi bên phía Chu Chính chống trả quá quyết liệt, kẻ địch tách ra một nhóm, chuyển hướng tấn công về phía Tưởng Tiệp. Tưởng Tiệp bị vệ sĩ lôi đi lui tới sát rìa làn xe chạy, từ đấy có thể nhìn thấy Chu Chính. Vệ sĩ nạp thêm đạn, nói với Tưởng Tiệp:

“Tôi chặn bọn chúng lại, cậu chạy đến chỗ Chính ca!”

Tưởng Tiệp gật đầu. Vệ sĩ liên tục nổ súng về phía kẻ địch, bọn chúng không thể làm gì khác ngoài ẩn nấp. Tưởng Tiệp nhân cơ hội chạy tới chỗ Chu Chính, vốn dĩ bình thường cậu chạy rất nhanh, thế nhưng lúc này một chiếc xe ô tô bật đèn sáng choang bỗng dừng lao vút tới, Tưởng Tiệp phải nghiêng mình né, cả người dựa chặt vào một chiếc cột, đứng im tại chỗ. Chu Chính thấy vậy liều mạng giăng ra khỏi vòng vây của đám vệ sĩ, gào thét thanh về hướng Tưởng Tiệp:

“Tưởng Tiệp! Nằm xuống! Nằm xuống! Tưởng Tiệp, mau nằm xuống!”

Còi báo động chống trộm của một loạt ô tô kêu lên inh ỏi, đạn xé gió lao đi vùn vụt trong không khí, Tưởng Tiệp nghe được tiếng kêu tuyệt vọng của Chu Chính, nhưng cơ thể lại không tài nào động đậy nổi.

11. Hiểu Cừ - Chương 11

Đạn bắn trúng thân cột, mảnh đạn văng ra cửa rách quần áo, nhưng nỗi sợ đã lấn át cảm giác đau đớn. Đột nhiên vai phải nóng rực lên, gần như đồng thời một bóng người to cao từ bên cạnh bổ nhào tới, tay che lấy đầu Tưởng Tiệp, mượn đà lao đến mà dè cậu nằm thụp xuống, tiện thể lẩn một vòng đến nơi có thể ẩn nấp. Tất cả xảy ra chỉ trong tích tắc, Tưởng Tiệp cảm thấy đầu óc mù mịt, tỉnh táo lại mới xác định được người vừa rồi chính là Chu Chính. Vệ sĩ bên kia chế ngự sự công kích của đối phương, Thẩm Bình mang theo người chạy tới, không nhiều lời lập tức yểm trợ Tưởng Tiệp và Chu Chính rút lui theo lối cửa thoát hiểm.

Xa xa còi cảnh sát rền rĩ hú vang, phá tan màn đêm tĩnh mịch.

Chiếc Lincoln màu đen phản chiếu cảnh vật yên bình, lao đi vun vút trên con đường cao tốc yên ắng ven hồ. Trong xe, Chu Chính giật phăng cà vạt, quấn hai vòng, dè chặt lên vết thương đang không ngừng chảy máu của Tưởng Tiệp, Tưởng Tiệp bị đau hít mạnh một hơi.

“Gắng chịu đựng một chút, chỉ lát nữa thôi là không sao rồi.” Chu Chính quay đầu hỏi Thẩm Bình, “Gọi bác sĩ chưa?”

“Đang tới, chắc sẽ đến nơi cùng lúc với chúng ta.”

“Giờ tính đi đâu?” Chu Chính thấy chiếc Lincoln đang tiến ra khỏi khu vực nội thành.

“Sơn ca bảo để anh đến căn hộ phía Bắc ở hai ngày, chỗ cao ốc gần hồ không tiện lắm.”

Chu Chính biết, mấy ngày tới kẻ ra người vào sẽ rất nhộn nhạo, bên cao ốc lại có quá nhiều gián điệp.

“Không sợ gặp chốt kiểm soát à?”

“Sơn ca thu xếp ổn thỏa rồi, sẽ không có ai chặn xe của chúng ta.”

Chu Chính yên tâm, quay ra nhìn Tưởng Tiệp đang dựa vào người mình. Sắc mặt cậu rất khó coi, nhưng tinh thần thì khá tỉnh táo, không còn hốt hoảng như lúc mới lên xe nữa.

“Cầm cự được không?”

Tưởng Tiệp ngược mắt nhìn Chu Chính, gật đầu. Khi nổi sợ vơi bớt đi, cũng là lúc cơn đau trên vai dần dập kéo đến, cậu cắn răng chịu đựng, nhớ lại ban nãy Chu Chính vùng ra khỏi đám vệ sĩ liều chết cứu mình ra sao. Cậu nhìn thấy trên mặt anh có một vết máu, chắc là do bị mảnh đạn cửa phải.

“Anh có sao không?” Giọng nói của Tưởng Tiệp hơi run run, cậu không để tâm gì đến Chu Chính suốt từ vụ đụng độ hỗn loạn đến giờ.

“Tôi không sao.” Tay Chu Chính cẩn thận vòng qua vết thương của Tưởng Tiệp, đặt trên bả vai cậu, “Xin lỗi, để em bị thương.”

“Đồ ngốc,” Tưởng Tiệp gắng gượng mỉm cười, “Cũng đâu phải là do anh làm.”

Tưởng Tiệp tựa đầu trên vai Chu Chính, sự tỉnh táo do cơn đau đón mang lại bắt đầu mất dần đi theo lượng máu ồ ạt chảy ra, gần không được cơn choáng váng ập đến, cậu gục cả người vào lòng anh.

Chu Chính vỗ vỗ mặt Tưởng Tiệp, gọi khẽ:

“Tưởng Tiệp, đừng ngủ, sắp đến rồi, sắp đến nơi rồi.”

Biệt thự phía Bắc Chicago của Chu Chính có tổng diện tích hơn 9 héc ta, là tài sản có giá trị nhất trong số bất động sản Chu Chính sở hữu. Bởi vì xung quanh được bao bọc bởi rừng cây, nên trong phạm vi bảy tám ki lô mét đổ lại không có bóng dáng ngôi nhà nào khác.

“Các người không coi Chu Chính này ra cái gì nữa hả! Lần này bọn chúng ra tay ngay trên đường lớn, kiểu tấn công bài bản như thế này, bọn chúng đã phải bày mưu tính kế bao lâu? Vậy mà không ai nắm được chút tin tức gì hết? Ngày ngày chỉ lo gái gú hút hít, không cần làm việc nữa hả? Giờ thì cả cái Hồng Môn này không còn mặt mũi gì rồi, các người có thấy dễ chịu không?”

Trong phòng họp, các vị lão thành quyền cao chức trọng ai nấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, run như cầy sấy. Không ai không rõ cái tính nóng như lửa của Chu Chính, chẳng cần biết bọn họ đã phụng sự bao năm, bình thường không hoàn thành tốt nhiệm vụ đều bị ăn mắng vài câu. Thế nhưng hôm nay Chu Chính nổi cơn thịnh nộ, giận dữ long trời lở đất như thế này thì là lần đầu tiên.

“Chính ca,” hiện giờ chỉ có Giang Sơn là dám lên tiếng, “Anh bớt giận, cũng bởi hai năm qua yên ổn nên mọi người mới bớt cảnh giác, vụ việc lần này để anh rơi vào tình thế nguy hiểm là tại bọn em làm không tốt, sẽ không có lần sau nữa đâu.”

Lập tức có người phụ họa theo, “Phải, phải, sẽ không có lần sau nữa. Chính ca đừng nóng, đừng nóng.”

Chu Chính đứng trước tấm rèm cửa khép kín, ngực vẫn còn lên xuống phập phồng, cố gắng đè nén sự giận dữ:

“Đừng có hứa hẹn lần sau vội, chuyện lần này còn chưa xong đâu! Lập tức đi điều tra cho tôi xem bọn nào làm, nhất định phải xử sạch bọn chúng. Có được manh mối gì thì báo cáo với Hiếu Niên trước, đừng tìm tôi. Giang Sơn, phía cảnh sát sao rồi?”

“Thang Lực nói không khả quan lắm, vụ lần này âm ỉ như vậy, khó mà dàn xếp được.”

“Mẹ, năm nào cũng nuôi nó tốn bao tiền của, đến thời khắc then chốt thì lại bảo không giải quyết được? Đùa anh mà ư? Cậu chuyển lời, bảo anh nhân với nó, không lo xong chuyện này thì xuống khỏi cái ghế tổng tư lệnh đi!”

Lời này vừa thốt ra, cả đám lập tức lo ngay ngáy, mồ hôi đầm đìa. Đại ca giận thật rồi. Thang Lực là đàn em được Chu Chính vận dụng mạng lưới quan hệ đưa lên chức tổng tư lệnh cảnh sát, đến Thang Lực cũng có thể bị “cắt cơm”, nói gì đến những thành phần khác trong Hồng Môn? Đại ca định nhân cơ hội này thanh lọc sạch sẽ nội bộ đấy ư?

“Còn cả đám truyền thông nữa, canh chừng cho kĩ vào, tôi không muốn thấy mấy thứ không nên công bố xuất hiện đầy rẫy đâu, đợt này phải tăng cường cảnh giác, làm việc cho sáng suốt, vụ này mà không xử lí ổn thỏa, cú về vườn hết cho tôi!”

Mọi người lục tục ra về, cuối cùng chỉ còn lại Giang Sơn và Chu Chính. Lời Chu Chính nói, một nửa là thật, một nửa là giả. Đại bộ phận hàng ngũ cấp cao của Hồng Môn là do Chu Chính đề bạt lên, nhưng cũng có một số người trước kia làm việc cho Hồng thúc cạy mình phục vụ lâu năm, chỉ biết ăn không ngồi rồi. Vấn đề này bình thường khó nói, hôm nay Chu Chính nhân cơ hội dập tắt luôn uy phong của bọn họ.

Giang Sơn bước tới hỏi, “Hết giận chưa đại ca? Mắng một trận ra trò, chắc thoải mái rồi hả.”

“Mấy lão đó mà không cho biết mùi, lại chẳng nhớ mình được ai nuôi.”

“Phải rồi, lần này mà bọn họ làm ăn không ra gì, có truat quyền cũng không ai ý kiến.”

“Lần này anh mày cũng bị làm cho tức chết, lại còn liên lụy đến cả Tưởng Tiệp.”

Giang Sơn thấy Chu Chính rút một điều thuốc ra, liền đưa bật lửa đến mời thuốc cho anh:

“Đừng nói như vậy, một khi đi theo anh, là Tưởng Tiệp phải chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.”

Chu Chính rít một hơi thuốc dài, trầm ngâm suy nghĩ, một lúc lâu sau mới bảo:

“Cũng không phải thằng bé muốn theo anh, là anh buộc thằng bé phải theo.”

Giang Sơn nhướn mày, hai mắt hấp háy, hỏi thẳng: “Là ai nói như vậy?”

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa, Thẩm Bình đi vào:

“Tưởng Tiệp tỉnh rồi.”

Tưởng Tiệp tựa vào thành giường, sắc mặt trắng bệch, môi cũng nhợt nhạt, khiến đôi mắt to, đen lay láy và hàng mi vừa dày vừa dài càng nổi bật hơn. Cậu nhìn miếng băng dán cá nhân trên mặt Chu Chính, gắng gượng nở nụ cười:

“Sao thế? Dung nhan bị tổn hại rồi à?”

“Bình thường đã xấu trai rồi, còn gì để mà tổn hại nữa?” Chu Chính ngồi xuống bên cạnh Tưởng Tiệp.

“Ừm,” giọng của Tưởng Tiệp rất nhỏ, “Nhìn anh thế này trông càng dữ tợn hơn.”

Chu Chính bật cười, “Vậy thì mới áp chế được kẻ xấu chứ!”

“Chỉ sợ người tốt cũng bị anh dọa chạy mất dép luôn.” Tưởng Tiệp mệt mỏi nói chuyện, muốn phân tán sự chú ý, giảm bớt cơn đau bỏng rát nhức nhối trên vai.

Chu Chính thấy quần áo Tưởng Tiệp đã ướt đẫm, trên trán túa đầy mồ hôi lạnh, vội đỡ cậu dậy, để cậu tựa vào người mình. Tưởng Tiệp muốn từ chối sự tiếp xúc gần gũi này, thế nhưng cảm giác đau đớn đã rút cạn sức lực của cậu, hơn nữa cái ôm của Chu Chính vô cùng vững vàng và ấm áp, Tưởng Tiệp bèn tựa vào ngực Chu Chính, không nghĩ ngợi nhiều nữa.

“Đau lắm phải không?” Chu Chính không hề che giấu sự đau lòng của mình.

“Tôi....chịu được.”

“Vậy uống hai viên giảm đau trước, bác sĩ bảo khi nào thực sự không chịu nổi thì hãy tiêm.”

Chu Chính cho Tưởng Tiệp uống thuốc, cầm khăn lau mồ hôi cho cậu. Thuốc bắt đầu có tác dụng, Tưởng Tiệp cảm thấy đỡ đỡ hơn đôi chút, ban nãy đau đến nỗi thở không ra hơi, giờ mặc dù cả người vẫn chưa có tí sức lực nào nhưng cậu vẫn cố trò chuyện với Chu Chính:

“Anh từng bị trúng đạn rồi hả?”

“Ừ, sáu bảy lần gì đó.”

“Mạng anh lớn thật đấy.”

“Hồng thúc bảo tôi được trời đất phù hộ, mạng lớn, không thể chết được.”

“Thế lúc đạn găm vào cơ thể, anh cảm thấy thế nào?”

“Mỗi lúc một kiểu, có lúc thấy như bị ai đó song phi cho một cú. Còn em? Có cảm giác gì?”

Tưởng Tiệp suy nghĩ một lát,

“Lúc đó sợ quá, còn chẳng biết mình bị trúng đạn từ khi nào nữa.”

“Không thấy đau ư?”

“Lúc anh đẩy tôi nằm xuống thì rất đau, nhưng mà, đau là vì bị anh đè.”

“Haha, xin lỗi nhé, làm em bị đau.”

“Nếu anh không đẩy tôi, tôi đã thành cái bia ngắm từ lâu rồi, đâu chỉ bị xuyên cho một lỗ như thế này.”

Chu Chính cúi đầu xem xét sắc mặt Tưởng Tiệp, có vẻ đã hồng hào hơn đôi chút:

“Có muốn ăn gì không?”

Tưởng Tiệp nhắm mắt lắc đầu, “Không, không muốn ăn gì hết.”

“Hay tôi mua cá về cho em làm thịt nó báo thù, có khi lại không thấy đau nữa.”

Tưởng Tiệp không trả lời, chỉ mở mắt ra, cặp mắt kia khiến người ta không thể kháng cự, chúng kiên định mà đón lấy cái nhìn của Chu Chính:

“Chu Chính, vì sao anh lại cứu em?”

12. Hiểu Cừ - Chương 12

“Em nói xem? Theo em thì vì sao?”

“Em hỏi trước, anh phải trả lời em trước.”

“Thích em, không muốn nhìn em chết? Là anh kém cỏi, để em bị thương.”

Mặt Tưởng Tiệp đỏ lựng cả lên, nhưng cậu vẫn không nhúc nhích.

“Ừm, anh thẳng thắn thật, em chỉ nghĩ anh sẽ nói, chắc là vì anh hơi hơi thích em.”

“Ha ha, Tưởng Tiệp, anh đã qua cái tuổi ngượng ngùng rồi, thích thì bảo thích, còn phải làm bộ làm tịch sao?”

Tưởng Tiệp hơi bối rối, ngẩn ra cười một lúc, sau đó mới nghiêm túc bảo:

“Chưa có ai đối tốt với em như vậy, cho nên, em cũng không biết cảm xúc hiện tại của mình là như thế nào nữa.”

“Em cứ từ từ suy nghĩ, rồi sẽ đến lúc em nhận ra thôi.”

“Ừm.” Tưởng Tiệp tựa vào Chu Chính nhắm mắt nghỉ ngơi, chút sức lực ban nãy còn lại trong cơ thể dường như đang đào thoát ra ngoài qua từng lỗ chân lông. Người cậu mềm oặt trượt từ trên mình Chu Chính xuống. Chu Chính cảm thấy không ổn, cơ thể trong lòng anh rõ ràng đã tới giới hạn chịu đựng, gò má Tưởng Tiệp áp vào tay anh nóng ran. Hơi thở của cậu chạm vào da thịt anh, dù đã cách một lớp áo, vẫn nóng hầm hập. Chu Chính đặt tay lên trán Tưởng Tiệp, nóng đến nỗi khiến anh lập tức rút tay về:

“Bị sốt sao không nói tiếng nào?” Chu Chính vội đặt Tưởng Tiệp nằm hẳn xuống giường, mặt cậu đỏ bừng bừng, mới nãy thấy sắc mặt Tưởng Tiệp hồng hào hơn đôi chút, hóa ra là vì lên cơn sốt sao?

Tưởng Tiệp nghiêng đầu thều thào bảo, “Nãy giờ em bận nói chuyện với anh mà.”

“Vậy thì em cũng phải bảo mình bị sốt chứ! Chịu đựng một mình thoải mái lắm hả?” Nói xong, Chu Chính lớn tiếng hô vọng ra bên ngoài: “Gọi bác sĩ tới đây! Mau lên!”

“Chu Chính, em sợ.” Đột nhiên Tưởng Tiệp nắm lấy tay Chu Chính đang đặt ở trên trán mình, bàn tay cậu nóng kinh hồn.

“Em bị sốt đến mức thần trí hỗn loạn rồi à? Sợ cái gì? Ngoan, đừng có đá chân.” Chu Chính vừa nói vừa kéo chân lại cẩn thận cho Tưởng Tiệp.

Nhưng Tưởng Tiệp lại mở hé hé mắt, hai mắt cậu hồng hồng, mông lung vô định, hình như còn ngân ngân nước:

“Em sợ khi ngày đó đến, tất cả đều sẽ quá muộn.”

Chu Chính giật mình nhìn Tưởng Tiệp, cứ nghĩ mãi về câu nói cậu vừa mới thốt ra trước khi lịm đi, anh thoáng thất thần tại chỗ, mãi đến khi bác sĩ bước vào, kiểm tra tình hình của Tưởng Tiệp.

Sau khi cho Tưởng Tiệp vài mũi giảm đau và hạ sốt, bác sĩ mới nói với Chu Chính:

“Đêm nay chắc sẽ vất vả đây, có cần gọi y tá đến chăm sóc không?”

“Để tôi trông cậu ấy được rồi. Bao giờ thì mới hạ sốt?”

“Khó mà nói được, còn phải tùy xem cơ thể cậu ấy phản ứng với thuốc ra sao.”

Mới đầu Tưởng Tiệp chỉ ngủ li bì, nhiệt độ luôn ở ngưỡng ba chín rưỡi bốn mươi độ không hề thuyên giảm. Sau đó bác sĩ tiêm thêm cho cậu hai mũi giảm sốt nữa nhưng vẫn không có tác dụng. Không biết là vì vết thương hay vì mũi kim cỡ lớn chọc vào da thịt làm cho bị đau, Tưởng Tiệp bắt đầu rên rỉ, nghe như đang khóc, rồi giọng cậu cao dần lên, nức nở không ngừng, nhưng quanh đi quẩn lại chỉ có vài ba câu:

“Mẹ ơi mẹ, Tiểu Tiệp sai rồi, đừng mà mẹ, đừng vứt bỏ Tiểu Tiệp...ư ư...đừng mà, đừng mà mẹ.”

Càng về sau tiếng gọi mẹ càng trở nên dồn dập, cơ thể Tưởng Tiệp rúm ró vào, nhất là chân và tay, người cậu lặn qua lặn lại trên giường, cứ chốc chốc lại giãy giụa đòi vùng dậy, vật vờ xoay tới xoay lui, những chữ thốt ra từ miệng cũng không còn rõ nghĩa nữa, chỉ là những âm tiết vỡ vụn nghẹn ngào. Mắt Tưởng Tiệp vẫn nhắm nghiền, nước mắt thi nhau lăn tuôn rơi, khuôn mặt chẳng mấy đã ướt đầm. Chu Chính cuống cuống giữ Tưởng Tiệp lại, sợ cậu ngộ nguy động vào vết thương trên vai, đồng thời liên tục thay túi chườm nước đá trên trán cho cậu.

“Thế này là sao?” Chu Chính nổi khùng lên hỏi bác sĩ, “Ông tiêm cho thằng bé cái gì vậy? Sao một chút tác dụng cũng không có?”

Vị bác sĩ vội lấy rượu cồn ra, bảo Chu Chính giữ chặt Tưởng Tiệp rồi cẩn thận lau ở cổ, nách và háng. Tưởng Tiệp không chịu phối hợp, khóc nức nở giãy mình tránh ra, may mà hiện giờ cậu chẳng có nhiều sức lực nên cũng không phản kháng được mấy, Chu Chính cẩn thận che chắn cho vết thương của Tưởng Tiệp, ôm chặt cậu vào lòng, không ngừng an ủi bên tai cậu:

“Tưởng Tiệp, ngoan nào, chỉ một lát là không sao rồi, đừng cựa quậy, Tưởng Tiệp, sẽ hết đau ngay thôi, ráng chịu đựng một chút.”

“Cậu ấy đang mê sảng, không nghe được lời anh nói đâu.” Bác sĩ đang bận rộn chăm sóc vết thương, ngừng lên nói với Chu Chính.

Ai mà nghĩ cậu nhóc ngày thường rõ là hiền lành này, lúc ốm đau lại khó săn sóc đến vậy. Đầu Chu Chính đau như búa bổ, nhưng anh lại không thể để mặc Tưởng Tiệp. Anh tự hỏi vì sao chỉ khi không tỉnh táo Tưởng Tiệp mới dám khóc thành tiếng? Lần trước say rượu cũng thế, cứ khóc mãi không thôi. Anh chăm chú nhìn hàng lông mày nhíu chặt của cậu, nhìn khuôn mặt đầm nước mắt đang đỏ ửng vì cơn sốt cao kia, chẳng hiểu vì sao, đôi môi đang run rẩy của Tưởng Tiệp lại hấp dẫn ánh nhìn của Chu Chính, khiến anh không thể nào dời tầm mắt. Anh áp môi tới, mân mê đôi môi nóng như lửa nọ, không tiến sâu vào, chỉ khiêu khích hai bờ môi, từng chút từng chút một, rồi dịu dàng mút lấy. Ban đầu Tưởng Tiệp còn rên rỉ cự tuyệt, rồi dần dần không tránh né nữa, nhưng cũng không phối hợp. Môi Chu Chính lướt nhẹ đến bên tai Tưởng Tiệp, anh thầm thì: “Tiểu Tiệp, đừng khóc, Tiểu Tiệp, Tiểu Tiệp” Chu Chính lặp đi lặp lại, như muốn vỗ về cậu trong cả cơn mơ. Quả nhiên, Tưởng Tiệp dần bình tĩnh lại, không còn giãy giụa nữa, cũng thôi nức nở. Mồ hôi trên mặt, trên người từ từ thấm ra.

Lần thứ hai Tưởng Tiệp tỉnh lại, tia nắng sớm mai len qua khe hở của tấm rèm che nhạt màu rọi vào trong phòng. Vết thương trên vai không còn bỏng rát đau đớn nữa, nhưng hai mắt thì rất khó chịu, mí mắt giống như tờ giấy nhám, cảm giác cọ xát lúc nhắm vào mở ra đau khôn tả.

“Tỉnh rồi?” Chu Chính nhìn như cả thế kỉ rồi chưa cạo râu, mặt đen thui một mảng, chẳng khác nào con khỉ to xác.

“Nhìn em bây giờ chắc cũng thê thảm chả kém gì anh hả?”

“So với anh thì bảnh hơn nhiều, anh thấy bộ dạng em khá lắm.” Chu Chính đỡ Tưởng Tiệp ngồi dậy, “Không ngờ em khóc ghê vậy, người em làm từ nước sao? Lấy đâu ra nhiều nước mắt như vậy?”

Mặt Tưởng Tiệp đỏ phừng lên, “Em đã nói những gì?”

“Ha ha, em cứ núm lấy anh gọi mẹ mãi.”

“Làm gì có chuyện đó? Sao em không nhớ gì nhỉ?”

“Ai cha, định giả vờ cho qua hả?” Chu Chính đùa cợt nhìn Tưởng Tiệp, rồi ánh mắt dần dần trở nên nghiêm túc nhưng vẫn ẩn chứa nét dịu dàng, “Tưởng Tiệp, em không cần phải kiềm chế cảm xúc của mình, lúc nào muốn khóc cứ khóc, anh sẽ không cười bảo em là con gái đâu.”

Mặt Tưởng Tiệp nóng bừng, ngay cả tai cũng đỏ ửng lên, “Anh nhất định sẽ cười, sẽ bảo em giống con gái.”

“Anh mà cười, cho em phạt anh.”

“Phạt kiểu gì?”

“Phạt anh,” Chu Chính đảo mắt, “Phạt anh mặc váy, sau đó em có thể chụp lại lưu niệm.”

Chu Chính cảm thấy, Tưởng Tiệp giống như một nhánh cây xấu hổ mọc ở góc vườn, trái tim của cậu đang lặng lẽ hé mở từng ngày. Thế nhưng, anh muốn Tưởng Tiệp đừng bao giờ núp mình sau lớp vỏ ngụy trang nữa, anh muốn thấy nhánh cây kia đường hoàng bung mở dưới ánh mặt trời. Đôi mắt cậu đẹp như vậy, khi cười lên nhất định sẽ vô cùng cuốn hút.

Trong khoảng thời gian Tưởng Tiệp dưỡng thương, Chu Chính cũng bận tối tăm mặt mũi, ngay cả Thẩm Bình và Giang Sơn cũng không thấy bóng dáng đâu. Cuộc đấu súng rượt đuổi trên phố kéo dài hơn mười phút, muốn im xuống cũng không dễ dàng gì. Không biết mạng lưới quan hệ của Chu Chính vững chắc cỡ nào mới có thể giải quyết được một vụ khó nhằn như vậy. Tưởng Tiệp mới nghỉ ngơi được vài ngày đã đòi tháo băng vết thương đến trường, Chu Chính khuyên sao cậu cũng không nghe, đành phải ngày ngày đưa đón cậu, mỗi lần đi đi về về mất gần ba tiếng đồng hồ, chỉ sợ sức cậu không chịu được.

Hôm nay lúc tan học, người đến đón Tưởng Tiệp là Phó Hiểu Niên.

“Hôm nay Chính ca bận nhiều việc nên bảo tôi đến đón cậu.” Hiểu Niên mỉm cười, đôi mắt dài mảnh hơi hơi cong lên.

“Thực ra tôi tự đi được mà.” Tưởng Tiệp nhanh nhẹn bước vào xe, ngồi cạnh Hiểu Niên.

“Sau chuyện lần trước, cậu nghĩ Chính ca còn có thể yên tâm để cậu ra ngoài sao? À phải rồi, anh ấy có đưa cho tôi danh sách những việc cần kiểm tra đây.”

Phó Hiểu Niên lấy một tờ giấy trong túi áo ra, trên đó có ghi mấy dòng chữ:

“Thứ nhất, có uống thuốc đúng giờ không?”

Tưởng Tiệp bật cười ha ha gật đầu một cái.

“Thứ hai, có bị sốt không?”

“Không, không hề.”

“Thứ ba, có nhớ Chính ca không?” Hiểu Niên thấy Tưởng Tiệp lộ ra vẻ lúng túng khó xử, vội bảo. “Việc này cậu có thể đích thân báo cáo với anh ấy.”

Hiểu Niên nhìn thấy trên tóc Tưởng Tiệp lẫn vài mẩu giấy vụn, bèn duỗi tay nhặt xuống cho cậu,

“Làm gì mà tóc toàn giấy thế này?”

“À!” Tưởng Tiệp dùng tay không bị thương gọt gọt qua loa, “Lớp tôi tổ chức một bữa tiệc nhỏ mừng tôi đi học trở lại.”

“Cậu thích đến trường lắm hả? Vết thương còn chưa lành mà đã đi học ngay rồi.”

“Tôi thuộc diện học bổng, suốt ngày xin nghỉ không ổn lắm, hơn nữa khối lượng bài vở cũng rất nặng, nếu không tới lớp thì sẽ không theo kịp mất.”

“Dù sao vẫn phải chú ý cẩn thận, Hiểu Thanh cũng vì không cẩn thận, nên mới bị bắt đi.”

13. Hiểu Cừ - Chương 13

“Tình hình khi đó vô cùng hỗn loạn, Nhị thúc qua đời để lại vị trí của mình cho Chính ca, lúc ấy Chính ca mới hai mươi hai tuổi, nhiều người không phục, muốn lật đổ anh ấy. Lũ khốn Nam Mỹ kia nhân lúc Chính ca mới lên tiếp quản Hồng Môn giở trò chèn ép, bắt Chính ca phải mua một lượng hàng. Chính ca nhận được tình báo, có người trong Hồng Môn cấu kết với cảnh sát, chỉ cần Chính ca đồng ý nhận hàng là cả bọn coi như xong. Chính Ca dặn mọi người phải thận trọng, nhưng Hiểu Thanh không nghe theo, tự mình trốn ra ngoài, bị bọn chúng dụ vào tròng bắt đi mất.”

Phó Hiểu Niên run giọng, cổ dằn lại cơn nghẹn ngào, thở dài một tiếng. Tưởng Tiệp không dám nhìn thẳng vào mắt Phó Hiểu Niên:

“Anh không cần phải nói với tôi những điều này.”

“Nói thì cũng có sao?” Hiểu Niên miễn cưỡng mỉm cười, “Chuyện đã qua lâu rồi, tâm can cũng không còn nhức nhối như trước nữa. Hay là cậu không muốn nghe.”

“Không phải,” Tưởng Tiệp vội nói, “Tôi chỉ sợ anh khó xử.”

“Khó xử cái gì?” Phó Hiểu Niên liếc mắt nhìn ra bên ngoài cửa xe, xe đang lướt qua khu cảng sầm uất của thành phố. “Chính ca phải rất nhiều người đi cứu Hiểu Thanh, thương lượng hết lần này đến lần khác nhưng bọn người kia phòng bị rất nghiêm ngặt, dùng đủ biện pháp mềm dẻo đến cứng rắn đều không ăn thua. Sau cùng, Chính ca phải một tử sĩ* tin cậy xâm nhập hang ổ địch, dặn nếu cứu được thì cứu, không cứu được thì để cho Hiểu Thanh ra đi nhẹ nhàng, đỡ phải chịu tra tấn giày vò. Kết cuộc cậu cũng biết rồi đấy, Hiểu Thanh và tử sĩ kia đều không quay trở về.”

(*Tử sĩ: đại loại là người sẵn sàng chết vì nhiệm vụ ấy)

Hiểu Niên đột nhiên ngoảnh đầu lại nhìn Tưởng Tiệp:

“Cậu có biết giữa mỗi cặp song sinh luôn tồn tại thần giao cách cảm không? Ngày hôm đó, tôi ngồi trên sân thượng, cảm thấy như có một viên đạn xuyên thủng giữa trán mình, cảm giác chết chóc ấy quá mức chân thật. Đến lúc tìm được thi thể của Hiểu Thanh, quả nhiên vết đạn nằm ngay giữa hai mày em ấy, Hiểu Thanh vẫn mở to mắt, dường như đang đợi chúng tôi đến để nói lời từ biệt.”

Tưởng Tiệp trông thấy một giọt nước mắt lăn xuống trên gương mặt của Hiểu Niên, nhưng rất nhanh đã không còn vết tích. Hiểu Niên im lặng không nói gì một lúc lâu, hồi tưởng lại lần cuối cùng anh em họ trùng phùng, dẫu rằng giờ phút này cả hai đã âm dương cách trở.

Tưởng Tiệp nhớ tới lời Chu Chính, “Nếu tôi yêu cậu ấy thật, sao lại cam lòng hi sinh cậu ấy?” Giờ ngẫm lại phải chăng là Chu Chính tự trách móc bản thân? Hận mình không đủ sức bảo vệ Hiểu Thanh, cho nên không có tư cách bảo rằng mình yêu cậu ta?

“Anh có hận Chính ca không?”

Phó Hiểu Niên lắc đầu, “Hận cái gì? Nếu Chính ca chấp nhận mua hàng, thì bọn tôi cũng đi tong. Kẻ làm đại sự không được phép phơi bày điểm yếu của mình cho người khác thấy. Trong lòng Hiểu Thanh cũng rõ, thứ Chính ca coi trọng nhất không phải là nó.”

Phó Hiểu Niên có vẻ đã thôi xót xa, nhìn Tưởng Tiệp cười bảo:

“Ngày Hiếu Thanh gặp nạn, Chính ca nhốt mình trong phòng hút thuốc cả đêm, lúc bọn tôi đi vào thì nổi giận bảo, ‘Mẹ kiếp sau này không thích ai nữa, khó chịu đến thế này.’ Bao năm nay anh ấy chơi đùa với đám MB của Phần Dạ, đổi hết người này đến người khác mà có động lòng với ai đâu, thậm chí ngay cả Hiếu Thanh cũng là tự mình mặt dạn mày dày suốt ngày bám riết lấy anh ấy, tuy Chính ca đối xử với nó không tệ, nhưng cũng đâu phải thật lòng. Cậu lợi hại thật, Chính ca vừa thấy cậu đã muốn giữ chặt không buông, ha ha.”

Phó Hiếu Niên nhìn gương mặt Tưởng Tiệp nhanh chóng đỏ bừng lên, “Cậu dễ xấu hổ nhỉ! Tưởng Tiệp, cậu có biết điểm hấp dẫn nhất của cậu là gì không?”

Tầm mắt Tưởng Tiệp chạm phải cái nhìn nghiền ngẫm của Hiếu Niên, “Đôi mắt cậu rất đẹp. Tròng mắt đen láy lại to hơn mắt người bình thường, lúc chăm chú nhìn ai đều khiến người ta bị mê hoặc, một chút tạp niệm cũng không đọng trong đó, thứ khiến những kẻ lẫn lộn trong giới hắc đạo không có sức kháng cự nhất chính là ánh mắt thuần khiết như thế này. Cho nên khi cậu ở bên Chính ca, đừng đưa mắt nhìn lung tung người này người nọ, rước lấy phiền phức thì khổ. Chắc, tôi nghĩ lúc cậu khóc, mắt ngân ngấn nước đảm bảo còn tuyệt hơn nhiều. Cậu đã bao giờ nhỏ lệ trước mặt Chính ca chưa? Cậu mà khóc, đảm bảo Chính ca giờ tay đầu hàng ngay tắp lự.”

Tưởng Tiệp lập tức cup mắt xuống, cái người này ban nãy hãy còn đau lòng lắm kia mà, vậy mà giờ đã có tâm trạng để cợt nhả rồi, đúng là một người lập dị!

“Tôi biết, tôi là người lập dị,” Hiếu Niên quan sát biểu cảm trên mặt Tưởng Tiệp, lập tức phá ra cười, “Thế nhưng tôi rất quý cậu, Tưởng Tiệp, nhìn cậu tôi lại có cảm giác như em trai tôi vẫn còn sống. Thật ra cậu không cần phải cảnh giác Chính ca, anh ấy chỉ đơn giản là thích cậu thôi. Cậu không thích Chu Chính vì anh ấy là người trong giới hắc đạo bắn thủ sao?”

“Không phải như vậy.”

“Cậu chê Chính ca già?” Hiếu Thanh cười ranh mãnh.

“Không không,” Tưởng Tiệp dở khóc dở cười.

“Vậy chẳng lẽ cậu có người trong lòng rồi?”

“Đâu có.” Tưởng Tiệp bắt đầu nhìn Hiếu Niên, “Tôi vẫn chưa sẵn sàng.”

“Ừm, tôi hiểu, cậu vẫn còn nhỏ, đột nhiên phát hiện ra mình đồng tính, lại phải hứng chịu những lời dạy dỗ từ phía gia đình, cho nên không biết nên làm thế nào cũng phải. Thật ra đồng tính luyến ái cũng không phổ biến trong Hồng Môn. Chính ca là người đầu tiên nói mình thích đàn ông, Nhị thúc vốn bảo thủ, rửa xả Chính ca thôi rồi! Hiếu Thanh thấy vậy mới bảo tôi, đẩy anh coi, đây chính là duyên phận, người đàn ông em thích cũng thích đàn ông. Ha ha, Hiếu Thanh là như vậy đấy, luôn thích xoay mọi thứ theo chiều hướng có lợi cho mình. Nếu nói theo cách của em ấy thì tôi là kẻ bất hạnh, vì người đàn ông tôi thích lại chỉ yêu phụ nữ mà thôi. Đại ca hẳn ta suốt ngày giải trí với mấy thằng nhóc thì hẳn chẳng ý kiến, đến khi tôi tìm đàn ông để mua vui thì hẳn lại bảo tôi tởm lợm, ha ha.”

Tưởng Tiệp bình thản nói:

“Có lẽ đó không phải là người anh nên yêu.”

“Có trời mới biết. Tôi cũng không muốn nghĩ cái chuyện đau đầu này. Cậu rất thông minh, có thể đoán được suy nghĩ của người khác, vậy mà không nhìn ra được tâm trạng tôi hay sao, cũng phải cho tôi chút thể diện chứ! Tưởng Tiệp à, Giang Sơn bảo cậu không phải là một người đơn giản, tâm tư cậu rất tinh tế, như vậy vừa tốt lại vừa không tốt, cậu cứ khư khư khép mình như vậy, đến bao giờ mới chịu cho mình một cái khởi đầu đây? Cậu không mở lòng mình ra, sao biết được cậu và Chính ca có hợp nhau hay không? Thử một lần xem sao, nếu sau này cậu không thích Chính ca thật, cứ đá anh ấy là xong. Hề hề, nhưng mà đừng khai ra tôi đứng đằng sau xúi bẩy đấy nhé.”

“Nhưng mà, ngay cả tôi cũng không hiểu vì sao mình lại như vậy, sao anh có thể hiểu được? Nhưng có lẽ anh nói đúng.”

Tưởng Tiệp nhìn xe vút qua một cánh rừng trơ trụi lá, giữa tiết trời khắc nghiệt của mùa đông, cả khu rừng chìm vào không gian tĩnh mịch.

Tưởng Tiệp vừa bước vào phòng, đã thấy Chu Chính ngồi chờ ở bàn ăn.

“Cuối cùng cũng về rồi! Ăn cơm thôi, đầu bếp nấu rất nhiều món ngon. Ăn nhiều một chút.”

Tưởng Tiệp đi tới ngồi đối diện với Chu Chính, tay phải của cậu không thể cử động, đành phải để Chu Chính gấp những món cậu thích ăn đặt vào đĩa của mình rồi mới dùng tay trái cầm thìa xúc. Tưởng Tiệp cầm lấy thìa, trước khi ăn mở miệng hỏi Chu Chính:

“Có phải anh bảo Hiểu Niên nói với em chuyện đó không?”

“Hả? Cậu ta nói với em rồi à?” Chu Chính không dừng lại, vẫn liếc ngang ngó dọc bàn ăn, “Có muốn ăn nấm hương không? Canh sườn cũng rất có lợi cho vết thương của em.”

“Vì sao anh lại bảo Hiểu Niên kể với em chuyện Hiểu Thanh?”

“Em dựa vào đâu nghĩ là anh bảo cậu ấy?”

“Đàn em của anh, không có chỉ thị của anh, sao dám nói lung tung trước mặt em?”

Lần này Chu Chính dừng lại hẳn, đặt đũa sang một bên,

“Tính tình em hướng nội, việc gì cũng giữ trong lòng không chịu nói ra, phải để người bên cạnh phá lớp vỏ bọc đó hộ em. Nghe xong chuyện Hiểu Thanh rồi, chắc em cũng đã rõ, em có đồng ý theo anh không, tất cả đều là ở em. Anh để em quyết định.”

“Cái gì mà theo với cả không theo cơ?” Khóe miệng Tưởng Tiệp không nhịn được hơi hơi nhếch lên.

“Thì đó, lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó.”

“Tự tin quá nhỉ, ai muốn lấy anh?”

“Không lấy thì thôi, em không lấy anh, anh lấy em thì cũng như nhau.”

Chu Chính cười gượng, hớt sạch lớp váng mỡ trong bát canh ra, Tưởng Tiệp không thích ăn đồ nhiều dầu mỡ. Nhìn người đàn ông đường đường là đại ca xã hội đen kia đang cẩn thận múc nước canh cho mình, góc tối đã bị bỏ quên bấy lâu nay trong lòng Tưởng Tiệp bỗng như được chiếu rọi bởi những tia sáng hiền hòa, một nụ cười thoáng hiện trên môi cậu:

“Em muốn ăn thịt gà xào măng.”

“Được được, anh gấp cho em.” Chu Chính gấp vào đĩa cho Tưởng Tiệp. “Ăn xong rồi anh cho xem cái này hay lắm.”

Trước mắt là một căn phòng rất rộng rãi, được thiết kế thành khu suối nước nóng ngoài trời, mờ ảo trắng xóa, trong không gian đều là hơi nước lượn lờ. Tưởng Tiệp rụt lui về phía sau, cau mày:

“Không được, em không được tắm suối nước nóng.”

“Lý do? Bác sĩ bảo để cơ thể mau khỏe có thể dùng cách thúc đẩy tuần hoàn máu, như vậy vết thương mới chóng lành. Anh còn định vài ngày nữa sẽ dẫn em đi bơi, lực cản của nước rất có lợi đối với quá trình hồi phục.”

Chu Chính kéo tay Tưởng Tiệp, nhưng lại bị Tưởng Tiệp né đi:

“Vây...vây thì, em...để em tắm một mình.”

“Ngượng ngùng cái gì? Đêm hôm đó em mê man, còn chỗ nào mà anh chưa thấy? Lúc dùng rượu còn để lau người cho em, mỗi xen ti mét trên người em anh đều chạm vào hết rồi.”

Không rõ vì hơi nóng trong không khí hay vì xấu hổ mà mặt Tưởng Tiệp đỏ gay lên như sắp xuất huyết. Chu Chính bó tay, đành phải nói:

“Rồi rồi, cho em xuống suối một mình. Lại đây, anh thay gác không thấm nước cho em.”

Chu Chính cẩn thận để không làm Tưởng Tiệp bị đau, vết thương vừa mới cắt chỉ, trông đã khá hơn nhiều, nhưng khớp xương bị tổn thương nên tương đối lâu bình phục.

“Xong rồi, em cởi quần áo xuống dưới đó đi.”

Nói xong quả nhiên Chu Chính đi ra ngoài.

Được tắm một mình nhưng Tưởng Tiệp vẫn thấy kì kì. Cậu từ từ ngồi vào trong suối, độ nóng rất vừa phải, làn nước nhẹ nhàng bao bọc lấy cơ thể, từng lỗ chân lông giãn ra, trong suối hình như có thả thêm được liệu, mùi hương thảo được thoảng qua thấm vào từng tác da thịt. Tưởng Tiệp khép mắt lại, tận hưởng dòng nước ấm áp đều đặn va chạm vào thân thể mình, bên tai là âm thanh của nước bị luồng không khí dưới đáy suối đẩy ngược lên, kêu sùng sục.

“Ai ~” Tưởng Tiệp buông tiếng thở dài sảng khoái.

“Thoải mái không?” Chu Chính không biết lén lút đi vào từ lúc nào, trốn ở đằng sau, hơi nước và tiếng dòng chảy át đi âm thanh lúc Chu Chính bước xuống suối, Tưởng Tiệp chẳng hay biết gì.

“Anh, sao anh lại vào đây? Không phải là để em tự...”

“Phải,” Chu Chính ngắt lời, “Anh bảo để em xuống suối một mình, rồi anh cũng tự mình xuống! Anh có nói là anh không tắm đâu.”

“Vô lại!” Tưởng Tiệp trề môi, nhưng cũng không xua đuổi Chu Chính.

“Ha ha, vô lại mà được ở lại đây, tội gì không thử một lần?”

Chu Chính lần tới dồn Tưởng Tiệp vào một góc, vươn tay ra, tựa như đang chạm vào một báu vật, từ từ nâng gương mặt cậu lên, đôi mắt nai quỳn rũ đằng sau lớp sương mù kia rốt cuộc không còn giấu đi những cảm xúc nữa, vừa ngỡ ngàng vừa e sợ, còn thấp thoáng mang theo vẻ mong chờ, Chu Chính cất giọng làm tán đi tiếng bọt nước:

“Tiểu Tiệp, đừng sợ, để anh, tất cả để anh lo.”

14. Hiểu Cừ - Chương 14

Chu Chính cảm thấy gương mặt mình đang giữ lấy vô thức run lên, trong đôi mắt kia đã tràn ngập lo lắng.

“Em thật sự chưa làm chuyện này bao giờ sao?” Khoảng cách giữa khuôn mặt hai người lúc này chỉ là một ngón tay, nhưng Chu Chính vẫn không nóng vội.

Tưởng Tiệp không nói gì, chỉ khe khẽ lắc đầu.

“Vậy đã hôn ai bao giờ chưa?” Chu Chính đặt một nụ hôn lên môi Tưởng Tiệp, nhẹ nhàng mút lấy, bàn tay đang đỡ lấy gáy cậu từ từ dịch xuống, dừng lại ngay dưới xương bả vai, chỉ hơi ấn nhẹ, cả người Tưởng Tiệp đã áp vào lồng ngực anh, không quá hờ mà cũng không quá chặt. Tiếng tim đập dồn dập mạnh mẽ của cậu thanh niên, cách lớp da thịt nóng hổi, như hòa chung một nhịp với tiếng tim đập của Chu Chính.

Chu Chính cảm giác dường như Tưởng Tiệp đã thuộc về mình, anh nhớ lại lúc Giang Sơn đập đập vào ngực anh bảo:

“Đâu phải nói yêu là yêu, nói không yêu thì là không yêu, anh tự hỏi xem nơi này của anh có Tưởng Tiệp không đi!”

Khi ôm Tưởng Tiệp vào lòng, Chu Chính mới cảm nhận được sự trọn vẹn mà chẳng mấy khi anh có được, đó chính là cảm giác chân thực rằng mình đang sống. Cõi lòng đã quá mệt mỏi vì những đấu đá tranh quyền đoạt lợi của anh, chỉ khi đối diện với Tưởng Tiệp, mới có được phút giây yên bình.

Tưởng Tiệp cảm nhận được sự chuyển động của Chu Chính ở phía sau, này giờ Chu Chính vẫn luôn cẩn thận dẫn dắt để làm sao trong cơn đau cậu vẫn có thể đạt được khoái cảm. Chiếc cổ xinh đẹp của Tưởng Tiệp rướn về phía trước như một chú thiên nga, nhưng cậu vẫn im lặng, lần đầu tiên trải nghiệm mùi vị ân

ái, ít nhất Tưởng Tiệp cũng biết được người đàn ông ở sau cậu lúc này quan tâm tới cậu nhường nào. Cơ thể của cậu bắt đầu vượt ra khỏi tầm kiểm soát, ham muốn dục vọng bị cầm tù suốt bao lâu nay như một con quỷ được người đánh cá giải thoát khỏi cái chai vừa mới vỡ, bay lên cao hóa thành đám mây đen thật to, bao phủ lấy chiếc vỏ thuần khiết mà thường ngày cậu vẫn khoác lên cho mọi người thấy. Mẹ thân yêu của con, người con thích là đàn ông, chỉ có đàn ông mới có thể mang đến cho con sung sướng hạnh phúc, cũng giống như người chồng mà mẹ đã rũ bỏ vậy. Tưởng Tiệp cảm thấy nước mắt mình lăn trên gò má đã ướt rịn mồ hôi, nhưng đây hoàn toàn không phải là những giọt nước mắt của sự buồn bã.

Đêm đến lạnh căm, không gian quanh quẽ vắng bóng người, ánh trăng băng giá chiếu rọi xuống trần gian. Chu Chính nằm cạnh Tưởng Tiệp, nhẹ nhàng vén tóc trên trán cậu sang một bên, chăm chú ngắm nhìn cậu. Từ lúc làm xong Tưởng Tiệp vẫn không nói năng gì, cặp mắt đen trống rỗng tựa như đang tìm kiếm thứ gì đó trong màn sương mờ trắng xóa.

“Em thấy thế nào?” Chu Chính hỏi.

Tưởng Tiệp lặng đi nhìn trần nhà, lệ dâng lên trong đôi mắt:

“Chu Chính, em cảm thấy, dường như mình đang vượt qua một ngọn núi rất cao.”

“Vì sao?”

“Trước giờ, em luôn cho rằng đồng tính luyến ái là ngọn núi chắn ngay trước mặt mình, em không biết phải leo lên như thế nào, có lẽ phải men theo đường vòng mà đi. Em đã mất đi nhiều thứ quý giá, một mình em cô độc, sợ hãi, em ước gì có ai đó nói cho em biết, dạy cho em hiểu phải làm như thế nào.” Tưởng Tiệp vừa nói, vừa nhìn Chu Chính. Lần đầu tiên Chu Chính nhận thấy nơi đôi mắt kia ánh lên niềm hi vọng, “Vậy nên em cảm ơn anh, Chu Chính, anh đã dắt em vượt qua một ngọn núi mà em không thể nào tự mình vượt qua được.”

Tưởng Tiệp không ngừng lại mà nói tiếp:

“Hôm nay anh kể cho em chuyện Hiểu Thanh, cũng là vì muốn em biết, một khi quyết định ở cạnh anh thì em phải chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, nếu một ngày nào đó anh rơi vào trường hợp bất khả kháng, có lẽ em cũng sẽ bị hy sinh. Thế nhưng Chu Chính, em không sợ. Tuy còn chưa rõ bản thân mình có yêu anh hay không nhưng em đồng ý ở lại, em thật sự muốn biết, một người như em đây, liệu có thể nhận được tình yêu đích thực không, nếu như có thể, vậy thì tình yêu đích thực là như thế nào.”

Chu Chính hơi sững sờ nhìn sâu vào tròng mắt đen của Tưởng Tiệp, lặng lẽ ngắm nhìn, ngón tay anh đưa lên chạm vào gương mặt cậu, lau đi giọt nước mắt đang lẳng lẳng lăn xuống:

“Tưởng Tiệp, nhất định một ngày anh sẽ cho em thấy, tình yêu đích thực rốt cuộc là gì.”

Hè năm 1999, Chu Chính và Tưởng Tiệp quay lại căn hộ ven hồ. Việc kinh doanh du thuyền casino của Chu Chính cũng đã được thu xếp ổn thỏa. Vì Tưởng Tiệp chưa học hết năm hai đại học mà đã gặt hái được thành tích xuất sắc nên giáo sư giới thiệu cậu đi thực tập ở một ngân hàng hàng đầu, còn thu thập bản báo cáo điều tra của cậu để làm tư liệu. Vết thương trên vai phải của Tưởng Tiệp tuy đã lành, nhưng cậu vẫn không thể đánh đàn được, việc này khiến Chu Chính cảm thấy áy náy. Hôm nay lúc ăn sáng, Chu Chính cố thuyết phục Tưởng Tiệp đi khám bác sĩ:

“Bác sĩ này rất đáng tin cậy, tay anh bị gãy mà cậu ta còn nói lại được.”

“Tay em vẫn cử động được mà! Khổ quá đã bảo anh rồi, vết thương không sao hết, chơi đàn đầu nhất thiết phải dùng hai tay, với lại em cũng không thích đánh đàn!”

“Ai bảo thế? Trước kia em bài vở bận bù đầu, cuối tuần vẫn đến nhà thờ đánh đàn đấy thôi, vậy mà còn bảo không thích?”

“Đấy là vì cuối tuần nào anh cũng tới, nên em mới đi đánh đàn để tránh mặt anh.”

“Thật hay giống vậy?” Chu Chính thấy Tưởng Tiệp đang len lén cười, “Em còn chưa đàn cho anh nghe bao giờ! Chạy đi khám một chút, nếu cậu ta bảo không chữa được, vậy thì không cần đi bác sĩ nữa.”

“Không đi là không đi,” Tưởng Tiệp học được cái thói hay cợt nhả của Chu Chính, “Bị bọn họ hành đau muốn chết.”

“Đàn ông đàn ông lớn vậy rồi còn sợ đau?”

“Sao lại không sợ? Anh thử để mấy ông bác sĩ vặn tay anh coi.”

Tưởng Tiệp phải tập vật lý trị liệu, bị bác sĩ giầy vò gần hai tháng, vết thương tuy đã bình phục nhưng khả năng vận động có hơi kém đi.

“Nhất định không khám?”

“Không không không không,” Tưởng Tiệp nhấn mạnh liên hồi, “Anh biết lúc ăn em không thích nói chuyện, anh tính không cho em ăn nốt bữa đấy hả?”

“Em ăn đi ăn đi, ăn nhiều nhiều một chút!” Chu Chính không dám ho he thêm tiếng nào, trật tự mà ăn cơm.

“Việc khai trương du thuyền anh lo xong chưa?” Tưởng Tiệp ăn xong, lên tiếng hỏi Chu Chính.

“Cũng ổn ổn rồi, Giang Sơn sẽ lo nốt những chuyện còn lại.”

Tưởng Tiệp biết Chu Chính không thích cậu nhúng tay vào việc làm ăn của mình, cho nên cũng không dám hỏi quá cụ thể.

Chu Chính nhìn bát cháo còn hơn một nửa của Tưởng Tiệp, “Em không ăn hết à? Không hợp khẩu vị sao?”

Tưởng Tiệp không đáp gì chỉ cười.

“Em cười cái gì?”

“Cười anh đường đường là lão đại Hồng Môn, vậy mà ngày nào cũng chăm chăm soi chuyện ăn uống của em, không thấy phí phạm tài năng ư?”

“Anh cam tâm tình nguyện, em quản được sao?” Chu Chính liếc Tưởng Tiệp, “Hôm nay em định làm những gì?”

“Tối ngân hàng, làm báo cáo, chiều thì chị Lưu dẫn em đi gặp một khách hàng lớn của chị ấy. Tối nay ba em bảo về nhà ăn bữa cơm. Là về nhà đó, không phải đến cửa hàng đâu!” Giọng Tưởng Tiệp tràn đầy vui sướng. Cậu rất nhớ gia đình, nhưng không được sự cho phép của mẹ cậu cũng không dám về nhà, chỉ đến tiệm ăn gặp ba, hôm nay được “ân chuẩn” như vậy khó trách cậu vui mừng đến thế.

“Lâu lắm rồi không gặp mẹ, em cũng thấy hơi hơi căng thẳng.”

“Việc gì phải căng thẳng? Bà ấy là mẹ em. Hôm nay gọi em đến nhất định là vì có tin tốt gì đấy.” Chu Chính nháy nháy mắt, dương dương tự đắc.

Trước khi đi ra khỏi cửa, Tưởng Tiệp kiểm tra lại tài liệu mang theo người. Chu Chính dựa vào cửa bảo:

“Cái chị gái họ Lưu kia, em cẩn thận một chút, nếu không phải họ hàng thân thích gì thì giữ khoảng cách xa xa ra. Anh thấy bà chị đó nhìn em cứ như ong mật dán mắt vào bông hoa nhỏ!”

“Anh rõ đa nghi, chị ấy còn già hơn cả anh nữa đó.”

“Nói thế nào nhỉ? Trâu già gặm cỏ non? Cái cặp mắt đào hoa của em, em quản lý cẩn thận giùm anh cái!”

Tưởng Tiệp dở khóc dở cười, “Vớ vẩn! Mau tránh ra, em phải đi bây giờ.”

“Không được tắt điện thoại, đi đâu cũng phải để vệ sĩ theo cùng, biết chưa?”

“Rồi rồi! Ông chú!” Hai chữ ‘ông chú’ bị Tưởng Tiệp cố tình nhấn giọng thật mạnh.

Tưởng Tiệp cầm theo chiếc áo khoác mỏng, biến mất ở chỗ ngoặt hành lang. Chu Chính không quay vào nhà mà cứ đứng ở cửa dõi theo Tưởng Tiệp. Hai năm qua cậu đã thay đổi không ít, vóc người cao hơn, đã gần bằng anh, thể nhưng lại khá gầy, cũng may không gầy đến mức thảm thương. Trông Tưởng Tiệp càng ngày càng khôi ngô, tính cách thì vẫn hướng nội trầm lặng như cũ, chỉ khi ở trước mặt Chu Chính mới chịu

mở lòng, mang theo sự vui vẻ và phóng khoáng mà ở tuổi cậu nên có. Chu Chính nghĩ đến bóng lưng cao cân đối của Tướng Tiệp lúc rời đi, miệng bất giác nhếch lên thành nụ cười mỉm.

“Mình đúng là điên vì tình rồi.”

Anh quay vào nhà, chiếc điện thoại di động trên bàn cà phê trong phòng khách có vẻ đã đổ chuông rất lâu, trên màn hình điện thoại hiện tên người gọi tới là Thẩm Bình. Không phải Thẩm Bình đang ở Tokyo sao? Chu Chính nhắc máy:

“A lô, Thẩm Bình đó hả? Có chuyện gì vậy?”

15. Hiểu Cừ - Chương 15

Nắng mặt trời chói lóa rọi thẳng vào lớp cửa kính tối màu bao quanh tòa nhà, vật sáng bị phản chiếu dội ngược ra, sắc bén như một lưỡi dao. Toàn bộ cao ốc nơi Chu Chính làm việc được tăng cường canh gác, bộ phận bảo vệ giám sát chặt chẽ việc ra vào, Giang Sơn vội vã bước ra khỏi cầu thang máy, mặt mày nghiêm nghị khác thường, hẩn cúi đầu, bỏ qua đám đàn em đang tới tập chào hỏi mình, trực tiếp bước thẳng vào phòng làm việc của Chu Chính. Trong phòng rất tối, rèm cửa dày buông kín, Chu Chính đang ngồi phía sau bàn từ trán vào tay.

“Cụ thể là thể nào?” Giang Sơn hỏi.

“Tên Kawakami kia là giả.” Giọng Chu Chính không còn gấp gáp như trên điện thoại khi nãy, “Còn Kawakami thật sự đã trốn sang Mỹ rồi. Chắc là tuần trước mới nhập cảnh từ Canada qua.”

Hội Taya đã tồn tại từ thời Hồng thúc, nó vốn là miếng thịt béo bở Hồng Môn luôn muốn tóm gọn về tay mình, có điều hồi đó thế lực của Hồng thúc có hạn, sau khi Chu Chính tiếp quản tổ chức thì mới bắt đầu gây dựng một lực lượng trong nội bộ Taya, kiếm về kha khá lợi ích cho Hồng Môn. Mấy năm gần đây Chu Chính ít nhúng tay dẫn vào các mảng kinh doanh nhạy cảm, tuy có cài nội ứng trong hang ổ yakuza Nhật nhưng mục đích chủ yếu là để thu thập thông tin, rất ít khi dính líu đến chuyện tiền bạc. Sau này nắm rõ tình hình tranh giành quyền lực trong nội bộ Taya rồi, Giang Sơn mới bày mưu tính kế, nhân cơ hội các phe cánh Taya đấu đá nhau sứt đầu mẻ trán thì nghiêm nhiên đưa thế lực Chu Chính nâng đỡ lên đoạt quyền, ngư ông đắc lợi. Việc này khiến cho tên Kawakami đang tại vị vững chắc nổi giận đùng đùng, chia thẳng mũi dùi tấn công về phía Chu Chính, đầu tiên là tìm cách bắt cóc Tướng Tiệp, sau đó trực tiếp nổ súng trên đường phố. Trước giờ Chu Chính vốn là người hay bao che khuyết điểm, tuy Giang Sơn cả gan chọc vào ổ kiến lửa nhưng Chu Chính mắng hẩn một trận lên bờ xuống ruộng thì được, người ngoài dửng dưng hòng chất vấn hẩn nổi nữa câu. Vụ đấu súng hôm nọ chọc Chu Chính sôi máu, thủ đoạn của anh vốn dĩ rất độc ác, trong cơn giận ngút trời, liền châm ngòi cho cảnh sát Nhật Bản tiêu diệt thế lực ở Nhật của Kawakami, đồng thời phái đàn em một lưới hốt gọn Kawakami và lũ thủ hạ còn lại của gã, một kẻ cũng không tha. Lần này Thẩm Bình đi Tokyo là để xác minh thân phận của tên Kawakami bị giết. Quả nhiên không ngoài dự đoán, đó chỉ là một kẻ thế thân phẫu thuật chính hình thành Kawakami.

“Bao giờ Thẩm Bình trở về?” Bộ phận trị an từ trước tới nay vẫn do một tay Thẩm Bình phụ trách, đặc biệt là trong những thời điểm mấu chốt như thế này, càng cần có người đứng ra điều động đội ngũ nhân viên.

“Đang trên máy bay rồi, khoảng mười hai tiếng nữa là về tới nơi.” Chu Chính phẩy tay ra hiệu cho Giang Sơn ngồi xuống, “Cho dù thằng Kawakami lên sang được Mỹ thì trong thời gian ngắn cũng sẽ không dám có hành động gì. Nó vừa mới thoát khỏi sự truy giết của chúng ta xong, không kịp thu xếp liên hệ với đồng bọn ở bên này.”

“Được, vậy em sẽ thông báo cho người bên ta tỏa ra nghe ngóng, xem có lần ra chỗ Kawakami lẩn trốn hay không.”

“Để Hiểu Niên xử lý vụ đó đi. Cậu cứ tập trung lo cho lễ khai trương du thuyền. Không thể vì chuyện Kawakami mà làm ảnh hưởng đến kế hoạch kinh doanh casino nổi, lúc thông báo cậu nhớ nói rõ ràng, nếu không thể xác định thật hay giả, cứ giết sạch không sót một tên.”

“Em biết rồi.” Giang Sơn lập tức đáp lại.

“Chắc, cũng là vì muốn mọi người nâng cao cảnh giác thôi.” Nói xong, dường như Chu Chính nhớ ra việc gì đó, “Lúc cậu vào đây có thấy Tô Kiến ở bên ngoài không?”

Tô Kiến là trợ thủ của Thẩm Bình, Thẩm Bình vắng mặt, công tác bảo đảm an toàn đều do Tô Kiến phụ trách.

“Hình như có đấy, anh muốn gặp cậu ta à?”

“Kêu nó vào đây đi.”

Lúc Tô Kiến bước vào phòng, Chu Chính vừa mới đặt điện thoại xuống, vẻ mặt bức bối hỏi hẩn:

“Liên lạc được với Tưởng Tiệp chưa?”

“Đại ca, cậu Tiệp tắt máy, vệ sĩ đi theo bảo chiều nay cậu Tiệp phải đi gặp khách hàng.”

Lúc này Chu Chính mới sực nhớ ra, “Tưởng Tiệp gặp xong khách hàng rồi thì lập tức đưa về đây cho tôi.”

Tô Kiến vội gọi điện thoại, dặn dò đôi ba câu, sau đó báo lại với Chu Chính:

“Cậu Tiệp bảo, tối nay cậu ấy còn phải về nhà ăn cơm với gia đình.”

“Ăn uống cái gì? Không cho phép chạy nhảy ngoài kia một mình, bảo đưa về là đưa về cậu chưa rõ sao?”

“Thế,” Tô Kiến thoáng lộ vẻ khó xử, “Nhờ cậu Tiệp không đồng ý về thì phải làm thế nào ạ?”

“Kể cả phải trói lại thì cũng mang về đây cho tôi, nghe không hiểu tôi nói gì hả?” Cơn giận của Chu Chính lại chực bùng phát.

“Dạ vâng, em hiểu rồi.” Tô Kiến cười khổ nhận lệnh.

Nhìn Tưởng Tiệp mặt lạnh tanh ngồi ở sofa góc phòng chẳng nói chẳng rằng, Chu Chính cảm thấy đầu óc ong hết cả lên, cậu nhóc này thậm chí còn làm anh điên đầu hơn cả Kawakami nữa.

“Em giận dỗi cái gì? Không phải đã nói tình hình hiện giờ đang rất căng thẳng sao?”

Tưởng Tiệp vẫn không mở miệng, chẳng mảy may để ý đến Chu Chính, Chu Chính đành phải tự nói tự nghe:

“Chỉ là bữa cơm tối thôi mà? Ăn bù vào hôm khác cũng không được?”

Người kia vẫn im lìm không đáp, biểu cảm trên mặt chẳng có vẻ gì là dịu đi.

“Sao em không nói câu nào?” Chu Chính vốn đã mệt mỏi lắm rồi, lại phải đối diện với cái tên cứng đầu không chịu hợp tác này, rốt cuộc không nhịn được nữa sảng giọng: “Nghĩ gì thì mau nói! Mang cái mặt đưa đám ngồi một góc như thế làm cái gì?”

Cuối cùng Tưởng Tiệp cũng ngược lên nhìn Chu Chính, nét mặt vẫn rầu rĩ, hờ hững đáp:

“Chẳng có gì để nói hết!”

“Em!” Chu Chính ngừng lại một lát, quay về phía Tô Kiến và Giang Sơn, “Các cậu ra ngoài cả đi!”

Cả hai biết điều lui xuống, trước khi ra khỏi phòng, Giang Sơn thì thầm vào tai Chu Chính:

“Còn có việc em chưa nói xong! Em chờ anh ở phòng bên cạnh.”

Trong phòng lúc này chỉ còn lại hai người, chẳng hiểu sao giọng Chu Chính lại trở nên mềm mỏng hơn:

“Hiện giờ Kawakami hận anh thấu xương, trò gì cũng dám làm, vụ đấu súng lần trước em quên rồi sao? Em không sợ chạm mặt gã lần nữa?”

“Nhưng khó khăn lắm mới có dịp mẹ đồng ý gặp em, nếu như tối nay thất hẹn, cả đời này mẹ sẽ không quan tâm đến em nữa.”

“Làm gì có? Bà ấy là mẹ em mà.”

“Thật sự không được sao?” Trong đôi mắt của Tưởng Tiệp đầy áp sự khẩn cầu, cậu nhìn đắm đắm vào Chu Chính, “Em mang thêm vài vệ sĩ cũng không được sao?”

Chu Chính không muốn mềm lòng, ngất nổi, ánh mắt của Tưởng Tiệp lại khiến anh không nỡ cự tuyệt, tối nay Thẩm Bình về rồi, với lại, Kawakami cũng không thể hành động mau lẹ như vậy, trong đầu còn chưa kịp nghĩ thấu đáo, miệng đã bất giác buột ra một câu: “Chỉ lần này thôi, tuyệt đối không có lần sau biết chưa.”

Tưởng Tiệp nhìn đám vệ sĩ đi theo mình tỏa ra canh chừng các góc ngách, rồi quay người đi lên lối cầu thang chật hẹp. Trước khi gõ cửa, cậu kiểm tra giỏ hoa quả trong tay, cả hộp nhân sâm mà Chu Chính mua ở cửa hiệu Nam Bắc Hành nữa. Cái người thờ ơ như Chu Chính sao có thể nghĩ tới việc này? Nhất định là do Giang Sơn chuẩn bị giúp. Vừa nghĩ, Tưởng Tiệp vừa gõ cửa mấy cái. Người ra mở cửa là ba cậu, vừa trông thấy cậu, ông lập tức tươi cười rạng rỡ:

“Vào đi con.”

Tưởng Tiệp cởi giày, đồng thời đưa mấy món quà đang cầm trên tay cho ba mình.

“Quà cáp làm gì, người nhà với nhau cả.” Tưởng Hòa Bình nhỏ nhẹ bảo con, sau đó lớn tiếng nói với mẹ Tưởng Tiệp đang ngồi trong phòng khách: “Xem con trai hiếu thuận chưa này, mua cả nhân sâm cho bà uống nữa.”

Bà đứng dậy, nhìn Tưởng Tiệp mỉm cười:

“Đến rồi thì ăn cơm thôi! Mọi người cũng đói bụng rồi!”

“Dạ.” Tưởng Tiệp đi theo mẹ, mẹ cậu thuộc dòng dõi Chính Hoàng kỳ của tộc Mãn Châu*, thường ngày hay mặc sườn xám. Chiếc sườn xám ngắn nền trắng in hoa xanh hôm nay bà mặc càng làm nổi bật đường eo nhỏ nhắn của bà.

“Đồ ăn hôm nay do đầu bếp của cửa hàng chuẩn bị, đều là những món con thích ăn.” Bà gấp thức ăn trong mâm cho cậu, tựa như chưa từng có chuyện không vui gì xảy ra giữa hai mẹ con. “Sắp đi học chưa?”

“Sắp, tuần sau con đến trường báo danh.”

“Kết quả học tập tốt chứ?”

“Cũng ổn, may thế nào con lại xin được học bổng.”

“Vậy thì tốt.” Bà nhìn cậu, rồi lại đưa mắt nhìn chồng, “Mau ăn thôi! Ăn xong rồi nói chuyện tiếp.”

Như mọi khi không ai nói năng gì trong lúc ăn, ba ân cần múc canh cho cậu, mẹ cũng gấp thức ăn cho cậu, bầu không khí gia đình thân thiết như vậy lại khiến Tưởng Tiệp vừa mừng vừa lo. Ăn xong bữa, mẹ bưng đĩa hoa quả ra, lúc này bà mới hỏi:

“Nghe nói tay của con bị thương hử, đã bình phục chưa?”

“Lành lâu rồi mẹ, cũng không có vấn đề gì nghiêm trọng. Chị và anh rể thế nào ạ?”

“À, hai đứa nó vẫn tốt! Có tin vui này muốn báo với con đây,” khoe miệng của mẹ cậu không giấu nổi sự vui mừng, “Con sắp được làm cậu rồi!”

“Thật sao?” Tưởng Tiệp giật mình, “Mọi người biết tin từ bao giờ vậy?”

“Mới tuần trước. Bên nhà anh rể con mừng lắm! Lâm Nguyên là con trai trưởng, nên ai trong nhà cũng coi trọng đứa cháu đầu tiên.”

“Vậy thì tốt quá rồi!”

Tâm trạng ba mẹ có vẻ rất hồ hởi, lúc nói chuyện, gương mặt hai người tràn ngập nét tươi cười rạng rỡ. Trong lòng Tưởng Tiệp cũng hơi nuôi tiếc, cậu biết, mình sẽ mãi mãi không thể mang lại cho ba mẹ niềm hạnh phúc như vậy.

Lúc gần ra về, bỗng dưng mẹ cậu bảo:

“Hai hôm trước có một cậu tên Giang Sơn đến nhà mình.”

Bàn tay đang buộc dây giày của Tưởng Tiệp hơi khựng lại, “Anh ta nói gì với mẹ?”

“Cậu ta bảo, anh trai cậu ta rất thích con, còn vì con mà chấp nhận trả món nợ vay nặng lãi, muốn ở cùng con, hi vọng gia đình ta có thể chúc phúc và ủng hộ.”

“Chỉ vậy thôi?”

“Cậu ta còn tìm cách tẩy não mẹ nữa, tuôn một tràng luận điệu gì gì mà đồng tính luyến ái thì cũng có tình yêu.”

Tưởng Tiệp đứng dậy, cúi thấp đầu không dám nhìn mẹ, cũng không dám ho he nửa tiếng.

“Con có thích người đàn ông đó không? Cái người tên Chu Chính ấy?”

“Anh ta đối xử với con rất tốt.” Lúc nói ra câu này, Tưởng Tiệp cảm thấy mặt mình hơi hơi nóng lên.

“Ừ,” Mẹ nhẹ nhàng nắm lấy tay cậu, “Thật ra mẹ cũng mong con có thể giống như chị con, thành gia lập nghiệp, tương lai sinh con đẻ cái, được vậy thì tốt biết bao? Nhưng mẹ cũng biết, những việc này không thể ép buộc. Nếu như con và cái cậu Chu Chính kia toàn tâm toàn ý với nhau, vui vẻ sống hết cuộc đời này, mẹ cũng không có ý kiến. Tiểu Tiệp, chắc con biết lí do vì sao mẹ không chấp nhận đồng tính luyến ái, nhưng dù gì, mẹ cũng chúc phúc cho con và cậu ta!”

Tưởng Tiệp đi xuống dưới lầu, thấy một chiếc Lincoln màu đen đang đỗ chờ mình, đó là xe của Chu Chính. Cậu không nhúc nhích, mãi đến khi vệ sĩ từ trong góc bước ra, đề thấp giọng nói với cậu:

“Chính ca tới đón cậu đấy.”

“Anh ấy đến từ lúc nào?” Tưởng Tiệp vừa bước tới phía chiếc xe vừa hỏi.

“Cũng khá lâu rồi.”

Tưởng Tiệp mở cửa ngồi vào trong xe, Chu Chính quan sát biểu cảm thoải mái trên gương mặt cậu:

“Có tin gì vui hả?”

“Giang Sơn tìm mẹ em nói chuyện, sao anh không bảo gì với em?”

“Giang Sơn được mỗi cái mồm mép lanh lẹ, từ lúc lọt lòng đã là ông mối bẩm sinh rồi, không tận dụng tài năng của cậu ta chẳng phải lãng phí?”

“Anh kêu Giang Sơn nói với mẹ em rằng ba anh em nhà anh theo nghiệp kinh doanh mấy đời đó hả?”

“Cũng có gì sai đâu!”

“Vậy mà dám bảo không sai?” Tưởng Tiệp cười thật tươi, má bên trái lộ ra lúm đồng tiền nho nhỏ. “Sao anh lại đến đón em? Không phải anh bảo tình hình hiện giờ đang rất nguy hiểm sao?”

“Chính vì nguy hiểm nên mới lo nhờ có chuyện gì xảy ra đám đàn em lại không xử lý được.”

“Thật không vậy? Anh thì xử lý được à?”

“Chỉ ít về trình độ võ vẽ, bắn súng trong Hồng Môn, không ai giỏi hơn anh đâu.”

“Thậm Bình cũng không bằng?”

“Không.”

Tưởng Tiệp nghĩ Chu Chính giỡn chơi, nhưng nhìn thái độ của anh thì có lẽ không phải. Cậu cũng không bận tâm vấn đề này quá lâu, lại nhớ tới những lời ban nãy ba mẹ nói, nghĩ đến những dấu hiệu đổi thay đây hi vọng, mọi việc tuy đều suôn sẻ nhưng lại có phần không chân thật, cậu từ từ tựa đầu vào vai Chu Chính, chậm rãi buông tiếng thở dài nhẹ nhõm:

“Chu Chính, em vui lắm. Bỗng dưng em cảm thấy thế giới này đối xử với mình thật nhân từ, mọi thứ tuyệt vời đến mức không thể tin được. Ha ha.”

*Bát Kỳ là một chế độ tổ chức quân sự của người Mãn Châu và nhà Thanh, mọi người dân Mãn Châu đều thuộc một trong tám kỳ. Chính Hoàng kỳ là một trong tám kỳ, là kỳ có lượng nhân khẩu cao nhất, do Hoàng đế đích thân nắm giữ. Cờ Chính Hoàng kỳ:

16. Hiểu Cừ - Chương 16

Dưới sự rình rập đe dọa của bè lũ Kawakami, Chu Chính hủy bỏ rất nhiều hoạt động công khai, ngay cả trụ sở Hồng Môn Chí Công hội cũng ít đến hẳn, mọi sự vụ của Hồng Môn đều giao cho Phó Hiểu Niên phụ trách. Giang Sơn thì đang tất bật lo nốt khâu cuối cùng để du thuyền khai trương kịp ngày, tối nào cũng đến căn hộ ven hồ bàn bạc với Chu Chính đến tận khuya. Mặc dù Chu Chính chỉ quản lý mọi việc từ xa, nhưng cũng hiếm khi nào thực sự rảnh rỗi, đợt này Tưởng Tiệp chưa vào năm học mới nên hai ngày thứ bảy chủ nhật ít ỏi cuối tuần rốt cuộc lại trở thành dịp đầu tiên bọn họ dành trọn cả ngày bên nhau trong suốt quãng thời gian quen biết tương đối lâu của hai người.

Tưởng Tiệp đã khắc phục được chứng sợ nước, tốc độ học bơi của cậu khiến Chu Chính phải tròn mắt thán phục, anh nghĩ hẳn cậu cũng rất có tố chất học võ. Ai dè ngay cả đòn cầm nã và tán đả đơn giản cậu cũng không thực hiện được, so với thần đồng Tưởng Tiệp khi học bơi thì quả thật y như một người khác. Dần dần Chu Chính cũng phát hiện ra, Tưởng Tiệp ỷ vào giác quan nhạy bén của mình, phản ứng rất nhanh, lực ra đòn cũng không tệ, có điều không đủ nhẫn tâm, đến thời khắc quyết định lại buông tay cổ tình đánh chệch mục tiêu, đây đúng là điển hình của kiểu đầu voi đuôi chuột. Vì muốn kích động ý chí chiến đấu của Tưởng Tiệp, Chu Chính cố tình quật ngã cậu mấy lần, thoát tiên Tưởng Tiệp còn bầm bụng cho qua, lồm cồm bò dậy học tiếp, nhưng càng về sau số lần ôm sán càng nhiều, cậu bắt đầu kháng nghị.

“Hôm nay đến đây thôi có được không?” Tưởng Tiệp ngồi lì dưới sàn nhà, không chịu đứng dậy.

“Em nhận thua rồi?” Chu Chính nhìn cậu, khoanh tay cười.

“Em không muốn học.” Tưởng Tiệp cau mày, “Bị ngã đau lắm.”

“Bao giờ em tập giỏi, lợi hại rồi thì sẽ không bị người ta quật ngã nữa, khi ấy sẽ hết đau. Học võ có ai mà không phải chịu khổ?”

“Đến lúc em giỏi rồi, em đánh người ta thì người ta không đau chắc? Em không sợ khổ, nhưng phải chịu khổ để làm đau người khác, em thấy không cần thiết.”

Chu Chính đỡ khóc đỡ cười, ngồi xổm xuống, nhìn Tưởng Tiệp đang bóp bóp cánh tay:

“Thế em không định phòng thân hả?” Chu Chính kéo tay Tưởng Tiệp, lôi cậu đứng lên: “Anh đích thân dạy em là vì sợ người khác dạy sẽ không nường tay, nếu như là Thẩm Bình, có khi giờ em tàn phế rồi.”

Công sức luyện võ cả ngày dài coi như đi tong, bởi vì ngày hôm sau toàn thân Tưởng Tiệp như bị tháo khớp, không lật nổi khỏi giường. Chu Chính cũng thử dạy Tưởng Tiệp dùng súng, nhưng cậu nhất quyết không đồng ý, ngay cả sờ vào súng thôi cũng không chịu, nói chi đến chuyện bắt cậu dắt súng theo mình.

“Nhỡ cướp cò làm bị thương người khác thì sao? Em cũng đâu phải dân xã hội đen, em không cầm cái này ra ngoài đâu.” Đầu Tưởng Tiệp lắc nguầy nguậy như trống bỏi.

Hết cách, Chu Chính đành phải dùng đến biện pháp phòng thân cuối cùng, anh đưa cho Tưởng Tiệp một con dao găm, tuy nhỏ nhưng được chế tác rất tinh xảo.

“Kẻ địch sẽ không đề phòng những vũ khí nho nhỏ kiểu này, nhưng mà, em nhìn đây,” Chu Chính nắm lấy tay Tưởng Tiệp, cho cậu xem nút bấm bằng ngọc thạch trên chuôi dao, nhấn ngón tay cậu một cái, “Phách!” lưỡi dao bật ra thêm khoảng 30 phân nữa, Tưởng Tiệp suýt thì đánh rơi cả con dao, giật bắn mình kêu lên. Chu Chính ấn thêm một lần, lưỡi dao thu về, trở thành con dao găm nhỏ như cũ, anh nói:

“Quan trọng nhất là phải tránh thu hút sự chú ý của đối phương, nếu như khoảng cách đủ gần, kể cả em không đâm mạnh thì lực của lưỡi dao khi bật ra cũng đủ lấy mạng kẻ địch.”

Tưởng Tiệp nhìn con dao đã quay lại với kích cỡ nhỏ xinh như lúc trước, nó mang một vẻ đẹp cổ điển, lóe lên ánh sắc lạnh băng:

“Khi lưỡi dao không bật ra trông thật đẹp. Em nhất định phải dùng nó sao?”

“Anh cũng mong em không phải dùng đến nó, nhưng khi cần dùng thì không được phép do dự. Lòng hại người có thể không có, nhưng lòng phòng người thì nhất định phải có, để hôm nào anh bảo Thẩm Bình dạy cho em một khóa phòng thân.”

Khi Thẩm Bình đến, Tưởng Tiệp đang quy củ ngồi ở bàn, nét mặt hơi căng thẳng. Cậu đã dọn lên tầng trên ở, gian phòng nhỏ tầng dưới tu sửa lại thành phòng đọc sách dành riêng cho cậu.

“Sao phải căng thẳng?” Thẩm Bình lên tiếng hỏi.

“Không vì sao cả, chưa bao giờ ở một mình với anh như thế này, tôi cảm thấy không quen.” Trong cảm nhận của Tưởng Tiệp, Thẩm Bình giống như một bức phong nền, nơi nào có Chu Chính thì nơi ấy có Thẩm Bình.

“Cậu sợ tôi?”

“Không, chỉ là tôi không quen.” Tưởng Tiệp nhấn mạnh vào hai chữ ‘không quen’.

“Tôi cũng nghĩ thế, đến người hung dữ nhất cậu còn không sợ nữa là.”

Dao gần đây tính khí nóng như lửa của Chu Chính lại thăng lên một cấp độ mới, có vài lần dù ở trước mặt Tưởng Tiệp cũng chẳng buồn che giấu, việc này trước đây không mấy khi xảy ra. Thẩm Bình ngồi xuống đối diện với Tưởng Tiệp,

“Thời gian này Chính ca hở ra là nổi nóng, có gây lộn với cậu trận nào không?”

“Ừ, tâm trạng anh ấy không vui, nói năng cục cằn thô lỗ, nhưng cũng không có trận cãi vã nghiêm trọng nào.”

“Tính tình anh ấy như vậy, đâm ra chẳng có ai dám nói ‘không’ trước mặt anh ấy, cậu đừng để bụng, Chính ca không có ý trút giận lên cậu đâu. Ở trong lòng anh ấy cậu rất đặc biệt.”

Tưởng Tiệp cảm thấy những lời Thẩm Bình nói có chút là lạ, không giống với Thẩm Bình của thường ngày. Mỗi quan hệ giữa cậu và Chu Chính ngay cả cậu cũng không thể làm rõ, mà Chu Chính cũng không cho cậu thời gian để nghĩ ngợi. Chính vì thế, Tưởng Tiệp nghĩ nên để mọi việc thuận theo tự nhiên, ai dè những người xung quanh cứ luôn tìm cách khuyên bảo cậu, như thể họ rõ ràng lắm vậy. Cũng may Thẩm Bình không quên nhiệm vụ của mình, nhanh chóng đi vào nội dung chính:

“Tôi nghe Chính ca nói cậu không muốn học võ, súng cũng không chịu cầm, không biết nên dạy cậu biện pháp phòng thân nào mới tốt.”

Cách nói chuyện của Thẩm Bình và Giang Sơn không giống nhau, giọng Thẩm Bình khi nói không hề có ngữ điệu lên xuống, chỉ bình thản đều đều. Thẩm Bình cũng chẳng cần biết Tưởng Tiệp có hiểu hay không, cứ giảng thao thao bất tuyệt, đến lúc cuối mới hỏi một câu:

“Cậu nhớ được bao nhiêu?”

Tưởng Tiệp nghĩ bụng, anh căn bản cũng chẳng muốn tôi nhớ hết đúng không? Ngoài miệng lại bảo, “Cũng tương đối.”

“Nhớ kĩ cũng không ích gì, quan trọng khi gặp chuyện không được phép hoảng sợ, phải ứng phó mau lẹ mới được. Giống như vụ lần trước ở bãi đỗ xe, cậu đứng ở chỗ đó rất nguy hiểm có biết không?”

“Tôi biết.”

Thẩm Bình có vẻ hơi do dự, nhưng rồi cũng bật ra câu hỏi:

“Cậu đi theo Chính ca, vậy mà đối với mấy tình huống kiểu này không có chuẩn bị gì sao?”

“Hả?” Tưởng Tiệp bị Thẩm Bình hỏi bất ngờ không phản ứng kịp, “Thực ra tôi không muốn rơi vào những tình huống như vậy.”

“Mỗi đồng xu đều có hai mặt, những gì Chính ca mang đến cho cậu cũng thế, có tốt đẹp, thì ắt cũng có tồi tệ.”

Thẩm Binh không nói gì thêm, nhiều lời không phải là tính cách của hắn. Hắn bước tới bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, không gian chìm vào yên lặng.

“Không phải anh nói nếu không có việc gì thì đừng nên đứng cạnh cửa sổ, nhờ đâu lại thành bìa ngắm sao?”
Tướng Tiệp ngồi ở phía sau lên tiếng.

“Đây là vị trí cao nhất trong phạm vi xung quanh, có thể quan sát được tất cả các mái nhà. Những kẻ bắn lên luôn chọn góc bắn từ trên xuống dưới, song cậu nói đúng, không nên đứng trước cửa sổ.” Thẩm Binh xoay người, trên mặt thoáng mang theo một nụ cười mỉm, “Tôi cứ nghĩ cậu không chú ý lắng nghe.”

“Ha, anh đang kiểm tra bài tôi đấy hả!” Tướng Tiệp cũng cười cười, hỏi Thẩm Binh, “Chưa có tin tức gì về Kawakami sao?”

“Kawakami luôn nhằm lúc bọn tôi mất cảnh giác mà tấn công, hiện giờ gã chỉ có một cơ hội duy nhất, nên tạm thời sẽ không ra tay. Bên này vẫn còn đồng bọn của Kawakami yểm hộ cho gã, bởi vậy lòng ra gã cũng không dễ dàng.”

“Chu Chính sợ Kawakami?”

“Chính ca không sợ ai hết. Vấn đề ở chỗ gã núp mình trong tối, cũng không biết sẽ tấn công từ hướng nào. Tốt nhất cậu đừng gióng Phó Hiểu Thanh làm liên lụy đến Chính ca.”

Lông mày của Tướng Tiệp giật giật, Giang Sơn từng nói với cậu, Thẩm Binh và Hiểu Thanh như nước với lửa, giờ Thẩm Binh nhắc đến tên Hiểu Thanh khiến Tướng Tiệp có hơi bất ngờ, cậu không nhận được buột miệng hỏi:

“Là vì Hiểu Thanh, nên anh mới không thích Hiểu Niên sao?”

Thẩm Binh quay đầu nhìn Tướng Tiệp, “Cậu ta nói với cậu không ít chuyện nhỉ!”

“Hiểu Niên hay tâm sự với tôi, anh ta không nhắc gì đến anh. Nhưng tôi đoán người trong lòng Hiểu Niên chính là anh.”

“Cậu ta không nói cho cậu biết lí do tôi không ưa cậu ta sao?”

“Hiểu Niên nói anh thích phụ nữ, nhưng tôi nghĩ không phải vì thế.”

Ánh mắt thâm trầm của Thẩm Binh dừng lại trên gương mặt bình thản của Tướng Tiệp, hắn không thoải mái nói,

“Cậu cứ lo cho bản thân mình trước đi!”

Đúng là Tướng Tiệp không còn thì giờ quan tâm đến người khác, bởi quãng thời gian hòa hợp giữa cậu và Chu Chính không kéo dài được bao lâu, rốt cuộc cả hai cũng phải đối mặt với vấn đề muôn thuở mà các cặp tình nhân đều gặp phải khi sống chung. Lẽ nào vì thấy cậu nhận được quá nhiều hạnh phúc nên các vị thần cai quản địa ngục mới muốn nguyên rửa cậu? Mới quyết định lấy đôi ba phần hạnh phúc của cậu đi? Đôi lúc Tướng Tiệp không kim được mà nghĩ như vậy.

Ngày nối ngày tiếp tục trôi, Chu Chính vẫn trong trạng thái dễ bị kích động, mặc dù ngoài miệng anh không nói gì nhưng Tướng Tiệp cảm thấy Chu Chính đang gặp phải rắc rối, chắc Kawakami lại gây cho anh một trở ngại đau đầu mới. Con rết trăm chân, đập hoài không chết, có lẽ Chu Chính đã đánh giá thấp mức độ nguy hiểm của Kawakami. Chu Chính khi phiền muộn rất nóng nảy và cục cằn, không kiểm soát nổi cảm xúc của mình. Khi nhắc đến vấn đề Tướng Tiệp nên nghỉ học một thời gian, cả hai nói nguyên cả buổi chiều mà vẫn chưa xong.

“Em không muốn nghỉ học.” Tướng Tiệp tỏ rõ ý kiến của mình, không bực tức, nhưng cũng không có ý thương lượng.

“Ở trường học không an toàn, nhờ Kawakami ra tay với em, người của anh cũng không làm gì được.”

“Gã ta dám lao vào lớp bắt trời em trước mặt mọi người sao?”

“Việc này khó có thể nói trước.” Chu Chính chưa bao giờ kiên nhẫn như vậy, từ trước tới nay bao giờ cũng là anh ra lệnh cho người khác, không ai dám ý kiến này nọ, đừng nói đến việc anh phải dùng lời lẽ để thuyết phục ai, vậy mà giờ anh đã mỗi mồm khuyên bảo Tưởng Tiệp cả chiều, cả hai vẫn cứ ông nói gà bà nói vịt, mãi không thỏa thuận được với nhau, Chu Chính rốt cuộc cũng khùng lên:

“Em tạm thời ở nhà một học kì, dù sao tiến độ học hành ở trường của em cũng nhanh hơn người khác, nghỉ học không mất mát của em cái gì cả. Em sợ mất học bổng sao? Anh trả tiền học phí cho em là được chứ gì?”

“Không phải là vấn đề tiền nong.”

Tưởng Tiệp không bực bội hay nổi cáu, nhưng cậu vẫn giữ nguyên ý kiến của mình, cứng đầu kinh khủng. Cái thái độ chẳng nóng chẳng lạnh này của Tưởng Tiệp làm Chu Chính rất khó chịu, giống như đang nện vào lò xo vậy, dù nện mạnh cỡ nào, lò xo vẫn nảy ngược về như cũ, anh không nén nổi cơn giận quát to:

“Thế thì là vấn đề gì? Sao nói chuyện với em vất vả vậy? Anh nói gì thì em cứ nghe, làm theo lời anh bảo khó khăn lắm sao?”

Tưởng Tiệp mím chặt môi, thở dài một tiếng, Chu Chính biết đây là mình giận cá chém thớt, có lẽ vụ Kawakami gây cho anh áp lực quá lớn, trong lòng vốn đã rất bực bội, chẳng bằng mượn dịp này mà trút hết ra. Vừa nghĩ vậy, Chu Chính liền cảm thấy ngọn lửa giận trong lồng ngực bắt đầu lan rộng, anh như bị thôi thúc, muốn khơi dậy cả ngọn lửa trong lòng Tưởng Tiệp:

“Em sao vậy? Nghiến răng nghiến lợi cái gì, không có gì để nói sao? Sao mà phải nín nhịn? Có gì thì nói ra, đừng có làm cái bản mặt như thế, rõ bực mình!”

“Anh có tiền thì giỏi lắm sao?” Giọng của Tưởng Tiệp cũng cao lên, “Ai nhờ vả anh, ai cần anh nuôi?”

“Nhờ vả tôi? Cậu do người ta tặng cho tôi, không phải tôi nuôi thì là gì? Lại còn phải để tôi nhắc cho cậu nhớ? Nếu đã không thích ở lại đây, thì cút cho tôi!”

Trên đỉnh đầu giống như có sấm sét nổ vang, trước mắt Tưởng Tiệp đột nhiên tối sầm, cả căn phòng trở nên yên ắng, ngay cả tiếng nước rỏ ra từ chiếc vòi chưa khóa chặt trong phòng bếp giờ phút này cũng rõ ràng đến mức inh tai. Gương mặt Tưởng Tiệp tái mét, cậu một mực cúi đầu, ngực không ngừng phập phồng lên xuống, chỉ đứng lên thôi mà hai chân cũng run rẩy. Cậu không do dự bước ngay ra khỏi phòng, trước khi mở cửa, gần như nghiến răng nghiến lợi mà nói với Chu Chính:

“Anh là đồ khốn nạn!”

17. Hiểu Cừ - Chương 17

Chu Chính chờ người ra trong giây lát, não bộ ngừng hoạt động, một lúc sau, khi đã ý thức được chuyện mình vừa làm, anh mới nghiêng đầu gằn giọng: “Shit!”, không chần chừ lập tức đuổi ngay theo Tưởng Tiệp.

Tưởng Tiệp đang đứng ở khúc ngoặt chờ thang máy, nghe thấy tiếng bước chân hối hả của Chu Chính, vội nhún nhún nút bấm cầu thang. Con số điện tử thông báo thang máy mới lên đến tầng mười lăm, mà đôi chân trần của người kia chỉ còn cách cậu dăm ba bước. Đang lúc quay đầu tìm lối cầu thang bộ, bỗng nghe thấy giọng Chu Chính vang lên sang sảng ở đằng sau:

“Em đứng lại đó cho anh!”

Tưởng Tiệp không nghe theo, chạy một mạch về phía cầu thang bộ, chẳng ngờ Chu Chính nhanh hơn vọt ngay đến trước mặt Tưởng Tiệp, giữ lấy tay cậu, xoay mạnh, Tưởng Tiệp cảm thấy trong đầu mình nổ ụp ụp một tiếng, cả người bị áp chặt vào tường, gương mặt Chu Chính vì khoảng cách bị rút ngắn đột ngột mà phóng to ra, gần như tì sát vào mặt cậu, dữ tợn hỏi:

“Không nghe thấy anh gọi hả? Mau ngoan ngoãn theo anh về!”

“Không về, ai muốn về để cho anh nuôi!”

Cổ áo Tưởng Tiệp bị Chu Chính túm chặt, hít thở thôi cũng thấy khó khăn.

“Mấy lời hữu ích thì không chịu nghe, toàn đi nhớ mấy lời anh nói trong lúc nổi nóng.”

“Anh dám nói anh thật sự không nghĩ như thế sao?” Tưởng Tiệp nhìn chăm chăm vào mắt Chu Chính, “Chu Chính, anh coi tôi là cái gì?”

“Về phòng rồi nói.” Chu Chính nhìn đám vệ sĩ đang đứng trong góc, ai cũng khó xử không dám tới gần.

“Tôi không về!” Mặt Tưởng Tiệp đỏ rần lên, ánh mắt vẫn cứng cỏi như cũ.

“Được thôi, nếu em muốn cho tất cả cùng thấy, thì anh chiều em.”

Chu Chính giữ lấy cằm Tưởng Tiệp, ép môi mình lên môi cậu, đồng thời đưa lưỡi vào, tấn công điên cuồng dồn dập. Tưởng Tiệp lắc đầu thốt ra mấy tiếng ‘Ừm, ừm’ gắng né đi, nhưng muốn thoát khỏi bàn tay như kim sắt kia đâu phải chuyện đơn giản, huống chi Chu Chính còn dè chừng cậu cắn, tay nắm lấy cằm cậu càng dùng sức hơn, khiến Tưởng Tiệp gần như không có bất kì cơ hội phản kháng nào, chỉ biết để Chu Chính mặc sức chiếm đoạt. Cậu biết ở các góc xung quanh đang có bao nhiêu cặp mắt chứng kiến, vừa thẹn vừa giận, bên tay không bị khống chế đẩy Chu Chính ra, nhưng thân thể kia lại sừng sững như núi, khiến Tưởng Tiệp buộc phải cạy bàn tay đang giữ lấy cằm mình, thừa dịp đối phương vung tay ngăn cậu lại, Tưởng Tiệp nhanh như chớp khụy người, bất ngờ thúc gối vào phần dưới của Chu Chính, nhưng anh kịp thời lùi về sau, kéo giãn khoảng cách giữa hai người, dễ dàng thoát khỏi đòn tấn công của cậu. Chẳng ngờ nhân lúc Chu Chính lùi lại, tay buông lỏng ra, liền bị Tưởng Tiệp đâm luôn vào ngực, thời điểm anh né đòn tấn công thì cậu vùng thoát ngay khỏi hai cánh tay đang giam giữ. Chu Chính đuổi tay tóm lấy Tưởng Tiệp, nhưng thân hình cậu rất nhanh nhẹn, nhoáng cái đã lách mình chạy mất.

“Được, anh cho em chạy.”

Chu Chính bật người đuổi theo, hành lang vốn chật hẹp, muốn thoát khỏi sự truy đuổi rất khó. Tưởng Tiệp mới chạy được vài bước đã bị Chu Chính nhào đến đè trên mặt đất, cậu cố xoay mình chống cự, nhưng hai chân bị Chu Chính dùng chân khóa chặt, còn tay thì bị anh dử dần nắm lấy, ép gối lên đỉnh đầu. Mọi cử động của cơ thể đều vô dụng dưới sự kiểm soát chặt chẽ của Chu Chính. Tưởng Tiệp phần uất không nhịn được, khẽ quát lên:

“Anh buông ra, buông tôi ra!”

“Muốn anh buông? Đừng có mơ! Nghĩ cũng đừng nghĩ đến chuyện đó!”

Đôi mắt mở trừng trừng vì tức giận của Tưởng Tiệp dừng lại trên sống mũi cao thẳng, rồi từ từ dịch lên xoáy sâu vào mắt Chu Chính:

“Chính anh bảo tôi rút, sao giờ lại lật lọng?”

“Đây là anh bức mình nên mới nói thế, không tính.”

Tưởng Tiệp không gắng sức giãy giụa nữa, mệt nhoài nằm trên nền đá lạnh như băng, mặc dù sau lưng rất đau, nhưng cậu vẫn không động đậy, chỉ uể oải nói:

“Chu Chính, anh là thằng khốn nạn, anh đúng là một thằng khốn nạn.”

Chu Chính thấy Tưởng Tiệp không tiếp tục vùng vẫy nữa, hơi buông lỏng tay ra, giọng nói cũng không còn hung bạo như trước:

“Theo anh về thôi!”

Đang định thả Tưởng Tiệp ra, ai ngờ vào lúc không phòng bị nhất, Chu Chính liền bị Tưởng Tiệp đột ngột húc mạnh đầu một cái, vì tay đã bị cậu khóa trái nên anh tránh chậm mất nửa giây, mũi bị nện vào, tức thì đau điếng. Tưởng Tiệp ở dưới nghiêng mình, chân mượn đà đá Chu Chính sang một bên, bỏ dậy. Mặc dù Chu Chính bị tập kích bất thành linh bằng cú thiết đầu công, nhưng theo bản năng vẫn nắm được lấy mắt cá chân Tưởng Tiệp, kéo mạnh về sau, cả người Tưởng Tiệp bị lôi xệch trở về. Anh nhào lên người cậu, trói quặt hai tay cậu, không hề nương nhẹ, Tưởng Tiệp đau đến nổi miệng bật ra tiếng kêu rên. Trông thấy máu mũi mình ứa ra rơi xuống cổ Tưởng Tiệp, Chu Chính càng bùng bùng sát khí:

“Giỏi! Học võ không uống phí, dám mang ra đối phó với anh!?”

Thấy đại ca mình đổ máu, đám vệ sĩ đứng ngẩn ngừ trong góc này giờ rốt cục cũng lưỡng lự bước tới, lấp bắp hỏi:

“Chính ca, bọn em, có cần phải...”

“Cút ra chỗ khác!”

Chu Chính ngẩng lên giận giữ nhìn bọn họ, mấy tên đàn em sợ quá biến luôn. Rồi anh dời sự chú ý về phía Tưởng Tiệp, cơn thịnh nộ vừa mới dịu xuống lại bị thổi bùng lên, “Khá lắm,” Chu Chính thô bạo xốc Tưởng Tiệp dậy, ép vào tường, tay đè ngang trên ngực cậu, “Anh cho em một cơ hội cuối cùng, em có theo anh về không?”

Tưởng Tiệp dường như không còn hơi sức để kháng cự nữa, cười chua chát:

“Anh muốn tôi theo anh về làm gì? Làm bạn giường của anh ư?”

“Im ngay, đã bảo em đó là mấy lời trong lúc tức giận, em thừa biết anh không kiên nhẫn, tức lên rồi là nói lung tung”

“Em biết,” Tưởng Tiệp ngắt lời Chu Chính, “Vây giờ chúng ta bình tĩnh nói, em cho anh một cơ hội giải thích, anh thực sự thích em sao? Chu Chính, anh thích em ở điểm gì?”

Chu Chính không lường trước mình sẽ bị hỏi như vậy, tay nói lỏng ra. Anh thử kéo cậu, nhưng cậu vẫn không động đậy, lại muốn đấu đến cùng với anh ư. Chu Chính ôm eo Tưởng Tiệp, tha về phía phòng, cực kì chật vật, anh phần nộ quát:

“Đừng ép anh phải đánh em!”

Tưởng Tiệp biết cả tăng lúc này chỉ còn hai người bọn họ, bao nhiêu suy nghĩ trong lòng liền trút hết ra:

“Vì sao anh không nói rõ ràng? Chu Chính? Anh trả lời em đi, vì em dễ nhìn? Trông lại giống Hiểu Thanh? Vì em non nớt, làm chuyện đó với em rất thỏa mãn? Vì em là một con chim hoàng yến biết nghe lời, cách em được nuôi dạy khiến cho em không cãi lại anh, việc gì cũng sẽ nghe theo anh? Anh coi em giống như đám MB của Phần Dạ có đúng không?”

Tưởng Tiệp không nói được hết câu, bởi Chu Chính đã thui cho cậu một đấm vào bụng, trước mắt cậu sao vàng bắn ra bốn phía, dạ dày như bị cú thúc dữ dội vừa rồi xé toang, đau đớn tựa như có tia phóng xạ xuyên qua người, xâm chiếm từng góc ngách trong ổ bụng, nhức nhối đến nỗi ngay cả tiếng rên rỉ cũng không thể thốt ra. Cậu co quắp nửa thân dưới, cả người treo gập trên cánh tay Chu Chính, đầu óc mù mịt, còn đang hoảng loạn quay cuồng, đã bị anh vác lên vai, đi về phía cửa phòng, cơ thể theo nhịp bước chân của Chu Chính, mỗi lần xóc nảy bụng lại quặn lên như muốn cắt phứt dây thần kinh mỏng manh, giữa lúc ý thức mơ hồ, một âm thanh như thật lại như ảo truyền tới:

“Vây mà còn phải hỏi, có thằng điên nào chán sống tự đứng lao vào làn đạn để cứu bạn giường không?”

Chu Chính cứ nghĩ mình đã nương tay, ai ngờ hại Tưởng Tiệp nằm liệt giường hai ngày, ăn gì nôn đấy, lần nào nôn cũng ra cả máu. Chu Chính nói năng không kiềm chế, lại còn ra tay đánh người, anh tự biết mình đuối lý, nên làm gì cũng trở nên cẩn thận. Anh hay bắt gặp Tưởng Tiệp ngồi đọc sách trong phòng khách, đọc được một lúc lại thần thờ, tuy mắt dán chặt vào những con chữ nhưng tâm trí sớm đã xuyên qua trang sách dày, chẳng biết đang mê mải tận đâu. Hai người cũng ăn ý không ai nhắc lại vụ gây gỗ ngày hôm trước.

Kawakami biến mất dạng, truy lùng gã giống như mò kim đáy biển. Chu Chính quyết định không ẩn mình nữa, nếu như anh không xuất hiện, sao có thể dụ Kawakami cắn câu? Bởi vậy Chu Chính muốn khua chiêng giống trống tham gia lễ khai trương du thuyền casino.

“Anh định lấy mình ra làm mồi nhử? Có đáng không?” Thẩm Bình trầm giọng hỏi.

“Chẳng có gì là đáng với không đáng cả. Mà sao bên Hiểu Niên vẫn chưa có tin tức gì hết thế?”

Thẩm Bình lắc đầu, “Cậu ta cũng đang phải chịu nhiều áp lực, tinh thần không tốt lắm. Hay là thay người quản lý sự vụ Hồng Môn bên kia đi! Em e Phó Hiểu Niên không gánh vác được.”

“Cậu có thành kiến với cậu ta?” Chu Chính cười ranh mãnh, “Cậu không ưa người ta, nhưng cũng đừng đối chọi gay gắt với người ta thế chứ!”

“Em chỉ nói dựa trên thực tế, anh đừng nghĩ xiên xẹo.”

“Haizz, Thẩm Bình, anh biết cậu không ưa hai anh em nhà họ, trong lòng cậu nghĩ gì anh cũng rõ, anh từng nói với cậu rồi, cũng không muốn nhắc lại nữa.” Chu Chính vỗ vỗ vai Thẩm Bình, “Người anh em, việc gì cũng nên nhìn về phía trước.”

“Quay lại chuyện công việc đi, em đã bảo Hiểu Niên hỏi thăm các đầu mối bán súng. Kawakami không mang theo vũ khí lúc nhập cảnh, nếu gã muốn làm loạn tại buổi lễ khai trương, ắt phải bố trí nhiều thủ hạ, mấy mẫu súng gã hay dùng đã được ghi lại trong hồ sơ, nếu có mẫu nào trong số đó được bán ra, chúng ta sẽ được thông báo.”

“Ồ, anh cảm thấy Kawakami sẽ không nhảm dịp này mà ra tay, vẫn có cái gì đó không đúng lắm.”

“Là cái gì?”

“Chẳng biết nói sao, có vẻ chuyện này không đơn giản như vậy.”

“Chúng ta không được mạo hiểm, ngày mai em mang anh coi kế hoạch bố trí hệ thống an ninh.”

“Thôi khỏi, anh tin cậu.” Chu Chính vừa nói, vừa nâng tay nhìn đồng hồ.

“Anh đang đợi Tưởng Tiệp à?”

“Buổi chiều thằng bé đi ra ngoài uống trà với Hiểu Niên, đến giờ vẫn chưa gọi điện về.”

Chu Chính xoay ghế dựa nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàng hôn đã nặng nề buông xuống, thành phố cũng mới lên đèn. Hắc Tưởng Tiệp cũng sắp về rồi nhỉ?

18. Hiểu Cừ - Chương 18

Đặc trưng thời tiết cuối mùa hạ là những cơn giông, mau đến mau đi nhưng cũng cực kì dữ dội. Từng tia chớp rạch nền trời đen kịt như bị vấy mực thành những kẻ nứt màu bạc sáng lóe, gió lốc giống con thú hoang đói khát rượt đuổi đàn dê, quấy nhiễu mây đen trùm kín trên cao, khiến chúng tức giận kéo theo mưa nặng hạt, tới tấp va đập vào cửa sổ, như muốn đòi vào phòng.

Chu Chính cảm thấy tâm trí mình lúc này cũng đang trải qua một phen giông bão, anh chống tay đỡ trán, giọng trầm khàn:

“Không gọi được?”

Thẩm Bình lắc đầu: “Gọi cho Hiểu Niên cũng không được.”

“Ừ,” Chu Chính đáp một tiếng, không nói gì thêm, nhưng trong trong phút chốc sắc mặt âm u như bão tố. Hôm nay Tưởng Tiệp ra ngoài là vì Hiểu Niên gọi điện rủ cậu, Tưởng Tiệp đồng ý cũng là quyết định nhất thời, vì vậy Kawakami không thể có đủ thời gian vạch trước kế hoạch bắt cóc, trừ khi, toàn bộ việc này chính là một cái bẫy.

“Đừng trông cậy gì ở Hiểu Niên nữa.” Chu Chính cố đè xuống ngọn lửa trong lòng, giọng nói vô cùng bình tĩnh, “Tưởng Tiệp rơi vào tay Kawakami rồi, lát thằng khốn đó sẽ chủ động liên lạc với chúng ta. Cậu đi điều thêm nhân lực tới đây, tối nay có việc phải làm.”

Thẩm Bình hiểu ý, xoay người lập tức rời đi. Loại chuyện này chỉ cần nghĩ một chút liền sáng tỏ, Hiểu Niên bán đứng Tưởng Tiệp.

Kawakami gọi muộn hơn dự đoán của Chu Chính, điện thoại đổ chuông gần như ngay sau khi Thẩm Bình và Giang Sơn bước vào phòng. Chu Chính trao đổi ánh mắt với hai người, từ tốn nhấn phím đàm thoại bằng loa ngoài:

“Chu Chính đây.”

Bên kia truyền đến thứ tiếng Tàu lơ lơ, nghe rất buồn cười, nhưng sắc mùi tà ác:

“Đương nhiên tao biết mày là Chu Chính, chắc mày cũng biết tao là ai.”

“Đừng phí phạm thời gian nữa, mày muốn gì?”

“Ha ha, tao muốn gì mày còn không biết sao? Chu Chính, tao muốn mày chết.”

“Được, chỉ sợ mày đêch có bản lĩnh làm chuyện đó thôi, để tao nói chuyện với thằng bé trước.”

“Chưa gì đã nghĩ đến người tình bé nhỏ của mày rồi? Thôi được, cho bọn mày thoải mái chút.”

Kawakami đưa ống nghe đang kê miệng sang một bên, nhưng không có tiếng động, rồi một trận lạo xạo truyền đến, nối tiếp bằng âm thanh bạt tai chát chúa. Chu Chính cau chặt lông mày, ngực như bị ai đó xiên cho một dao.

“Tưởng Tiệp? Anh đây,” Tưởng Tiệp nghe máy, nhưng không nói gì, “Tưởng Tiệp? Sao em không nói?”

Chu Chính kê sát tai vào điện thoại, xác nhận hơi thở nhẹ nhàng ở bên kia đầu dây, đúng là của cậu bé vẫn nằm cạnh anh hằng đêm, khi ngủ luôn nghiêng mình, chân co lại, đầu gối lên tay.

“Anh biết em đang nghe máy. Tưởng Tiệp, em nghe anh nói, bất kể bọn chúng làm gì, cũng đừng chống cự, giữ được tính mạng mới là quan trọng nhất. Em chờ anh, nhất định anh sẽ cứu em ra, em phải chờ anh.”

“Em biết.” Cuối cùng Tưởng Tiệp cũng lên tiếng, trong giọng nói thoáng mang theo chút run rẩy: “Em chờ anh.”

“Chắc chắc chắc, ngọt ngào ghê, Chu Chính, không ngờ mày cũng có mặt dịu dàng vậy đó! Hình như hơi khác so với những gì tao nghe được về mày!”

“Mày nghe cho kĩ, thằng bé mà thiếu một sợi tóc, thì đem cái đầu của mày ra mà đền, tao cấm mày chạm vào nó!”

“Người trong tay tao, chạm hay không chạm còn phải chờ mày cho phép sao? Mày cũng không cần kéo dài thời gian để lần ra tín hiệu của tao, tao không sợ mày đến, chỉ sợ mày không đến.”

“Tốt, vậy nói tao biết giờ mày ở đâu, mày muốn thế nào?”

“Đơn giản thôi, 8 giờ sáng mai, tầng trên cùng của tòa nhà hoang tại bến tàu phía nam, một mình mày đến. Nhớ kĩ, chỉ một mình mày.”

Thẩm Bình ấn nút ngắt tiếng títt của điện thoại, cả ba cùng rơi vào trạng thái trầm mặc. Mãi lâu sau, Giang Sơn mới lên tiếng:

“Giờ tính sao?”

“Cậu không nghe Kawakami nói gì hả?” Chu Chính lắc lắc bao thuốc, thấy một điếu xì gà ra.

Thẩm Bình lạnh lùng nói: “Đừng bảo em anh định đi một mình.”

“Vậy cậu còn cách khác để cứu Tưởng Tiệp?” Châm thuốc xong, Chu Chính không tắt bật lửa, ánh lửa màu đỏ cam hắt lên sườn mặt bên phải của anh.

“Hiện giờ thì không.”

“Không thì còn ở đây nói mấy câu vô dụng làm gì?” Chu Chính đột ngột dập nắp bật lửa, quăng mạnh lên mặt bàn gỗ, chiếc bật lửa nảy lên, yên lặng đáp xuống những đường nét hoa văn của tấm thảm trải sàn.

“Mau đi điều tra xem chỗ bến tàu phía nam bọn chúng bố trí ra sao.”

Lúc Thẩm Bình ra khỏi phòng, Chu Chính còn dặn thêm một câu:

“Cậu đừng có tự ý làm bậy, điều tra xong lập tức quay về.”

“Dạ.” Thẩm Bình mở cửa bước ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Giang Sơn và Chu Chính, kèm theo sự im lặng khiến người ta cảm thấy ngột ngạt. Giang Sơn gạt công tắc quạt thông gió, làn khói thuốc đang lơ lửng trên cao bất ngờ bị luồng khí phả ra cuốn tan, màu nhạt đi hẳn, từ từ biến mất. Giang Sơn bước tới, đặt một cốc nước trước mặt Chu Chính.

“Cậu đừng nói gì cả, Giang Sơn,” Chu Chính khép mắt nghỉ ngơi, điều xì gà kẹp ở kẽ tay này giờ vẫn chưa đưa lên miệng hút, “Nếu thật sự coi nhau là anh em, tốt nhất cậu đừng khuyên anh hy sinh Tưởng Tiệp.”

“Vị trí của Tưởng Tiệp trong lòng anh rất đặc biệt, em và Thẩm Bình đều biết.” Giang Sơn đáp, nhìn tấm ảnh chụp Tưởng Tiệp đặt trên bàn làm việc của Chu Chính, không biết chụp khi nào, Tưởng Tiệp đang dựa mình vào cây, cười tươi rói, bên má trái lộ ra một lúm đồng tiền thật sâu, “Trong lòng Tưởng Tiệp cũng rõ, khi theo anh thì cậu ấy cũng đã chuẩn bị tâm lý cho những chuyện thế này.”

“Cậu không hiểu, Giang Sơn, thằng bé mới mười chín thôi!” Lòng mày Chu Chính càng nhíu chặt hơn, “Cậu có biết cảm giác này không? Anh cứ nghĩ mình đủ mạnh rồi, có thể bảo vệ được Tưởng Tiệp, mẹ kiếp ai ngờ, anh vẫn chỉ là một thằng vô dụng, thật uất muốn chết.”

“Những việc như thế này khó lòng phòng bị, tự trách mình cũng vô dụng.”

“Chừng nào anh còn chưa bỏ nghiệp này thì Tưởng Tiệp vẫn sẽ phải chịu nguy hiểm cùng với anh.”

“Chính ca, anh đừng suy nghĩ nhiều quá.” Giang Sơn biết hiện tại Chu Chính đang rất chán chường nên điều gì cũng có thể nói, nhưng đôi khi, có những lời không nên thốt ra khỏi miệng, bởi muốn thu lại là rất khó.

Chu Chính cảm thấy ngực mình âm ỉ đau, dường như phải tốn rất nhiều sức mới có thể thốt được ra, “Nếu như lần này cứu được Tưởng Tiệp, anh sẽ để thằng bé đi. Ừ, đi thì đi, đi rồi là mọi chuyện chấm hết.”

“Chờ Thẩm Bình về đã, bây giờ nói gì cũng còn quá sớm.”

Giang Sơn làm sao lại không rõ, từ trước đến nay Chu Chính muốn cái gì thì chưa từng buông tay. Nếu có thể dứt được thì đã dứt từ lâu rồi, đâu cần phải đợi đến ngày hôm nay?

Tưởng Tiệp bị trói ở trong góc, may mà băng dính trên miệng đã được tháo ra, miệng có thể tự do hít thở lấy không khí. Mũi cậu bị cái mùi là lạ ở nơi này làm cho dị ứng tắc nghẹt, Kawakami gọi điện thoại xong thì dán băng dính bịt miệng cậu lại, hai cậu xem chút nữa tắt thở. Bọn chúng muốn con tin sống, đương nhiên sẽ không để cậu ngủ sớm như vậy, đành phải tháo băng dính xuống. Ở cái chốn khỉ ho cò gáy này, có kêu cứu cũng chẳng ai nghe thấy được. Tưởng Tiệp bèn từ từ nhớ lại quá trình mình bị bắt cóc, các sự việc trong đầu bắt đầu liên kết lại với nhau, cậu cẩn thận nghiên cứu nút thắt trên tay mình, cách buộc rất chuyên nghiệp, không biết phải tháo ra kiểu gì, hơn nữa sợi dây được làm từ chất liệu đặc thù, gần như siết cả vào thịt, cắn mấy cũng không đứt, cổ tay bị thít đến mức bầm tím đã chẳng còn cảm giác gì từ lâu. Tưởng Tiệp chán nản gục đầu vào giữa hai tay, ba chữ “Em chờ anh” của Chu Chính cứ văng vẳng trong óc cậu.

Có người bước vào. Tưởng Tiệp ngẩng lên nhìn, có khoảng bốn năm người đang đứng vây xung quanh. Một tên ngồi xuống, vươn tay giữ cằm cậu ép cậu quay mặt về phía có ánh đèn rồi rú lên một tiếng tán thưởng bằng tiếng Nhật, mấy tên đằng sau đồng loạt cười dâm dăng hòa theo. Tim của Tưởng Tiệp như mắc chặt vào lưới đánh cá. Cậu sợ hãi, nhưng không hốt hoảng, đầu óc lập tức xoay vòng vòng như chong chóng. Cậu nhớ lại lời Chu Chính dặn, đừng chống cự, phải giữ lấy mạng mình. Tên kia lập tức hành động, không ngần ngại luồn tay vào quần áo Tưởng Tiệp sờ soạng, nắn bóp người cậu từ trên xuống dưới, miệng xì xồ tiếng Nhật. Tưởng Tiệp để ý thấy cái bên dưới của gã ta đã ngóc đầu dậy, mấy tên phía sau cười sảng sặc khoanh tay đứng nhìn. Hình như tiếng cười đã kích thích thú tính của gã, gã nhào lên người Tưởng Tiệp, cởi phăng quần của cậu, thắt lưng kim loại cọ xát vào thịt da đau rát, nhưng Tưởng Tiệp vẫn mặc kệ, nhân lúc gã ta giở trò trên người mình liền tìm cơ hội, chân gom toàn lực đá vào đũng quần gã một cú, ngay tức thì một hồi sôi tru thống thiết vang lên. Tưởng Tiệp dồn hết sức vào cú đá, không cho gã cơ hội tránh né, nhằm ngay chính giữa tung cú nữa trúng chỗ đang chào cờ của gã ta. Lũ người đằng sau vốn đang xem trò hay vội vàng lao vào giúp, một tên lôi đồng bọn bị thương đi, đồng thời hạ liên tiếp mấy quả đấm xuống bụng Tưởng Tiệp. Tưởng Tiệp cảm thấy trời đất quay cuồng, một cơn tanh ngọt xộc lên cổ họng, ruột như bị xé rách, tứ chi rã rời, chỉ còn lại cảm giác đau đớn. Cuối cùng cậu cũng biết lúc ra tay với cậu Chu Chính

đã nương tay cỡ nào. Chu Chính, cái tên Chu Chính chết tiệt này, anh đang ở đâu vậy? Tưởng Tiệp bắt đầu sợ hãi, nỗi sợ như thủy triều dâng lên nhấn chìm cậu.

Màn đấm đá chỉ diễn ra trong giây lát, đương nhiên bọn người kia không muốn phá hoại món đồ chơi xinh đẹp trước khi hưởng thụ nó. Hai chân bị nâng lên cao, quần bị giật phăng xuống, Tưởng Tiệp không thể im lặng nổi nữa, mặc dù lúc này thốt ra một tiếng thôi cũng khiến bụng cậu quặn thắt, nhưng cậu vẫn hét lên: “Buông ra, buông tao ra!” Tên nhào tới đè một chân lên người Tưởng Tiệp làm cậu không thể cử động, hai tay gã tách chân cậu ra thành một tư thế nhục nhã. Thấy vậy Tưởng Tiệp hốt hoảng hơn, “Đừng động vào tao, cút ngay! Cút ngay!” Tưởng Tiệp hoảng loạn tột độ, tiếp tục liều mạng giãy giụa dù biết không có tác dụng gì, cuối cùng cả đám đứng xung quanh xem cũng xông tới, đè chặt cậu, cấu véo nắn bóp cơ thể cậu, Tưởng Tiệp trong cơn tuyệt vọng gào lên:

“Phó Hiểu Niên! Anh ra đây, tôi biết anh ở đây! Anh mau ra đây! Phó Hiểu Niên!!! Coi như vì Hiểu Thanh, cứu tôi với! Phó Hiểu Niên!!!!”

Mục tiêu Phó Hiểu Niên nhắm đến là Chu Chính, anh ta không thù không oán với cậu, chỉ cần Hiểu Niên xuất hiện, trông thấy mặt cậu, có lẽ sẽ giúp cậu, chí ít anh ta sẽ không thờ ơ đứng nhìn một người giống em trai mình bị hành hạ. Tưởng Tiệp nghĩ, đây là nước cờ cuối cùng của cậu, cũng chính là chiếc phao cứu mạng duy nhất cậu có thể bầu vứa vào.

19. Hiểu Cừ - Chương 19

Khi Thẩm Bình trở về đã là nửa đêm. Hắn trải một tờ giấy trắng lên bàn, mô phỏng lại đại khái tình hình mai phục của bè lũ Kawakami ở bên tàu.

“Trời tối quá, không quan sát rõ được, chỉ có thể đánh giá sơ bộ. Bè lũ Kawakami có khoảng hơn 80 người.”

“Sao lại nhiều như vậy?” Chu Chính nhắm tính trong lòng, lại nghe Thẩm Bình nói tiếp:

“Đó là một ngôi nhà hoang nằm giữa khu ổ chuột, gồm 20 tầng, đàn em của Kawakami chia ra canh gác. Tầng 1 và các lối vào có khoảng hơn 20 người, từ tầng 8 đến tầng 15 cũng có người, số còn lại ở tầng trên cùng, có lẽ Tưởng Tiệp bị nhốt ở đây.”

“Cậu nhìn thấy Tưởng Tiệp rồi?” Hai mắt Chu Chính sáng lên.

“Chưa thấy, nhưng em cài người ở lại theo dõi rồi, nếu có tin tức sẽ lập tức báo về ngay. Em cũng vừa mới nhận được tình báo, gần đây có kẻ mua một lượng lớn thuốc nổ và thiết bị điều khiển từ xa, cụ thể là ai thì không tra ra được, em nghi là Kawakami.”

“Ý cậu là Kawakami chôn thuốc nổ xung quanh?”

“Khả năng lớn là như vậy, từ trước đến nay chẳng có ai đường lui bao giờ.”

Chu Chính ngồi im không động tĩnh, thâm trầm một lúc lâu rồi mới hỏi:

“Có cách nào cứu người ra không?”

“Cứu sống,” Thẩm Bình do dự hồi lâu, “thì rất khó. Nhưng Chính ca, chúng ta có thể thử”

“Thử cái gì?” Chu Chính cắt lời Thẩm Bình, “Không có kế hoạch kỹ càng, cậu định để Tưởng Tiệp chết mà thi thể cũng không được toàn vẹn hay sao?”

“Vậy anh muốn thế nào?” Thẩm Bình cũng hơi kích động, “Đừng bảo em anh định một mình đến đó!”

“Còn cách khác sao?”

“Anh điên rồi! Anh tính đâm đầu vào chỗ chết hả! Anh thật sự nghĩ Kawakami sẽ thả Tưởng Tiệp? Đừng mơ! Anh không đi, Tưởng Tiệp sẽ chết, anh đi, Tưởng Tiệp vẫn sẽ chết, sao phải mạo hiểm tính mạng của mình vì một kết cục chẳng khác gì như vậy, Hồng môn anh mặc kệ? Cả em và Giang Sơn anh cũng mặc kệ ư?”

“Thẩm Bình,” Giang Sơn vội kéo Thẩm Bình, “Chính ca còn chưa nói xong mà! Cậu đừng kích động thế.”

Nói xong Giang Sơn quay về phía Chu Chính,

“Chính ca, chúng ta cùng bàn bạc, kiểu gì cũng có cách. Anh nghĩ thế nào?”

“Anh hứa với thằng bé, nhất định sẽ tới cứu nó.”

“Nếu như không cứu được thì sao?” Giang Sơn hỏi dò một câu.

“Không thử sao biết được?” Thái độ của Chu Chính rất cương quyết.

“Được,” Giang Sơn nhún vai, “Vậy để người khác thử, anh ở đây chỉ huy.”

“Cậu nói cái gì?” Mặt Chu Chính lúc này đã đen xì, trông cực khó coi.

“Em nói, em và Thẩm Bình không cho phép anh đâm đầu vào chỗ chết.”

“Nếu anh nhất định phải đi thì sao?”

“Thế thì giết bọn em trước, rồi giẫm lên xác bọn em mà ra khỏi chỗ này.”

“Phản! Phản hết rồi! Các cậu đang hăm dọa anh sao? Tưởng anh không dám giết các cậu?” Chu Chính nổi giận đùng đùng, đồ đạc trên bàn rung rinh lắc trái lắc phải sau cú đập mạnh của Chu Chính.

“Không phải anh từng nói, nam tử hán đại trượng phu, muốn làm sự nghiệp thì phải biết hy sinh, cái gì cũng không thể cản đường anh sao? Chu Chính khi đó đi đâu rồi? Hiểu Thanh anh từ bỏ được, Tưởng Tiệp thì có gì hay ho mà anh không thể buông?” Thẩm Bình mất bình tĩnh căn bản vì hắn đã nhìn ra quyết tâm bất chấp tất cả trong mắt Chu Chính, hắn không thể để Chu Chính đi giao nộp tính mạng mình.

“Các cậu thì hiểu cái gì? Đã không hiểu gì hết thì kệ mẹ anh!”

Giang Sơn cố kìm xuống cảm giác lo sợ trong lòng, nghiêm mặt nói:

“Hai người bình tĩnh lại cho tôi! Tình cảm anh em bao năm qua, muốn kết thúc trong đêm nay sao?”

Quả nhiên không ai nói gì nữa, cả ba cùng im lặng, chỉ còn lại tiếng thở hồng hộc nặng nề, chất chứa sự giận dữ và tuyệt vọng của mấy tên đàn ông. Giang Sơn sắp xếp lại mạch suy nghĩ một chút, chậm chậm lên tiếng:

“Ba anh em ta cùng nhau lớn lên, từ hồi còn ở trong nước đã chia ngọt sẻ bùi, cùng chạy nạn tới đây, rồi cùng nhau bước chân vào giới xã hội đen này, bao năm lẫn lộn vất vả như vậy nhưng chưa bao giờ tan đàn xẻ nghé, dù của cải quyền lực cầm đồ, bao thế lực chia rẽ phá hoại, chúng ta đều đồng lòng vượt qua. Chính ca, anh còn nhớ anh nói gì với bọn em không? Ba người chúng ta là anh em, bất cứ lúc nào cũng phải có trách nhiệm với hai người còn lại. Em và Thẩm Bình hiểu đối với anh Tưởng Tiệp quan trọng, thế nhưng xét tình hình hiện tại, anh mà đi là chết chắc, mạng của anh cũng là mạng của bọn em, anh không thể ích kỷ để mặc em và Thẩm Bình được!”

Chu Chính chán nản ngã lưng vào ghế dựa, cảm thấy ý chí đang lặng lẽ bị ăn mòn, qua một lúc lâu sau, mới phát phát tay về phía Thẩm Bình và Giang Sơn:

“Ra ngoài cả đi, để anh yên tĩnh một lúc.”

Phó Hiểu Niên đang dựa lưng vào tường ngay ở bên ngoài, nghe thấy tiếng gào thảm thiết của Tưởng Tiệp, cùng âm thanh quần áo bị xé rách, trong lòng phảng phất hết như que hàn bị lửa nung. Hắn không chịu nổi nữa, ló đầu nhìn từ ngoài cửa vào. Tưởng Tiệp bị bốn, năm tên đè ở trên, vẫn không khoan tay chịu trời, vùng vẫy cực kì khổ sở, cơ thể dưới sự tàn phá hung bạo của mấy đôi tay kia đã rải rác đầy những vết thương. Trái tim Hiểu Niên như bị xé toang vỡ thành từng mảnh, qua khe hở hắn có thể trông thấy một gương mặt tuyệt vọng, chiếc cằm nhỏ nhắn như được khắc bằng dao, cặp mắt phủ đầy hơi nước, khóe miệng bị rách không ngừng gọi to, “Hiểu Niên cứu tôi với, Hiểu Niên!”, cậu bé đó không phải là Hiểu Thanh sao? Cũng bé bỏng như thế, cũng xinh xắn như thế, cũng quật cường như thế, Hiểu Thanh, kia đúng là Hiểu Thanh rồi! Một luồng máu nóng xộc thẳng lên óc Hiểu Niên, hắn cảm thấy trước mắt mình là một không gian đồ quạch vô tận. Hiểu Niên vọt ngay vào, túm lấy tên ở ngoài cùng, tung thẳng một cú đấm vào giữa mặt gã, xô một tràng tiếng Anh ra chữ:

“Cút ngay! Ai cho chúng mày chạm vào thằng bé! Cút mẹ hết ra ngoài cho tao!”

Hắn đẩy hết bọn chúng ra, còn một tên nằm sấp trên người Tưởng Tiệp thì đã mê muội mất hết lí trí, vẫn chúi mặt vào cậu phần khích cấn nút, tay không biết điều còn luồn xuống dưới sờ soạng. Phó Hiểu Niên không do dự lập tức rút súng bên hông, dí thẳng vào thái dương gã, không cho gã thời gian phản ứng, một tiếng “Đoàng” khô khốc vang lên, viên đạn xuyên thẳng qua đầu gã ta, rơi xuống nền xi măng bên cạnh. Tên nọ trợn ngược mắt, há hốc mồm, lăn đùng từ trên giường xuống đất, co giật hai cái rồi nằm im bất động.

“Lôi con heo này ra rồi cút hết cho tao!”

Những tên còn lại không dám ho he, vội vã kéo cái xác trên nền đất ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Hiểu Niên và Tưởng Tiệp.

Phó Hiểu Niên ngồi ở mép giường, nhìn Tưởng Tiệp khó khăn tựa mình, quần áo đều đã bị xé rách, phơi ra làn da trần đang run lập cập. Bất kể ban nãy dũng cảm kiên cường đến đâu, thì giờ phút này Tưởng Tiệp cũng đang run lên liên tục vì khiếp sợ.

“Không sao, đừng sợ, sẽ không có ai ức hiếp em nữa.” Hiểu Niên đi vào căn phòng vệ sinh nghèo nàn bên cạnh cầm khăn đắp nước, rồi quay trở lại cẩn thận lau mình cho Tưởng Tiệp. Người cậu chẳng chịt vết bầm, đa số mới chỉ là màu xanh nhạt, có lẽ qua đêm nay mới trở nên thâm tím. Lau xong, hắn nhẹ nhàng mặc quần giúp Tưởng Tiệp, áo thì đã rách tươm không thể mặc được nữa. Hiểu Niên liền cởi áo sơ mi của mình phủ lên người cậu. Tuy rằng động tác của Hiểu Niên rất dịu dàng, nhưng những vết thương vẫn gây cho Tưởng Tiệp ít nhiều đau đớn, cậu cắn răng chịu đựng, nhìn Hiểu Niên yên lặng làm tất cả mọi việc. Đến khi anh ta xong xuôi, Tưởng Tiệp mới mở miệng hỏi:

“Vì sao anh phải làm như vậy?”

Hiểu Niên đã tỉnh táo lại, không còn nhận lầm Tưởng Tiệp thành Hiểu Thanh, hắn cười khẩy, không biết có phải vì cơn ảo giác vừa rồi hay không.

“Sao cậu biết là tôi làm, còn biết tôi ở đây mà kêu cứu nữa?”

“Nếu tôi trả lời anh, thì anh sẽ nói cho tôi biết vì sao anh bán đứng Chu Chính chứ?”

“Được, cậu trả lời trước rồi tôi sẽ cho cậu biết vì sao.”

“Chắc chắn trước khi đi anh đã thả nhang cho Hiểu Thanh. Lúc tôi bị bắt cóc anh không có mặt, thế nhưng khi tỉnh lại, tôi ngửi thấy một mùi nhang đặc biệt. Loại nhang thả cho Hồng thúc và Hiểu Thanh được chế tạo từ công thức bí mật của Tây Tạng, mùi của nó không giống như nhang thường, mùi của tôi rất nhạy với thứ mùi này, vừa ngửi là sẽ đi ứng ngay. Chấp nối các chi tiết lại với nhau, động não một chút, cuộc hẹn của chúng ta được quyết định đường đột như vậy, kẻ bán đứng còn có thể là ai nữa đây.”

“Phải,” Hiểu Niên gật đầu, “Tưởng Tiệp, cậu thông minh hơn Hiểu Thanh nhiều lắm. Cậu thông minh nhưng không để lộ ra ngoài, còn Hiểu Thanh là đồ ngốc thích giả bộ thông minh, đến lúc dầu sôi lửa bỏng lại luôn hành động hồ đồ. Cậu lợi hại như vậy, chẳng lẽ không đoán được vì sao tôi muốn bắt cóc cậu hay sao?”

“Tôi không nghĩ anh lại hận Chu Chính đến thế.” Tưởng Tiệp bình thản đáp.

Phó Hiểu Niên nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Tưởng Tiệp, “Tôi muốn xem Chu Chính có tới cứu cậu hay không. Nếu như hắn đến, chứng tỏ hắn yêu cậu thật lòng, nếu như hắn không đến, tôi sẽ dẫn cậu đi. Tưởng Tiệp, theo cậu Chu Chính sẽ tới chứ?”

“Anh điên rồi! Anh sẽ hại chết Chu Chính mất!” Tưởng Tiệp không nén nổi cơn xúc động.

“Đáng ra hắn phải chết từ lâu rồi!” Hiểu Niên càng giận dữ hơn, “Từ lúc Hiểu Thanh chết hắn đã không nên sống tiếp nữa!”

“Anh ấy làm vậy cũng vì bất đắc dĩ thôi!”

“Bất đắc dĩ chỗ nào, toàn lý do lý tưởng! Yêu một người thật lòng chẳng lẽ không phải đánh đổi thứ gì sao? Tôi vì cái tên đầu gỗ đó mà bán mạng cho Chu Chính suốt bao nhiêu năm, vậy mà hắn ta chẳng buồn liếc

tôi một cái! Anh em tôi thiếu nợ họ sao? Cơ nghiệp của Nhị thúc bọn tôi nhường cả, còn giúp họ trấn áp các thế lực đối kháng trong bang, bọn tôi cúc cung tận tụy như thế là để nhận một xô nước lạnh vào mặt ư? Hiểu Thanh, sao em khờ thế? Hiểu Niên, sao mày dần thế? Nhất định lúc mang chúng ta trong bụng mẹ uống lộn thuốc rồi, nên mới sinh ra một cặp song sinh ngu dần như vậy.”

Phó Hiểu Niên ngoài miệng thì phá ra cười, nhưng lệ trong mắt lại sắp không ngăn nổi trào ra. Tưởng Tiệp âm thầm thở dài, gắng quay mình về phía Hiểu Niên, nhẹ nhàng khuyên nhủ:

“Tình yêu là thứ không thể ép buộc, không phải anh yêu người ấy, là người ấy sẽ yêu lại anh. Hiểu Niên, cho mình một cơ hội làm lại từ đầu đi, con đường này cụt rồi, thì còn có con đường khác. Trên đời này mỗi người không chỉ có một con đường, anh chịu khó nhìn xung quanh một chút, nhất định vẫn còn những người khác, còn những con đường khác đang chờ anh.”

Phó Hiểu Niên không kìm được nữa, giọt nước mắt lăn xuống giống như một dòng suối nhỏ lượn quanh, nhưng rồi cạn khô chỉ sau giây lát.

“Tưởng Tiệp, cậu nói gì cũng vô dụng thôi, kiếp này của tôi kết thúc rồi, kiếp sau tôi nhất định sẽ nhớ kỹ lời của cậu, sống cho tử tế.”

“Không, không phải thế,” Tưởng Tiệp thấy Hiểu Niên định ra khỏi phòng, cuống cuống nắm lấy chân hắn, “Anh không được hại Chu Chính, anh đã hứa với Hiểu Thanh là sẽ hết lòng bảo vệ Chu Chính mà!”

Tưởng Tiệp đánh cược một lần cuối, cậu cược rằng Hiểu Thanh lúc còn sống nhất định đã nói với Hiểu Niên như vậy, bởi vì lúc này cậu cũng đang có cùng suy nghĩ ấy, cho dù bản thân không thể sống sót trở về, thì vẫn mong người mà cậu luôn nhớ đến được bình an vô sự sống tiếp. Quả nhiên bóng lưng chuẩn bị rời đi của Hiểu Niên dừng lại, hắn đứng khựng tại chỗ, từ từ xoay người, như dự đoán, con mắt Hiểu Niên nhìn Tưởng Tiệp bắt đầu rối bời, ngay cả giọng nói cũng hiện rõ sự hoảng loạn:

“Sao cậu biết? Sao cậu lại biết?”

Tưởng Tiệp thấy hơi đau lòng, nhưng cảm giác đau lòng ấy nhanh chóng bị bao trùm bởi một cảm giác khác, cậu không muốn Chu Chính phải dấn thân vào nguy hiểm vì mình, cậu muốn cứu lấy mình, cứu lấy Chu Chính, không hiểu sao, cậu tin lời Chu Chính nói, Chu Chính sẽ đến, nhất định Chu Chính sẽ đến. Nghĩ vậy, Tưởng Tiệp bèn nói:

“Em không muốn thấy anh ấy bị người khác làm hại, Hiểu Niên, anh phải giúp em, giúp em bảo vệ Chu Chính để anh ấy sống an ổn, sống đến khi thật già thật già mới chết.”

“Em đừng ngu ngốc như vậy! Em có làm gì vì thằng đó đi nữa thì nó cũng sẽ không yêu em! Không bao giờ!”

“Em cam tâm tình nguyện, Hiểu Niên, anh đừng giết Chu Chính, em xin anh.”

Tưởng Tiệp thấy khoe miệng Hiểu Niên giật giật đau đớn, nhưng không thốt ra tiếng nào, hắn bước vài bước tới trước mặt cậu, đột nhiên dịu dàng ôm cậu vào trong lòng, “Cái thằng bé hết thuốc chữa này, sao nói em mãi mà vẫn không được?”

“Không phải anh cũng vậy sao? Hiểu Niên, anh cũng có nói được bản thân mình đâu.”

“Ừ, anh em mình thật giống nhau! Nhưng từ giờ trở đi, sẽ không có ai làm khổ chúng ta nữa, không yêu thì không yêu, Chu Chính chết rồi, Thẩm Bình cũng sẽ không sống được bao lâu, chúng ta không bao giờ phải bận tâm về bọn họ nữa. Hiểu Thanh, chúng ta sẽ được giải thoát, chúng ta sắp được giải thoát rồi, hãy tin anh.”

Tưởng Tiệp gật đầu, “Em tin, em tin anh.” Cậu thử gọi một tiếng, “Anh hai.”

Hiểu Niên cúi đầu trông thấy ánh mắt không hề mang theo phòng bị của Tưởng Tiệp, hắn nhìn cậu với vẻ hiền dịu cương nghị như thể đang nhìn chính đứa em trai của mình, cuối cùng Tưởng Tiệp cũng nói:

“Tay em đau quá, anh cởi dây ra giúp em được không?”

20. Hiểu Cừ - Chương 20

“Người lọt được vào mắt Chu Chính quả nhiên không tầm thường!” Vài tiếng vỗ tay lộp bộp vang lên, trong bóng tối dần lộ ra một khuôn mặt rất nét Nhật Bản, mắt híp, mũi tẹt, khổ người nhỏ con nhưng toát ra vẻ lão luyện sau nhiều năm trui rèn, “Biết thần kinh nó có vấn đề liên nhằm ngay điểm yếu đó mà tấn công, chiêu này Chu Chính dạy mày sao?”

Gã vừa nói vừa đi tới, kéo Phó Hiểu Niên lại, nghiêm mặt nói:

“Mày nhìn cho rõ, nó không phải em trai mày, nó là tình nhân mới của Chu Chính. Chu Chính chỉ coi em mày là cây cỏ, còn thằng nhóc này mới là châu báu. Nó lợi dụng nhược điểm của mày, biến mày thành thằng ngốc mà đùa cợt!”

Hai mắt Phó Hiểu Niên nhòe nước, hấn bưng mặt, ngồi thụp xuống, im lặng khóc nức lên. Tưởng Tiệp nhìn đôi vai Hiểu Niên co rúm rung rung, trong lòng bỗng trào lên cảm giác đau xót, không phải đau vì bản thân mình, mà vì Hiểu Niên thường ngày luôn giả bộ mạnh mẽ lúc này lại suy sụp đến vậy. Đối với Hiểu Niên, có lẽ tình cảm là một món nợ mãi mãi không thể nào đòi được.

Còn đang ngẩn ngơ, Tưởng Tiệp bỗng cảm thấy áo sơ mi trên người bị kéo phanh ra, Kawakami sờ soạng ngực cậu, giữa kẽ tay gã kẹp một vật nhỏ nhỏ giống như cục pin đồng hồ đeo tay. Gã khoa tay múa chân, ngả ngớn nói:

“Mày thích Chu Chính cần bên trái hay bên phải? Hả? Hay là cả hai bên? Tao lại chỉ có mỗi một cái công tắc nhỏ nhỏ này thôi, đắt lắm đó! Không thì cũng làm cho mày hai cái để đủ bộ rồi.”

Kawakami vừa nói vừa dùng băng dính dán chiếc công tắc màu bạc lên ngực Tưởng Tiệp, ần ần mấy cái cho chắc, sau đó mới đứng lên. Nhưng vừa mới ngồi thẳng dậy, đỉnh đầu lập tức có thứ gì đó cứng cứng dí vào, gã thừa biết đó là cái gì, nhưng vẫn ung dung nói:

“Mày có ý gì vậy?”

“Mày đã hứa với tao sẽ không làm hại Tưởng Tiệp. Trò vừa rồi là sao?” Ánh mắt của Phó Hiểu Niên đã trở nên sáng sủa, thần trí cũng minh mẫn trở lại.

“Giết tao? Mày tính giết tao? Làm đi!” Kawakami chậm rãi giơ tay lên, trong tay là một chiếc điều khiển từ xa mini, “Tao chỉ cần ấn nhẹ một cái, ‘Bùm’, Tưởng Tiệp lập tức biến thành tro bụi, một mảnh vụn cũng không còn. Mày có muốn thi xem tao với mày ai nhanh tay hơn không?”

“Thằng hèn!” Hiểu Niên quăng mạnh khẩu súng.

“Quá quan tâm đến một người sẽ trở thành nhược điểm trí mạng, Phó Hiểu Niên, tốt nhất mày đừng nên lặp lại sai lầm của Chu Chính!”

Âm thanh của bánh răng nặng nề vang lên, thi thoảng còn kèm theo tiếng kim loại ma sát cọt két khe khẽ. Theo chuyển động của bánh răng, người Tưởng Tiệp dần dần bị đẩy ra ngoài. Hai tay cậu bị trói vào cái ròng rọc của cần cầu xây dựng, nhô ra khỏi tầng trên cùng tầm năm sáu mét. Bên dưới là độ cao 20 tầng, gió mạnh thốc thẳng vào lưng, cơ thể đung đưa lắc lư. Tưởng Tiệp cố gắng không nhìn xuống, hai tay bị kéo giãn đến cực hạn, bả vai bị thương phải chống đỡ toàn bộ lực kéo, đau đớn thấu xương. Cậu ước gì thân thể mình chỉ còn lại hai cánh tay, không phải chịu lực hút của trái đất, như vậy chắc sẽ không đau đớn khủng khiếp thế này. Tưởng Tiệp cắn răng chịu đựng, kiệt quệ tựa đầu vào cánh tay, đau đến mức cả người túa đầy mồ hôi, nhưng nhanh chóng bị gió hong khô mất. Cậu nhìn thẳng vào ánh mắt lo lắng của Hiểu Niên, miễn cưỡng mỉm cười:

“Không sao đâu, ở đây mát lắm.”

Hiểu Niên không nói gì, mang theo tâm trạng nặng nề rời đi. Nụ cười của Tưởng Tiệp từ từ biến mất, xung quanh là bóng đêm thăm thẳm không thấy đáy, còn bao lâu nữa mới đến lúc trời sáng đây! Trong lòng cậu gào thét tuyệt vọng:

Chu Chính!

Chu Chính mở choàng mắt, mờ mịt nhìn bốn phía, trong phòng chỉ có mình anh, nhưng rõ ràng anh nghe thấy tiếng Tưởng Tiệp gọi bên tai mình, rõ ràng anh nghe thấy. Chu Chính cố bình tĩnh lại, bất chợt có tiếng gõ cửa vang lên.

“Người được cử ở lại theo dõi nói đã nhìn thấy Tưởng Tiệp bị treo bên ngoài tầng trên cùng.” Thẩm Bình báo cáo.

“Còn gì nữa không?” Chu Chính biết mọi việc không chỉ đơn giản như vậy.

“Hình như trên người có ánh đèn nhấp nháy của thiết bị nhận tín hiệu điều khiển từ xa”

“Anh biết rồi.” Chu Chính phát tay ngắt lời Thẩm Bình.

“Vậy anh định thế nào?” Giang Sơn hỏi.

Chu Chính đứng dậy, đi quanh phòng một vòng, rồi dừng lại trước cửa sổ. Sau cơn mưa xối xả bầu trời chỉ còn lại một màu xanh thẫm trong vắt, đây là chút bóng đêm cuối cùng trước khi bình minh ló dạng.

“Các cậu đã bao giờ biết đến cảm giác này chưa? Có đôi khi, bỗng dưng cảm thấy cái gì cũng vừa ý mình, thỏa mãn như thể đã có được toàn bộ thế giới, sống cả đời cũng chỉ vì khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, ước gì thời gian mãi mãi ngừng trôi.” Giọng Chu Chính chưa bao giờ dịu dàng đến thế, “Khi anh ôm Tưởng Tiệp vào lòng chính là cảm giác như vậy, tất cả mọi thứ đều không còn quan trọng nữa. Anh biết đến thời điểm cần thiết phải buông tay thì nên buông, nhưng có một số việc, anh không muốn tuân theo tự nhiên.”

Lúc xoay người lại, Chu Chính đã trở về với con người bá đạo nói một là một, không cho phép ai được trái ý mình:

“Gọi Thang Lực đến đây, anh cần sự trợ giúp của cảnh sát.”

Khi mặt trời chiếu những tia nắng xuống mặt Tưởng Tiệp, cậu phát hiện bên dưới có vài bóng người lác đác, không lâu sau, cửa tầng thượng bật mở, người bước ra khỏi đó cư nhiên lại là Thẩm Bình. Kawakami đang đứng giữa sân, thấy Thẩm Bình đường hoàng tự tin tiến đến phía mình, trong lòng hơi hoảng sợ, gã cứ tưởng người xuất hiện sẽ là Chu Chính. Giọng Thẩm Bình đều đều không cao không thấp, nhưng cũng đủ cho những người trên sân thượng nghe thấy, bao gồm cả Tưởng Tiệp đang bị treo lủng lẳng ngoài kia.

“Chính ca không đến, anh ấy sẽ không khuất phục trước lời dọa dẫm của bất cứ kẻ nào, tao tới chỉ để chuyển mấy lời này.”

“Người tình bé nhỏ của nó thật nát xương tan, nó cũng không quan tâm ư?”

Kawakami giơ chiếc điều khiển từ xa nho nhỏ lên, liếc nhìn sự thay đổi trên gương mặt Thẩm Bình, chẳng ngờ hẳn chẳng có vẻ gì là lo sợ:

“Nước cờ này của mày ngay từ đầu đã thất bại, bởi vì mày chọn sai quân cờ rồi.” Thẩm Bình lạnh lùng nhìn Tưởng Tiệp một cái, “Thằng nhóc kia rơi vào tay mày, thì sau này cũng đừng hòng ở cạnh Chính ca nữa. Nó sống chết thế nào chẳng can hệ gì đến Chính ca, tao nói vậy mày hiểu chứ?”

Kawakami nheo mắt lại theo thói quen, dường như Thẩm Bình sợ gã không hiểu ý mình, khẩu súng trong tay đột nhiên chĩa về phía Tưởng Tiệp:

“Khởi phiên ngài Kawakami ra tay, để thằng này tự mình xử lý được rồi.”

Tiếng súng lập tức vang lên, bắn ngay vào đoạn dây thừng phía trên Tưởng Tiệp, Tưởng Tiệp giống như mặt dây chuyền bị đứt rơi nhanh xuống mặt đất xa tít bên dưới.

Cơ thể tựa hồ bị một luồng lực vô hình xâu xé, tốc độ rơi xuống quá nhanh khiến cậu cảm thấy tim mình có thể học ra khỏi miệng bất cứ lúc nào, hình ảnh trước mắt đảo lộn, thật giả không phân biệt nổi, thứ duy nhất xác định được chính là bầu trời càng lúc càng xa. Đầu văng mắt hoa, nhưng lại không nở nhắm mắt, mọi việc cứ thế này mà kết thúc sao? Trong lòng Tưởng Tiệp rất bình tĩnh, mặc dù cậu còn nhiều điều tiếc nuối, nhưng có lẽ, cứ như vậy đi!

Trước khi chạm đất, Tưởng Tiệp cảm thấy hình như mình va phải một vật khá nặng, phương hướng bị thay đổi, cả người đang rơi từ trên xuống dưới lại thành bay sang một bên, rồi bật ngược trở lại. Không giống

với cảm giác người ngộp nát bầy như trong tưởng tượng, lúc này cậu mới ý thức được mình đang được ôm vào ngực một người, đung đưa lơ lửng giữa không trung. Tầm nhìn dần ổn định lại, người trước mắt cũng hiện ra rõ nét, lông mày đen rậm, cặp mắt sáng, còn có đám râu đen lún phún quanh bờ môi đang nhếch cười.

“Chu Chính?” Tưởng Tiệp dường như rơi vào một màn mây mù, ngây cả người.

“Anh đây, đừng bảo nhanh vậy đã quên mất anh rồi nhé?” Đuôi mắt Chu Chính gợn lên ý cười hiểm thấy.

Tưởng Tiệp cảm giác cả hai đang chao đảo tới lui giữa hai tòa nhà, Chu Chính ôm lấy eo cậu, cẩn thận né những vật thể có thể làm cậu bị thương. Thì ra sau lưng anh có cột một sợi dây thừng, đầu còn lại buộc trên cang bánh máy bay trực thăng đang đậu ở tòa nhà đối diện. Đại khái là nhân lúc không ai chú ý, Chu Chính lén lút lén vào mai phục, lúc Tưởng Tiệp rơi xuống thì cũng nhảy xuống cùng, mượn biên độ dao động của dây thừng mà đón lấy cậu. Trong đầu Tưởng Tiệp bỗng bừng nháo lên, hình như có cái gì đó không đúng lắm, không đúng, không đúng ở đâu nhỉ, trong nháy mắt, cậu bắt ngờ giây giụa hét lên:

“Buông em ra, Chu Chính, anh buông em ra!”

Ôm Tưởng Tiệp trên cao đã rất chặt vật, vậy mà cậu lại còn quấy, Chu Chính sợ đến mức mặt mày tái mét, vội vã siết chặt hai tay:

“Em điên hả? Cao thế này mà rớt xuống là ngã chết tươi đấy.”

Tưởng Tiệp ngẩng đầu nhìn sân thượng, loáng thoáng nghe thấy tiếng súng vọng đến, phi cơ của cánh sát đang lượn vòng trên cao, bất cứ lúc nào Kawakami cũng có thể ấn cái nút kia, phải, bất cứ lúc nào cậu và Chu Chính cũng có thể nổ banh xác.

“Anh buông ra, không cần anh cứu, anh cút ngay! Cút ngay cho em!”

Tay của Tưởng Tiệp vẫn đang bị trói không thể cử động, cậu xoay xoay người liên tục, cố gắng tuột xuống, hi vọng có thể thoát khỏi sự kìm kẹp của Chu Chính bằng cách này. Ai ngờ Chu Chính thấy vậy càng ôm cậu chặt hơn, trong lúc giằng co bỗng đặt một nụ hôn lên trán cậu,

“Tên ngốc, tên nhóc ngốc nghếch của anh, Thẩm Bình hắc đã lấy được điều khiển từ xa rồi, chúng ta sẽ không sao hết!”

Ngay lập tức Tưởng Tiệp bình tĩnh lại, thì ra Chu Chính đã biết hết tất cả, mình đúng là lo lắng không đầu. Cậu xấu hổ, vùi mặt vào vai Chu Chính, đang ngượng ngùng thì bất chợt cảm thấy có một giọt nước âm ẩm rơi trên trán mình, nhưng khi lặn tới má, giọt nước đã nguội lạnh.

Không biết từ lúc nào, xe cảnh sát và xe cứu thương đã kéo đến đỗ ở bên dưới. Giang Sơn đứng trên mặt đất, vẫy vẫy tay với bọn họ.

“Có thật Thẩm Bình đã lấy được điều khiển từ xa không?”

“Kawakami thấy em rớt xuống lầu, biết điều khiển trong tay đã vô dụng, người nó muốn giết là anh, anh không xuất hiện, đương nhiên không đời nào nó để mình uống mạng vô ích. Nếu nó ngó xuống xem em có chết thật hay không thì thời gian lộ đầu ra nhìn cũng đủ để Thẩm Bình xử lý nó. Em biết trong tình huống như vậy điều bất cứ kẻ nào nghĩ đến đầu tiên cũng là giữ mạng mình, chứ không phải đi ấn cái nút chết tiệt kia. Thẩm Bình nhất định sẽ tấn công cái tay của nó đầu tiên, anh cá, cái tay của Kawakami tiêu tùng rồi.”

“Ra là vậy.” Tưởng Tiệp hiểu hai phần khó khăn nhất, nguy hiểm nhất trong toàn bộ kế hoạch là do Thẩm Bình và Chu Chính đảm nhiệm, những việc khác đại loại đều nhờ cảnh sát thu xếp. “Sao anh tin chắc có thể đỡ được em?” Tưởng Tiệp không nén nổi tò mò hỏi.

“Anh không chắc,” Chu Chính nhìn gương mặt Tưởng Tiệp lấm lem vết máu, “Nhưng nếu như anh không đỡ được em, thì sẽ không có ai đỡ được em hết.”

“Ừ,” Tưởng Tiệp nở nụ cười, “Đúng là không ai đóng Tarzan giỏi hơn anh.”

“Oắt con, anh cứu em, em còn dám cười anh?” Chu Chính đứng bên cạnh chiếc băng ca Tưởng Tiệp đang nằm, “Lúc Thẩm Bình nói anh không đến, em nghĩ gì?”

“Anh muốn nghe thật hả?” Tưởng Tiệp nhìn Chu Chính gật đầu rồi mới nói, “Em nghĩ, cái tên Chu Chính chết tiệt này, sao bạc bẽo dữ vậy.”

Ha ha, cả hai cùng bật cười.

Xe cứu thương khép cửa lại, kêu ò e phóng một mạch lên đường cao tốc. Ngoài kia ngập tràn nắng sớm, không gian biếc xanh trải dài đến vô cùng vô tận, còn có ánh mặt trời rực rỡ ấm áp, chỉ xuất hiện vào tiết trời cuối hạ đầu thu như thế này.

Thẩm Bình thành thực phá bỏ hệ thống hoạt động của chiếc điều khiển từ xa, nhìn cảnh sát đổ bộ từ trực thăng xuống, đám người trên sân thượng đã bị tước toàn bộ vũ khí. Trên mặt đất là Kawakami đứt lìa tay phải, máu lênh láng chảy ra, gã cũng đã tắt thở, trên tay cầm súng chĩa về phía đầu Thẩm Bình. Thẩm Bình xoay người bước lên thang lầu, hắn nghe thấy tiếng động phát ra từ phía đó, bèn men theo âm thanh đuổi theo. Khi đến cuối hành lang, Thẩm Bình dồn người nọ vào góc chết, giữ khoảng cách vài bước rồi lên tiếng:

“Xung quanh đây đều là cảnh sát, tôi dẫn cậu ra ngoài.”

“Đi đâu?” Phó Hiểu Niên quay lại đối mặt với Thẩm Bình, “Cậu muốn dẫn tôi đi đâu? Đi gặp Chính ca của cậu ư?”

“Bây giờ cậu không còn lựa chọn nào khác.”

“Tôi không cần.” Hiểu Niên nhìn thẳng vào mắt Thẩm Bình, trong mắt dâng lên chút quyền uyển, “Bởi vì từ trước đến nay, tôi vốn dĩ chưa bao giờ có lựa chọn cả. Thẩm Bình, có thể chết cùng cậu, là kết cục mà tôi mong đợi nhất.”

Hai chữ cuối cùng vừa mới thốt ra, Phó Hiểu Niên chợt giơ súng nhắm thẳng vào Thẩm Bình, phản ứng của Thẩm Bình trước giờ luôn nhanh như chớp, ngay lúc ngón tay Hiểu Niên cử động, tiếng súng của hắn cũng đồng thời vang lên.

Giữa hành lang thênh thang, tiếng súng dội lại thật lâu, giống như một linh hồn luyến tiếc không muốn rời đi đơn độc. Cảm giác như vừa mới trải qua một thế kỷ, nòng súng của Thẩm Bình vẫn còn nghi ngút khói, một thứ mùi khen khét đậm nhạt từ từ hòa quyện vào mùi máu trong không khí, quần quít lấy nhau. Phó Hiểu Niên trượt xuống trên bức tường cũ kỹ, chầm chậm, chầm chậm ngồi bệt xuống, sau lưng là mảng tường nhuộm màu đỏ tươi. Hắn ho ra một búng máu, khóe miệng khẽ co giật:

“Những gì cậu nợ tôi, kiếp sau trả lại cho tôi đi!”

Thẩm Bình hơi cúi người, dùng tay áo lau máu trên mặt cho Hiểu Niên, cuối cùng gật đầu, “Được, tôi sẽ trả cho cậu!”

Hiểu Niên tựa đầu vào tường, khóe miệng và chân mày đều ẩn chứa nét cười,

“Tôi cứ tưởng cậu sẽ nói kiếp sau cũng không muốn gặp lại tôi.”

Trong mắt Hiểu Niên lóe lên chút tia sáng cuối cùng, tựa như một đốm lửa leo lắt giữa mưa giông, lẳng lặng, rồi vụt tắt.

Rút súng khỏi tay Hiểu Niên, nhẹ tênh, bên trong không hề có đạn. Thẩm Bình ngồi xuống bên cạnh Hiểu Niên, để đầu Hiểu Niên tựa vào vai mình, bàn tay phủ lên đôi mắt hắn:

“Không phải đã hứa với cậu rồi sao, sao chết rồi mà vẫn không nhắm mắt.”

Ngón tay vuốt xuống, khép lại cặp mắt bấy lâu nay vẫn luôn dõi theo mình. Thẩm Bình cọ cọ mặt vào gò má vẫn còn vương hơi ấm của Hiểu Niên, thâm thì:

“Kiếp sau, cho cậu cả.”

21. Hiếu Cừ - Chương 21

Tháng mười vừa tới, tiết trời tựa hồ thay đổi chỉ sau một đêm. Mưa rơi rồi tạnh, tạnh rồi lại rơi, cuốn theo những cơn gió lạnh cắt da cắt thịt. Khoảnh sân vắng vẻ giờ đây mùi lá rụng ẩm ướt.

Tưởng Tiệp sắp gọn mấy bộ quần áo, cậu đã nghỉ hơn một tháng ở nhà, mặc dù vẫn luôn chăm chỉ tự học nhưng nghĩ đến việc ngày mai mình sẽ quay lại trường, cậu vẫn thấy hơi hồi hộp. Sau khi được cứu thoát, cậu ở phía Bắc trị thương, Chu Chính rất hiếm khi xuất hiện. Du thuyền casino sau bao sóng gió cuối cùng cũng được khai trương, vì biến cố của Hồng Môn nên Chu Chính hầu như không có thời gian để tâm đến việc này, tất cả đều do Giang Sơn xử lý giúp. Tưởng Tiệp biết Chu Chính bận tối tăm mặt mũi, tâm trạng còn rất buồn phiền, đôi khi ngồi cả chiều mà cũng không nói câu nào. Có đôi lúc Tưởng Tiệp vô tình chạm phải ánh nhìn của anh, cậu nhận ra trong cặp mắt đang nhìn mình kia ngổn ngang muôn vàn tâm sự, tựa như luôn có điều cần suy nghĩ. Trong lòng Tưởng Tiệp gợn lên một nỗi bất an mơ hồ, cậu cảm thấy Chu Chính không chỉ đơn giản là đang bận rộn, mà là đang cố ý tạo khoảng cách với cậu. Cậu cứ lún xuống từng tấc từng tấc, anh lại từng tấc từng tấc cách xa. Mọi thứ tựa như đang trôi nổi bập bềnh trên mặt nước, vô định, thứ gì cũng không thể xác định nổi, rồi tiếp đó chính cậu sẽ bị nhấn chìm bởi vùng đầm lầy mà Chu Chính đã vớt bỏ lại đằng sau.

Có tiếng xe từ cổng tiến vào, Tưởng Tiệp dừng công việc đang làm lại, vội vã bước đến cửa sổ, quả nhiên trông thấy Chu Chính bước xuống từ chiếc Lincoln màu đen, tay còn cầm mũ hươu hươu về phía cậu, Tưởng Tiệp không nhịn được phì cười.

“Vai đỡ chưa?” Chu Chính cởi áo khoác, bên trong mặc sơ mi màu xanh đậm.

“Ồn rồi, em tự mình thu dọn hành lý đây. Không có gì đáng lo nữa.”

Chu Chính nhìn chiếc túi du lịch nhỏ đặt cạnh giường, “Sắp quay lại trường hả?”

“Em bảo anh rồi còn gì, ngày mai bắt đầu đi học.”

“Ồ nhỉ!” Chu Chính nói, “Gần đây nhiều việc quá nên anh quên mất.”

“Em biết.” Tưởng Tiệp ngồi bên cạnh Chu Chính, “Sao hôm nay lại có thời gian ghé qua đây vậy?”

Chu Chính vươn tay qua nhẹ nhàng nắn nắn bả vai của Tưởng Tiệp:

“Ừ, tại muốn gặp em một chút. Trời lạnh rồi, sao vẫn còn mặc áo cộc tay thế này?”

“Ồ trong nhà không lạnh.”

“Vậy cũng không được. Vết thương trên vai em mà không trị dứt điểm, sau này mỗi khi trời lạnh là mết đấy. Cha anh hồi ra trận cũng bị thương ở vai, năm nào đông về cánh tay cũng đau nhức.”

“Quê anh mùa đông cũng lạnh hả?”

“Ồ, anh thích ở đây cũng vì thời tiết nơi này rất giống quê anh. Mùa xuân gió lớn, mùa hè nóng kinh người, mùa đông nhiều tuyết, mỗi mùa thu là thoải mái nhất, nhưng ngoảnh đi ngoảnh lại đã thấy qua mất rồi.”

“Chu Chính,” Tưởng Tiệp đặt tay phải lên vai trái mình, nắm nhẹ lấy bàn tay của Chu Chính, không hiểu sao hôm nay trong mắt anh lại mang theo nhiều ưu phiền như vậy, “Nếu như anh muốn, bất cứ khi nào cũng có thể về thăm quê mà.”

“Ừm,” Chu Chính cũng nắm lấy tay cậu, “Anh luôn hy vọng, nếu như có dịp, anh sẽ dẫn em đến thăm nơi anh đã lớn lên.”

Tưởng Tiệp ngẩng đầu, nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt Chu Chính, chỉ chăm chú ngắm bờ môi kiên nghị nọ, cậu yên lặng một lúc, rồi rướn người đặt một nụ hôn lên đó. Chu Chính hơi khựng lại, ngả người về sau.

“Tưởng Tiệp, em”

“Em làm được mà, thật đấy Chu Chính, em muốn”

Không hiểu vì sao Chu Chính không vội vã tiến tới như trước kia, trái lại chỉ khẽ nhíu mày, ánh mắt nhìn Tưởng Tiệp thấp thoáng chút buồn bã. Từ lúc Tưởng Tiệp bị thương tới giờ, số lần bọn họ gần gũi nhau rất ít, chủ yếu dùng miệng, hơn nữa làm cũng rất chán chường. Tưởng Tiệp biết Chu Chính không có thói quen cầm dục, chắc chắn có tìm người bên ngoài giải quyết nhu cầu.

“Anh,” Tưởng Tiệp cười, “Không phải vừa mới tận hưởng ở Phần Dạ nên cạn sạch sức lực rồi đấy chứ?”

Hai tay của Chu Chính bất ngờ giữ lấy gương mặt nhỏ nhắn của Tưởng Tiệp, nâng lên ghì sát vào mặt mình: “Tiểu yêu tinh, em đừng có hối hận.”

Môi hung bạo nghiêng lên làn môi mỏng kia, đầu lưỡi không nương tình mạnh mẽ lướt qua từng góc ngách của hàm răng, Tưởng Tiệp tuy không cự lại, nhưng lại bị sự nhiệt tình của Chu Chính làm cho sợ hãi. Chiếc lưỡi cứ thế mãnh liệt lấn tới, ngấu nghiến lấy đôi môi, thô lỗ hôn lấy nó, chỉ lát sau, khoang miệng đã mằn mặn vị máu tanh. Tưởng Tiệp mở cặp mắt đang khép hờ, đối diện là hai con ngươi đỏ ngầu của Chu Chính, lấp đầy trong đó hoàn toàn không phải dục vọng ham muốn, mà là một màn hơi nước ẩm mờ. Lòng cậu còn chưa kịp đẩy lên nghi hoặc, giọt nước kia đã bị ép chảy ngược vào trong, phụt chốc không còn dấu vết. Chu Chính, anh nói cho em biết đi, anh đang nghĩ gì vậy? Xin anh, xin anh nói cho em biết. Dòng suy nghĩ của Tưởng Tiệp bất ngờ bị cảm giác lạnh lẽo ở ngực chặn dứt. Chẳng biết tự bao giờ, áo cậu đã bị xé phẳng, cúc áo rơi xuống mặt bàn trà lát đá cẩm thạch, âm thanh xoay tròn mỏng manh nhanh chóng bị át bởi tiếng rên rỉ mà cậu đang cố kìm nén. Chu Chính cùng Tưởng Tiệp quấn quýt lấy nhau, lẫn lộn từ sô pha đến thảm trải sàn, đụng đổ cả bàn trà, làm hạch đào trong đĩa rải đầy mặt đất. Quần áo, đồ lót, bít tất bị cởi vứt sang một bên, vung vãi khắp nền nhà, dục vọng của hai người dần dần dâng cao, phân thân dựng thẳng cọ xát vào nhau, đôi môi cắn mút lên thân thể quen thuộc của đối phương, điên cuồng như muốn lưu lại vết tích của mình mãi mãi. Những nụ hôn cũng vì thế mà dữ dội hơn bình thường, vừa nồng nhiệt lại vừa như vô vọng.

Tưởng Tiệp nằm hằn xuống mê loạn mất lý trí giữa hai chân Chu Chính, bất ngờ cơ thể bị anh xoắn lên. Chiếc đèn trùm pha lê trên cao xoay tròn liên tục, bức tượng đồng hình thiên sứ dùng để trang trí cũng như đang quay xung quanh, đập đập cánh mà bay lên. Cảm giác choáng váng chỉ chấm dứt khi một va chạm mạnh ập tới, Tưởng Tiệp bị đẩy áp chặt vào chiếc cửa sổ kéo dài từ sàn đến trần, cậu kêu lên hốt hoảng. Hai chân bị Chu Chính nhấc cao, Tưởng Tiệp mất thăng bằng, vội với dài hai tay, níu lấy tấm rèm nhung màu đen, mượn nó để giữ cho bản thân không bị ngã, còn hai chân thì vòng qua hông của Chu Chính. Chu Chính nâng mông cậu, ngón tay run run mở rộng khe nhỏ, cả người đã ướt sũng mồ hôi.

“Chu Chính,” tiếng gọi mê man của Tưởng Tiệp lúc này còn pha lẫn cả sự quyến rũ nhuốm đầy nhục dục, “Chu Chính”

Chu Chính tách cặp chân trắng như tuyết kia ra, thất lưng rắn chắc thúc thẳng về phía trước. Nửa tiếng hô kinh sợ của Tưởng Tiệp bị nuốt ngược trở vào, đầu cậu ngửa về sau, hai tay siết chặt rèm cửa. Đau quá, đột ngột tiến vào mà không dùng bao thể này, thật sự rất đau. Thế nhưng tư thế chưa từng thử qua hiện tại lại mang đến cảm giác mới lạ cùng đau đớn chưa từng có, đây là thứ khoái cảm lạ lẫm hiếm khi nào xuất hiện, Tưởng Tiệp mờ mịt cười đến rơi lệ, không biết là buồn hay vui. Theo nhịp ra vào mãnh liệt của Chu Chính, thân thể cậu đều đặn va vào cửa sổ, cách tấm rèm nhung dày dặn, Tưởng Tiệp có thể cảm thấy tiếng mưa rơi ngoài kia lớn dần lên, âm thanh nước mưa tấp vào cửa kính như bị những sợi nhung mềm mại thấm lấy, rồi thấm thấu vào thân thể và tâm trí đang rối như tơ vò của cậu. Chùm đèn pha lê xoay vun vút làm cậu hoa cả mắt, rèm nhung tựa màn đêm đen đôn dập ập tới, tiếng gió mưa mơ hồ đảo điên, cả thế giới này đều điên cả rồi!

Tưởng Tiệp mềm nhũn nằm ở trên giường, tấm ga trải giường không đủ che đi thân thể cậu, để lộ ra dáng người cao ráo cân đối đầy sức sống của tuổi trẻ. Cậu nhìn Chu Chính mặc quần, rồi đến sơ mi, nhưng cài đi cài lại mà cúc vẫn lệch, anh không nhìn nổi văng tục mấy tiếng. Vất vả mặc tử tế xong, Chu Chính vội liếc qua Tưởng Tiệp trên giường, bảo:

“Anh có chuyện này muốn nói với em.”

“Ừm,” Tưởng Tiệp ngồi dậy, lấy quần áo qua loa khoác vào, ” Anh nói đi!”

Chu Chính châm một điếu thuốc, hít sâu một hơi, giọng hơi mất tự nhiên, “Em...quay về trường ở đi!”

Sóng mắt Tưởng Tiệp hơi lóe lên, nỗi lo lắng âm ỉ dâng kín trong lòng cậu bấy lâu nay rốt cuộc cũng bật thoát:

“Anh có ý gì?”

“Trường em cũng có kỳ túc xá, ở đó đi học tiện hơn. Đồ đạc bên biệt thự ven hồ em tự đến lấy, hai ngày nữa anh phải đi Trung Đông, không biết bao giờ mới về.”

Tưởng Tiệp nhìn Chu Chính xoay xoay ngón tay dụi tắt điều thuốc vừa mới châm, đứng dậy bước ra cửa, cuối cùng cậu cũng dồn hết can đảm hỏi:

“Anh...muốn chia tay sao?”

Chu Chính đứng im tại chỗ, chần chừ mãi lâu sau mới đáp:

“Em nghĩ thế nào cũng được.”

“Vậy cứ đợi tới lúc anh về đi!” Tưởng Tiệp ngắt lời Chu Chính, “Đợi anh về rồi chúng ta sẽ bàn kỹ lại chuyện này.”

“Tùy em!” Chu Chính mở cửa bước ra ngoài, không hề ngoái lại nhìn Tưởng Tiệp.

Tưởng Tiệp vẫn ngồi im, tim cậu như bị nứt ra một khe nhỏ, cậu không dám hít thở, chỉ sợ một động tác nhỏ thôi cũng khiến cho trái tim mỏng manh kia vỡ vụn không thể hàn gắn lại được nữa. Tưởng Tiệp y như một pho tượng, im lìm không nhúc nhích, mãi đến khi nghe thấy tiếng cửa dưới lầu mở ra, cậu mới vội vã chạy đến bên cửa sổ, đúng lúc Chu Chính cũng vừa bước qua con đường hai bên phủ rợp bóng cây, vệ sĩ giống tán ô đen che mưa cho anh. Tưởng Tiệp mở cửa sổ, liều mạng hét lên:

“Chu Chính!”

Quả nhiên tán ô dịch sang một bên, lộ ra gương mặt của Chu Chính.

Tưởng Tiệp nói rất trịnh trọng, dường như muốn cho bản thân mình một niềm hi vọng:

“Em chờ anh về! Em nhất định sẽ chờ anh về!”

Lần này, dường như Chu Chính chăm chú nhìn cậu một lúc, nhưng không nói tiếng nào, anh xoay người bước lên xe, âm thanh nổ máy ừ ừ, chiếc Limousine màu đen từ từ tiến ra khỏi cổng sắt chạm rỗng kiểu Âu. Tưởng Tiệp đứng trước cửa sổ, mưa thật sự rất lớn, cơ thể cậu hứng lấy từng đợt gió, chẳng mấy chốc ngực đã lạnh lẽo ướt nhẹp. Cậu nhếch nhếch khóe miệng, nhưng không tài nào cười nổi.

“Chu Chính,

Chuông giao thừa vừa điểm, năm 2000 tới rồi. Anh còn nhớ lời cá cược của chúng ta không? Anh bảo ngày cuối cùng của năm 99 sẽ là tận thế của loài người. Anh còn nói, chúng ta cứ đứng vai kẻ vai thế này, vào thời khắc tiếng chuông cuối cùng báo hiệu nửa đêm vang lên, anh và em có thể giống như hai chiếc bóng từ từ cùng nhau biến mất. Em vẫn luôn thấy lời nói đó của anh là những lời ngọt ngào lãng mạn nhất trên đời, chẳng giống phong cách của anh gì cả, làm em đến giờ vẫn hoài nghi không biết có phải anh tự nghĩ ra thật hay không. Anyway, hiện tại em vẫn sống tốt lắm, sáng dậy quét dọn, tối về nhà ăn cơm, trên đường về còn nhặt được một chú cún hoang. Vậy là anh thua rồi nhé, mười đô đặt cược, quay về nhớ trả cho em.”

Vùng Trung Đông thú vị thế cơ à? Anh đi liên ba tháng bắt vô âm tín. Không phải chế độ đa thê nơi đó hợp khẩu vị anh, nên anh cũng đang say sưa năm thê bảy thiếp, vui quên cả trời đất rồi đấy chứ? Nhớ giữ gìn sức khỏe, hoạt động phần dưới ít thôi, anh mà phóng đảng quá coi chừng lão hóa sớm đấy. Ha ha.”

Mắt đau đau nhìn vào màn hình máy tính, nụ cười trên môi dần tắt đi, giống như những gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ, lặng lẽ tản ra rồi biến mất. Một lúc lâu sau, ngón tay dài mảnh đặt trên bàn phím mới tiếp tục gõ xuống:

“Chu Chính, anh có nhớ em không? Chu Chính, em, em rất nhớ anh”

Ánh mắt ghim chặt vào hàng dài những dấu chấm lửng, một nỗi nghẹn ngào xót xa cuộn cuộn trào dâng trong lòng Tưởng Tiệp, cậu gắng đè xuống không cho nó bật ra khỏi cổ họng, thế nhưng cơ thể dưới sự kìm nén cứ liên tục run lên, ngay cả mắt và mũi cũng cay xè nhức nhối. Click chuột vào hai chữ “Lưu lại”, số mail chờ gửi đi trong mục thư nháp đã lên tới con số 100. Đêm khuya vắng lặng, chỉ có ánh đèn tỏa ra là đặc biệt chói mắt, thế kỷ chuyển giao, suy cho cùng cũng chỉ là sự thay đổi của một con số mà thôi, phải, tất cả cũng chỉ có vậy mà thôi.

Tuyết đọng dày trên mặt đất, bởi vì mọi người đang nghỉ lễ đón mừng năm mới nên nhiều ngã đường vẫn ngập chìm trong tuyết trắng. Đi trên đường, tuyết rơi đầy cả vào giày, sau khi tan ra thì lạnh lẽo ướt sũng, rất khó chịu. Tưởng Tiệp ngồi trên chiếc xe buýt trống không, cốc cà phê dùng để sưởi ấm trong tay đã nguội ngơ nguội ngắt, cuối cùng cậu cũng nhìn thấy giữa làn tuyết lát phát rơi, Phần Dạ hiện ra tựa như một tòa lâu đài nhỏ. Trước đây Chu Chính cực không thích Tưởng Tiệp tới Phần Dạ tìm mình.

“Chỗ đó tạp nham nhốn nháo, em đến ít thôi.”

“Sao anh đến được, còn em thì lại không?”

“Hai chúng ta giống nhau sao? Trông em thế này mà vào Phần Dạ, lũ sói trong đó lại không nhào đến chén sạch em, ngay cả mẩu vụn cũng không thừa?”

“Ha ha,” Tưởng Tiệp ngồi cuộn tròn trên xô pha, tay áp lấy cốc nước bật cười, “Thế anh là sói xám hay cừu nhỏ?”

“Em nói coi?” Chu Chính giương nanh giương vuốt nhào đến, “Anh chính là sói xám đấy, giờ em mới biết hả?”

Tưởng Tiệp gõ gõ lên cửa sau của xe buýt, tài xế dừng xe lại để cho vị khách kì quặc này xuống xe. Vừa mới bước xuống, một cơn gió lạnh thấu tim gan đã thổi ập tới. Tưởng Tiệp kéo cổ áo cao lên, cúi đầu ngược gió mà đi. Giang Sơn không muốn tiếp điện thoại của cậu lắm, toàn kiếm có lẩn tránh, Tưởng Tiệp đành phải tự đến tìm anh ta, hi vọng có thể nghe ngóng tình hình của Chu Chính ở vùng Trung Đông. Giang Sơn quả nhiên là cao thủ giao tiếp, rõ ràng né tránh không muốn gặp cậu, nhưng lúc thấy cậu thì vẫn thản nhiên mỉm cười chúc cậu năm mới vui vẻ.

“Có tin gì về Chu Chính không?”

“Chính ca á? Ba ngày trước Chính ca về rồi mà. Anh ấy không gọi cho cậu hả?”

Tưởng Tiệp lặng đi một chốc, rồi vẻ rạng rỡ khó lòng che giấu bùng lên trên gương mặt, “Anh ấy về hôm ba mươi sao?”

“Ừ, tôi tưởng anh ấy vội vàng trở về như vậy là để cùng cậu đón giao thừa, cậu làm ấm người trước đi đã, mặt cũng đông thành đá rồi kìa.” Giang Sơn đưa cho Tưởng Tiệp một tách trà nóng, “Tưởng Tiệp, đừng nghiêm túc quá, Chính ca chưa bao giờ thật lòng với ai.”

“Ừm, vậy giờ anh ấy ở đâu? Điện thoại có liên lạc được không?”

“Không phải ở cao ốc ven hồ thì là ở ngoại ô phía Bắc, nhưng điện thoại tắt máy không gọi được. Có cần tôi giúp cậu liên hệ với Chính ca không?”

“Thôi không cần, cảm ơn anh, có lẽ tôi tự đến tìm anh ấy nói chuyện thì tốt hơn.”

“Được, vậy trước khi đến nhớ gọi cho anh ấy.”

Nhìn Tưởng Tiệp xoay người rời đi, trên mặt Giang Sơn bao trùm một vẻ tiếc nuối khó có thể nói rõ.

Từ Phần Dạ đến cao ốc ven hồ chỉ mất hơn mười phút đi xe, Tưởng Tiệp không chờ nổi xe buýt, vậy luôn một chiếc taxi. Chắc vì lệch múi giờ nên Chu Chính vẫn đang ngủ say không chừa, cho nên mới chưa gọi điện thoại cho cậu. May sao, cậu vẫn giữ chìa khóa nhà và thẻ từ quẹt thang máy. Vẻ sĩ đứng gác trông thấy Tưởng Tiệp thì hơi ngạc nhiên:

“Cậu Tiệp? Cấp trên không dặn là cậu tới, việc này, không tiện cho lắm.”

“Tôi có nói với Giang Sơn rồi.” Tưởng Tiệp nói, “Không thì anh có thể gọi cho anh ta xác nhận.”

“À vậy thì không cần, thứ lỗi cho tôi, cậu Tiệp, tình hình hiện giờ căng thẳng, việc phòng bị tương đối nghiêm ngặt.” Nói xong liền nghiêng mình mở cửa cho Tưởng Tiệp.

Phòng khách không có ai, trong góc là ngọn đèn nhỏ tỏa ra quang sáng cam đỏ cả đêm lẫn ngày. Đôi tất ẩm ướt của Tưởng Tiệp giẫm lên thảm, hằn lại một vệt dấu chân. Cậu mỉm cười ngại ngùng, khom lưng cúi tất, đi chân đất lên tầng trên. Cửa phòng ngủ không đóng, vừa mới bước đến gần, liền nghe thấy tiếng thở dốc quen thuộc nhuộm đầy dự vọng. Lòng cậu bỗng dừng thất lại, gương mặt từ từ len qua bức tường ngăn cách, trên chiếc giường lớn giữa căn phòng, là hai cơ thể trần trụi. Chu Chính ngồi tựa vào đầu giường, hai mắt khép hờ, tay đặt trên làn tóc đen của một thiếu niên, cậu ta vùi mặt vào giữa hai chân Chu Chính điều luyện nuốt vào nhả ra căn vật thô to. Mọi chuyện hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Tưởng Tiệp, cậu đứng chết trân tại chỗ, não cậu, tim cậu và máu cậu đều ngừng hoạt động, ngay cả một bước chân thôi cũng không lẻ nổi. Chu Chính phát hiện ra sự hiện diện của Tưởng Tiệp, vội vàng đẩy người bên dưới ra, thế là, thiếu niên kia cũng quay nhìn về phía cửa, đó là một khuôn mặt trẻ trung đẹp dễ pha trộn trong mình dòng máu Trung Đông. Lúc này Tưởng Tiệp cảm thấy mọi tri giác đã quay về với cơ thể, tiếp theo đó là một nỗi đau đớn xé toạc tâm can. Cậu lùi về sau, hai tay theo bản năng đóng cửa vào. Cánh cửa bằng gỗ lim chạm trở hoa văn chưa bao giờ nặng nề đến vậy, trong khoảnh khắc khép lại vang lên dư âm nào nề nhức óc, rung chuyển cả đất trời.

Trong đầu bị những âm thanh và hình ảnh hỗn độn choán lấp, trái tim như thể đóng băng. Tưởng Tiệp mờ mịt cảm thấy cánh cửa kia đang dần dần đè xuống phía mình, không khí xung quanh bị nó ép cận, chỉ hít mạnh một hơi mà cảm tưởng như có một đôi tay sắt siết lấy cổ, càng lúc càng chặt.

“Em, có khỏe không?”

Một giọng nói bất ngờ vang lên khiến toàn thân Tưởng Tiệp run bần bật, thì ra cái thứ đang chèn ép khiến cậu không thở nổi kia chính là Chu Chính, chẳng biết người nọ đã tiến đến trước mặt cậu từ lúc nào. Tưởng Tiệp luống cuống lùi về đằng sau, kéo giãn khoảng cách giữa hai người. Từng chữ từng chữ thốt ra khỏi miệng, khó mà giữ nổi sự bình tĩnh:

“Anh thật là, sao làm chuyện đó mà không đóng cửa?”

“Sao em không gọi điện trước khi qua?”

“Em quên mất, à không, là vì em tưởng...” Tưởng Tiệp vừa rút lui, vừa lơ đãng nói, “Quà lưu niệm từ chuyến đi Trung Đông hả? Ừm, trông đẹp đấy, vóc người rất khỏe khoắn, bây giờ kiểu này rất được ưa chuộng. Coi anh kia, chỗ kia vẫn còn đang cứng đó! Haha, mau về đi! Em cũng phải...đi đây”

“Ấy! Cẩn thận!” Chu Chính hô lên, nhưng đã muộn, Tưởng Tiệp đang đứng đối diện với anh nên không để ý bậc thang đằng sau, đạp hụt một bước, té nhào luôn xuống dưới. Chu Chính chạy vội đến, Tưởng Tiệp đã tự ngồi dậy, trên trán hơi xước xước, nhưng không có vấn đề nghiêm trọng gì.

“Đứng lên đi, để anh xem chân có làm sao không.” Chu Chính vươn tay định đỡ Tưởng Tiệp dậy, giúp cậu đứng lên, nhưng chẳng ngờ Tưởng Tiệp lại co mình né khỏi tay Chu Chính, lết người ngồi tựa vào tay vịn cầu thang, chẳng nói chẳng rằng. Bầu không khí đầy ngưng ngập khó xử, tiếng tim đập của cả hai rõ ràng đến mức có thể nghe thấy. Chu Chính nhìn sườn mặt nghiêng nghiêng của Tưởng Tiệp:

“Đừng như vậy, em quá cố chấp, đối với việc gì cũng quá nghiêm túc.”

“Sao anh phải làm khổ mình như thế?” Tưởng Tiệp cúi đầu hỏi một câu.

“Hả? Em nói gì cơ?” Chu Chính không nghe rõ.

Đôi mắt đen của Tưởng Tiệp nhìn chằm chằm Chu Chính không dứt: “Anh muốn em đi, em tuyệt đối sẽ không cố chấp ở lại bên cạnh anh, tội gì phải phiền phức như vậy, anh không thấy mệt mỏi sao?” Tưởng Tiệp đứng lên, chân trái nhói đau nhưng không gây trở ngại đến bước đi của cậu, ra tới cửa, Tưởng Tiệp đứng quay lưng về phía Chu Chính, “Chúng ta vốn dĩ đã có cơ hội, nhưng ngay cả thử anh cũng không dám, lại để lỡ mất.” Nói rồi cậu bước thẳng ra ngoài. Cánh cửa dày dặn, lạnh lùng ngăn cách hai thế giới riêng biệt.

Khởi đầu mỹ mãn đến mức không thể tin được, quả nhiên kết thúc sẽ chẳng tốt đẹp gì mà. Chỉ còn một đoạn ngắn nữa là sẽ đến cầu thang máy, Tưởng Tiệp như nghe thấy đằng sau có tiếng bước chân, rồi Chu Chính đuổi theo cậu, kéo lấy cậu, nghiêm giọng hỏi: “Em muốn đi đâu hả? Đứng lại đó cho anh!” Ngay tại đoạn hành lang này, cả hai đã bỏ nhau vào đánh nhau, mặt Chu Chính áp sát tới, cường hôn cậu, ngay lúc cần quên nhất, kí ức ấy lại ủa tới như núi lở sóng trào, từ đen trắng thành nhiều màu sắc, từ tĩnh lặng đến dào dạt âm thanh. Tưởng Tiệp nhấn nút thang máy điên cuồng, mau rời đi, mau rời khỏi nơi này, mau mau rời khỏi nơi này! Âm thanh giống như từng đợt sóng biển dồn dập không ngừng vỗ vào tâm trí đang hỗn loạn của cậu. Xông pha cứu mình hết lần này đến lần khác là để làm gì? Đêm đêm ôm mình chìm vào giấc ngủ để làm gì? Vì sao hạnh phúc không thể bền lâu? Vì sao khi cậu đang biết ơn lòng bao dung của Thượng Đế, Chu Chính lại vứt bỏ cậu? Vì sao?

Tưởng Tiệp ra khỏi tòa nhà, càng đi càng nhanh, rồi thành chạy, mới đầu chỉ là những bước chậm chậm, rồi dần dần nhanh hơn, con phố bị tụt lại đằng sau thương hại nhìn theo bóng dáng đang lao đi như bay trên đường của Tưởng Tiệp.

“Chu Chính, anh nói coi nếu trời sập thì phải làm sao?”

“Việc này mà em cũng phải lo lắng?” Chu Chính nói như thể cậu vừa hỏi một câu cực kì ngờ nghệch vậy, “Chạy đến cạnh ai đó cao cao để người đó đỡ hộ em chứ sao.”

“Ha ha, chuyện không có lợi như thế, làm gì có kẻ ngốc nào lại đồng ý đỡ hộ em?”

“Chu Chính này cả đời anh minh sáng suốt, nhưng nếu như trời sập thật, anh thà làm thằng ngốc của em.”

Tưởng Tiệp biết mình đang chạy rất nhanh, cũng chạy rất lâu, xuyên qua con phố này, rồi lại xuyên tiếp qua một con phố khác, đích đến rốt cuộc ở nơi đâu? Thôi thì cứ tiếp tục chạy đi! Chạy đến nơi tận cùng của thế giới, không bao giờ trở về nữa, không bao giờ. Xương sườn như đang co rút siết chặt lấy khoang ngực, trái tim bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ tan không thể chữa lành, bước tiếp theo, biết đâu bước tiếp theo thôi cậu sẽ sụp đổ hoàn toàn, từ nay về sau mãi không thể nào gượng dậy nổi nữa. Như vậy cũng đâu có gì không tốt? Tưởng Tiệp nghe thấy tiếng còi cảnh sát vang lên bên tai, một cảnh sát đứng cách cậu vài bước vội đuổi theo, dùng tiếng Anh gọi với theo cậu:

“Cậu gì ơi, cậu không sao chứ? Có cần tôi giúp gì không? Này cậu, dừng chạy nữa, gặp cướp hả? Giày của cậu đâu rồi?”

Giày ư? Lúc này Tưởng Tiệp mới cúi xuống, nhìn đôi chân bầm tím loang lổ máu của mình, không giày cũng chẳng tất. Cậu ngẩng lên nhìn vị cảnh sát kia, chờ dẫn lối, hé môi định nói gì đó, nhưng bỗng dừng ngực quặn lại, một cảm giác tanh nồng xộc thẳng lên, máu từ miệng học ra đỏ tươi văng lên nền tuyết, từng vệt từng vệt lan rộng, giống như những bông hoa đua nhau nở rộ. Tưởng Tiệp cố đứng thẳng người lại, nhưng trời đất đảo lộn chỉ trong tích tắc, còn chưa kịp phản ứng, cả tấm lưng đã đập mạnh xuống mặt đất cứng. Bầu trời xám xịt tối tăm cuối cùng cũng nặng nề đổ ập, Tưởng Tiệp cố mở to mắt, nhưng màn đêm vẫn phủ xuống. Trong mê man cậu nghe thấy tiếng gió từ phương bắc gầm gào, nghe thấy người cảnh sát kia kêu la gọi đồng nghiệp tới giúp, nghe thấy toàn bộ âm thanh nứt vụn của trái đất trong khoảnh khắc nó sụp lún.

“Trời sập rồi, Chu Chính, sao anh không ở bên em?”

22. Hiểu Cừ - Chương 22

Tiệm sandwich Jimmy Zhang nằm ở đoạn giao nhau giữa đường St.Lawrence và Catherine. Gian ngoài của cửa hàng được lát gạch đỏ theo phong cách cổ xưa cuối thế kỉ 19, trước cửa trồng mấy cây ngô đồng cao lớn thẳng tắp, cành lá rậm rạp che khuất ánh mặt trời, mang đến một không gian mát mẻ hiếm có giữa mùa hè. Dưới bóng cây là vài chiếc bàn nhỏ nhỏ, đám người đang tụm năm tụm ba ngồi ăn đều là học sinh sinh viên đã được nghỉ hè. Tưởng Tiệp đứng dưới tàng cây, cảm nhận từng cơn gió khẽ khàng thổi qua làm lay động ngọn cây, bầu trời xanh thẳm một màu trong vắt.

Cậu có hẹn ăn trưa cùng với Tiểu Chung, nhưng cái thói cao su của tên kia có chết cũng không sửa nổi. Tiểu Chung tên đầy đủ là Chung Gia Cường, du học sinh Đài Loan, trước kia lúc Tưởng Tiệp đánh đàn cho

dàn hợp xướng thì quen cậu ta. Năm ngoái sau khi đi học trở lại, đúng lúc bạn cùng phòng của Tiểu Chung tốt nghiệp, vì thế Tưởng Tiệp liền dọn vào ở cùng, chia nửa tiền phòng với Tiểu Chung. Nơi trọ là tầng hai của một ngôi nhà ốp gạch đỏ cách trường học rất gần, đến Jimmy Zhang cũng chỉ mất mười phút đi bộ. Gần đây tên nhóc kia mới có bạn gái, chỉ chờ đến cuối tuần là lại xin xỏ chút không gian riêng dành cho hai người. Có điều hai người họ “làm việc” chẳng thêm nề nang, bất kể phòng ngủ, phòng khách, hay thậm chí cả phòng bếp, cả hai cũng hăm hở giải quyết nhu cầu ngay tại trận, khiến Tưởng Tiệp không tránh cũng không được, vì vậy cậu thường lâm vào tình cảnh có nhà mà không thể về. Cũng may khi kì nghỉ hè đến, công việc thực tập khiến cậu bận rộn mất ăn mất ngủ, cuối tuần hầu như đều phải ở lại tăng ca.

Tháng 5 năm 2001, đáng ra phải tốt nghiệp rồi nhưng vì giữa chừng nghỉ học một năm nên giờ Tưởng Tiệp mới hoàn thành năm thứ ba đại học, may sao cậu được Steve Shankin – “Bàn tay vàng” của giới đầu tư tuyển vào doanh nghiệp Shankin làm thực tập sinh trong đợt nghỉ hè. Cấp dưới của Shankin đều là những người xuất sắc nhất trong số những người xuất sắc, ít nhiều đều có tính kiêu ngạo, không ai muốn hướng dẫn cho người mới đến. Tưởng Tiệp thận trọng từ lời nói đến hành động, nhờ có trí tuệ thiên phú và năng lực vượt trội, cậu nhanh chóng bắt nhịp được với mọi thứ, bản kế hoạch đầu tư bất động sản giữa tháng sáu càng khiến Tưởng Tiệp bộc lộ rõ tài năng của mình, vì thế Shankin phá lệ đưa cậu lên làm trợ lý riêng cho ông ta, mục đích chính là để giữ cậu bên cạnh, đích thân chỉ bảo. Tin tức Shankin tự mình dẫn dắt thực tập sinh lan đi nhanh chóng khiến cho các vị chuyên gia trong ngành cũng cực kì tò mò về cậu nhóc Tưởng Tiệp này. Shankin nổi tiếng là kẻ tham công tiếc việc, khi nào ông ta cho phép thì khi ấy Tưởng Tiệp mới được tan ca. Ngay cả quốc khánh là ngày nghỉ toàn dân mà Tưởng Tiệp cũng chẳng dám mơ mình sẽ được nghỉ, ai mà ngờ, Shankin lại cho phép cậu được nghỉ lễ như mọi người:

“Này nhóc, giờ ai cũng đang nhìn chăm chăm cậu, cậu mà ngất ở chỗ của tôi, người ta lại lên án tôi chà đạp nhân tài mất!”

Tưởng Tiệp quá hiểu tính Tiểu Chung nên cậu không về thẳng phòng trọ mà gọi điện hẹn Tiểu Chung ra đây ăn trưa. Lâu lắc rồi mà vẫn chưa thấy tên kia đến, xem chừng ở nhà đúng là không chỉ có mình cậu ta. Tưởng Tiệp ngó đồng hồ thêm lần nữa, đã sắp một giờ rồi, khi bụng cậu đã đói đến mức liên tục co rút, tên Tiểu Chung với cái đầu nhể nhại mồ hôi cuối cùng cũng xuất hiện.

23. Hiểu Cừ - Chương 23

“Xin lỗi, ngại quá, ngại quá, ông đợi lâu lắm rồi hả?” Tiểu Chung kéo Tưởng Tiệp vào trong quán, “Ông tìm bàn đi, tôi đi gọi đồ, hôm nay tôi bao.”

“Ồ, được, mà ông biết tôi muốn ăn gì không đấy?”

“Hề hề, cái loại anh em sinh đôi với que củi như ông trăm phần trăm chỉ ăn sandwich nhồi đầy rau chẳng quệt tí phô mai nào thôi.”

Tưởng Tiệp bật cười, đi tìm chỗ ngồi. Tiểu Chung nhìn bề ngoài có vẻ vô tâm vô tính, nhưng thật ra lại rất hiểu thói quen của cậu. Chỉ một lát sau Tiểu Chung đã mang đồ ăn về, đẩy một suất đến trước mặt Tưởng Tiệp, còn biết đường không mua đồ uống lạnh cho cậu mà lấy giùm cậu một cốc nước trắng.

“Có bạn gái rồi, tâm lý hẳn ra đó nhỉ.” Tưởng Tiệp cười cảm kích. Hai năm trước cậu bị ốm một trận, sau đó chỉ cần nhấp nước lạnh là sẽ ho ngay.

“Xi! Ông đừng có xoáy tôi, bình thường tôi đây đã tâm lý rồi.” Tiểu Chung liếc Tưởng Tiệp một cái, bắt măn trách, “Lão Shankin coi ông như cái máy làm việc đó hả? Giờ ông có thể núp sau cây tre mà không ai phát hiện ra rồi đấy, sao lại gầy đến nông nỗi này?”

“Đâu, tại tôi toàn quên ăn,” Tưởng Tiệp nuốt miếng bánh trong miệng xuống, uống một hớp nước, “Còn bao nhiêu thứ phải học, công việc thì càng làm càng nhiều.”

“Trước đây tôi vốn ghen tị với ông, nhưng giờ ngẫm lại thấy tôi may mắn hơn ông nhiều lắm, ôi, cảm giác có bồ thật thích!”

“Hai người ở nhà suốt không chán à? Sao không ra ngoài tìm trò gì đó vui vui, như dã ngoại này, câu cá này, bơi lội này, vân vân mây mây.”

“Xi!” Đây là từ cửa miệng của Tiểu Chung, “Ông là gay đó, còn định dạy tôi cách cư xử gái hả? Tính múa rìu qua mắt thợ sao? Ông biết nên theo đuổi phụ nữ như thế nào chắc? Mà đừng nói đến phụ nữ, tôi thấy ngay cả đàn ông ông cũng sẽ không theo đuổi. Trông ông đẹp trai thế này, nhất định từ nhỏ đã có lắm người mê mệt rồi, đều là người ta theo đuổi ông, còn ông một tạo kinh nghiệm theo đuổi người khác cũng không có.”

“Ngậm mồm lại! Ông nghĩ ai cũng như ông chắc? Trong đầu lúc nào cũng toàn mấy thứ linh tinh ta linh tinh.”

“Tôi có lòng chỉ dạy miễn phí mà ông còn không chịu nghe? Cái tên Hạ Trọng Ngôn kia kìa, chăm chăm dán mắt vào ông lâu lắm rồi! Ông thì cứ lơ ngơ lơ đãng, chẳng biết gì hết.”

“Ai cơ?”

“Lại còn giả bộ? Chủ tịch Hiệp hội thương mại Chinatown Hạ Trọng Ngôn! Đừng bảo tôi ông không biết, tôi từng bắt gặp tên đó đưa ông về nhà.”

“À, Hạ Trọng Ngôn. Anh ta là đàn anh của bọn mình mà, khoa mình còn mượn tên anh ta để gây quỹ đấy.”

“Được! Ông cứ giả ngu đi! Chủ tịch Hạ mà không có ý gì với ông, tôi cạo đầu đi tu.”

“Xi tốp!” Tưởng Tiệp bỏ đồ ăn xuống, giơ tay làm hiệu lệnh tạm dừng, “Tôi thật hối hận vì đã rủ ông đi ăn trưa.”

“Vừa nhắc đến chủ đề này là ông đã quỳnh cả lên, có phải trong lòng ông có ai rồi không?” Tiểu Chung trưng ra vẻ mặt nghiêm túc hiểm thấy.

Góc nhỏ trong lòng Tưởng Tiệp khẽ run rẩy, nhưng ngoài mặt cậu vẫn tươi cười, “Trong lòng tôi có ai đây? Nếu tôi nói người đó là ông, ông có tin không?”

“Cái gì?” Tiểu Chung gãi gãi gáy, “Nếu như tôi là gay, tôi nhất định cũng sẽ thích ông, hê hê, hay là bọn mình thử một lần xem sao”

Tưởng Tiệp vỗ bộp một cái vào đầu thằng bạn, “Nói năng nham nhở, Tiểu Viên mà biết ông nói vậy thế nào cũng lòi ông ra thiên luôn!”

“Nếu mà như thế thật, ông cũng không xong với tôi đâu! À, phải rồi,” Miếng Club sandwich trên miệng Tiểu Chung sau câu vừa rồi nhoáng cái đã biến mất, như sự nhớ ra điều gì đó, cậu ta vội nói, “Tôi muốn mời Tiểu Viên ở chỗ chúng ta mấy ngày, được không?”

“Ồ,” Tưởng Tiệp ngay cả lông mày cũng không buồn nhướn, “Không phải đồ của Tiểu Viên đều đã chuyển hết vào rồi à? Tôi còn có thể nói không được sao?”

“Hi hi,” Tiểu Chung hớn hử cười nịnh nọt, “May mà ông không thích phụ nữ, ông bảnh trai, thông minh, lại còn biết kiếm tiền, phụ nữ tốt trên đời này sẽ bị ông cướp hết mất, nếu vậy tôi chỉ còn nước đi làm hòa thượng!”

“Đám bạn cùng phòng của Tiểu Viên rủ chúng ta đi câu cá, ông có đi không?” Tiểu Chung bỏ những thứ còn sót lại sau khi ăn xong của cả hai người vào thùng rác.

“Tôi đâu quen gì bọn họ, không đi được không?”

“Sao lại không quen? Có bà chị tên Phó Văn Du giọng đặc sệt Bắc Kinh ấy, ông từng nói chuyện với chị ấy rồi mà!”

Một bên lông mày của Tưởng Tiệp lơ đãng trùng xuống, phải rồi, cô gái có vóc người cao cao nói giọng Bắc Kinh đó từng ngạc nhiên bảo cậu rằng:

“Trung Nam Hải ư? Bạn của cậu lớn lên ở Trung Nam Hải hả? Có thật không đó?”

“Bắc Kinh có rất nhiều chỗ thú vị, nếu cậu thích, chị có thể làm hướng dẫn viên dẫn cậu đi chơi!”

“Mà người đó là bạn gì của cậu vậy? Chắc cậu ta đặc biệt với cậu lắm nhỉ? Hình như vì cậu ta, nên cậu mới muốn biết về Bắc Kinh nhiều như vậy.”

Đúng thế, Bắc Kinh. Nơi ấy và Chicago đều có khí hậu đặc thù giống nhau, mùa đông nhiều tuyết, mùa xuân gió to, mùa hè nóng như thiêu như đốt, duy chỉ có mùa thu là đẹp nhất, nhưng chớp mắt đã trôi qua

mất rồi! Tưởng Tiệp, anh rất muốn, rất muốn đưa em về thăm nơi đó. Chu Chính từng nói với cậu như vậy, thành phố đã cùng anh gắn bó sâu nặng ấy, có tên là Bắc Kinh. Từ khi nào mà chỉ cần một chút liên hệ thôi cũng sẽ khiến cậu chú ý, giống như trông thấy vỏ sò thì sẽ nhớ tới biển khơi, trông thấy lạc đà sẽ nghĩ về sa mạc, bao nhiêu từ ngữ trên đời này đều gọi cho cậu nhớ đến cái tên Chu Chính ẩn sâu nơi đáy lòng suốt bấy lâu nay. Chu Chính, anh đang ở đâu? Anh đang làm gì? Vì sao chúng ta cùng qua lại trong một thành phố, mà chưa lần nào chạm mặt? Tựa như cả hai đang sống trong tiểu vũ trụ của riêng mình, mà giữa hai tiểu vũ trụ ấy, là khoảng cách vô biên vô tận ngăn cách.

Tiểu Chung tiễn Tưởng Tiệp ra khỏi cửa, vừa đi vừa cảm râm sao mà Tiểu Viên bà tám thế. Lúc Tưởng Tiệp về phòng trọ lấy hai bộ quần áo, Tiểu Viên vừa trông thấy cậu đã chèo kéo cậu đi câu cá bằng được.

“Văn Du sợ nhất là phải phơi nắng, cậu mà không đi, thể nào chị ấy cũng sẽ không đi, đi có mấy mống chả vui gì cả! Tưởng Tiệp cậu nhất định phải đi đó nhé!”

Tưởng Tiệp gật đầu cười, “Tớ cũng không muốn làm mọi người mất hứng, đi thì đi!”

“Thiệt nha thiệt nha, tớ biết cậu tốt nhất mà, Văn Du còn tìm mấy cuốn sách về Bắc Kinh nhờ tớ mang sang cho cậu đấy, tớ bảo nếu muốn đưa thì chị ấy tự đi mà đưa, vậy mới phải chứ đúng không?”

“Ông coi sao cô ấy cứ thích xen vào chuyện của người khác thế nhỉ? Bản thân thì chẳng ma nào thêm! Vậy mà cứ thích đi lo hộ người khác.”

Tiểu Chung nhớ đến bộ dạng bà mối của Tiểu Viên, cảm thấy rất mất mặt.

“Sao ông lại nói vậy? Tôi thấy ông mê mẩn Tiểu Viên không dứt ra nổi nữa rồi, đừng có ở trước mặt tôi mà mạnh miệng.” Tưởng Tiệp dừng bước, “Thôi tôi đi đây, giờ giấc địa điểm câu cá thể nào ông cứ gọi báo tôi.”

Nhìn Tiểu Chung quay vào trong nhà, Tưởng Tiệp xoay mình rảo bước trên vỉa hè rợp bóng cây xanh. Cậu nghĩ bụng, hay là mua một chiếc xe nhí, di chuyển bằng xe buýt thế này kể cũng bất tiện. Hơn một năm qua cậu đã dành dụm được ít tiền, bản kế hoạch đầu tư bất động sản được công ty chọn sử dụng cũng giúp cậu kiếm được một khoản hoa hồng kha khá, ước chừng đủ trang trải học phí cho năm học cuối cùng, số tiền còn lại có lẽ cũng đủ để mua một chiếc xe cũ.

Nắng ban trưa len lỏi qua tán cây um tùm, những tia nắng vàng rực lấp la lấp lánh trong vòm lá xanh thẫm. Tưởng Tiệp đứng chờ xe tại trạm, cậu ngược nhìn khoảng trời mùa hạ màu xanh nhạt chói chang lộ ra giữa hàng cây. Đang lúc mải mê ngắm nhìn, cậu bỗng cảm thấy hình như ở phía không xa có ai đó đang dõi theo mình. Tưởng Tiệp quay đầu nhìn thì thấy một chiếc Lincoln đỗ ở ven đường bên kia, cửa xe lấp kính đen phản quang, không thấy được người ngồi bên trong. Đột nhiên cậu cảm thấy ngực mình xiết chặt, hơi thở cũng bất giác ngưng lại, Tưởng Tiệp nhìn không chớp mắt, trong giây lát không biết nên làm thế nào. Cửa xe từ từ hạ xuống, để lộ một gương mặt đường hoàng nhả nhặn, là Hạ Trọng Ngôn. Cảm giác căng thẳng không thể dịu xuống ngay, nhưng nỗi thất vọng giống như những dòng nước nhỏ tỏa ra chảy tràn khắp cơ thể. Tưởng Tiệp bước tới, khom người bám vào cửa sổ xe:

“Sao anh lại ở đây?”

“Anh tới trường giải quyết chút công chuyện, không ngờ lại gặp em. Em đang định đi đâu? Để anh chở em nhé?”

Tưởng Tiệp liếc mắt nhìn nhìn xung quanh, sau đó mở cửa ngồi vào trong xe.

“Trên trời có cái gì hay ho mà em nhìn say sưa thế?”

Hạ Trọng Ngôn cho cửa kính lên, mỉm cười hỏi.

Tưởng Tiệp không trả lời câu hỏi này mà còn hỏi ngược lại, “Nghỉ hè rồi ở trường đâu có ai, anh đến đó để giải quyết việc gì?”

“Ha ha,” Hạ Trọng Ngôn cười ngượng, “Anh khai thật, mấy ngày vừa rồi không trông thấy em, anh rất nhớ em, cho nên tạt qua đây hi vọng có thể gặp em.”

Hạ Trọng Ngôn biết Tưởng Tiệp vốn dĩ không thích qua lại với mình, vội vàng lảng sang chủ đề khác,

“Em thấy chiếc xe anh mới mua thế nào?”

Sắc mặt của Tưởng Tiệp vẫn bình thản như không, cậu nhìn trước ngó sau một chút, “Cũng được đấy, sao đang yên đang lành lại phải đổi xe?”

“Lần trước em liếc nhìn một chiếc Lincoln màu đen đến tận mấy lần, chắc em thích dòng này lắm? Em xem, em bảo chỉ có mấy ông già mới cần tài xế riêng nên hôm nay anh tự mình lái xe đến gặp em này. Từng câu em nói anh đều nhớ kỹ!”

“Ừm,” Tưởng Tiệp trầm nghĩ, đôi khi từ chối một người quả là khó khăn, nhất là khi đụng phải cái kiểu kiên trì, dù thất bại cũng không chùn bước này, “Anh không dùng tài xế riêng là bởi anh sợ vợ anh thám thính được nhất cử nhất động của anh phải không? Anh sợ bị người khác trông thấy nên ngay cả kính xe bình thường cũng không dám dùng, phải che che chắn chắn, như vậy là có ý tứ gì? Hạ Trọng Ngôn, chúng ta không phải trẻ con, đừng chơi mấy trò này nữa.”

24. Hiểu Cừ - Chương 24

“Tưởng Tiệp,” vẻ mặt Hạ Trọng Ngôn có hơi lúng túng, “Em hiểu lắm rồi.”

“Em cũng mong tất cả chỉ là hiểu lầm, nếu như anh đồng ý không nghĩ ngợi xa xôi sang phương diện khác, thì em và anh còn có thể làm bạn với nhau. Giờ em phải về nhà, anh biết đường, anh đưa em về. Nếu như anh không hiểu em nói cái gì, vẫn tiếp tục bám riết không buông, vậy em lập tức xuống xe, sau này anh cũng đừng mong tìm được em nữa.”

Tưởng Tiệp coi như là đã lui một bước, cậu cảm thấy muốn cắt đứt sạch sẽ quan hệ với Hạ Trọng Ngôn là điều rất khó. Người thông minh như Hạ Trọng Ngôn nhất định sẽ để cho cậu một đường lui, như vậy may ra anh ta còn có cơ hội. Tưởng Tiệp tin chắc, Hạ Trọng Ngôn sẽ chọn cách đưa cậu về nhà. Mà sự thực cũng đúng như cậu nghĩ.

Không phải không muốn cắt đứt, mà là không cắt được; không phải không muốn níu kéo, mà là không níu được. Tưởng Tiệp nhủ thầm, nếu cậu đã không thể giải quyết nhanh gọn, chỉ bằng cứ dần dần phân tán tinh thần của đối phương. Sắp phải đi làm lại rồi, cậu nên tranh thủ hưởng thụ nốt kì nghỉ đã, Tiểu Cường – thằng bé con chị gái cậu chắc cũng đang ngồi trong phòng khách chơi tàu hỏa đợi cậu về đây! Dù có tình yêu hay không thì cuộc sống vẫn phải tiếp diễn không phải sao? Tưởng Tiệp hít sâu một hơi, nhưng vẫn cảm nhận được nỗi đau lâm râm như có như không trong một góc nhỏ của lòng mình. Thì ra, nói miệng thật sự dễ hơn bắt tay vào thực hiện rất nhiều. Cậu lại tiếp tục nói chuyện bình thường với Hạ Trọng Ngôn như chưa có gì xảy ra. Bầu trời trong veo, như đang chờ đợi một áng mây vẫn lạc bước ở chốn nào, cứ chờ mãi đợi mãi.

Ông Tưởng và bà Tưởng đang bận rộn trong bếp, kiểm tra canh hầm bổ trong nồi.

“Bên cửa hàng sắp đưa đồ ăn tối chưa?” Bà Tưởng hỏi chồng.

“Sắp rồi, lão Trần vừa gọi điện bảo đang chuẩn bị nốt món cuối, là món Tiểu Tiệp thích ăn.” Nói xong, ông Tưởng ghé sát vào tai người bạn già của mình, thì thầm: “Bà hỏi thằng bé xem cái cậu đưa nó về hôm nay là ai chưa?”

“Việc này đâu tiện hỏi nó? Nếu nó muốn cho chúng ta biết, tự khắc nó sẽ nói.” Bà Tưởng không hào hứng lắm. Một năm trước Tưởng Tiệp đổ bệnh phải ra ra vào vào viện mấy lần, mặc dù hai ông bà không dám gặng hỏi đầu đuôi sự tình nhưng ít nhiều cũng đoán được nguyên nhân là do người đàn ông tên Chu Chính kia. Dù sao có thể khỏe mạnh sống tiếp đã là may mắn lắm rồi, yêu đàn ông hay phụ nữ cũng có sao đâu? Bà Tưởng thở dài, chỉ cần Tưởng Tiệp không phá hủy hạnh phúc của Tưởng Mẫn thì chẳng phải mọi chuyện đều tốt đẹp cả ư?

Qua khung cửa sổ mở rộng, có thể trông thấy Tiểu Cường và Tưởng Tiệp đang vui vẻ chơi đùa cùng nhau trong phòng khách. Tiểu Cường đã hơn một tuổi, mập tròn bụ bẫm. Tuần trước, bé con vừa mới học được từ ‘mẹ’ xong, lúc này ngồi trên đùi Tưởng Tiệp nghịch mấy bay đồ chơi, không hiểu thế nào tự dưng lại bập bẹ một tiếng:

“Mẹ!”

“Không phải mẹ, là cậu, uncle! Tiểu Cường mau gọi cậu đi.”

Bé con nhìn Tưởng Tiệp không chớp mắt một lúc lâu, lại gọi tiếp: “Mẹ.”

Tưởng Tiệp bị cháu mình làm cho phì cười,

“Cậu với mẹ cháu nhìn giống nhau lắm sao? Chị!” Tưởng Tiệp nói với Tưởng Mẫn đang tìm tã lót ở một bên, “Con trai chị cứ gọi em là mẹ này!”

“Bây giờ nó thấy ai cũng gọi mẹ hết!” Tưởng Mẫn vừa thay tã cho Tiểu Cường vừa nói chuyện với Tưởng Tiệp, “Chị chỉ hi vọng nó mau mau biết gọi bà nội, mẹ chồng chị mong đến đỏ cả mắt rồi. Em biết nhà Lâm Nguyên thế nào rồi đấy, mấy người lớn tuổi bên đó đều đang nhìn chăm chăm vào thằng cháu này!”

Lâm Nguyên xuất thân từ một đại gia đình khá phức tạp. Mẹ Lâm Nguyên là vợ cả của Lâm lão gia, trên Lâm Nguyên còn có hai anh trai, nhưng đều do vợ nhỏ sinh ra. Mẹ và vợ nhỏ ở chung nhà với nhau, hai người anh đã lấy vợ sinh con để cái nhưng đều là con gái. Gia tộc họ Lâm vốn rất truyền thống, quan niệm trọng nam khinh nữ đã ăn sâu bám rễ vào tư tưởng của họ. Việc đứa cháu đích tôn Tiểu Cường ra đời quả thật khiến cho Lâm lão gia và Lâm lão phu nhân mừng không kể xiết, đến lễ đầy tháng của cháu thì bao trồn nhà hàng lớn nhất khu phố Tàu, mở tiệc linh đình náo nhiệt.

Tưởng Tiệp nhìn Tưởng Mẫn ôm Tiểu Cường vào lòng, dỗ dành:

“Đừng làm phiền cậu nữa, mẹ chơi với con được không?” Sau đó quay sang hỏi Tưởng Tiệp, “Ba đang hầm canh trong phòng bếp cho em, công việc thực tập bận thế cơ à? Em xem nhìn em mệt đến nỗi người ngợp cũng chẳng còn tí tinh thần nào nữa rồi.”

“Dần dần sẽ ổn thôi, em vừa mới đi làm nên có rất nhiều thứ phải học.”

Tưởng Tiệp nhìn chị gái nô đùa với con. Tưởng Mẫn đã sớm lấy lại vóc dáng, làn tóc dài được vấn lên bằng chiếc kẹp tóc gắn hình giọt nước pha lê trong suốt, để lộ ra chiếc cổ mảnh mai trắng trẻo, chị cậu ngồi đó với gương mặt thanh tú, gò má nghiêng nghiêng đẹp đến xiêu lòng.

“Người hôm nay đưa em về là Hạ Trọng Ngôn phải không?” Tưởng Mẫn dỗ Tiểu Cường, tư thế vẫn không thay đổi, cũng không quay đầu lại nhìn cậu. Tưởng Tiệp ngẩn ra một lúc, không biết nên trả lời như thế nào.

“Sao hai người lại quen nhau?”

“Anh ta quyên góp cho quỹ học bổng của trường em.”

“Chỉ là quan hệ bạn bè bình thường?”

Tưởng Tiệp gật đầu không lên tiếng, cuối cùng cậu cũng rõ ba mẹ trốn trong phòng bếp thì thào to nhỏ chuyện mờ ám gì. Nhưng Tưởng Mẫn lại nhỏ giọng bảo:

“Chị sẽ không nói với ba mẹ đâu, nhưng em biết không? Hạ Trọng Ngôn có nhà ở Hồng Kông, lại còn có cả con trai sắp đến tuổi đi học đấy.”

“Chị học cách suy diễn linh tinh từ bao giờ vậy? Chị nghĩ đàn ông trên đời này đồng tính hết chắc?”

“Không phải vậy,” Tưởng Mẫn duỗi tay đặt lên tay em mình, vỗ nhẹ động viên, “Chị không có ý đó, chị chỉ nghĩ em trai chị xứng đáng có được một người đàn ông tốt hơn thế!”

Tưởng Tiệp khổ sở bật cười, “Chị cứ làm như chuẩn bị gả con gái đi không bằng, chị đừng có giống mấy bà thím thế được không? Con chị mới một tuổi thôi mà!” Nói xong cậu đưa hai tay ra, “Nào, để em ôm Tiểu Cường chơi một lúc, chị chẳng mấy khi về nhà, em muốn gặp cháu mà cũng không được.”

Tưởng Mẫn hiểu Tưởng Tiệp không thích nói về vấn đề này, vì vậy cũng không động chạm gì thêm.

“Đâu phải chị muốn về là có thể về, dịp lễ bình thường cũng phải ở nhà họ Lâm suốt, thỉnh thoảng mới ghé qua nhà được một bữa, nhưng chẳng khi nào gặp em cả.”

“Nhà bọn họ lắm quy củ như vậy chị có thích ứng được không?”

Tưởng Mẫn trả lời một cách tự tin, “Cũng không phải cái gì cũng thụ động răm rắp nghe theo, nhưng nói chung vẫn phải cố mà ép mình vào khuôn khổ bên đây! Em trông Tiểu Cường đi, chị đi pha sữa cho nó, Tiểu Cường sắp ăn khỏe hơn cả cậu nó rồi đó.”

Tưởng Tiệp bế lấy Tiểu Cường, nhìn chị gái đứng dậy rời đi. Về nhà họ Lâm làm dâu quả thật là sự lựa chọn tốt nhất đối với chị. Chị cậu vừa dịu dàng lại vừa cứng cỏi, tuy là nàng dâu hiếu thảo, vợ hiền mẹ tốt, nhưng Tưởng Mẫn cũng quyết không để ai bắt nạt được mình. Người ngoài nhìn vào đều thấy gia đình họ Lâm phức tạp, mà chị cậu lại có vẻ cực kì thoải mái!

“Dạo này anh rể bận lắm hả chị? Sao giờ vẫn chưa thấy về?”

“Chị cũng chẳng biết anh ấy bận bịu gì nữa, thời gian này Lâm Nguyên toàn phải xử lý công việc ở đường Guise. Giao thông gần đó tệ lắm, cứ đến giờ cao điểm là đường kẹt cứng.”

“Văn phòng làm việc của anh ấy không phải ở đường Floss sao?”

“Hình như bên kia cần sự hỗ trợ của Lâm Nguyên thì phải, chị cũng không rõ lắm.”

Tưởng Tiệp công Tiểu Cường trên cổ mình, nhưng trong lòng lại suy nghĩ, đường Guise, đó chẳng phải là nơi đặt trụ sở của cục điều tra liên bang ư. Dưới lầu vang lên tiếng dừng xe, chắc là Lâm Nguyên về rồi.

Mấy cái tên đường tra mồn cả mắt mà vẫn không biết đúng sai thế nào luôn T_T. Có đồng chí nào tra hộ tôi hai cái tên đường này với: và . Cái đường còn mỗi làm tuôi hoang mang qtqđ ()

25. Hiểu Cừ - Chương 25

“Cảm ơn học trưởng ạ! Cảm ơn anh rất nhiều, anh bận bịu như vậy mà còn phiên anh đưa tụi em về, thật ngại quá.” (học trưởng = đàn anh đàn chị khóa trên)

Tiểu Viên cảm ơn Hạ Trọng Ngôn không ngớt, Tiểu Chung cũng đứng cạnh cúi đầu khom lưng.

Hoạt động đi câu cá vốn rất đơn giản, nhưng sự xuất hiện của Hạ Trọng Ngôn lại làm kế hoạch rối tung cả lên. Chỉ có sáu, bảy người tham gia buổi đi câu, mà ai cũng là sinh viên nghèo rớt, cho nên cả bọn không đủ tiền thuê xe. Theo như lời tường thuật của Tiểu Chung thì cậu chàng “vô tình” gặp được chủ tịch Hạ, chủ tịch Hạ liền chủ động ngỏ ý cho mượn chiếc minivan của công ty. Đương nhiên Tiểu Chung phải bày tỏ tình hữu nghị rồi, vì vậy cậu ta liền tiện thể mời Hạ Trọng Ngôn đi câu cá, ai dè chủ tịch Hạ vô cùng hân hạnh, tuy bận trăm công nghìn việc nhưng vẫn có thể “bớt chút thời gian” tới góp vui cùng. Thế là buổi đi câu đáng lẽ rất thú vị lại trở thành dịp để Tiểu Viên dốc toàn tâm toàn lực gắn kết Tưởng Tiệp và Phó Văn Du, còn Tiểu Chung lại cứ túm lấy cậu nhằm phía Hạ Trọng Ngôn mà đẩy. Ở những nơi công khai thế này Hạ Trọng Ngôn luôn tỏ ra đường hoàng, lãnh đạm, tuyệt đối không bộc lộ bất cứ cử chỉ thân thiết nào. Nhưng nếu đã không có ý định bồi đắp tình cảm với cậu ngày hôm nay thì sao Hạ Trọng Ngôn phải đến, anh ta đến là để theo dõi cậu và Phó Văn Du? Tưởng Tiệp biết thừa điều đó, phải diễn kịch với nhau thế này khiến cậu và Hạ Trọng Ngôn không quen, hai bên đều tỏ ra khách sáo. Tiểu Viên và Tiểu Chung thì giận dữ nhau, cặp vợ chồng này quả đúng là một đôi trời sinh, ai cũng hết lòng vì sự nghiệp “làm mai dất mối”. Đám còn lại thì chẳng câu được con cá nào, thi nhau đổ tại vợ chồng nhà kia cãi nhau ầm ĩ làm cá to sợ chạy biến hết. Rốt cuộc khi trời sụp tối, cả lũ chán nản ra về.

Tưởng Tiệp gọi điện về nhà, ba cậu khăng khăng muốn tới đón, bảo cậu đứng ở đầu đường đợi. Mùa hè ban ngày rất dài, lúc này là tám giờ tối vậy mà những tia nắng vẫn còn lơ lửng thừa thớt. Tay và mặt cậu có lẽ đã phơi nắng rất lâu, ran rát như kim châm. Tưởng Tiệp cầm chai nước ngọt mát lạnh lăn qua lăn lại trên mặt, từng cơn gió thổi qua làm nước trên mặt bốc hơi, mang đến cảm giác mát rượi thấm sâu vào da thịt, lỗ chân lông cũng trở nên thông thoáng. Tưởng Tiệp hít một hơi thật sâu, quăng tuốt mọi ưu phiền hôm nay ra đằng sau. Phó Văn Du nghĩ gì sao cậu lại không biết? Những mảnh khoe nhỏ của Hạ Trọng Ngôn cũng không qua nổi mắt cậu, chỉ là, cậu đã quyết kiên định với lòng mình, cậu biết rõ cậu muốn gì, cậu đang chờ đợi điều gì, đâu là thứ có thể khiến cậu cả đời này phải tiếc nuối. Trong lòng cậu không còn chỗ trống cho những thứ khác nữa, cho dù những người kia không ngừng lượn lờ xung quanh cậu, thì bọn họ cũng không thể tiến vào lòng cậu, và cũng đừng mong khiến cậu phiền lòng.

Vì đây là đường một chiều, Tưởng Tiệp lại đứng ngược hướng, cho nên khi trông thấy Lâm Nguyên vẫy vẫy tay với mình, cậu vội vàng lách qua dòng xe cộ chạy đến bên đường đối diện.

“Sao lại là anh? Ba bảo đến đón em cơ mà.”

“Tiểu Mẫn nhờ anh đưa giùm mấy thứ cho ba, ban nãy anh gọi điện về nhà, ba bảo muốn tới đón em, anh thấy mình cũng tiện đường nên qua chở em về luôn.”

“Ừm, giờ mọi người yên tâm để hai chúng ta ở riêng với nhau rồi hả?”

Tưởng Tiệp vừa thắt dây an toàn vừa dùng giọng cười đùa hỏi. Trong khoảng thời gian này, quan hệ giữa cậu và gia đình đã tốt hơn rất nhiều, nhưng với sự nhạy cảm của mình cậu vẫn có thể nhận ra cả nhà không biết vô tình hay cố ý luôn tìm cách tách cậu và Lâm Nguyên ra.

“Giờ anh lên chức cha rồi, còn nghi với chẳng ngờ gì nữa? Chuyện kia vốn dĩ chỉ là hiểu lầm thôi!”

“Đúng vậy,” Tưởng Tiệp phụ họa theo, “Em cũng chỉ nói đùa thôi mà, anh đâu cần phải nghiêm túc thế?”

“Anh đâu có,” Lâm Nguyên quyết định chuyển đề tài, “Sao mặt em đỏ rực lên vậy?”

“Thật hả?” Tưởng Tiệp lật tẩm chăn trong ô tô ra, đằng sau có một chiếc gương nhỏ, cậu nhìn tới nhìn lui, “Là tại em phơi nắng đấy, đúng là đỏ thật, chết rồi ngày mai còn phải đi làm nữa!”

“Ngủ một giấc là ổn thôi,” Lâm Nguyên nghiêng đầu nhìn Tưởng Tiệp một cái, hai má cậu hồng hồng, trông giống như đang xấu hổ, “Nghe Tiểu Mẫn nói dạo này em rất bận.”

“Không bận bằng anh. Gần đây có vụ án lớn nào phải không? Nghe nói anh toàn phải tới đường Guise xử lý công việc.”

“Ồ, có một vụ cần anh hợp tác.”

“Xong vụ này chắc anh lại được thăng chức nhỉ? Anh cũng sắp lên đến chức cao nhất rồi còn gì. Sau này được làm tổng chỉ huy thì phải tính sao đây?”

“Ha ha, làm gì dễ dàng thế?”

“Mà anh đang điều tra về ai vậy?” Tưởng Tiệp hỏi băng quơ, nhưng cũng rất trực tiếp, khiến Lâm Nguyên không hề có thời gian cân nhắc câu trả lời. “Em biết nếu là án nhỏ thì hoàn toàn không cần đến sự can thiệp của anh.”

“Việc này không thể nói được, đây là vụ điều tra bí mật, tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài.”

“Ừ, chỉ cần không phải em là được rồi, ha ha.”

Tưởng Tiệp phơi mình dưới ánh nắng chói chang suốt từ sáng đến tối, lúc này thái dương giật giật đau nhức. Lâm Nguyên thấy bộ dạng mệt mỏi của cậu liền hỏi:

“Em đau đầu à? Để anh tắt điều hòa mở cửa sổ, hóng chút gió trời xem có đỡ hơn không.”

Tưởng Tiệp gật đầu, rồi ngã đầu vào chỗ tựa của ghế ô tô, không nói gì thêm. Xe ngoặt một vòng, lao đi vun vút trên con đường cao tốc ven hồ. Hai chữ “Phần Dạ” được thắp đèn rực rỡ bỗng lướt nhanh qua trước mắt cậu. Chiếc xe của Lâm Nguyên đi theo hướng ngược lại, Tưởng Tiệp cố dần lòng xuống thật lâu, con mắt nhìn chằm chằm vào chiếc đèn hậu ô tô đỏ chói phía trước không dứt, cửa sổ xe vẫn mở, làn gió đem mang theo hơi nước từ mặt hồ rộng thối tới, làm tóc trên trán bay bay, vài sợi tóc rối lòa xòa xung quanh mắt cậu. Thấy ngựa ngựa, Tưởng Tiệp dùng tay gạt tóc sang một bên, đúng lúc này đôi mắt cũng không nhận được liếc nhìn kính chiếu hậu một cái, vừa nhìn, hình bóng của tòa lâu đài màu ngọc bích trắng lệ nguy nga kia đã lập tức khắc sâu vào tâm khảm cậu: Tên thợ săn ngang ngược hống hách nóng nảy kia của em, có phải giờ này anh đang ngồi giữa không gian tràn ngập ánh đèn trong đó, vẫn còn cô đơn, hay đã có đôi có cặp rồi? Cái đồ nhảm tâm vô tình bạc bẽo nhà anh, anh thật sự không nhớ em sao? Thật sự không nhớ em chút nào sao?

Hôm sau khi thức dậy, hậu quả do phơi nắng để lại trên mặt vẫn không đỡ hơn chút nào, hai gò má đỏ ửng, nhìn như đánh má hồng. Tưởng Tiệp thở dài, vác cái bộ dạng này đi làm chẳng phải sẽ bị mọi người cười ư? Thôi thì mặc xác nó.

Lúc bước vào cầu thang máy Tưởng Tiệp bắt gặp Jenny – thư kí điều hành của Shankin, Jenny nhìn Tưởng Tiệp cười nói:

“Coi bộ vừa mới trải qua một dịp cuối tuần vui vẻ ha! Nhưng vẫn còn một tuần dài dằng dặc đang đợi chúng ta ở phía trước đó.”

Khi đến phòng làm việc Tưởng Tiệp mới hiểu được ý nghĩa câu nói vừa rồi của Jenny. Shankin vốn định chuyển trụ sở công ty từ Chicago đến New York, hình như vì có vấn đề gì đó nên ông ta phải bay tới New York xử lý, cuối tuần này mới về. Công việc của Shankin ở đây đều do mấy trợ lý chia nhau đảm đương, câu đầu tiên Shankin nói trong buổi họp trực tuyến lúc 10 giờ sáng nay là:

“Jay, cậu không cần tham gia buổi họp hôm nay.”

Tưởng Tiệp thu dọn đồ định rời đi, khách hàng của Shankin có thân phận đặc biệt, ông ta muốn giữ bí mật với thực tập sinh cũng là điều có thể hiểu được. Thế nhưng Shankin lập tức nói tiếp:

“Bởi vì 11 giờ tôi có một vị khách cực kì cực kì quan trọng, tôi cần cậu đi tiếp anh ta hộ tôi. Bây giờ ở đây đang là 10 giờ 10 phút sáng phải không? Cậu có năm mươi phút chuẩn bị.”

Toàn bộ ánh mắt trong phòng họp đều đổ dồn về phía Tưởng Tiệp, dường như Shankin cảm thấy áp lực dành cho cậu vẫn chưa đủ, lại bồi thêm một câu:

“Chúng ta có gánh vác nổi văn phòng ở New York hay không thì còn phải chờ xem cậu có thể lấy lòng được vị khách hàng này không đấy. Jay, có bao nhiêu kĩ xảo thì tung hết ra đi!”

Trên màn hình lớn, Shankin cầm cây bút máy chìa chìa vào Tưởng Tiệp đang ngồi trong góc phòng. Tưởng Tiệp cảm thấy hai má vốn đã đỏ rực của mình càng nóng dữ dội hơn. Tim cậu đập thình thịch liên hồi, việc này không phải quá gấp rút sao? Năm mươi phút thì làm được cái gì? Ngay cả vị khách kia họ gì cậu cũng chẳng biết! Hơn nữa một khách hàng quan trọng như vậy sao có thể giao cho một thực tập sinh như cậu được! Đúng là vô trách nhiệm! Tưởng Tiệp nghĩ thầm, sắp cứ chuẩn bị tinh thần dưng lều bên lề đường New York mà làm việc đi!

“Jenny, chị chuẩn bị hộ em tất cả tài liệu về vị khách đến lúc 11 giờ! Tất cả! Mười phút sau mang đến phòng của em!” Tưởng Tiệp nói với Jenny đang ngồi nhăm nháp tách cà phê bên bàn làm việc.

“Cậu giết chị đi! Mười phút? Mười phút sao mà tìm hết được?”

“Không tìm hết được thì chị cứ việc giết em, chị biết vì sao không?” Tưởng Tiệp học theo điệu bộ chỉ tay của Shankin, “Vì nếu không em sẽ giết chị!”

Jenny nhướn mắt, cái tên nhóc Trung Quốc này, những lúc quan trọng đúng là không thể đùa với cậu ta được!

Quả nhiên mười phút sau, Jenny bước vào phòng, nhưng trong tay không hề cầm theo tài liệu:

“Khách hàng tới rồi. Anh ta đang đợi cậu tại phòng họp tầng trên cùng.”

Tưởng Tiệp nhìn đồng hồ, mới mười giờ hai mươi mấy phút mà!

Jenny có chút hả hê nói tiếp:

“Chị biết chưa đến giờ, nhưng anh ta bảo trưa nay có việc nên muốn gặp cậu sớm hơn!”

Người này cũng mắc bệnh ngội sao quá đấy. Thay đổi lịch hẹn cũng không thèm thông báo trước với đối tác sao? Tưởng Tiệp không còn thời gian nghĩ ngợi nữa, thôi cứ lên đó gặp mặt rồi tính sau vậy!

“Jenny, chị mau mang tài liệu đến phòng họp hộ em. Mà thôi, buổi họp của chú Shankin vẫn còn đang diễn ra, có lẽ chị có thể giải thích với chú ấy một chút.”

Tưởng Tiệp vừa đi vừa chỉnh lại quần áo, cà vạt ngay ngắn, sơ mi phẳng phiu. Cậu nhìn bản thân qua cửa kính của cầu thang máy:

Được rồi, Tưởng Tiệp, cố lên!

Ngoài cửa phòng họp có vài vệ sĩ đứng canh, ở trong nhà mà bọn họ cũng đeo kính râm, nếu không phải giữa mắt kính còn loáng thoáng lộ ra đôi mắt thì mấy người này trông thật sự rất khinh người. Trong số các khách hàng của Shankin có hoàng tử Ả Rập Saudi, triệu phú Nam Mỹ, diễn viên nổi tiếng Hollywood, còn có cả người thừa kế món tài sản kếch xù hàng trăm triệu đô của gia đình, càng những ai lắm tiền thì tính tình càng quái gở, vị khách hôm nay rốt cuộc là thần thánh phương nào, không biết lại khó xử theo kiểu nào đây. Tưởng Tiệp đứng trước cửa hít thật sâu, đang định giơ tay lên gõ cửa, bỗng nghe thấy tiếng nói chuyện truyền ra qua khe cửa khép hờ, nếu như đó không phải tiếng Trung thì tại Tưởng Tiệp cũng không miễn cảm đến thế.

“Anh đừng có giở cái tính khí đại ca ra ở chỗ này! Em nói với anh rồi, hợp đồng cần đích thân anh ký, thời gian gấp gáp cũng đã sắp xếp theo yêu cầu của anh, anh còn muốn sao nữa? Dù gì Shankin cũng là ông lớn trong giới đầu tư, anh cứ trưng bản mặt cau có như vậy, em thật sự rất khó xử!”

“Cậu lắm lời thế! Nếu đơn giản như vậy thì cứ mang hợp đồng về cho anh ký không được à?”

Cơ thể Tưởng Tiệp như bị trúng phải ma thuật, cứng đờ tại chỗ không thể nhúc nhích. Giọng nói kia cậu đã thầm ôn đi ôn lại trong lòng không biết bao nhiêu lần, vậy mà chưa lần nào chân thực như ngày hôm nay. Phải chăng những tưởng niệm cậu ôm ấp bấy lâu đang tác oai tác quái, phải chăng vì cậu đã chờ đợi khoảnh khắc này quá lâu nên ảo giác mới trỗi dậy? Tưởng Tiệp nâng tay lên, nhưng lại không đủ dũng khí gõ cửa, cậu thà sống mãi trong giây phút này, nếu như phía trước không phải là đáp án cậu mong muốn, vậy đừng bao giờ công bố cho cậu biết cũng được.

Cuộc trò chuyện bên trong tạm dừng rồi lại tiếp tục:

“Em phải giải thích thêm bao nhiêu lần nữa hả? Cái này cần luật sư và cả hai bên có mặt thì mới hợp pháp!”

“Thôi thôi, anh biết rồi! Rõ phiền.”

“Cả thế giới đều lấy anh làm trung tâm mà quay rồi, anh còn thấy phiền ư?”

“Mấy giờ rồi thế? Sao người phía bên kia vẫn chưa tới?”

Tưởng Tiệp cũng không thể tiếp tục đứng đờ ra nữa, cậu cố nén chặt mọi cảm xúc, đẩy cửa bước vào.

26. Hiểu Cừ - Chương 26

“Tôi đã giải thích xong tất cả các điều khoản trong hợp đồng,” Tưởng Tiệp ngồi đối diện với Chu Chính, nói, “Đương nhiên còn nhiều chi tiết chưa thể đề cập đến, sau khi về anh nên xem xét kỹ càng, nếu có thắc mắc bất cứ lúc nào cũng có thể hỏi tôi. Ngài Shankin thật sự rất mong được hợp tác với anh, nếu có điểm nào chưa vừa ý anh cứ cho chúng tôi biết, đây chỉ là bản dự thảo, vẫn còn thời gian để chỉnh sửa.”

Chu Chính ngồi thẳng người, chân trái gác lên đùi phải, một tay nâng cằm, mắt nhìn Tưởng Tiệp chăm chặp, tinh thần đã bình tĩnh lại sau khi quá mức căng thẳng vì cuộc hội ngộ bất ngờ. Anh vừa nghe Tưởng Tiệp cố giữ giọng bình tĩnh bàn công việc vừa chẳng ngại ngần quan sát cậu từ trên xuống dưới. Những ngón tay mảnh dẻ, hoàn mỹ như ngón tay của nghệ sĩ dương cầm, theo những lời giải thích của chủ nhân nó, từ từ đẩy tập tài liệu màu kem tới phía trước. Người cậu gầy hảnh đi, cằm cũng nhỏ lại, sự tự tin giấu trong đôi mắt sau hàng mi dày mong manh đến nỗi bất cứ khi nào cũng có thể tan vỡ. Sao Giang Sơn dám bảo anh rằng Tưởng Tiệp vẫn sống rất tốt? Chu Chính cảm thấy cơn bực bội hơi nhen lên ban này lúc này đang từ mọi góc ngách trong cơ thể tụ lại một chỗ, càng lúc càng mãnh liệt, giọng nói cũng kèm theo sự tức giận:

“Anh không có ý kiến.”

Tưởng Tiệp ngược lên nhìn Chu Chính, hình như cậu lén hít vào một hơi:

“Số tiền bỏ vào vụ làm ăn này rất lớn, tốt nhất anh vẫn nên suy xét cẩn thận, nhất là về phần tiền hoa hồng và vốn đầu tư”

“Anh nói,” Chu Chính lặp lại lần nữa, “Anh không có ý kiến, bên em cứ soạn thảo hợp đồng, bao giờ hoàn thiện thì ký.”

“Anh thật sự quyết định như vậy? Tôi sẽ lập tức liên lạc với ngài Shankin thống nhất thời gian ký kết hợp đồng.” Tưởng Tiệp chưa bao giờ tiếp khách hàng nên cậu không biết sau khi thảo luận xong thì phải làm sao, liệu còn có tiết mục gì nữa không? Hay chỉ cần tiễn khách về là xong việc? “Vậy anh...còn câu hỏi gì nữa không?”

“Anh muốn nói chuyện với em một lát.” Chu Chính không đợi Tưởng Tiệp trả lời, “Giang Sơn, cậu ra ngoài đợi bọn tôi.”

“Dạ,” lúc đi ngang qua Chu Chính và Tưởng Tiệp, Giang Sơn nói thêm, “Hai người cứ trò chuyện tự nhiên, nhưng có điều này tôi phải đính chính, chuyện ngày hôm nay không liên quan gì đến tôi hết nhé! Tôi cũng không rảnh đến mức đi giúp hai người nói lại tình xưa.”

Nói xong, hắn ung dung bước ra ngoài.

Trong không gian trong lành của căn phòng họp dành cho khách quý, những tia nắng trưa hè lơ lửng trắng lóa. Trước khung cửa là bồn cỏ cao cao, cành lá xanh rì chìm vào yên tĩnh, ngay cả chiếc quạt thông gió nơi góc phòng tuy quay tròn liên tục nhưng cũng không phát ra tiếng động nào, chỉ có âm thanh từ chiếc đồng hồ quả lắc đứng bằng gỗ lim, tích tắc tích tắc liên tục, có thể nghe rõ từng nhịp quả lắc đung đưa, từng nhịp bánh răng gài vào nhau đều đặn.

“Anh cứ nghĩ em sống rất tốt.” Chu Chính là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí nặng nề.

“Ừm, làm sao tốt bằng anh, nhìn anh mặt mũi hồng hào, tinh thần sáng láng, quả nhiên Chính ca cảm được thì cũng buông được.”

Câu nói của Chu Chính rõ ràng ẩn chứa sự tức giận, nó khiến cho nổi nhớ nhưng Tưởng Tiệp cố nén xuống đến mức tưởng chừng không thể chống đỡ nổi nữa này giờ bỗng sinh ra một cảm giác khác, tựa tựa như cảm giác uất ức. Sao anh còn dám thản nhiên hỏi tôi như vậy, Chu Chính?

“Em không cần tự làm khổ bản thân mình, em xem em đi, người sắp thành bộ xương như vậy, có đáng không?”

Tưởng Tiệp hơi quay mặt đi chỗ khác, trong lòng cậu không hiểu sao lại muốn đánh cuộc một lần, cậu gật đầu:

“À, tôi cứ tưởng làm vậy là đáng giá, nhưng giờ xem ra là tôi đơn phương tình nguyện rồi. Chúng ta không cần phải nhắc lại chuyện này nữa,”

Tưởng Tiệp đứng lên, “Tôi tiễn anh về.”

Nói rồi cậu cất bước, chẳng ngờ Chu Chính đột nhiên nắm chặt lấy cánh tay cậu, tiện đà kéo cậu lại, Tưởng Tiệp cảm thấy chân mình hẫng một cái, trời đất xoay chuyển, trong chớp mắt cậu đã bị anh đè xuống ghế sofa, ngực bị cánh tay rắn chắc kia chặn vững không thể cự quây, Chu Chính như nghiêng rằng nghiêng lợi bật ra từng câu từng từ:

“Sao em lại không biết tốt xấu như vậy hả? Sao em lại cứng đầu như vậy? Anh cứ nghĩ em đã nhận ra, thì ra em vẫn là một thằng ngốc!”

“Bốp!” Tưởng Tiệp đâm thẳng vào giữa mũi và miệng Chu Chính. Chu Chính không kịp đề phòng, rên lên một tiếng hững hờ cú đâm, máu mũi văng ra. Tưởng Tiệp dồn toàn lực vào tay chân, tách cái tên phía trên ra khỏi người mình.

“Em chờ ngày này bao lâu là để nghe anh mắng em là đồ ngốc ư? Anh là đồ hèn nhát, ngay cả yêu một người mà cũng không dám, anh là đồ nhu nhược, chỉ biết cúi đầu rụt cổ!”

Chu Chính bật dậy nhanh như chớp, Tưởng Tiệp còn chưa kịp thấy Chu Chính làm gì thì bụng đã ăn một cú đâm đau thấu trời thấu đất.

“Mẹ kiếp, làm ơn mắc oán, anh như vậy cũng là vì nghĩ cho em, sao em không chịu hiểu! Xã hội đen thì tốt đểch gì? Có hôm nay không có ngày mai, đi theo anh em có tương lai chắc?”

Bụng Tưởng Tiệp đau muốn chết, cậu ngồi dậy, học theo Chu Chính dồn mọi sức lực toàn thân vào tay phải, rồi đánh thật mạnh vào người đang đứng trước mặt mình,

“Em thích thế đấy, anh làm gì được em? Em cứ ở bên cạnh anh đấy, thì sao chứ? Ai thêm lòng tốt của anh?”

Nói xong, cậu đá vào sau đầu gối Chu Chính, thừa lúc Chu Chính khụy xuống liền lao đến, hai tay một trước một sau túi bụi đầm xuống. Chu Chính không tránh, vung tay lên đáp trả. Cả hai mặc kệ không thêm phòng thủ, chỉ chăm chăm ăn đòn và hùng hổ trả đòn, lẫn xả vào nhau đầm đá, đụng đổ cả bàn trà, giăng co lộn nhào từ trên sofa xuống dưới đất, làm giấy tờ trong bản dự thảo hợp đồng bay toát loạn, đầu đầu cũng có, chỉ lát sau cả căn phòng đã biến thành một bãi chiến trường.

“Anh muốn tốt cho em em còn không biết ơn, Tưởng Tiệp, em là đồ khốn kiếp!”

“Anh giận dữ cái gì? Anh mới là đồ vô tâm, đồ khốn kiếp, anh đã trốn đi đâu vậy hả? Tại sao anh lại tránh em?”

“Có quỷ mới thêm tránh em!”

“Anh chính là quỷ, con quỷ ích kỉ chết tiệt! Còn muốn giả làm thánh nhân, ai tin nổi anh?”

“Mẹ kiếp, em nói cái gì?”

Tưởng Tiệp đâm loạn xạ chẳng cần biết có trúng mục tiêu hay không, trút liên tiếp cú này đến cú khác, bao cảm xúc bị đè nén chôn chôn trong lòng cậu giống như con thú đang gào thét, nhưng những cú đâm thùm thụp cùng những đau đớn trên cơ thể dần dần khiến nó phải thuần phục.

Về khoản đánh nhau, Tưởng Tiệp đương nhiên không phải đối thủ của Chu Chính. Rốt cuộc cậu cũng bị anh đè ở dưới, tứ chi bị khóa chặt giang rộng ra thành hình chữ “Đại”, một phân cũng không nhúc nhích nổi.

“Em đã phục chưa?” Khoảng cách giữa mặt Chu Chính và Tưởng Tiệp vốn chỉ có nửa cánh tay, nhưng chợt nhớ đến lần đánh lộn trước kia bị Tưởng Tiệp húc đầu nhân lúc mình sơ hở, Chu Chính vội dịch đầu về sau một chút.

Tưởng Tiệp mím chặt môi, không nói gì.

“Em trả lời đi, em đã phục chưa?” Chu Chính hỏi lại một lần nữa. Thấy Tưởng Tiệp vẫn làm ngơ không đáp, bàn tay anh liền dùng sức nhấc cánh tay của cậu lên, quả nhiên khi khớp vai mới chịu chút lực tác động, mặt Tưởng Tiệp đã nhăn nhó vào vì đau, hai mắt cậu ướt ướt ngập nước. Từ trước đến nay cậu chưa bao giờ khóc trước mặt Chu Chính khi tỉnh táo, ngay cả lúc chia tay cũng không nhỏ một giọt nước mắt nào. Chu Chính lập tức sợ hãi, cuống cuống nới lỏng tay ra, xuống khỏi người Tưởng Tiệp.

“Này! Anh đâu có mạnh tay. Em đừng có dọa anh!”

Tưởng Tiệp nghiêng mặt sang một bên, né tránh cái nhìn chăm chú của Chu Chính, cậu cảm thấy một giọt nước nóng hổi lăn từ khóe mắt xuống sàn nhà.

“Đừng khóc, có khóc cũng đừng khiến người khác lo lắng! Đường đường là đàn ông, khóc lóc cái gì hả?”

Chu Chính ngoài miệng thì cứng rắn, nhưng tay lại vô thức lau lau khóe mắt ướt đầm của Tưởng Tiệp.

“Anh nói em muốn khóc thì cứ khóc, anh sẽ không cười em.”

“Anh, anh có cười em đâu!”

Tưởng Tiệp trở mình dậy, ngồi tựa vào lưng Chu Chính, không nói thêm gì nữa. Chu Chính cảm thấy cơ thể phía sau mình mới đầu chỉ run nhẹ nhẹ, rồi từ từ rung lên bần bật như cơ giật.

“Tưởng Tiệp, em làm sao thế?” Chu Chính vội vã xoay người lại hỏi.

“Năm trăm sáu mươi ba ngày.”

“Gì cơ?” Chu Chính ôm lấy thân thể đang run lẩy bẩy của Tưởng Tiệp, “Em nói cái gì?”

“Anh đã rời khỏi em...năm trăm sáu mươi ba ngày.”

Gương mặt Tưởng Tiệp đỏ rực lên bất thường, cả người cậu co tròn lại ngã sang một bên người của Chu Chính, vùi đầu vào vai anh:

“Chu Chính, sao anh dám rời khỏi em lâu như vậy? Khó khăn lắm mới gặp lại nhau, vậy mà anh còn đánh em, bắt nạt em. Có phải anh chột dạ không? Anh cho rằng vì anh nên em mới sống khổ sở như vậy? Có phải không?”

Chu Chính phát hiện cơ thể trong lòng mình càng lúc càng nóng, anh đưa tay áp lên vầng trán nóng như lửa của Tưởng Tiệp, quả nhiên đã nóng đến mức kinh hồn. Một nỗi chua xót vô cớ lan ra thấm đẫm lồng ngực Chu Chính, anh cất giọng thì thầm, nghe tựa như một lời than thở:

“Tưởng Tiệp, sao em lại ngốc như vậy?”

Chính thức hết hàng — mà đợt này hai đứa mình đang lười kinh khủng khiếp (thực ra lúc nào chả lười kinh khủng khiếp Orz) Trời lên sục xuống thất thường như thế này cũng thấy tội lỗi lắm, nhưng mà biết sao được, mọi người cố gắng đợi nghen...

27. Hiểu Cừ - Chương 27

“Cậu ấy từng bị ốm nặng, chắc lúc đó dùng thuốc đặc trị nên hiện giờ kháng sinh không có tác dụng,” vị bác sĩ được mời tới khám nói, “Nếu như không có hồ sơ bệnh án, vậy cần phải liên lạc với bác sĩ điều trị cho cậu ấy trước kia.”

Chu Chính cau mày nhìn Tưởng Tiệp nằm trên giường, khuya rồi mà cậu vẫn sốt cao không hạ, ngay cả bác sĩ cũng bó tay. Lúc này Tưởng Tiệp đang nghiêng mình nằm cuộn tròn trong chăn, không nói lời nào, chỉ mở to mắt đăm đăm nhìn Chu Chính.

“Có điện thoại của bác sĩ điều trị cho em lần trước không?”

Tưởng Tiệp lắc đầu, ngược mắt nhìn đồng hồ treo tường, thều thào nói, “Muộn lắm rồi.”

“Biết muộn sao vẫn còn sốt hằm hập để người khác phải lo sốt vó thế này?”

Tưởng Tiệp trề môi, “Không phải là vì bị anh đánh sao.”

“Còn dám vừa ăn cướp vừa la làng?” Chu Chính chỉ chỉ vào khóe miệng xanh tím của mình, “Đánh người không đánh mặt, ngay cả chút đạo đức này mà em cũng không có.” Anh đi đến bên giường đẩy Tưởng Tiệp dịch vào trong rồi ngồi xuống bên cạnh cậu, “Nói mau, phải làm sao bây giờ?”

“Em đã bảo không sao, anh không nghe thấy hả, em hay sốt vặt kiểu này lắm, chỉ ngủ một giấc là sẽ khỏe lại thôi.”

Chu Chính cúi đầu, dịu dàng xoa xoa trán Tưởng Tiệp, nhiệt độ có vẻ đã giảm đi thật, “Em thật sự không muốn gọi bác sĩ ư? Tại sao vậy?”

“Em bị sốt do tâm lý, có uống thuốc hay tiêm cũng không tác dụng. Có nước không, em khát.”

“Để anh đi hỏi Giang Sơn.” Chu Chính nhảy xuống giường, “Anh cũng không quen nơi này lắm.”

“Giang Sơn cũng ở đây ư?” Tưởng Tiệp hơi bất ngờ.

“Đây là nhà cậu ta, không ở đây thì ở đâu?” Chu Chính mở cửa bước ra ngoài.

Lúc chiều Tưởng Tiệp bị sốt cao co rúm người lại, chỉ biết Chu Chính dùng rèm cửa bọc lấy mình rồi lên “trộm” ra khỏi công ty, còn vận chuyển đến nơi nào thì cậu cũng không để ý, thì ra là đến nhà Giang Sơn. Tưởng Tiệp ngó nghiêng xung quanh một lát, đồ đạc trong phòng đều mang phong cách cực kì hiện đại,

chuẩn gu của Giang Sơn rồi. Chẳng mấy chốc Chu Chính quay về, cầm theo ly nước đưa cho cậu. Cậu nhận lấy, hỏi:

“Sao tự nhiên lại đến chỗ này?”

“Căn hộ ven hồ anh bán rồi, buổi chiều gấp quá nên anh đưa em đến đây luôn.”

“Ừa,” Tưởng Tiệp uống nước liền một mạch, đầu cậu ban nãy nặng như đeo chì nhưng giờ đã nhẹ nhàng hơn, người cũng không cảm thấy khó chịu nữa, quả thật ai đó còn có công hiệu hơn cả thuốc mà! Cái miệng nhỏ ửng ửng uống nốt chỗ nước sau lớp ly thủy tinh bất giác cong lên mỉm cười.

“Nãy em bảo...cái gì mà...sốt vì...khụ khụ...sốt do tâm lý cơ?”

“Di chứng để lại, dần dần rồi sẽ đỡ thôi.”

“Ngoài cái đó ra thì còn di chứng gì nữa không?”

“Còn nhiều lắm!” Tưởng Tiệp nhìn vẻ mặt vừa mới dịu xuống của Chu Chính lại lập tức nghiêm trọng trở lại, khúc khích bật cười, “Hừ anh chút thôi! Trừ vấn đề đó ra thì em ổn, chỉ là lúc nằm trong viện hôm nào em cũng tự nhủ, chắc ngày mai, ngày mai anh sẽ đến thăm em.” Tưởng Tiệp thở dài nói, “Thế nhưng có bày khổ nhục kế cũng vô dụng, khi ấy anh đã quyết sẽ không dây dưa gì với em nữa đúng không?”

Chu Chính phát hiện gương mặt của Tưởng Tiệp tuy vẫn ửng hồng vì cơn sốt nhưng cặp mắt lại vô cùng minh mẫn, tình trạng của cậu bây giờ đã khá hơn buổi chiều rất nhiều, anh suy tư một lúc, cuối cùng đánh bạo hỏi thẳng,

“Sốt do tâm lý là sao? Có phải mỗi khi nhớ đến anh là em lại phát sốt không?”

Giữa không gian tĩnh lặng có thể nghe thấy được một âm thanh vỡ vụn, Tưởng Tiệp không đáp, chỉ chống hai tay ngồi tựa vào đầu giường, cậu cảm thấy ánh mắt của Chu Chính đang tham lam dán trên người mình, quét một đường từ dưới lên trên, nhưng khi đến cổ áo thì chần chừ không tiếp tục. Một luồng nhiệt chột trối dậy, thậm chí còn cháy bỏng hơn cả trận sốt khi nãy, nó bắt nguồn từ đầu dây thần kinh mỏng manh nhất rồi từ từ dâng cao, càng lúc càng cuộn cuộn mãnh liệt khiến cậu không thể nào kháng cự nổi. Tưởng Tiệp phải dùng tiếng thở nặng nề của mình để dim ngọn lửa dục vọng đang trướng căng trong cơ thể xuống.

“Em, cứng rồi.”

Chẳng biết từ khi nào gương mặt Chu Chính đã tiến đến sát bên tai Tưởng Tiệp, hơi thở nhẹ nhàng của anh phả vào da thịt cậu dễ chịu đến mức không thể diễn tả bằng lời. Tưởng Tiệp chậm chậm quay đầu lại ngẩng nhìn tỉ mỉ đường nét cứng cáp của Chu Chính, đây chính là khuôn mặt ngang tàng vẫn xuất hiện trong giấc mơ của cậu hàng đêm, sống mũi cao, bờ môi ngang ngạnh, còn có vết sẹo trắng nhạt lơ mờ nơi thái dương. Tuy người đàn ông trước mặt hiện tại mặt mũi hơi bầm dập một tí, nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp trai không thể phủ nhận.

“Anh cũng vậy.” Ngón tay Tưởng Tiệp bao lấy chỗ nọ của Chu Chính, không mạnh không nhẹ vờn nghịch xung quanh.

“Cuối cùng anh cũng biết vì sao em sốt rồi.” Hai tay Chu Chính luồn vào trong áo Tưởng Tiệp, giữ lấy vòng eo nhỏ nhắn nhưng mềm dẻo cứng cáp của cậu, “Là vì dục hỏa đốt người phải không?”

“Anh nói vậy thì chính là như vậy đấy!”

Chu Chính hơi giật mình, mỗi khi ở trên giường Tưởng Tiệp luôn ngượng ngùng mất tự nhiên, anh phải mất một lúc lâu mới có thể khơi dậy được dục vọng của cậu, không hiểu sao đêm nay mọi chuyện lại xoay chuyển 180 độ như vậy? Môi Chu Chính ấn lên đôi môi Tưởng Tiệp, vừa mới chạm nhẹ thôi đã cảm thấy ngọn lửa dục vọng của Tưởng Tiệp như muốn phá tung lồng sắt mà ồ ạt tràn ra, anh hơi lui người về phía sau, nhìn chằm chằm vào đôi mắt cậu:

“Không phải...từ lúc đó đến giờ em vẫn cầm dục đấy chứ?”

Mặt Tưởng Tiệp càng đỏ rực lên gợn tình:

“Có vài lần...không nhận được...mỗi lúc như thế...em đều hận muốn giết anh.”

Gương mặt của Tưởng Tiệp và Chu Chính gần như tì sát vào nhau, giọng nói của hai người đều nhường chỗ cho tiếng hít thở dồn dập, khuôn mặt đối phương nhòa cả đi bởi cự li quá ngắn, thứ rõ ràng duy nhất chính là cả hai đều không thể nhẫn nại thêm một giây phút nào nữa. Chu Chính nâng lưng Tưởng Tiệp lên, ép cơ thể mình lên người cậu, hai thân thể ướt đẫm mồ hôi quần quít lấy nhau giữa ánh đèn mờ ảo, điên cuồng mà dành trọn tình yêu cho nhau. Đêm đen thăm thẳm, nhưng những vì tinh tú vẫn lấp lánh trên trời cao, càng khiến cho bóng đêm bao phủ khắp trần gian trở nên dày đặc vô tận.

Mặt trời trải xuống những tia nắng vàng rực rỡ, làn gió thoảng qua mặt hồ cuốn theo hơi lạnh từ thiên nhiên, mang đến không khí dịu mát hiếm hoi giữa ngày hè. Chu Chính nhìn Tưởng Tiệp bên kia đường đang vừa cẩn thận lách qua dòng xe cộ vừa mỉm cười thật tươi về phía mình, nụ cười rạng ngời lóa mắt ấy chỉ thoáng chốc đã ở ngay trước mặt.

“Anh đã nhận được fax chưa?” Vừa lên xe Tưởng Tiệp đã hỏi ngay, “Bản dự thảo sau khi chỉnh sửa ấy!”

“Có sự thay đổi về điều khoản.”

“Anh đầu tư số tiền lớn như vậy, tiền hoa hồng có thể được giảm đi, vả lại mặc dù anh không đứng ra quản lí nhưng vẫn nên nắm lấy quyền chủ động, đề phòng bất cứ khi nào Shankin đưa ra quyết định sai lầm thì anh luôn có quyền bác bỏ. Bản dự thảo lần trước em đưa anh xem có hơi khắt khe, em báo cáo với cấp trên là anh không hài lòng, cho nên có vài chỗ được sửa đổi.”

“Này,” Chu Chính cợt nhả, “Em là đang tiếp tay cho người ngoài đấy hả!”

“Em chẳng theo phe ai hết.” Tưởng Tiệp cười, “Mà nếu anh nhiều tiền không có chỗ tiêu thì cũng đừng đưa cho Shankin làm gì, ông ấy giàu nứt đổ đổ vách rồi, nên để đấy cho những ai thật sự cần giúp đỡ.”

“Sớm biết thế thì hợp tác với em luôn, em lại có cơ hội thực hành chuyên môn nữa.”

“Không được, em chỉ là sinh viên, hiểu biết của em có hạn, sao bằng được bậc lão luyện như Shankin! À đúng rồi, Shankin nhờ em hỏi anh xem tổ chức buổi kí hợp đồng tại New York được không, ông ấy vừa chuyển trụ sở chính sang New York, tính ra anh chính là khách hàng lớn đầu tiên kí kết hợp đồng tại đó đấy!”

“Để anh suy nghĩ đã.” Chu Chính gơ tay nhìn đồng hồ, “Muốn đi đâu ăn? Ăn xong anh đưa em về.”

28. Hiểu Cừ - Chương 28

Tưởng Tiệp nhìn cặp đèn sau đuôi xe Chu Chính sáng lóe lên, vòng qua một khúc ngoặt rồi biến mất trong bóng tối. Cậu mỉm cười như có như không, quay người lại bước về phía căn nhà trọ của mình. Sau đêm hôm đó, cậu và Chu Chính đều rất ăn ý không nhắc lại chuyện trước kia, như thể hai người chỉ mới gặp gỡ nhau, tất cả đều bắt đầu lại từ đầu.

“Sao lại tha thứ cho anh dễ dàng như vậy?” Chu Chính hỏi cậu.

“Ai nói em đã tha thứ cho anh?” Tưởng Tiệp không nhin nổi cười ha ha.

“Anh sẽ không bao giờ lẫn tránh em nữa.” Sau khi gần gũi, Chu Chính nghiêm túc nắm chặt bờ vai Tưởng Tiệp mà nói, “Chờ anh giải quyết xong xuôi mọi việc, anh sẽ cho em một lời giải thích, để xem anh có đạt được sự tha thứ của em hay không!”

Tưởng Tiệp biết nhất định Chu Chính gặp phải phiền phức gì đó, cậu vốn rất mẫn cảm, sự lo lắng của Thẩm Bình và những bóng gió xa xôi của Giang Sơn không thể qua khỏi mắt cậu. Thế nhưng Chu Chính, em phải làm thế nào thì anh mới hiểu, trong lòng em tuy từng khổ sở tiếc nuối vì anh, nhưng chưa bao giờ em hận anh. Nghĩ đến việc từ nay mình sẽ luôn được kề vai sát cánh bên Chu Chính, Tưởng Tiệp không giấu nổi niềm vui vô hạn, cậu vừa đi vừa kéo vạt áo sơ mi sơ vin ra, làn gió đêm trong khoảnh khắc này sao ầm ập lại mát lạnh đến thế, khiến cho Tưởng Tiệp không thể diễn tả trọn niềm vui của mình. Thế nhưng bước chân của cậu chợt chậm lại, trước cửa nhà trọ là một chiếc Ford chuyên dụng của cảnh sát đỗ ngay ven đường, tại sao Lâm Nguyên lại ở đây? Tưởng Tiệp núp vào một bên, lấy điện thoại ra gọi cho Tiểu Chung,

bảo cậu ta có lẽ tối mình phải làm tăng ca nên không về được. Quả nhiên một lúc sau Lâm Nguyên bước ra, lái xe đi khỏi. Tưởng Tiệp không biết vì sao nhưng hiện giờ cậu không có tâm trạng gặp Lâm Nguyên, chỉ ít cậu cũng chưa sẵn sàng.

“Phó Văn Du được ở lại Mỹ rồi.”

Tiểu Chung đem phần ăn khuya Lâm Nguyên mang tới tổng vào lò vi sóng, sau đó bày hai cái bát ra, vừa ngồi cầm thìa gỗ bát đợi cơm vừa nói chuyện với Tưởng Tiệp. Máy rửa bát bị hỏng, Tưởng Tiệp đang phải chiến đấu với núi bát đĩa cao ngất trong bồn, nghe vậy cậu liền ngừng đôi tay đang bận bịu dọn dẹp lại, nghĩ nghĩ một lát rồi mới thông thả bảo:

“Thế thì tốt chứ sao. Trước giờ chị ấy vẫn luôn muốn ở lại đây mà, ông có biết chị ấy tìm được công việc gì không?”

“Chị ấy không nói, nhưng có vẻ xịn lắm, chỉ mất hai tuần là nhận được visa làm việc. Tôi chưa thấy ai xin visa dễ dàng như vậy, đúng là đãi ngộ đối với tiến sĩ có khác! Ông đừng rửa nữa, ăn xong rồi cùng nhau dọn.”

Tiểu Chung bưng bát ngồi ở sofa húp sùm sụp, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, vội lấy một tấm thiệp mời trong cặp sách ra. “Trung tâm tư vấn sinh viên Trung Quốc tổ chức lễ kỉ niệm một năm đi vào hoạt động, gửi giấy mời tham dự đến hội học sinh Trung Quốc, có của ông nè, hi hi tôi cũng có.”

Tưởng Tiệp đặt bát trên tay xuống, cầm tấm thiệp từ tay cái tên đang mặt mày hớn hở kia:

“Tôi không phải thành viên hội học sinh Trung Quốc, sao bên trung tâm lại gửi thiệp đến đó nhỉ.”

“Ôi giới, trong trường mình ông nổi như cồn, gửi đến đâu mà chả như nhau.”

Tưởng Tiệp dùng một tay mở ra, nhìn qua:

“Thứ năm tuần sau á? Tôi bận mất rồi, thôi ông tự đi đi. Tôi phải đi New York tổng kết thực tập, Shankin còn tiện thể giao cho tôi nhiệm vụ tháp tùng một vị khách quan trọng của ông ấy đến New York nữa.”

“Trùng hợp dữ vậy?” Tiểu Chung ử dột đến nỗi miệng mũi nhăn nhúm chập cả vào nhau, “Đây là cơ hội hiếm có, tôi định nhờ ông nói mấy câu tốt tốt về tôi trước mặt chủ tịch Hạ, tôi muốn vào Hiệp hội Thương mại làm việc, hồ sơ xin việc đã gửi rồi, nhưng nghe đâu chỗ đó cạnh tranh quyết liệt lắm.”

“Không phải ông không có ý định ở lại Mỹ sao?” Tiểu Chung từng nói sau khi tốt nghiệp cậu ta sẽ về Đài Loan, hiện tại thấy bạn mình suy sụp như vậy, Tưởng Tiệp cũng có chút không đành lòng.

“Tiểu Viên muốn ở lại, cô ấy muốn ở Mỹ làm việc vài năm rồi mới tính tiếp.”

“Ồ, nếu như chỉ là vấn đề visa thì tôi có quen một người bạn có lẽ sẽ giúp được ông.”

Người Tưởng Tiệp nghĩ tới chính là Giang Sơn, cậu biết dựa vào mạng lưới quan hệ của Giang Sơn, nhờ làm hộ một chiếc visa để được ở Mỹ làm việc cũng không có gì khó khăn.

“Không chỉ là vấn đề visa, ở lại đây mà không có công ăn việc làm thì hợp không khí sống qua ngày hả? Hiệp hội Thương mại có nhiều người Đài Loan, nếu được nhận vào đó làm thì sẽ là một khởi đầu tốt.”

“Chuyện công việc khó nói lắm, tôi cũng muốn vào chỗ của Hạ Trọng Ngôn làm nhưng tiếc là đám người ở đó coi thường tôi.”

“Đùa hả? Cái hiệp hội đó kiểu qué gì vậy? Kiêu hơn cả chỗ Shankin nữa á? Có tên sinh viên nào ra trường còn khùng hơn cả ông ư?”

“Tôi vẫn đang trong quá trình phấn đấu mà!” Tưởng Tiệp cười, “Tôi sẽ dò hỏi tình hình bên Hiệp hội Thương mại giùm ông, nhưng tôi sẽ không đến gặp Hạ Trọng Ngôn nói chuyện, giữa tôi và anh ta không phải loại quan hệ như ông nghĩ. Bên anh rể tôi có quen biết với Hiệp hội Thương mại, để tôi hỏi giúp ông xem sao. Ông cũng phải tin vào bản thân mình chứ, được người quen giúp đỡ chỉ là một phần thôi, nếu như sau này bọn họ dùng ông thì cũng bởi ông là người thích hợp chứ không phải vì ông nhờ vào các mối quan hệ.”

“Được, được, được, tôi biết ông là người tốt mà. Nào, người tốt tối nay không phải lao động, cứ để tiểu nhân hầu hạ ngài!” Tiểu Chung thu dọn bát đĩa, lau sạch bàn, vừa lách ca lách cách rửa bát trong phòng bếp vừa nói vọng ra, “Tôi thấy chủ tịch Hạ đối với ông thật lòng đấy, hay là trong lòng ông có ai rồi? Có phải mỗi lúc ấy ấy ông đều nghĩ đến người đó để lên đỉnh không hả?”

“Ông nói cái gì? Ai cơ?” Tưởng Tiệp ghen hòng.

“Tôi nói,” Tiểu Chung lau khô tay, đi ra phòng khách, “Cái tên ông kêu lên lúc ông sắp ra ấy, là người ông thâm thương trọng nhớ có phải không?”

Mặt Tưởng Tiệp đỏ phừng lên, trợn mắt nhìn Tiểu Chung, trân trối không nói nên lời.

“Sao mà phải đỏ mặt? Đàn ông con giai tuốt ống là chuyện phình phường! Ông lại còn nhịn lâu như vậy”

Chưa nói xong câu, Tiểu Chung đã bị một vật thể không xác định từ phía trước lao tới phi trúng đầu, bộ dạng vốn đang tỉnh bơ vô sỉ của hắn bấy giờ mới đột ngột sững cồ lên:

“Ế ế ế, sách của tôi! Đắt lắm đó! Ông ném cái gì không ném, sao lại ném sách của tôi?”

“Cái loại như ông không nên giúp kiếm việc hộ, phải tránh càng xa càng tốt!” Tưởng Tiệp chưa nói hết câu, điện thoại di động bất chợt đổ chuông. Cậu lôi ra nhìn số gọi đến, lập tức mặt kệ thằng bạn đang giậm chân bình bịch, vội đi vào phòng của mình nhắc máy lên nghe. Sau khi gác lại, dù là trong lúc thân mật nhất thì giữa cậu và Chu Chính vẫn tồn tại khoảng cách. Tối nay là lần đầu tiên anh chủ động gọi cho cậu.

“Khuya rồi sao còn chưa ngủ? Không phải sáng mai em phải dậy sớm sao?” Giọng của Chu Chính trầm trầm, kể cả khi biểu lộ sự quan tâm vẫn mang theo uy nghiêm vốn có.

“Em đang nói chuyện với bạn cùng phòng. Sao, sao tự nhiên anh lại muốn gọi cho em vậy?” Mặt Tưởng Tiệp vẫn nóng phừng phừng.

Bên kia đầu dây chìm vào yên lặng, cảm tưởng như rất lâu sau Chu Chính mới lên tiếng:

“Bỗng dưng muốn nói với em, anh rất mong đợi chuyến đi tới New York.”

“Vì sao?”

“Bí mật, sẽ có một bất ngờ lớn dành cho em.” Chu Chính nghe chừng đang ngà ngà say, chưa bao giờ Tưởng Tiệp thấy Chu Chính có vẻ ngần ngại như vậy.

“Sao cứ úp úp mở mở vậy hả?” Tưởng Tiệp lăn mình trên giường, ngửa mặt nhìn trần nhà cũ kĩ ám những vết ố màu nâu nhạt, “Còn có vài ngày thôi mà! Anh muốn em hôm nào phải cũng già đoán non sao?”

“Anh tưởng em là người cực kì kiên nhẫn? Yên tâm, bất ngờ là của riêng em, không chạy đi đâu được cả, em lo cái gì?”

“Ừ, là của riêng em, không chạy đi đâu được. Anh đang ở Phần Dạ sao?”

“Không, đang ở nhà một mình.” Chu Chính thở dài, tuy rất khẽ thôi nhưng giữa đêm hè trống trải lại trở nên vô cùng rõ ràng qua điện thoại.

“Hôm nay anh làm sao vậy?” Tưởng Tiệp dè dặt hỏi, “Em thấy anh hơi là lạ.”

“Anh muốn uống rượu cùng em, ha ha, muốn nhìn bộ dạng em lúc say rượu.”

Tưởng Tiệp nhẹ nhàng nở nụ cười, mọi chuyện trong quá khứ giống như những thước phim được chiếu trên màn ảnh, nhạt nhòa mờ ảo. Cậu muốn hiểu rõ con người Chu Chính hiện tại, cậu cảm thấy khoảng cách giữa mình và anh chỉ còn một bước, một bước cuối này, cho dù là cậu hay Chu Chính thì cuối cùng vẫn sẽ có một người phải vượt qua. Tưởng Tiệp tự vạch ra những dự định trong đầu, mừng tượng ra một khởi đầu mới không còn xa xôi phía trước, cậu không ngăn nổi nụ cười trên môi.

Trước khi đi New York, Tưởng Tiệp và Giang Sơn có hẹn gặp riêng nhau một lần. Thái độ của Chu Chính đối với mảng kinh doanh du thuyền casino quá hời hợt, song anh lại đổ khá nhiều tiền vào kế hoạch đầu tư tài chính của Shankin, có lẽ Chu Chính muốn tạo ra một khoản thu nhập hợp pháp có nguồn gốc vững vàng. Tưởng Tiệp nghĩ đi nghĩ lại nhưng vẫn cảm thấy mọi chuyện không chỉ đơn giản như vậy.

“Cậu đừng nghĩ ngợi nhiều quá.” Giang Sơn nói, “Bản khoản điều gì thì cứ trực tiếp hỏi Chính ca, nếu anh ấy muốn cho cậu biết, anh ấy tuyệt đối sẽ không giấu cậu, nếu anh ấy không muốn, bọn tôi cũng không dám nói, cậu hỏi tôi như vậy tôi cũng thấy khó xử.”

“Tôi sợ Chu Chính không muốn tôi vướng vào rắc rối nên mới không nói thật với tôi. Anh đã nói vậy thì tôi đành tự hỏi Chu Chính.” Tưởng Tiệp thật sự không muốn buổi trò chuyện kết thúc như thế này, cơ hội gặp riêng giữa cậu và Giang Sơn khá ít ỏi, không thu thập được tin tức mình muốn khiến Tưởng Tiệp có chút không cam tâm. Nhưng sau khi do dự một lúc lâu, rốt cuộc Giang Sơn lại nói:

“Đây đều là suy đoán của cậu nhé, không phải tôi nói cho cậu biết.”

Tưởng Tiệp mừng thầm trong bụng, gật đầu, “Đương nhiên.”

“Trước giờ vẫn luôn có người điều tra Chính ca, nhưng lần này có vẻ mạnh tay hơn hẳn.”

“Anh có biết bọn họ điều tra về phương diện nào không? Họ đến tìm Chu Chính rồi?”

“Đám người đó không có đủ bằng chứng, sao dám tìm gặp Chính ca? Đợt này bọn họ nghiêm túc như vậy là vì dính đến cuộc đấu đá tranh giành giữa mấy ông chính khách, Chính ca chẳng may bị cuốn vào. Bên bọn tôi cũng đang điều tra, nhưng cụ thể tình hình ra sao thì vẫn chưa nắm rõ lắm.”

“Tôi biết rồi. Cảm ơn anh, Giang Sơn.”

“Tôi có cho cậu cái gì đâu mà cậu cảm ơn, Thẩm Bình sẽ đi New York cùng cậu và Chính ca, tôi phải ở lại xử lý công việc. Chính ca cứng đầu cứng cổ, cậu nhớ phải coi chừng đấy.”

Tưởng Tiệp cong cong ngón tay ra dấu OK với Giang Sơn, sau đó cả hai cùng nhìn nhau nở nụ cười đồng cảm sâu sắc. Chuyến đi tới New York quả nhiên là một hành trình vô cùng thú vị, lại vừa đầy sự ngạc nhiên, không những thế còn khiến người ta bàng hoàng đến mức không thể quên được.

29. Hiểu Cừ - Chương 29

Mùa thu năm nay hình như tới sớm, bầu trời trong trẻo xanh vơi vơi. Tưởng Tiệp đứng trước cửa sổ, trông xuống lớp lớp nhà cửa san sát nhau bên dưới, chen chúc quây cụm một chỗ, nhìn như một khu rừng rậm, chỉ có vài cây cao vọt lên mới có thể chia sẻ ánh nắng ấm áp và vòm trời bao la. Shankin quả nhiên tiêu tiền như nước, mạnh tay tậu hẳn một tầng văn phòng của Trung tâm Thương mại Thế giới để làm trụ sở công ty. Tưởng Tiệp cứ nghĩ trụ sở chỉ đang trong giai đoạn khởi động, nhưng khi đến nơi cậu mới biết mọi thứ đều đã hoàn thành, hoạt động của công ty cũng đang đi vào quỹ đạo. Nhìn không khí bận rộn xung quanh, nhân viên không ngừng lượn qua lượn lại, Tưởng Tiệp thầm bội phục năng suất làm việc của Shankin. Từ lúc đặt chân đến New York đã gần một tuần nhưng cậu vẫn phải cảm mặt ở đây từ sáng đến tối, Shankin quả không hổ danh vị sếp chuyên vất kiệt sức cấp dưới, trả một ngày tiền lương thì cũng bắt nhân viên làm đủ không thiếu xu nào. Lúc đầu Tưởng Tiệp còn áy náy vì phải bỏ Chu Chính ở khách sạn một mình, nhưng rồi cậu phát hiện Chu Chính hình như còn bận hơn cả cậu nữa, đến bóng dáng cũng mất tăm, hai người ngay cả chút thời gian gần gũi nhau cũng không có.

“Này, Jay, đang nghĩ ngợi gì vậy?” Shankin đập đập lên vai Tưởng Tiệp: “Nghĩ gì mà ngăn người ra thế?”

“À, không có gì. Công việc buổi sáng chú giao cháu làm xong rồi, cháu đã nộp lại cho Davy.”

“Nhanh vậy sao? Cậu nhóc, lâu lắm rồi tôi mới gặp được người nhanh nhẹn như cậu đấy. Sau bữa tiệc mừng khai trương tới mai, thời gian thực tập ba tháng hè của cậu cũng kết thúc, công ty sẽ có một phần thưởng dành cho cậu! Vậy nhé, hôm nay về nghỉ ngơi cho tốt! Trong bữa tiệc ngày mai, hi vọng cậu có thể phát biểu vài câu tốt đẹp về đợt thực tập vừa qua. Sự hợp tác giữa chúng ta mới chỉ bắt đầu thôi, nhóc Phương Đông đẹp trai ạ.” Shankin nói đầy ẩn ý.

“Chú Shankin,” Tưởng Tiệp gọi với theo Shankin đang định rời đi, “Chu Chính là khách hàng quan trọng như thế, sao chú lại giao cho cháu?”

Shankin nhún vai, “Cả hai đều là người Trung Quốc, giao tiếp sẽ thuận lợi hơn! Và sự thật đã chứng minh là tôi đúng.”

“Chỉ vậy thôi?”

“Thế cậu còn cho rằng vì sao nữa?” Shankin vừa nói vừa nhìn đồng hồ đeo tay, rồi sực nhớ ra điều gì, “Ồ, phải rồi, sáng mai cậu có thể tới sớm hơn một chút không? Tôi có một nhiệm vụ đặc biệt cần giao cho cậu?”

“Mấy giờ ạ?” Tưởng Tiệp cười khổ trong lòng, mới này còn bảo tới nay mình về nghỉ ngơi cho tốt mà, sao quay đi quay lại đã quên luôn rồi.

“Tám giờ được không?”

“Không vấn đề.”

“Tốt, để khen ngợi sự hợp tác của cậu, tôi sẽ trao trước phần thưởng cho cậu, cậu đi vào đây với tôi.”

Vừa bước xuống taxi, Tưởng Tiệp đã trông thấy Thẩm Bình đứng ở chỗ hẹn, anh ta đi tới phía cậu.

“Chính ca đang đợi cậu trên thuyền đấy!”

“Thuyền gì cơ? Anh ấy có nói gì trên điện thoại đâu.”

“Du thuyền, đến New York mà không du lịch ngắm cảnh trên sông thì quá phí phạm.”

“Du thuyền của Chu Chính á? Không phải vì tới nay nên anh ấy mới mua đấy chứ?”

Thẩm Bình bật cười, tuy Thẩm Bình rất ít cười nhưng khi cười lên trông lại rất đẹp:

“Chính ca đúng là xa xỉ thật, nhưng chưa đến mức hết thuốc chữa như thế, là một người bạn của Chính ca chủ động cho anh ấy mượn.”

“Ồ, anh ấy có người quen ở New York hả? Các anh có vẻ rất quen thuộc nơi này.” Tưởng Tiệp vừa đi theo Thẩm Bình vừa nói.

“Chính ca chưa nói với cậu ư, bọn tôi từng lăn lộn ở New York vài năm.”

“Thật sao?” Tưởng Tiệp nhớ Chu Chính từng kể với cậu một vài chuyện quá khứ của anh, trí nhớ cậu rất tốt, nếu cậu không có ấn tượng gì về việc này thì tức là Chu Chính chưa hề nói với cậu, “Nhưng mà, anh ấy từng nói muốn dẫn tôi đến thăm một nơi.”

30. Hiểu Cừ - Chương 30

Đó là một chiếc du thuyền cá nhân cỡ vừa, Chu Chính đang đứng trước mũi thuyền, dáng đứng nghênh gió của anh khiến anh trông càng cao lớn. Tưởng Tiệp nhìn về phía bóng hình thân thuộc kia, nhét tay vào túi quần, khẽ khàng bước lên cầu thang.

Trời lộng gió, cùng với tốc độ chuyển động của con thuyền khiến cho mái tóc Tưởng Tiệp bay toát loạn. Chu Chính đứng cạnh cậu không nói lời nào, chỉ tự nhiên mà vòng tay qua eo cậu, những sợi tóc ngắn và thô cứng của anh tựa hồ chẳng hề bị gió làm cho mất trật tự. Tưởng Tiệp nghiêng mặt ngắm nhìn Chu Chính xuyên qua những sợi tóc rối tung, những đường nét kiên nghị của anh dù trong hoàn cảnh nào cũng vẫn tự tin như vậy, vững chắc như núi chẳng hề suy chuyển. Trải qua bao nhiêu phen nguy nan trùng trùng, bất cứ khi nào cậu cần anh, anh cũng đều không để cậu phải thất vọng. Chưa từng có ai coi trọng cậu như thế, chưa một ai. Vì sao cậu lại yêu người đàn ông này ư? Tưởng Tiệp nhủ thầm, sao cậu lại có thể không yêu anh được cơ chứ, khi mà anh, đã yêu cậu nhiều đến như vậy?

Du thuyền vòng qua tượng Nữ thần Tự do, thả neo đậu trên mặt sông. Cách đó không xa là Manhattan hiện lên giống như một viên kim cương lấp lánh được khảm giữa trời đêm và mệnh mông biển nước. Ánh sáng từ cây cầu Brooklyn vắt ngang đôi bờ sông như một dải cầu vồng, cùng với ánh đèn từ muôn vòm ngôi nhà trong thành phố khiến cho màn đêm như bị thiêu đốt, rực cháy chói lòa.

“Có thích không?” Giọng nói của Chu Chính bất chợt vang lên bên tai.

“Có,” Tưởng Tiệp đáp khẽ, “Thích cảm giác hai ta được ở bên nhau.”

Bàn tay đang giữ bên hông cậu bỗng dưng xiết chặt thêm đôi chút,

“Bây giờ em có thể uống rượu không?”

“Được chứ, tại sao lại không? Chỉ cần không phải Vodka là được.” Nói xong, đuôi mắt Tưởng Tiệp cong lên, cậu nở nụ cười.

Hai ly rượu mỏng, trong suốt từ từ chạm vào nhau giữa bóng đêm yên tĩnh. Thuyền đã dừng lại, nên gió cũng lặng hẳn đi, chỉ đôi lúc nổi lên cuốn qua đây, hiền hòa êm ả.

“Em có thứ này cho anh.” Tưởng Tiệp đặt ly lên mặt bàn bên cạnh.

Chu Chính cũng để ly của mình xuống, cầm lấy chiếc phong bì màu trắng Tưởng Tiệp lấy ra từ túi quần. Anh nghi hoặc nhíu mày cười:

“Em giỏi trò gì đấy hả? Viết thư tình gửi anh à?”

Nhưng bên trong phong bì lại là một tờ chi phiếu, ngón tay Chu Chính kẹp lấy tấm séc có giá trị năm mươi nghìn đô. Anh sa sầm mặt, nhìn Tưởng Tiệp hỏi:

“Đây là ý gì?”

Tưởng Tiệp hít sâu một hơi, cảm tưởng mọi điều chôn sâu nơi đáy lòng giờ này đang dồn ở cổ họng chờ được giải thoát. Cậu bình tĩnh lại, từ tốn đáp:

“Em trả lại tiền cho anh, bây giờ chúng ta huề nhau.” Lòng mày Chu Chính càng cau chặt vào, nhưng anh không ngắt lời Tưởng Tiệp, vẫn kiên nhẫn lắng nghe cậu nói tiếp: “Trước đây em là món quà sinh nhật người khác tốn năm mươi nghìn đô mua về tặng anh. Nên anh có thể nhận, cũng có thể không nhận. Đây là tiền lương Shankin trả cho em, cộng thêm tiền nhận được từ bản kế hoạch bất động sản lần trước, và cả tiền hoa hồng sau khi đàm phán thành công với vị khách hàng lớn là anh lần này. Em trả số tiền này cho anh, từ nay về sau, em sẽ không còn là một món đồ chơi nữa.”

“Em vẫn nghĩ anh coi em như món đồ chơi sao?” Chu Chính không kìm được hỏi.

“Không, em biết anh không coi em là một món đồ chơi.” Tưởng Tiệp trịnh trọng trả lời, “Nhưng sau khi anh nhận số tiền này, sẽ không có chuyện anh vẫy tay một cái là em tới, anh hất tay một cái là em đi. Bây giờ chúng ta ngang hàng rồi, em đã chờ hai năm, Chu Chính, sau này em sẽ không ngồi một chỗ chờ đợi anh nữa, em có thể chủ động tìm anh, đeo đuổi anh, có thể thích anh, yêu anh, khi anh ốm, em có thể chăm sóc anh, khi anh gặp khó khăn hoạn nạn, em có thể cứu anh, cũng giống như những gì anh đã làm với em trước kia. Em sẽ yêu anh, yêu anh bằng tất cả những gì em có. Nhưng dĩ nhiên,” trong đôi mắt nghiêm túc của Tưởng Tiệp từ từ lóe lên một ánh nhìn đùa cợt, “Chán anh rồi, em cũng có thể đá văng anh đi!”

Chu Chính nhìn sâu vào hai tròng mắt trong veo của Tưởng Tiệp, giữa màn đêm chúng như đang phản chiếu những vì tinh tú giăng trên trời cao, rực rỡ, lấp lánh, soi sáng toàn bộ không gian nho nhỏ xung quanh, mà may mắn sao anh lại đang được đứng giữa vùng sáng ấy. Đột nhiên, một nỗi hạnh phúc xót xa không báo trước trào lên trong đôi mắt anh. Tưởng Tiệp không bỏ lỡ giây phút đôi mắt ấy thoáng ướt, nhưng một kẻ luôn đổ máu không đổ lệ như Chu Chính có thể nhanh chóng khống chế bản thân mình, thay vì để cảm xúc bùng lên, anh chỉ nhếch môi, trưng ra một nụ cười cực kì khó coi, cực kì gượng gạo.

“Cười cái gì hả?” Tưởng Tiệp nói, “Em thấy anh cười xấu muốn chết.”

“Mẹ kiếp cái đồ yêu tinh dụ người nhà em!” Chu Chính kéo Tưởng Tiệp vào lồng ngực mình, “Nhóc con, biết anh không muốn bị xoay vòng vòng, vậy mà còn dám giỏi trò sau lưng anh.”

“Vì sợ anh không đồng ý nên mới phải lén lút sau lưng anh đấy. Ai bảo anh khó tính khó nết?” Hai tay của Tưởng Tiệp cũng vòng ra sau lưng Chu Chính, “Hứa với em, Chu Chính, đừng bao giờ rời bỏ em.”

Gió biển thổi tới, mang theo hương vị dịu mát đặc trưng của đất trời vào thời khắc chuyển giao giữa mùa hạ và thu.

Hôm sau khi Chu Chính tỉnh lại, cả căn phòng ngập tràn ánh sáng, bên cạnh đã trống trơn. Anh ngồi dậy tựa vào thành giường, nhớ lại những gì xảy ra tối qua, không ngờ Tưởng Tiệp nhạy cảm hướng nội mà anh luôn luôn bảo vệ, nâng niu cẩn thận ngày nào lại có thể dũng cảm bày tỏ tình cảm với anh như vậy. Nghĩ lại lúc ấy, những đường nét trên mặt Chu Chính trở nên dịu dàng, anh nhếch nhếch khóe môi, tự cười một mình. Hôm qua khi về tới khách sạn thì đã rất khuya, cả hai rốt cuộc cũng có cơ hội gần gũi nhau, ở trên giường vuốt ve ôm hôn nhau thật lâu nhưng vẫn chưa ai có phản ứng, cuối cùng ôm ôm hôn hôn đến khi mệt quá thiếp đi lúc nào không hay. Chu Chính cảm thấy mình chưa bao giờ bị mất mặt như vậy, anh duỗi tay với lấy điện thoại di động bên mép giường, gọi cho Tưởng Tiệp, sau vài tín hiệu ch đã nghe thấy tiếng cậu vang lên:

“Dậy rồi à?” Giọng Tưởng Tiệp tràn đầy năng lượng buổi sáng, “Em xin lỗi về tối qua nhé, mấy hôm nay mệt quá, thiếu ngủ liên miên, đầu vừa chạm gối là chẳng biết trời đất gì nữa.”

“Ồ, anh còn đang tự hỏi sao em mới nói yêu anh mà đã chán ngay rồi? Nhanh gì mà nhanh quá vậy?” nói xong, giọng Chu Chính trở nên ôn tồn, “Mới sáng ra em đã bận bịu gì thế?”

“Em phải nhanh chóng hoàn thành mấy việc giúp Shankin, chắc hết sáng nay là xong, trưa nay cùng đi ăn nhé?”

“Được” Còn chưa nói xong, Chu Chính đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ rung trời, anh thậm chí còn không xác định được âm thanh ấy phát ra từ điện thoại hay là vọng từ ngoài cửa sổ tới, một tiếng nổ dữ dội khủng khiếp, toàn bộ New York đều đang lắc lư nghiêng ngả. Chu Chính nhảy xuống giường, lao vọt đến cửa sổ, lọt vào mắt anh là cảnh tượng khói lửa dày đặc nghi ngút phía xa, đó chính là vị trí của tòa nhà Trung tâm Thương mại Thế giới.

“Tưởng Tiệp! Tưởng Tiệp!” Chu Chính gào lên thất thanh vào điện thoại, nhưng bên kia đầu dây chỉ còn một chuỗi im lìm đáp lại.

Chu Chính vội vã phi xuống lầu, trước cửa khách sạn đã có một chiếc SUV GMC màu đen đợi sẵn. Thẩm Bình mở cửa xe cho Chu Chính, cùng lúc đó lại có thêm một tiếng nổ vang trời nữa dội đến. Thẩm Bình theo bản năng che chắn cho Chu Chính, một người trước giờ luôn thận trọng cảnh giác như Chu Chính lúc này lại mặc kệ tất cả, lập tức kéo Thẩm Bình lên xe, giục tài xế cho xe chạy. Trên đường đều là những tốp người ngơ ngác, tiếng nổ mạnh thứ hai vang lên tiếp tục gây ra một trận nhốn nháo. Không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tất mọi người đều đứng dõng mắt về phía hiện trường xảy ra vụ nổ. Hệ thống giao thông vốn đã tệ hại của New York hiện giờ càng trở nên tê cứng, ngồi trên chiếc xe chỉ có thể nhích từng chút từng chút một về phía trước, Chu Chính gấp đến mức như ngồi trên chông.

“Anh đừng cuống lên như thế, nơi xảy ra vụ nổ là tòa phía Bắc, không phải công ty của Tưởng Tiệp ở tòa phía Nam sao?”

Thẩm Bình biết có nói vậy cũng vô ích, nhưng vẫn cố gắng giúp Chu Chính bình tĩnh lại.

“Thế tiếng nổ vừa rồi thì sao? Cậu cũng khẳng định là từ tòa phía Bắc ư?”

Chu Chính cảm thấy có một ngọn lửa đang bùng bùng thiêu đốt trong cơ thể mình, nhiệt độ nóng cháy nó tỏa ra làm tan chảy mọi sợi dây thần kinh của anh, khiến anh mất sạch khả năng suy nghĩ. Anh nhìn về phía trước, xe cộ nghìn nghịt chật cứng đường, xe của anh giống như một chiếc thuyền mắc kẹt giữa đại dương bao la, ngay cả một li cũng không xê dịch nổi. Chu Chính xoay người mở cửa xe, nhảy xuống, lao như bay về nơi đang diễn ra cảnh tượng hỗn loạn.

Càng đến gần khu vực khối nhà xảy ra vụ nổ càng thấy nhiều người từ phía đó ồ ạt ủa ra thoát thân. Người nào cũng có, thương nhân, ăn mày, phụ nữ, người già, trẻ nhỏ, cả một đám đông muôn hình vạn trạng đang tháo chạy thực mạng, toàn bộ bầu trời Manhattan bị khói đen cuộn cuộn trùm kín, giống như màn mây đen kịt kéo đến trước khi bão tố nổi lên. Khắp nơi đều là tiếng gào thét, tiếng trẻ con khóc, tiếng còi cảnh sát âm ỉ vây kín xung quanh, và một loạt những tiếng nổ nhỏ trên cao cứ chốc chốc lại dội tới. Chu Chính chen ngược dòng người mà tiến lên phía trước, có một người kéo tay anh lại, nói với anh bằng tiếng Anh:

“Đừng có đi về phía đó! Máy bay đâm vào trung tâm Thương mại rồi! Nguy hiểm lắm!”

Lần đầu tiên trong cuộc đời Chu Chính cảm thấy mình điên cuồng đến mức không thể khống chế, bộ óc đã

được huấn luyện bài bản để có thể vận hành trong bất cứ tình huống nào của anh giờ đây như bị đốt rụi. Anh không nghe thấy gì nữa, không thể nghĩ được gì nữa, ngay cả Thẩm Bình đuổi đến bên cạnh lúc nào anh cũng chẳng hay.

“Chính ca, phía trước cảnh sát chặn đường rồi, toàn bộ khu vực đã bị phong tỏa! Anh không qua được đâu!”

Chu Chính vẫn không dừng lại, trong đầu chỉ còn độc một ý nghĩ duy nhất, sống, Tưởng Tiệp, mẹ kiếp em phải sống cho anh! Dù thương tật tàn phế cũng không sao cả, miễn là em còn sống.

Còn hai con đường nữa là tới trung tâm Thương mại, mấy chiếc xe cảnh sát đỗ chặn ở trên đường, những rào chắn cách ly được dựng lên. Vô số xe cứu hỏa xếp thành hàng dài chật kín, rất nhiều người đang lần lượt được sơ tán ra khỏi khu vực nguy hiểm. Chu Chính nhìn chằm chằm không bỏ sót một ai, lòng ngực anh vang lên một âm thanh yếu ớt: Người tiếp theo, chắc người tiếp theo sẽ là Tưởng Tiệp. Nhưng không, người chạy ra càng ngày càng thưa thớt mà vẫn không thấy Tưởng Tiệp đâu. Chu Chính nóng ruột ngẩng đầu lên, tòa tháp đôi cao vút giống như cặp tình nhân thân thiết sát cánh bên nhau không rời, những đám lửa đỏ rực bao vây lấy tầng khói đen đặc quánh, tựa như con thú dữ xông chuồng cuồng loạn mà thiêu cháy tất cả mọi thứ giữa không trung. Trong không khí sặc mùi cháy khét khó thở, hai mắt Chu Chính bị hơi nóng hun đến cay rát. Không biết bao nhiêu con người không thể thoát ra đang tập trung lại ở cửa sổ, khua vẫy hai tay cầu cứu những người ở bên dưới, rồi khi tuyệt vọng cùng cực họ bắt đầu nhảy xuống từ tầng thứ bảy mươi, ào ào tới tấp như mưa trút. Chu Chính đã quen đối diện với cảnh sinh tử, nhưng vào thời khắc tính mệnh con người rẻ mạt như rơm rác này, anh không thể nào nén nổi cơn xúc động. Ngay giây phút này đây, nhân quả đúng sai chẳng còn quan trọng nữa, Tưởng Tiệp, anh chỉ cần em bình an trở về, làm ơn đừng xảy ra chuyện gì hết, Tưởng Tiệp, anh xin em đấy.

“Chỉ cần có người chạy thoát được thì Tưởng Tiệp nhất định sẽ không sao, cậu ấy sẽ không buông bỏ bất cứ cơ hội sống sót nào cho đến phút cuối cùng, anh phải tin cậu ấy.”

“Nếu như đến phút cuối mà vẫn không ai tới cứu thằng bé thì sao? Nếu như thằng bé không có lựa chọn nào khác thì sao?”

Nhờ đâu Tưởng Tiệp đang bị vây hãm giữa biển lửa trên cao, và bị bỏ quên ở đây. Nếu như thế thật, tất cả cầu thang máy đều ngừng hoạt động rồi, những người đi qua lối thoát hiểm cũng phải sơ tán tuân tụt chứ không được chen lấn, liệu nhân viên cứu hỏa có thể tìm thấy Tưởng Tiệp trước khi lửa bén rộng và cả tòa tháp nổ tan tành không? Biết đâu khói đặc làm cậu ngất đi, ngay cả cơ hội chạy thoát cũng không có, hoặc có thể cậu bị thứ gì đó rơi xuống đè trúng người, không thể nhắc nó ra được, Chu Chính chỉ có thể nghĩ đến những trường hợp tồi tệ nhất. Như bị thứ gì kích thích, anh đột nhiên nhảy lên phi qua hàng rào, lao nhanh về phía tòa cao ốc như một con báo, đám cảnh sát quá kinh ngạc không kịp ngăn Chu Chính lại. Thẩm Bình vội vã đuổi theo, nếu như không phải Chu Chính gặp phải sự cản trở liên tục của cảnh sát thì Thẩm Bình đừng hòng đuổi kịp anh. Thẩm Bình nhào tới, đè chặt Chu Chính trên mặt đất, quát to:

“Chính ca! Anh tỉnh táo lại đi! Giờ mà vào đây là chết chắc, có khi Tưởng Tiệp đã thoát ra rồi!”

“Nếu nó đã thoát ra thì nhất định sẽ gọi cho anh! Mẹ kiếp cậu đừng có gạt anh, Tưởng Tiệp vẫn chưa thoát ra được! Tưởng Tiệp vẫn ở bên trong, không có ai tới cứu nó hết!”

“Cậu ấy sẽ tự cứu lấy mình! Tưởng Tiệp không phải loại người ngồi đó chờ chết!”

“Nếu như thằng bé bị thương không cứu được mình thì sao?”

Thẩm Bình im lặng không nói gì, khả năng này thật sự rất lớn.

“Anh không thể để Tưởng Tiệp chờ chết, anh không cần ai giúp cả, anh sẽ dựa vào chính bản thân mình. Cậu buông ra! Đừng ép anh đánh cậu!”

Thẩm Bình vẫn bất động, “Em không cho phép anh làm vậy”

Không đợi Thẩm Bình nói hết câu, Chu Chính đã tung luôn một cú đấm tới phía hắn, Thẩm Bình lập tức né đầu đi nhưng vẫn bị cú đấm kia sượt qua bên mặt, hắn là xương gò má đã bị đánh nát. Hắn huy động toàn bộ sức lực đối phó với Chu Chính, vừa phải tập trung tránh những đòn tấn công của Chu Chính vừa phải vắt vả kim chân anh. Trong lúc cả hai đang lao vào vật lộn tới lui, một tiếng nổ kinh thiên động địa rền vang, toàn bộ Manhattan rung lắc bần bật như bị biển cả gầm rú nuốt trọn lấy, tòa tháp khi nãy cao

vút ngạo nghễ là thế lúc này đang sụp xuống thật nhanh, khói bụi như sóng biển lập tức lan tràn ra bốn phía, đó chính là nơi đặt trụ sở công ty của Tưởng Tiệp, tòa tháp phía Nam của Trung tâm Thương mại Thế giới.

Chu Chính chết trân tại chỗ, anh thần thờ nhìn một vùng rộng lớn chồng chất gạch vụn, không thể tin được rằng tòa kiến trúc đẹp đẽ lấp lánh dưới mặt trời kia, cùng bao nhiêu sinh mệnh hãy còn ở trong đó, chỉ trong một cái chớp mắt, chỉ trong một cái chớp mắt ngắn ngủi thôi đều đã tan biến thành tro bụi, thành đồng đổ nát hoang tàn tách biệt khỏi toàn bộ thế giới. Chu Chính cảm thấy có thứ gì đó trong cơ thể mình cũng đang sụp đổ, niềm hi vọng mong manh anh níu lấy, giữa những tường ngói nát vụn đã tan thành mây khói mất rồi. Tại sao lại có thể như vậy? Tại sao tòa “tháp tình nhân” mà Tưởng Tiệp mới vui đùa gọi trên du thuyền tối qua lại có thể biến mất chỉ trong tích tắc như vậy?

“Tòa phía Bắc cao hơn một chút, tòa đó là anh. Còn em là tòa nhỏ nhỏ đứng bên cạnh anh. Anh coi xung quanh có bao nhiêu là tháp cao tầng, nhưng chỉ có em là đứng gần anh nhất.”

“Vớ vẩn, đây là do thiết kế! Lúc xây lên thì hai tòa đây đã ở cạnh nhau rồi.”

“Thì vậy mới bảo là trời sinh một đôi!”

Nụ cười mỉm lấu cá, cùng đôi mắt lấp lánh như hai vì sao sáng trên gương mặt cậu, rõ ràng cậu vẫn ở đây, ở ngay trong tim anh mà! Tháp phía Nam không còn nữa, Tưởng Tiệp của anh cũng không còn nữa. Một trận đau đốn cửa gan cửa ruột từ ngực trái Chu Chính tràn ra, dường như nó còn mang theo cả độc tính ăn mòn, khiến cho mọi góc ngách trong cơ thể đều đau buốt dữ dội không gì có thể cứu chữa. Chu Chính từ từ ngồi xuống, hai tay bưng lấy khuôn mặt đã nhuốm đầy bụi tro của mình, cổ họng cố kìm xuống những tiếng nấc đau xé:

“Tưởng Tiệp, Tưởng Tiệp, sao mọi chuyện lại thành ra thế này?”

Thời gian ngưng đọng, toàn bộ vũ trụ trong phút chốc đều trở nên già cỗi.

Không biết qua bao lâu, bỗng có người vỗ nhẹ lên vai Chu Chính, anh còn tưởng là Thẩm Bình, nhưng giọng nói tuyệt diệu như âm thanh của đất trời vọng tới ngay sau đó lại khiến anh chấn động:

“Chu Chính.”

Chu Chính chậm chậm ngẩng đầu lên, người đang ngồi xổm ở trước mặt anh tóc tai rối bời, mặt cũng dính đầy bụi đất, chiếc cằm nho nhỏ, gương mặt xinh xắn, và cả đôi mắt vĩnh viễn trong veo lấp lánh kia, Chu Chính vội vã sờ tay lên gương mặt phía trước để xác nhận, làn da dưới bàn tay anh âm ẩm, thấm đẫm những giọt mồ hôi nam tính, cậu còn sống, Tưởng Tiệp vẫn còn sống!

“Tưởng...Tiệp?” Chu Chính ôm cậu đứng lên, ghì lấy cậu thật chặt, cậu vẫn còn sống, vẫn còn lành lặn không sao cả. Thế xác và tinh thần của anh dường như bị nỗi mừng vui khôn xiết từ trên trời giáng xuống khiến cho gần như phát điên, thì ra địa ngục và thiên đường chỉ cách nhau một bước ngắn ngủi như vậy.

Tưởng Tiệp cảm thấy người mình bị Chu Chính siết chặt ở trước ngực, hít thở cũng dần trở nên khó khăn. Thế nhưng cậu không đẩy anh ra, trái lại vòng tay ôm chặt lấy Chu Chính. Thật tốt, cảm giác còn sống thật tốt, cảm giác được ghì sát nhau như muốn đem hai cơ thể hòa quyện lại làm một thật tốt, cảm giác đau đốn đến mức không thể thở nổi cũng thật tốt, chúng chứng minh khoảnh khắc hội ngộ và niềm vui khôn tả đang diễn ra là thật. Người đàn ông bề ngoài luôn mạnh mẽ này vì sao hiện tại mỗi dây thần kinh mỗi bắp thịt đều đang run lên lấy bối? Vì sao hô hấp và tiếng tim đập lại nhẹ nhõm như vừa trút bỏ được một gánh nặng lớn? Vì sao gương mặt đang chôn trên vai cậu lại ươn ướt như vậy? Cứ tiếp tục ôm nhau thế này đi! Tưởng Tiệp sợ chỉ cần hơi buông ra là Chu Chính sẽ lên cơn mất người, quả nhiên...

“Em thoát ra rồi mà sao không gọi cho anh? Mẹ nó em cố tình làm anh sợ có phải không?” Chu Chính buông tay ra, nhìn chằm chằm Tưởng Tiệp yêu dấu tưởng như đã tuột khỏi tầm tay rồi lại tìm thấy của mình.

“Em đánh rơi điện thoại ở phòng làm việc, lúc đi ra em định tìm nhưng người đông quá, nhốn nháo hết cả lên. Em chạy về khách sạn nhưng không thấy anh đâu. Em gọi điện từ khách sạn cho anh thì không bắt được tín hiệu. Em bèn quay ngược lại đây tìm anh. Em cũng sợ,” mặt Tưởng Tiệp thoáng đỏ lên, “Em sợ anh liều mạng xông vào trong đó!”

“Mẹ kiếp, cái điện thoại chết tiệt, đúng lúc dầu sôi lửa bỏng thì lặn ra hồng.” Chu Chính giữ lấy gương mặt của Tưởng Tiệp, hôn ngấu nghiến lên đôi môi cậu, Tưởng Tiệp cũng không ngần ngại đáp trả, khát cầu thêm nữa, bọn họ vẫn còn được ở cạnh nhau, trời ạ, cậu và Chu Chính vẫn còn được ở cạnh nhau.

“I wanna fuck you.” Chu Chính nói.

“Me too.”

Tòa tháp Thương mại phía Bắc đằng sau hai người ầm ầm rung chuyển rồi đổ sụp xuống, giữa đất trời rộng lớn chỉ còn lại một cõi khói bụi mịt mù, hỗn loạn, không còn có ngày mai.

31. Hiểu Cừ - Chương 31

Tại số 648 đường Guinness là một ngôi nhà ba tầng lát gạch đỏ, nó nằm thu mình trong một ngõ nhỏ giữa phố Tàu phồn hoa, tựa như một giọt nước lạc đường nơi đại dương sâu thẳm. Đêm nay đường rất vắng, mọi người đều ngồi trước ti vi chờ đợi câu trả lời, trên không trung thì thoảng lại có trực thăng tuần tra bay qua. Đứng dưới ánh đèn mờ mờ trước cửa, Chu Chính nhẹ nhàng cầm lấy tay Tưởng Tiệp. Người mở cửa là một ông già hơn sáu mươi tuổi, vừa thấy Chu Chính ông ta liền gật đầu chào, sau đó nghiêng mình để Chu Chính và Tưởng Tiệp bước vào trong. Thẩm Bình không theo cùng, đứng ngoài nói chuyện với mấy vệ sĩ. Căn nhà được thiết kế theo lối đô thị điển hình, hao hao nhà của ba mẹ Tưởng Tiệp. Vừa bước qua ngưỡng cửa là tới ngay phòng khách, cầu thang ở một bên. Chu Chính không dừng lại mà dẫn Tưởng Tiệp đi tiếp lên trên tầng. Tầng hai gồm hai phòng ngủ và một phòng khách, tầng ba hơi giống gác lửng, ngăn ra làm ba buồng ngủ nhỏ.

“Đây là nơi ba bọn anh ở hồi bé.” Chu Chính vừa nói vừa đẩy cánh cửa ở giữa ra, nắm tay Tưởng Tiệp bước vào.

Trong phòng có một chiếc giường gỗ, một bàn nhỏ kê sát cửa sổ. Nóc nhà xây theo kiểu gác lửng nên hơi nhon, trên đó treo một chiếc quạt mây cũ kĩ.

“Anh ở chỗ này năm năm.”

Tưởng Tiệp ngồi xuống bên cạnh Chu Chính, đưa mắt quan sát xung quanh. Nơi này hẳn được thường xuyên dọn dẹp, đồ đạc tuy đã rất cũ rồi nhưng đều sạch bong. Chu Chính đứng lên giường, với tay mò mẫm một vị trí bí mật trên trần nhà một lúc lâu, sau đó khẽ nở nụ cười,

“Ha, vẫn còn.”

Đó là một khẩu súng lục bằng gỗ, bên trên có khắc mấy nét chữ non nớt: “Chu Chính.”

Tưởng Tiệp cầm lấy khẩu súng, nó chỉ nhỏ bằng nửa bàn tay cậu, các góc đều đã mòn vẹt đi, đây hẳn là món đồ chơi Chu Chính yêu thích nhất hồi đó.

“Anh tự làm hả?” Tưởng Tiệp ngẩng đầu nhìn sâu vào đôi mắt trầm lắng của Chu Chính.

“Cha anh tặng cho anh.” Chu Chính men theo khe hở trên thân súng tách nó ra làm hai, bên trong không có gì, chỉ kẹp một tấm ảnh đen trắng. Trên ảnh là một gia đình năm người, Tưởng Tiệp nhìn kĩ, chỉ có duy nhất một cậu bé nhưng trông cũng không giống Chu Chính.

“Ảnh chụp gia đình anh đấy. Không tìm được anh phải không?” Chu Chính chỉ vào bụng mẹ mình trong bức hình. “Lúc ấy anh chưa ra đời đâu! Đây là cha anh, trông cha con anh giống nhau lắm đúng không?”

“Ừ,” Tưởng Tiệp gật đầu, thật sự rất giống, nếu không phải người đàn ông trong hình đã tầm bốn, năm mươi tuổi, Tưởng Tiệp nhất định cho rằng vị mặc quân phục nét mặt uy nghiêm này chính là Chu Chính!

“Đây là mẹ anh?”

Người phụ nữ trong ảnh trông rất dịu dàng, gương mặt thông minh, vóc người khá nhỏ nhắn, chỉ cao đến vai cha Chu Chính.

“Phải, còn đây là chị hai, chị ba và anh trai anh.”

Các anh chị của Chu Chính trông đều giống mẹ, chỉ mỗi Chu Chính là thừa hưởng khuôn mặt và khí chất của cha.

“Cha anh là quân nhân à?”

“Ừ, sau cuộc kháng Mỹ viện Triều thì ông được đề bạt lên làm Tướng. Khi anh năm tuổi, đất nước đang trong giai đoạn vận động cải cách, nhân dân khổ khổ đủ đường. Ai cũng bảo về già có con là may mắn, nhưng cha anh thì xui xẻo không để đâu cho hết.”

Nhìn nét mặt Chu Chính như đang nói đùa, nhưng trong mắt anh lại là vẻ hờ hững, anh chậm rãi châm một điếu thuốc.

“Từ nhỏ anh đã theo mọi người trong nhà ra nông trường lao động. Mẹ hay kể cho bọn anh nghe cuộc sống ở Bắc Kinh ngày trước vui vẻ hạnh phúc ra sao, mẹ còn kể mỗi khi cha đi câu cá cùng các chiến hữu, anh trai anh lại quần riết lấy ông đòi theo, chị hai thì thích nhất là được chưng diện, còn chị ba suốt ngày bắt nạt mấy anh lính cảnh vệ trong nhà. Mẹ nói quãng thời gian này rồi sẽ kết thúc, cả nhà có thể được trở về Bắc Kinh, sống cuộc sống như trước kia. Nhưng tình hình càng ngày càng tệ, cha anh bị chết không minh bạch, hai chị gái cũng nối tiếp nhau mắc bệnh qua đời, sau đó, anh trai anh bị thương nặng do đá dè khi đang làm việc, ở nông trường vốn đã thiếu thốn bác sĩ thuốc men, gia đình anh lại bị quy là con cháu của phần tử phản cách mạng, lai lịch không trong sạch, nên không một ai sẵn lòng cứu giúp. Anh trai anh nằm bệt hai ngày cuối tuần rồi ra đi. Cuối cùng mẹ anh phát điên, một sáng nọ thức dậy, anh thấy bà treo cổ trên cây táo trong sân nhà. Anh thường tự hỏi, nếu như mẹ anh thật sự tin rằng mọi gian khổ rồi sẽ qua đi, vì cớ gì bà lại bỏ cuộc như vậy? Khi ấy còn nhỏ, anh không hiểu được, có những thời điểm, con người ta sống hay chết cũng chẳng còn khác nhau mấy. Hôm nay lúc tưởng em bị chôn vùi dưới đồng gạch vụn, trong khoảnh khắc, anh thật sự nghĩ mình đã chết rồi.”

Đầu điếu thuốc lốm đốm những tàn đỏ, lập lòe giữa bóng đêm rồi tắt lụi. Tưởng Tiệp vỗ vỗ lên mu bàn tay Chu Chính, có những lúc cậu cảm thấy Chu Chính hành động quá độc ác, quá máu lạnh, không có tí tình cảm nào, liệu có phải vì hồi bé anh đã chứng kiến quá nhiều cảnh sinh ly tử biệt cho nên cảm xúc đối với sinh mạng con người mới trở nên nhạt nhẽo như thế? Có lẽ trong lòng anh, bóng ma tuổi thơ vẫn mãi đeo bám không buông.

“Thầy tướng nói anh bản mệnh vững vàng, Hồng thúc thì bảo anh được ông trời che chở, không chết được. Sau đó anh tới ở cùng với nhà Giang Sơn, gia đình cậu ta cũng phải đi cải tạo, có điều tình cảnh khá hơn nhà anh một chút. Mấy năm sau quả thật bọn anh được về Bắc Kinh, nhưng người lớn trong nhà không có lòng tin với cục diện chính trị, họ liền nhờ một người bạn làm trong lãnh sự quán Mỹ đang ở Trung Quốc tên Vu Hiệp dẫn cả ba bọn anh sang Mỹ, giao cho Hồng thúc.”

“Tại sao lại là Hồng thúc?” Tưởng Tiệp hỏi.

“Gia đình Giang Sơn và gia đình Hồng Thúc chơi thân với nhau mấy đời, cha Hồng thúc và ông nội Giang Sơn là học viên cùng khóa tại trường quân sự Hoàng Phố, mặc dù sau này mỗi người phục vụ một chủ nhưng họ vẫn là bạn rất thân. Nghe đâu nhà Giang Sơn có quan hệ mật thiết với chính quyền nước ngoài nên bị coi là mục tiêu trừng trị. Em đang nghĩ tại sao lại giao con mình cho xã hội đen phải không? Chính quyền trong nước không tưởng tượng tình hình ngoài nước, hơn nữa, Hồng thúc vẫn có điểm khác xã hội đen.”

“Ừm, em hiểu, anh cũng thế.”

“Lại có ai nói gì với em hả?”

“Đâu có, em tự đoán mò thôi.”

“Đoán thì được, đừng cố tìm hiểu làm gì. Tưởng Tiệp, biết nhiều quá cũng không có lợi cho em. Anh không nói với em cũng là để bảo vệ em. Thôi, nói chuyện công việc lúc này mất hứng quá! Em biết vì sao hôm nay anh đưa em tới đây không?”

Tưởng Tiệp lắc đầu, nhưng rồi cậu lại chỉ vào tấm ảnh bên trong khẩu súng lục mà đùa:

“Trước hết là dẫn em về gặp mặt bố mẹ anh, sau đó kể cho em nghe quá trình anh trưởng thành, tiếp đến có phải nên đưa sinh lễ không?”

Chu Chính cười sang sảng, “Em điểm nào cũng tốt, chỉ mỗi tội quá thông minh!”

Nụ cười trên mặt Tưởng Tiệp chợt đông cứng lại khi Chu Chính chìa tay ra, dưới ánh trăng, một chiếc nhẫn bạch kim giản dị hiện ra trên lòng bàn tay anh.

“Đừng sợ, anh không cầu hôn em, anh chỉ muốn ghi nhớ ngày này, cảm ơn em, đã sống vì anh.”

Tưởng Tiệp dùng hai ngón tay đùa nghịch chiếc nhẫn, giả bộ thờ dài:

“Haizz tiếc quá, anh bỏ lỡ một cơ hội tốt rồi.”

“Em nói vậy là sao?” Chu Chính thắc mắc.

“Thật ra nếu anh cầu hôn, em cũng sẽ đồng ý.”

“Nói rồi không được nuốt lời.” Chu Chính bắt ngay lấy ngón áp út bên trái của Tưởng Tiệp, xỏ luôn nhẫn vào.

“Em nói gì cơ?”

“Em nói em chấp nhận lời cầu hôn của anh.”

“Anh!” Lúc này Tưởng Tiệp mới phát hiện ra ý cười ma mãnh lộ ra nơi khóe mắt Chu Chính, “Anh là đồ lừa đảo! Anh vừa bảo cái nhẫn này là để cảm ơn... ngốc thật sao em lại xúc động vì mấy lời nói của anh cơ chứ!”

Môi Chu Chính lập tức chặn lại những lời tiếp theo của Tưởng Tiệp, trong lòng anh nhủ thầm:

“Anh chẳng cần thứ gì hết, trừ em ra.”

“Chu Chính, em không chịu được, anh dừng lại được không?” Tưởng Tiệp đã bải hoải đến nỗi ngay cả ngón tay cũng không thể động đậy, âm thanh thốt ra nghe như những tiếng rên rỉ.

Chu Chính đang bận rộn ở bên dưới cậu liền ngẩng đầu lên cười đắc ý:

“Em chịu thua chưa? Xem còn dám mạnh miệng nữa không.” Nói rồi Chu Chính áp người lên, cắn vào cổ Tưởng Tiệp hai cái, hai dấu hôn đỏ rực không phụ mong đợi tức khắc hiện ra.

32. Hiểu Cừ - Chương 32

“Thua thì thua có sao đâu. Ui da!” Tưởng Tiệp kêu khê, “Anh là muỗi đầy hủ, chích chỗ nào là sưng chỗ đó!”

“Ha ha, không phải tại da em quá nhạy cảm sao? Chưa thấy ai mới bị cắn một cái đã hằn lại vết như em.”

“Hừ,” Tưởng Tiệp nhướn mày lườm nguýt Chu Chính, “Anh hôn cả tá người rồi mà vẫn còn nhớ rõ được hả?”

“Đương nhiên, phải nhớ thì mới so sánh được chứ, nhưng mà, em vẫn là người giỏi nhất!” Chu Chính nằm ở bên cạnh Tưởng Tiệp, nhìn thân thể đẫy đà mỡ hời của cậu hơi hơi ánh lên dưới những tia sáng lơ nhơ của ngọn đèn, “Sao em làm được? Sao ngần ấy thời gian không gặp mà em vẫn có thể giữ thân như ngọc?”

“Anh nghĩ ai cũng giống như anh chắc? Dục vọng ngàn ngút chẳng khác nào con ngựa đực.” Tưởng Tiệp ngoài miệng nói vậy nhưng cơ thể lại sát đến gần, tựa vào hóm vai Chu Chính, mặc dù nhắm mắt nhưng cậu vẫn không tài nào ngủ được, thần kinh Tưởng Tiệp vẫn đang hưng phấn, cậu cảm giác âm thanh từ lồng ngực Chu Chính rung rung truyền đến:

“Sau này anh làm ngựa đực của riêng em có được không?”

Tưởng Tiệp bật cười, “Thôi khỏi, em không kham nổi. Anh lấy quần áo hộ em, có chuyện này em muốn hỏi anh.”

“Mặc quần áo làm gì? Cứ thế này mà nói không được sao?”

Chu Chính cầm áo choàng tắm bị ném xuống đất ban nãy khoác lên qua quít cho Tưởng Tiệp.

“Không được, vừa trần truồng vừa nói cứ như em đang gài bẫy anh để moi tin tình báo ấy.” Tưởng Tiệp giật lấy đai lưng đang bị Chu Chính đùa nghịch trong tay, tự mình buộc vào.

“Em định nói chuyện công việc ở trên giường? Đừng có làm không khí mất vui như vậy.” Chu Chính kê gối tựa lưng cho Tưởng Tiệp, ngồi ở bên cạnh cậu.

“Cũng vì muốn tốt cho anh thôi, không ai lường được chuyện gì sẽ xảy ra khi thị trường chứng khoán mở cửa trở lại. Anh và Shankin vẫn chưa chính thức kí kết hợp đồng, anh nhất định đừng có đáp ứng bất cứ yêu cầu nào từ phía Shankin. Sự kiện ngày hôm nay sẽ là một đòn đánh lớn vào nền kinh tế, hiện tại chưa dám chắc được điều gì, em chỉ không muốn Shankin đùa giỡn với tiền của anh.”

“Anh hiểu.”

“Chiến tranh có nguy cơ xảy ra, việc buôn bán của anh liệu có bị ảnh hưởng gì không?”

“Buôn bán cái gì, em lại đoán mò đấy à?” Chu Chính với lấy điều khiển mở ti vi lên, hầu như đài nào cũng đang phát lại cảnh tượng tòa tháp đôi sụp đổ, anh cố tình cho tiếng thật to, nhưng vẫn nghe được giọng Tưởng Tiệp:

“Không phải anh...” Tưởng Tiệp hơi do dự, “kinh doanh súng ống đạn dược sao?”

Chu Chính nhú chặt mày, trong lòng rửa xả hai tên Giang Sơn và Thẩm Bình thậm tệ,

“Là thằng chết giẫm nào nói cho em biết?”

“Anh nghĩ em là đồ ngốc, đi theo anh lâu như vậy chẳng lẽ không đoán được anh làm gì ư? Máy thứ du thuyền casino gì gì đó đều là anh lấy ra để che mắt thiên hạ phải không? Sao lâu rồi không thấy anh nhắc đến chúng nữa.”

“Đó là tài sản trên danh nghĩa Hồng Môn, anh đã rời khỏi Hồng Môn, đương nhiên phải trả lại.”

Chu Chính thông thả đáp, mắt chăm chú dõi vào màn hình ti vi, tay bấm chuyển kênh liên tục.

“Anh rời Hồng Môn từ bao giờ?” Tưởng Tiệp kinh ngạc.

“Hơn một năm trước.” Chu Chính đột nhiên nghiêng đầu cười hỏi: “Em chất vấn xong chưa? Tính hỏi mãi không dừng? Anh có chuyện này muốn nói, em có nghe không?”

Tưởng Tiệp trầm thờ dài, Giang Sơn nói đúng, nếu Chu Chính không muốn nói cho cậu biết, cậu có hỏi mấy cũng vô dụng.

“Anh nói đi! Em nghe.”

Chu Chính quàng tay ôm chặt Tưởng Tiệp vào trong lồng ngực, nghiêm túc đề nghị:

“Chúng ta đi tuần trăng mật đi!”

“Hả?” Tưởng Tiệp không hiểu gì nhìn Chu Chính, “Đường không bị chặn cả rồi, làm sao đi được? Hơn nữa em đã thực tập xong, cũng sắp sửa vào năm học mới, em phải trở về Chicago.”

“À quên mất là em vẫn còn đang đi học!” Chu Chính tiện tay châm một điếu thuốc, “VẬY anh đưa em về. Em gọi điện cho gia đình chưa? Chắc bọn họ bị một phen hết hồn nhỉ?”

“Không, nhà em không biết công ty Shankin đặt tại Trung tâm Thương mại Thế giới.”

Điện thoại di động của Chu Chính bất chợt đổ chuông, anh ngậm điếu thuốc trên miệng, duỗi tay với lấy điện thoại, nhìn số gọi đến một lúc rồi mới nghe:

“Giang Sơn à? Có chuyện gì vậy...Ồ, biết rồi...Được, chờ chút, anh đổi máy.”

Chu Chính ra hiệu với Tưởng Tiệp rồi đi ra khỏi phòng. Tưởng Tiệp xoay người nằm xuống, toàn thân mỏi nhừ, cậu gối đầu lên cánh tay, mệt quá, thật sự mệt chết đi được.

Toàn bộ các tuyến bay đều ngừng hoạt động, vì phải về Chicago gấp nên Tưởng Tiệp và Chu Chính chỉ còn cách chọn đường bộ. Chiếc SUV màu đen lao đi vun vút trên đường cao tốc, ánh mặt trời chói chang hắt xuống hàng cây hai bên đường. Năm nay trời chuyển lạnh sớm, nhiều lá cây đã bắt đầu ngả sang màu vàng và đỏ, tôn lên những chiếc lá xanh còn chưa phai sắc, lớp lớp tông màu rực rỡ đan xen lẫn nhau. Tưởng Tiệp nhắm mắt nghỉ ngơi, cậu vốn dĩ ngủ không sâu, huống hồ lúc này lại đang ngồi trên xe, chỉ một chút rung động nhỏ, thậm chí một bóng cây lướt qua thôi cũng có thể đánh thức cậu khỏi giấc ngủ mơ màng. Lưng Tưởng Tiệp tê rần đau nhức sau màn phóng túng quá độ, nghĩ đến việc mình phải ngồi chết cứng trên xe tận mười mấy tiếng đồng hồ, cậu khổ sở mà không thể nói ra, ngay cả lông mày cũng nhíu chặt vào.

“Sao vậy?” Chu Chính lại gần, dùng ngón tay quệt nhẹ lớp mồ hôi mỏng trên chóp mũi Tưởng Tiệp, “Nóng thì cởi áo ngoài ra, đổ cả mồ hôi rồi này.”

“Không cần.” Tưởng Tiệp mở mắt trừng Chu Chính một cái, tay nín chặt cổ áo đang dựng thẳng của mình.

“Em kì thật,” Chu Chính không chấp vặt nên cũng không suy nghĩ nhiều, liếc một vòng khung cảnh bên ngoài xe, “Mùa thu năm nay tới sớm, em coi lá cây đều đã chuyển vàng cả.”

Tưởng Tiệp cũng hơi nghiêng đầu, tựa vào cửa sổ xe, đã đến Pennsylvania rồi đúng không? Địa hình nơi này không bằng phẳng như Illinois mà trập trùng nhấp nhô, giữa núi rừng thấp thoáng những tán phong tán sỏi lác đác, có thể dễ dàng cảm nhận khoảnh khắc tiết trời đang chuyển giao, sắc vàng sắc đỏ hòa quyện vào nhau đẹp đến vô ngần. Không hiểu sao, tầm mắt Tưởng Tiệp bất giác chuyển sang chiếc nhẫn giản dị đeo hơi rộng trên ngón áp út bên tay trái. Trên nhẫn có khắc một kí hiệu rất lạ lùng, vừa giống như một biểu tượng tôn giáo lại vừa giống một kí tự bùa chú. Cậu nhìn mãi mới nhận ra sự tinh xảo trong đó, thì ra là hai chữ cái J và Z viết lồng vào nhau, vì chúng được thiết kế quá tài tình nên cảm giác như đây là một kí hiệu hàm chứa ý nghĩa đặc biệt. Tưởng Tiệp say sưa suy nghĩ, biểu cảm trên gương mặt cũng trở nên dịu dàng, cái tên Chu Chính này sao tự nhiên lại lãng mạn thế? Không phải lại cướp được từ chỗ Giang Sơn đấy chứ?

“Nhìn ra rồi hả?” Chu Chính thấy Tưởng Tiệp nghĩ đến ngây cả người, bèn lấy lòng bảo, “Anh thấy nó trong cuốn tạp chí của Giang Sơn, phát hiện kí hiệu trên đó cũng chính là tên hai chúng ta nên mua về. Kí hiệu này gắn với một truyền thuyết, nhưng truyền thuyết đó ra sao thì anh quên rồi.” (Chu Chính đọc là Zhou Zheng, còn Tưởng Tiệp là Jiang Jie)

“Thế nó mang ý nghĩa nguyên rửa hay chúc phúc?”

“Hỏi thừa, đương nhiên là chúc phúc, em đi hỏi Giang Sơn ấy, anh không nghiên cứu về mấy thứ này. Sao hả? Thích chứ?”

“Ừ,” Tưởng Tiệp gật đầu, “Thích lắm. Em không nghĩ người vô tâm như anh lại có thể để ý đến chi tiết tinh xảo trên chiếc nhẫn này.”

“Quãng thời gian đó anh luôn nhớ đến em.” Chu Chính ngồi thẳng người, hơi khép mắt lại, “Nhìn đâu cũng thấy nhớ.”

Những tia nắng ấm rọi vào cửa sổ xe, dường như nhiệt độ ấm áp của mùa thu khiến cho bầu không khí trong xe cũng biến đổi, Tưởng Tiệp từ từ ngả đầu vào vai Chu Chính, cứ thế này đi đến hết cuộc đời, chẳng phải tốt sao?

Cuối cùng xe cũng dừng lại tại vùng ngoại ô Chicago, đêm đã khuya, có một chiếc xe khác đang chờ dưới ngọn đèn đường, Tưởng Tiệp bước xuống, ngoảnh lại hỏi Chu Chính đứng phía sau:

“Anh không đi cùng em sao?”

Chu Chính lắc đầu:

“Hiện tại anh không tiện lộ mặt, em phải đi học nên cứ về trước, anh dặn Giang Sơn rồi, sẽ có người đi cùng với em. Đừng sợ, bây giờ đã khác trước kia, sẽ không có ai bắt cóc em để ụ hiếp anh nữa. Cố gắng chăm chỉ học hành, anh đi một hai tháng rồi về.”

33. Hiếu Cừ - Chương 33

“Vì sao? Nếu đã không còn gì đáng lo, vì sao anh vẫn phải ỉn nấu?” Tưởng Tiệp chưa sẵn sàng xa cách Chu Chính sớm như vậy.

Chu Chính vỗ vỗ bờ vai Tưởng Tiệp, thì thầm vào tai cậu, “Em biết anh kiếm tiền từ đâu mà, tình hình hiện giờ em cũng rõ, sau này anh sẽ giải thích tất cả với em, em cứ liên hệ với Giang Sơn thường xuyên, cậu ta sẽ cho em biết tin tức về anh.”

Tưởng Tiệp nhìn chăm chăm vào đôi mắt Chu Chính, cậu vẫn cảm thấy không an tâm, “Anh phải hứa với em là anh sẽ không xảy ra chuyện gì hết!”

“Anh hứa! Ngoan, mau đi đi.”

Chu Chính nhìn Tưởng Tiệp đi theo người được cử tới đón cậu lên xe rồi mới ngồi vào xe của mình, nói với Thẩm Bình ngồi phía trước:

“Đi thôi!”

Nhưng xe vừa mới đi được một đoạn thì đột ngột dừng lại. Tưởng Tiệp đứng bên ngoài đập đập lên cửa kính xe. Chu Chính vội hạ kính xuống, lập tức nghe thấy cậu bảo:

“Không phải anh muốn đi tuần trăng mật sao?” Tưởng Tiệp nhếch môi cười, “Đằng nào anh cũng phải trốn, chi bằng kết hợp đi nghỉ trăng mật luôn đi!”

Bán đảo xanh mướt trải dài vào lòng hồ Michigan, thiên nhiên nơi đây đã bồi đắp nên một khung cảnh kì vĩ bao la với những con vịnh xinh đẹp. Mùa thu ở bang Winconsin tới sớm, mặc dù những cánh rừng thông khắp châu Mỹ vẫn còn xanh rì bát ngát, nơi này lại được điểm xuyết bởi những hàng phong đỏ cam nghiêng mình bên hồ nước trong veo, bóng cây hắt xuống mặt hồ cũng muôn màu muôn sắc, khoáng khắc tươi đẹp này hết sức ngăn ngủ nên nó càng trở nên quý giá đắm say lòng người.

Nơi Chu Chính ỉn nấu là tài sản cá nhân mang tên Giang Sơn, nó nằm trên một hòn đảo nhỏ không người đối diện với bán đảo màu xanh biếc. Nhìn từ trên cao xuống, trông nó giống như một viên ngọc trai nằm giữa mặt hồ rộng lớn. Toàn bộ đảo được bao phủ bởi rừng cây rậm rạp, giữa đảo là một hồ nước tự nhiên. Ngôi nhà nhìn ra phía hồ, được thiết kế tao nhã mà rất rộng rãi. Tuy rằng trong phạm vi mấy chục dặm đồ lại không có bóng người, nhưng các thiết bị an ninh lắp đặt nơi đây đều thuộc loại tối tân cao cấp, hệ thống camera cài trong góc kín khiến Tưởng Tiệp gần như tin rằng ngôi nhà to uyển này không hề có lấy một góc chết, thậm chí cả vùng nước lớn bao quanh cũng nằm dưới sự giám sát của Chu Chính.

Ngày càng ngày càng ngắn, mới hơn sáu giờ mà trời đã tối rồi, Tưởng Tiệp ngồi trên bậc thềm trước cửa, cách đó không xa là một chiếc thuyền máy nhỏ đậu bên hồ. Chu Chính đang ở trong nhà họp bàn với đội ngũ quản lý bộ phận an ninh, chiều nay Giang Sơn gọi tới nói chuyện gì đó mãi mới dập máy. Cửa phòng họp vẫn đóng rất chặt, Tưởng Tiệp ngần nga ngần ngừ, rốt cuộc vẫn cảm thấy chui ra khỏi nhà tốt hơn, mặc dù thời tiết ngoài này hơi hơi se lạnh. Để ý một chút thì hình như bất cứ căn hộ nào của Chu Chính cũng đều trang bị phòng họp chuyên nghiệp cả! Đi trăng mật kiểu này chẳng phải hơi bị mất hứng sao? Cậu cười khổ. Ngay cả Giang Sơn cũng xa xỉ như vậy, chắc chắn Thẩm Bình cũng không kém cạnh gì. Ba anh em nhà này không biết kiếm được bao nhiêu từ súng ống đạn dược đây? Thảo nào bị điều tra là phải. Tưởng Tiệp cố gắng không quan tâm đến vấn đề này, cậu biết để có thể làm ăn lớn được như ngày hôm nay, hẳn Chu Chính phải có chỗ dựa và lá chắn hùng mạnh hậu thuẫn phía sau. Nhất định anh đã sớm tạo ra một mạng lưới quan hệ khổng lồ để làm việc cho mình cả trong tối lẫn ngoài sáng, số lượng người cung cấp tình báo cho Chu Chính nhiều vô số kể, thật ra cũng chẳng tới lượt cậu phải lo lắng cho anh, thế nhưng tại sao mỗi khi trông thấy anh cau mày, trong lòng cậu cũng thấp thỏm theo?

“Núp ở đó làm cái gì thế?” Tưởng Tiệp quay đầu lại, “Họp xong rồi?”

Từ chỗ tối sau cánh cửa Chu Chính đi chân trần, xách theo một đôi giày bước ra, “Sao tai em thính vậy? Anh đi chân trần mà em cũng nghe thấy?”

“Ha ha, tại ngửi thấy mùi chân thối của anh đó!” Tưởng Tiệp bịt mũi.

“Làm gì có?” Chu Chính giả dò cúi xuống ngửi chân mình, rồi kéo ghì lấy Tưởng Tiệp.

“Cái tên đáng chết này!”

“Ai bảo em bịa chuyện?” Chu Chính ngồi xuống bên cạnh Tưởng Tiệp, “Sao lại ra đây ngồi, không lạnh sao?”

“Ừm, không khí bên ngoài rất trong lành.”

Chân trời nhô ra một mảnh trăng lưỡi liềm cong cong, tỏa ra vàng sáng trắng nhàn nhạt.

“Sao đẹp chưa kia.” Tưởng Tiệp ngửa mặt nhìn lên trời cao, màn đêm xanh thẫm càng trải ra những ánh sao lấp la lấp lánh lóa cả mắt.

“Đẹp thật! Sao lại có thể rực rỡ vậy nhỉ?”

“Ở thành phố đèn đóm quá nhiều, tầm mắt luôn bị chặn lại mỗi khi ngược lên không trung, nhưng ở đây thì khác, giữa đỉnh đầu ta và bầu trời không có bất cứ thứ gì cả.”

“Em muốn ngắm bao lâu tùy thích, để anh đi lấy thêm áo cho em, em mặc phong phanh quá.”

Tưởng Tiệp đứng dậy, bước đến ven hồ ngồi lên một tảng đá lớn, ngoan ngoãn đợi Chu Chính, cảnh đêm đẹp thế này sao cậu nữ lòng phụ bạc nó được? Lúc Chu Chính quay trở về, trên người anh khoác thêm một chiếc áo choàng lông chồn dài thướt. Tưởng Tiệp nhìn không nổi phì cười:

“Ăn mặc kiểu gì nhìn như ông chú mới phát lên vậy?”

“Em nói gì hả?” Cặp lông mày hoàn mỹ của Chu Chính dựng ngược, “Có người bảo trông anh giống Peter Đại đế, em lại bảo giống nhà giàu mới phát, sao lại khác nhau một trời một vực thế?”

“À, chắc tại người kia nhìn anh chỉ thấy cả núi đô la trị giá lớn nên mới phán như thế đấy.”

“Anh quần được hần ta chắc? Em đừng có cười nữa, áo này cho em mặc!”

Tay Chu Chính còn cầm theo một cái áo khác y hệt, “Chúng ta là một đôi trời sinh, không làm Peter Đại đế được thì cùng nhau làm nhà giàu mới phát vậy!” Nói xong Chu Chính phủ áo lên người Tưởng Tiệp.

“Không!” Tưởng Tiệp cong mình né đi, “Em không muốn mặc, trời làm gì lạnh đến mức đấy?”

“Lát nữa sẽ lạnh,” Chu Chính kéo Tưởng Tiệp lại, đem áo bọc kín người cậu ép cậu phải mặc bằng được, “Bởi vì, ha ha, ngoài cái áo này ra em sẽ không mặc thêm gì khác!”

“Cái gì!” Tưởng Tiệp cảm giác cơ thể mình được bao trọn bởi tấm áo ấm áp, cậu nhìn thẳng vào ánh mắt xấu xa của Chu Chính, lập tức hiểu ra, “Anh định giở trò đồi bại à?”

“Đúng rồi!” Chu Chính dám nói dám làm, trưng ra vẻ mặt gian ác.

“Ở chỗ này?”

“Đương nhiên, không phải em bảo nơi này sao rất đẹp sao?”

“Sao đẹp thì liên quan gì?” Tưởng Tiệp nín cười, “Còn cổ già mồm.”

“Ngồi yên nào, Tưởng Tiệp,” biểu cảm của Chu Chính bỗng chốc trở nên dịu dàng, gương mặt này bình thường luôn luôn nghiêm túc cương nghị, thế nhưng dưới ánh sáng êm dịu đêm nay lại để lộ ra những đường nét hiền hòa, bàn tay to khỏe của Chu Chính đang giữ chắc lấy khuôn mặt Tưởng Tiệp, “Để anh nhìn em kĩ hơn một chút.”

Tưởng Tiệp quả thật không cự quấy nữa, nhìn sâu vào đôi mắt Chu Chính. Người ta thường nói tướng do tâm sinh, câu nói này thật sự rất có lý. Lông mi Chu Chính vừa thô vừa ngắn, nhưng trông mắt phân chia đen trắng rõ ràng, vô cùng phù hợp với cá tính quyết đoán của anh.

“Từ khi nào mà em đã cao bằng anh rồi?” Chu Chính vuốt ve làn tóc mềm mại của Tưởng Tiệp, đúng là chiều cao của cậu chẳng còn kém anh bao nhiêu.

“Sợ anh tị nạnh nên mới vụng trộm cao lên đấy.”

“Ha ha, khai mau, em còn lén lút làm gì sau lưng anh nữa hả?”

Chu Chính đưa mặt lại gần, cọ nhẹ nhẹ chóp mũi vào mặt Tưởng Tiệp. “Tuần trăng mật của chúng ta chính thức bắt đầu, em đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“Chỗ này có khán giả! Anh định biểu diễn thật đấy à?”

“Đâu có ai?” Chu Chính ngoái đầu nhìn khắp xung quanh, có một con nai lớn đang tản bộ thong thả, hình như nó cũng trông thấy Chu Chính và Tưởng Tiệp, ngoẹo ngoẹo chiếc cổ quan sát bọn họ từ một vị trí không xa, cứ nán lại đấy mãi không chịu rời đi.

“Nhìn cái gì mà nhìn, đi mau!” Chu Chính khom lưng nhặt một viên đá nhỏ vung tay ném về phía nó.

“Ấy!” Tưởng Tiệp vội ngăn Chu Chính lại, “Anh đừng làm nó bị thương! Đây là động vật hoang dã cần được bảo vệ đó!”

Con nai ở bên kia nhảy lên né hòn đá nhưng không chạy đi, vẫn ì ra tại chỗ trông về phía hai người, Tưởng Tiệp không nhìn được bật cười,

“Chu Chính, con nai này kiên nhẫn thật, chẳng bù cho cái tính nóng nảy của anh!”

“Hừ, không đánh được chẳng lẽ không trốn được nó sao?” Nói đoạn Chu Chính kéo Tưởng Tiệp chạy tới bên hồ.

Ở đó có một chiếc thuyền máy nhỏ đang đậu, cả hai cùng nhảy lên, Chu Chính giật dây khởi động, vài tiếng xình xịch xình xịch vang lên, rồi chiếc thuyền nhỏ rẽ những đường sóng nhẹ trên mặt nước, xé đôi bóng ngược của cây cối và trăng sao, từ từ tiến ra giữa hồ. Tiếng nổ động cơ dường như làm con nai đằng kia giật mình, bỗng nó gơ vó phi như bay dọc theo mép hồ.

“Nhìn kìa! Bạn của nó đó!”

Chu Chính dõi về phía Tưởng Tiệp bảo, quả nhiên đối diện bên kia hồ có một con nai nữa mới tới, cả hai con cùng chạy, quần quít sóng đôi bên nhau dưới ánh trăng như đang thủ thủ cho nhau nghe nỗi lòng mình.

“Thảo nào anh ném nhưng nó nhất quyết không chịu đi, thì ra là đang đợi bạn!”

“Anh đã bảo tối nay là thời điểm hoàn mỹ để ân ái mà! Con nai kia với anh đúng là có thần giao cách cảm!”

Tưởng Tiệp nhận ra con thuyền đã lướt đến giữa mặt nước, động cơ đã được tắt đi, bốn bề quay trở về với sự vắng lặng. Chu Chính nghiêng mình nằm bên cạnh cậu, hỏi:

“Bây giờ hết người thấy rồi đúng không? Có thể bắt đầu chưa?”

“Đương nhiên là không được! Có sao trên trời đang nhìn xuống, còn có cá dưới nước...”

Đôi môi Chu Chính lập tức tiến tới áp lên, cánh tay luồn vào trong áo Tưởng Tiệp vuốt ve thân thể cậu. Hơi thở của Tưởng Tiệp dần dần trở nên nặng nề, cậu nhìn thẳng vào cặp mắt đầy dục vọng ham muốn, gần trong gang tấc của Chu Chính.

“Đừng nhìn anh như vậy, Tưởng Tiệp,” Chu Chính cảm tưởng chỉ cần một ánh nhìn chăm chú của Tưởng Tiệp thôi cũng đủ khiến anh đạt đến cao trào, “Ngoan, nhắm mắt lại.”

Tưởng Tiệp nghe lời khép hai mắt. Vào khoảnh khắc này, chẳng cần mở mắt ra xem cậu cũng có thể biết được ngàn vạn vì sao như tuyết trắng trên trời cao đang rải đều xuống mặt hồ lẫn tận gợn nước, cậu biết rõ hai người họ đang chìm đắm giữa một không gian rực rỡ lung linh, cậu biết từng cơn gió đang dạo qua cành cây tán lá, cậu biết sóng nhỏ đang xô bờ đưa đẩy những loài thủy sinh, cậu biết trong rừng có đôi nai xinh đẹp đang chạy băng băng như gió, vào khoảnh khắc này, cậu biết hết tất cả, cho dù đã nhắm mắt lại. Tưởng Tiệp cũng hết mình đáp trả lại sự nhiệt tình của Chu Chính, chẳng biết từ khi nào áo quần đều đã rớt ra, hai thân thể hừng hực như lửa cháy giữa hai tấm áo choàng từ từ gắn kết vào với nhau. Bao phủ mặt hồ lấp lánh bằng bạc bên dưới, là màn hơi nước mỏng tràn dâng, âm thanh mơ hồ của thiên nhiên vọng tới rời rạc phiêu tán, vị pháp sư cai quản thời gian hình như đã ngủ quên mất rồi, thời gian lê những bước chậm chạp, mọi vật đều đứng yên ngay tại giây phút này.

*Thời kì vận động cải cách mà Chu Chính nói đến ở đây chính là cuộc Đại Cách mạng văn hóa Vô sản của Trung Quốc do Mao Trạch Đông phát động và lãnh đạo (1966-1976). Mục tiêu chính của cuộc cách mạng là loại bỏ những phần tử “tư sản tự do” để tiếp tục sự nghiệp đấu tranh của tầng lớp cách mạng. Những thành phần tư sản, tiểu tư sản, trí thức chân chính đều bị quy kết là kẻ thù của giai cấp, là phản cách mạng, bị tịch thu tài sản, tù đầy, bị tra tấn tàn bạo, chia lìa người thân, bị tàn sát giết hại...Nhân dân đấu tố, giết chóc nhau vì những nguyên nhân mà họ cho rằng đi ngược lại với lý tưởng Đảng Cộng sản, thể hiện sự thù hằn giai cấp, đáng phải bị trừng trị. Đất nước biến động hỗn loạn, chính trị, văn hóa, xã hội và các giá trị đạo đức đều bị ảnh hưởng nặng nề.

34. Hiểu Cừ - Chương 34

“Hay là rơi ở trên thuyền?”

Vào bữa tối ngày hôm sau, Tưởng Tiệp mới phát hiện ra chiếc nhẫn trên tay không thấy đâu nữa.

“Không thể nào, tối qua lúc xuống thuyền anh vẫn còn thấy em đeo mà.” Chu Chính cố lục lại trí nhớ, “Chắc rơi trong rừng rồi, ăn xong chúng ta cùng nhau đi tìm.”

“Tối thế này còn định ra ngoài?” Thẩm Bình ngồi dùng chung bữa với bọn họ lên tiếng, “Hai người bị điên hả! Để tôi dẫn người đi tìm.”

“Cậu không biết bọn tôi đã đi qua những chỗ nào, để cậu đi khác nào mò kim đáy biển? Tôi và Tưởng Tiệp đi là được rồi, với cả bọn tôi đang hưởng tuần trăng mật đấy! Mang cậu theo khác nào ngồi tù.” Chu Chính oán thán.

Không biết vì sao Thẩm Bình hơi đỏ mặt, cúi đầu nói:

“Bộ phận an ninh trên đảo không đủ người, mà tối muộn rồi còn ra ngoài làm gì? Không thể chờ đến sáng mai ư?”

“Ăn cơm xong dù sao cũng phải tản bộ hóng mát, tiện thể tìm luôn có vấn đề gì không?” Giọng Chu Chính đã có phần bực bội.

“Nếu anh thật sự muốn đi thì phải mang theo vài người nữa!” Thẩm Bình đành lui một bước.

“Nói không mang là không mang, cậu nghe không hiểu hả? Sao nhiều lời vậy!”

Thẩm Bình ngược lên nhìn Chu Chính một cái, nhưng không nói gì, lặng lẽ rời khỏi bàn ăn.

Tưởng Tiệp nhìn bóng lưng Thẩm Bình biến mất sau cánh cửa, quay lại nói với Chu Chính:

“Sao anh ác vậy? Thẩm Bình làm vậy cũng vì lo cho anh mà.”

“Ồ anh ác đấy, đôi khi nổi nóng mới là cách tốt nhất, anh không đủ kiên nhẫn nói lý với người khác.”

Hai người cầm đèn pin men theo con đường nhỏ trong rừng tìm nhẫn, chẳng biết từ bao giờ đã đi một đoạn khá xa.

“Là ai tối qua lên bờ rồi còn đòi đi dạo?” Tưởng Tiệp và Chu Chính mỗi người tìm một bên.

“Em!” Chu Chính đưa lưng về phía Tưởng Tiệp, lớn tiếng nói âm lên, “Nếu biết thể lực em tốt như vậy anh nên mang thêm bao mới phải, làm em tối không nhắc người dậy nổi thôi!”

“Im ngay!” Tưởng Tiệp xoay người dùng cành cây mềm trong tay quất nhẹ vào lưng Chu Chính, uy phong quát trời ra lệnh: “Mau tìm! Làm thì ít nói thì nhiều, tên nó tài lười biếng này!”

“Dạ, dạ, chủ nhân tha mạng!”

Chu Chính vừa phối hợp diễn với Tưởng Tiệp vừa chú ý mình nhồm nhồm lên mồ hôi trong bụi cỏ,

“Sao lại rơi được nhỉ? Ngón tay em nhỏ vậy cơ à?”

“Tại anh mua cỡ to thì có! Anh mua theo kích cỡ tay ai vậy hả? Có phải anh cầu hôn cái cậu bé Trung Đông đẹp trai kia của anh nhưng bị từ chối lại không nỡ vứt nhẫn đi nên mới quảng cho em phải không?”

“Mẹ! Bị em bắt được thóp đúng là xui xẻo, cứ nhai đi nhai lại mãi, chẳng khác nào đàn bà!”

“Anh nói ai là đàn bà!” Tưởng Tiệp không báo trước tung luôn một cước vào mông Chu Chính, Chu Chính đương nhiên không phòng bị, ngã “bịch” xuống lề đường, tư thế tiếp đất vô cùng khó coi.

“Mẹ kiếp, em còn dám đánh lén anh! Để xem hôm nay anh xử lý em thế nào!”

Lúc Chu Chính bò dậy, Tưởng Tiệp đã bỏ chạy thật xa. Đừng nghĩ Tưởng Tiệp gầy mà lười, thực sự cậu chạy rất nhanh, đôi chân dài lao đi vun vút, nhanh nhẹn hết như một chú nai. Chu Chính nhất thời đuổi không kịp, tiện tay ngắt lấy một nắm quả dại màu đỏ mọc bên đường ném về phía Tưởng Tiệp. Tưởng Tiệp ngoảnh đầu lại, nghiêng mình né, tiếng cười vang vọng mãi trong không gian một hồi lâu.

“Anh cho em chạy, cho em chạy đấy, để xem lúc bắt được rồi anh có xé xác em ra không!”

Chu Chính ngoài miệng thì tuôn ra mấy lời hung hãn, nhưng chân thì không dám giảm tốc độ, vẫn một mạch đuổi theo. Tiếng cười của Tưởng Tiệp đột nhiên ngưng bật, trên không trung dội đến tiếng trực thăng. Cậu ngẩng đầu lên, quả nhiên có một chiếc phi cơ quân sự đang sà thấp ngay bên trên cánh rừng, một chùm sáng màu trắng chói lóa từ đèn thăm dò chiếu xuống, rọi đúng vào người Tưởng Tiệp, từ đầu đến chân cậu phơi ra không sót tí gì dưới luồng sáng ấy. Ánh sáng xộc tới quá mạnh khiến cậu không mở nổi mắt, chỉ biết quay đầu về hướng bóng đêm đen kịt đằng sau gọi to:

“Chu Chính!”

Không có tiếng trả lời. Cơ thể đột ngột bị một lực mạnh đè thụp xuống, lăn một vòng vào trong bụi cỏ ven đường.

“Chạy mau!”

Chu Chính kéo Tưởng Tiệp đứng lên, vừa lao như bay vào sâu trong rừng vừa lúi điện thoại ra liên lạc với Thẩm Bình:

“Có người lên đảo rồi! Cậu nhìn thấy không?...Không biết có bao nhiêu tên...Bây giờ anh đang chạy về phía đông, cậu bám được theo tín hiệu của anh chứ? Tốt, mau đến đi nhanh lên!”

Âm thanh của trực thăng không còn nữa, có lẽ nó đã hạ cánh. Ở đằng xa bắt đầu có vô số ánh đèn pin quét qua quét lại, Tưởng Tiệp biết đó không phải là Thẩm Bình. Đám người này có vẻ rất đông, hơn nữa còn được huấn luyện bài bản, hành động cực nhanh, căn cứ vào ánh đèn thì bọn họ đã bao vây toàn bộ khu rừng. Chu Chính quả không hổ là người từng trải qua huấn luyện đặc biệt, chỉ trong nháy mắt đã tìm được một lỗ hổng để đột phá vòng vây. Anh biết vòng vây càng nhỏ thì sức mạnh của đối phương càng tập trung, phải nhân lúc vòng tròn còn lớn, nhân lực của đối phương vẫn phân tán mà bứt ra. Chu Chính kéo lấy tay Tưởng Tiệp, dường như không có ý định chạy trốn mà chỉ một mực cúi rạp người chạy thẳng về phía đông bắc. Nhờ có sự yểm trợ của bóng tối, khi thoát ra khỏi vòng vây thì hai người mới bị phát giác. Bên kia có khoảng bốn, năm người, bọn họ phản ứng kịp thời, lập tức quay lại đuổi theo.

Tưởng Tiệp cảm nhận được Chu Chính đang ở phía sau che chắn bảo vệ cậu, đồng thời đẩy cậu chạy. Đạn nã pằng pằng xuống mặt đất, rõ ràng đối phương không muốn đưa cậu và Chu Chính vào chỗ chết, đạn bắn ra đều nhằm vào nửa thân dưới. Đột nhiên người Chu Chính hơi chùng xuống một chút, đè nặng lên người Tưởng Tiệp, thế nhưng anh vẫn không dừng lại, thấp giọng hỏi thúc cậu:

“Dừng dừng lại, mau chạy đi!”

Tưởng Tiệp ngửi được mùi máu tanh thoảng trong không khí, lại phát hiện bước chân Chu Chính có chút loạn xạ:

“Anh..bị thương rồi?”

“Không sao,” Chu Chính tiếp tục đẩy Tưởng Tiệp, “Cứ chạy về phía đông, Thẩm Bình sẽ tiếp viện cho chúng ta.”

Tưởng Tiệp thật sự khâm phục Chu Chính, trong suốt quá trình chạy thực mạng không ngừng nghỉ, anh vẫn có thể quan sát, lựa chọn phương hướng mà đối phương sơ hở. Rất nhanh, tiếng người và ánh đèn pin đã bị bỏ lại thật xa đằng sau, xác định xung quanh không có ai, cả hai chọn một bụi cỏ cao để ẩn nấp. Bấy

giờ Tướng Tiệp mới phát hiện bắp đùi trái của Chu Chính đã bị trúng đạn, máu chảy ra thấm ướt ống quần. Cậu cởi áo khoác của mình xuống, dùng tay áo buộc chặt vết thương cho anh.

“Phải làm sao bây giờ?” Tướng Tiệp hỏi.

“Sao mãi mà Thẩm Bình vẫn chưa tới, hay là bị bao vây rồi, nhưng Thẩm Bình có mang theo người, nhất định có thể phá vòng vây tới cứu chúng ta, em đừng sợ, bây giờ phải...”

Chưa nói hết câu, trong bóng tối chợt vang lên mấy tiếng “lách tách” nho nhỏ, ngay sau đó đèn pin sáng rực lên, bốn đèn, bốn người, đang đứng cách bọn họ tầm năm, sáu mét.

“Ngài Chu,” đám người kia nói tiếng anh chuẩn giọng Anh, “Cấp trên của chúng tôi hi vọng có thể vinh hạnh mời ngài ghé chơi vài ba ngày. Xin ngài đi theo chúng tôi.”

Chu Chính thầm tính toán trong lòng, một chọi bốn, trước đây không phải anh chưa từng lâm vào tình cảnh này. Vốn dĩ khoản anh khá nhất chính là chiến đấu ban đêm tại những địa hình hoang dã, nhưng đã nhiều năm không đâm dả gì rồi, hơn nữa còn vướng thêm Tướng Tiệp, chân lại đang bị thương, khả năng chiến thắng có thể là bao nhiêu đây?

“Xin đừng chậm trễ! Mời ngài!” Đối phương tiến lại gần hơn một chút.

Tướng Tiệp từ từ đứng lên theo Chu Chính, đang luống cuống không biết làm thế nào, bỗng nghe thấy người bên cạnh dứt khoát đáp lại bằng tiếng Anh:

“Để cậu ta đi, tôi ở lại.”

“Chu Chính!”

“Đừng lo cho anh, nếu lát nữa bọn họ thả em ra, em lập tức chạy về phía đông. Thẩm Bình có thể lần theo tín hiệu này tìm được em.” Nói rồi Chu Chính nhét điện thoại di động vào túi quần Tướng Tiệp.

“Nếu như bọn họ không thả em thì sao?”

“Anh có cách bắt chúng phải thả.”

Bốn người kia đưa mắt nhìn nhau, “Về việc này, chúng tôi cần phải xin ý kiến cấp trên.”

Nhưng Chu Chính không cho bọn chúng thời gian hỏi ý kiến, nâng súng trong tay lên, dí nòng vào đầu mình:

“Thả cậu ta đi, không thì tụi mày sẽ không có cái gì hết. Mẹ kiếp quyết định nhanh lên!”

Bầu không khí căng co trong yên lặng. Bốn tên kia quả nhiên chấp nhận thỏa hiệp, cả bọn đều là lính mới, ít kinh nghiệm, chỉ muốn mau mau mang Chu Chính đi, không muốn rắc thêm phiền phức. Chúng nghiêng mình nhường đường, Tướng Tiệp do dự một lúc, rồi cũng xoay mình rời đi.

Trong bóng tối, hai người kín đáo liếc mắt ra hiệu với nhau.

Nhìn bóng dáng Tướng Tiệp biến mất trong bóng đêm, một tên đi tới trước mặt Chu Chính, ra hiệu cho anh bỏ súng xuống. Chu Chính cúi người, từ từ đặt súng xuống dưới đất. Vào đúng giây cuối cùng, anh dùng tay còn lại rút nhanh một con dao nhỏ từ cẳng chân ra, phi roẹt qua cổ tên nọ, đồng thời tay kia cầm súng nhắm vào ba tên ở xa hơn, nổ liền ba phát. Tên trước mặt gục xuống luôn không gượng dậy nổi, nhưng ba phát súng kia chỉ trúng được một tên, hai tên khác biết Chu Chính không có ý định giơ tay chịu trói, liền bổ nhào vào đánh giáp lá cà. Tuy hai tên này không được thông minh cho lắm, nhưng kĩ năng lại cực kì xuất sắc, vết thương chảy máu quá nhiều làm Chu Chính choáng váng, anh lập tức bị chúng khóa chặt trên mặt đất. Song Chu Chính không hề tuyệt vọng, nhìn hai tên đang há hê kéo mình từ dưới đất đứng lên, âm thầm lắc đầu, không phải tụi mày đắc ý hơi sớm rồi sao? Từ nơi này đến chỗ trực thăng còn xa lắm đấy!

Đột nhiên một con dao găm sáng loáng cửa ngang cổ một trong hai tên, đường rạch gọn nhẹ dứt khoát, cắt đứt động mạch, máu phun ra như suối. Đây chính là con dao găm phòng thân Chu Chính đưa cho Tướng Tiệp trước kia, không ngờ cậu lại mang theo bên mình. Tay Chu Chính bị trói quặt sau lưng, anh nhìn Tướng Tiệp và tên còn sót lại nhào vào đánh nhau, Tướng Tiệp bình thường lặng lẽ ít nói là thế lúc này lại như một con báo con, không chỉ hung hãn mà còn vô cùng xảo quyệt. Dao găm cố tình dừng tại ngay trước

mắt tên nọ, hình như không dám tới được, ngay khoảnh khắc đối phương hơi lơ lửng, chiếc lò xo trong tay phát ra một tiếng động khẽ, lưỡi dao bắn ra thêm mấy chục phân, cắt ngang nửa bên cổ của hắn ta.

Xử lý xong hai tên, Tưởng Tiệp bò dậy, vội vã cởi trói cho Chu Chính,

“Anh có đi được không?”

“Anh cũng không biết nữa,” Chu Chính nói thẳng, “Không thể nán lại đây được, đồng bọn của chúng sắp đuổi đến nơi rồi, mau chạy thôi!”

Tưởng Tiệp không buồn nghe Chu Chính phân tích thêm, khom mình cõng Chu Chính lên, chạy theo hướng đông. Chu Chính quan sát bốn phía, tiếng súng phía xa đã lắng dần, anh tin chắc người của Thẩm Bình đang ở ngay gần đây chờ anh và Tưởng Tiệp. Dần dần, bước chân của Tưởng Tiệp trở nên nặng nhọc, tốc độ cũng chậm chạp hơn.

“Nhanh lên, Tưởng Tiệp, nhanh lên.” Chu Chính cổ vũ, “Sắp tới rồi, sắp tới nơi rồi.”

Nhưng Tưởng Tiệp lại dừng lại:

“Chu Chính...em...không chạy nổi nữa.”

“Đừng lo, anh nhìn thấy tín hiệu màu xanh của Thẩm Bình rồi.”

Tưởng Tiệp đứng dưới một gốc cây, khụy xuống. Chu Chính cũng ngã xuống đất, anh xoay mình, chống một chân, đi đến bên người Tưởng Tiệp móc điện thoại trong túi quần cậu ra, tín hiệu trên màn hình cho biết Thẩm Bình đang ở rất gần bọn họ.

“Tốt rồi, không sao nữa.”

Chu Chính phấn khích quay đầu, nhưng Tưởng Tiệp lại cuộn người nằm im nơi đó không nhúc nhích.

“Tưởng Tiệp?”

Chu Chính duỗi tay lật người cậu lại, dưới ánh trăng mờ mờ gương mặt cậu hiện ra tái nhợt, mà dưới ngực cậu, máu đang chảy ra ròng ròng.

Chu Chính bỗng nhớ lại lúc Tưởng Tiệp vật lộn với tên kia, có vài giây cơ thể cậu bỗng dừng khựng lại, anh còn tưởng là Tưởng Tiệp cố tình làm vậy để phân tán sự chú ý của đối phương, thì ra lúc đó cậu đã trúng một dao của hắn. Tâm can Chu Chính như bị nhúng vào dầu sôi sùng sục, anh thật sự đau muốn chết.

“Sao không nói với anh? Hả? Sao bị thương mà không nói với anh?”

35. Hiểu Cừ - Chương 35

Chu Chính khẽ gầm lên, nhưng tay lại cẩn thận cởi tấm áo đầm đìa máu của Tưởng Tiệp. Vết thương nằm ở dưới xương sườn, rất sâu, nhất định là đã tổn thương đến động mạch chủ bụng, máu trào ra không ngừng. Chu Chính hơi nhấc hai chân Tưởng Tiệp lên, xé mạnh sơ mi của cậu xuống, quần ngang bụng cậu, buộc lại thật chặt. Tưởng Tiệp khe khẽ thốt ra vài tiếng rên rỉ, miệng há to thở gấp từng cơn, ánh mắt nửa khép nửa mở nhìn Chu Chính, có vẻ ý thức đã tỉnh táo hơn phần nào. Thấy cậu hơi mấp máy môi, dường như muốn nói điều gì đó, Chu Chính liền nâng ngực Tưởng Tiệp cao lên, để đầu cậu ngửa ra sau, khi chắc chắn rằng hô hấp của cậu đã được khơi thông, anh mới ghì sát tai lại gần:

“Sao? Em có gì muốn nói sao?”

Tưởng Tiệp hít thở đứt quãng, cổ họng phát ra những âm tiết vụn nát không thể nào ghép thành câu hoàn chỉnh, Chu Chính chỉ nghe ra được ba chữ Tưởng Tiệp nói với anh, “Em...xin...lỗi.”

“Vậy thì phải sống cho anh!” Chu Chính cởi áo khoác xuống quần lấy thân thể đang run bần bật của cậu, “Nếu em dám chết, cho dù lên thiên đường hay xuống địa ngục anh cũng phải tóm em về bằng được, suốt đời này sẽ không tha thứ cho em! Em hiểu chưa? Tưởng Tiệp!”

Chẳng biết vì sao, Chu Chính cảm thấy dường như Tưởng Tiệp không thể nghe thấy anh nói gì, chỉ nở nụ cười, khóe môi hơi nhếch lên, trong mắt cậu một tia sáng vụt lóe, rồi dần dần, giống như một ngọn nến lẳng lặng lụi tàn trong cơn gió nhẹ, yên lặng mà tan biến đi, chỉ để lại một làn khói trong suốt.

“Tưởng Tiệp,” Chu Chính gọi khẽ, “Tưởng Tiệp!”

Chu Chính lắc lắc nhẹ người cậu, áp mặt vào ngực cậu, nín thở lắng nghe âm thanh đáp trả yếu ớt từ lồng ngực truyền đến.

“Mẹ nó em dám chết! Có giỏi thì sống cho anh, Tưởng Tiệp, Tưởng Tiệp!”

Một thứ chất lỏng trong suốt tí tách rơi xuống gương mặt trắng xanh của Tưởng Tiệp, Chu Chính không biết, thì ra mình vẫn còn có nước mắt.

Chiếc SUV màu đen lao vun vút như bay trên con đường nhỏ trong rừng. Đám người kia hẳn chưa phát hiện, phía bên kia đảo, Chu Chính có chuẩn bị sẵn trực thăng riêng. Thẩm Bình đề nghị đưa Chu Chính đi trốn tại một nơi an toàn trước rồi mới tính tiếp.

“Tạm thời chưa tra ra được là phe nào làm, Giang Sơn bảo chúng ta trước tiên...”

“Trước tiên đi bệnh viện, gọi xe cấp cứu đi, dặn họ đợi ở bờ bên kia.” Chu Chính cắt ngang lời Thẩm Bình.

“Như vậy không được, hiện giờ còn chưa rõ tình hình, nếu mạo hiểm vào viện chúng ta sẽ bị bại lộ ngay. Cứ tới ẩn náu tại địa điểm Giang Sơn bố trí đã, em sẽ gọi bác sĩ đến đó.”

“Mẹ kiếp ai là người được phép ra lệnh ở đây? Tưởng Tiệp chỉ còn lại chút hơi tàn, vác tới vác lui thằng bé như thế thì còn cứu được à? Gọi xe cấp cứu ngay cho anh! Ngay bây giờ!”

“Chính ca, em biết anh rất sốt ruột, em đảm bảo bác sĩ giỏi nhất đang đợi ở chỗ đó...”

Nòng súng đen ngòm lập tức dính vào trán Thẩm Bình, động tác rút súng cực nhanh lại không hề gây ra bất cứ tiếng động nào, giống như sao băng rạch ngang màn trời đêm tối.

“Đừng ép anh, Thẩm Bình, anh không muốn phí lời với cậu.” Đôi mắt của Chu Chính không cảm xúc, lạnh tanh nhìn chòng chọc Thẩm Bình, ngón tay đặt ở cò súng sẵn sàng kéo vào trong: “Anh cam đoan, nếu như Tưởng Tiệp chết, không ai có thể sống cả, không một ai. Cậu có tin không?”

Trên gương mặt Thẩm Bình thoáng lướt qua biểu cảm tựa như đau đớn nhưng rồi biến mất ngay tức khắc, hần khẽ gật đầu:

“Em tin. Đã bao giờ em không tin anh chưa?”

Khi Chu Chính tỉnh lại thì đã là buổi sáng, ánh mặt trời chiếu vào phòng bệnh chói lòa cả mắt, Giang Sơn vội bước tới kéo rèm lại.

“Anh tỉnh rồi hả?” Giang Sơn quay về ngồi xuống bên cạnh Chu Chính, nói: “Bác sĩ bảo chiều nay anh mới tỉnh, anh không kiên nhẫn đợi nổi sao ha ha?”

Chu Chính chống người ngồi dậy, cau mày, cố gắng hồi tưởng lại mọi chuyện, kí ức cuối cùng anh nhớ được chính là Tưởng Tiệp được đưa vào phòng phẫu thuật, anh đợi ở ngoài rất rất lâu nhưng vẫn không thấy cậu ra. Thẩm Bình khuyên anh mổ gấp viên đạn trong chân ra đã, anh một mực không chịu, nhất quyết đòi đợi Tưởng Tiệp bằng được, sau đó bác sĩ tới, một lô xích xông người vây kín lấy anh, rồi sau đó nữa... Thẩm Bình đánh anh bất tỉnh...

“Mẹ kiếp, cái thằng nhãi Thẩm Bình này!”

“Đã có thể mắng người được, xem ra anh bình phục tương đối rồi đấy.” Giang Sơn chỉnh giường bệnh cao lên một chút, “Vụ hôm qua tìm ra manh mối rồi, anh muốn em báo cáo bây giờ, hay là đợi anh khỏe hẳn rồi hãy báo cáo?”

“Tưởng Tiệp đâu?” Chu Chính nghiêng đầu nhìn Giang Sơn, “Thằng bé sao rồi?”

Giang Sơn miễn cưỡng cười cười, hẳn phải vận dụng toàn bộ mạng lưới quan hệ của mình mới nghe ngóng được chút thông tin, vậy mà Chu Chính chẳng buồn quan tâm tẹo nào hết.

“Tình hình Tưởng Tiệp hiện tại tốt lắm, chúng ta có thể giải quyết việc chính trước không? Lần này rước phải phiền toái to rồi đấy!”

“Liên quan gì tới bọn anh? Anh đang vui vẻ tận hưởng kì nghỉ của mình, tự dưng bị một lũ tấn công bắt cóc, đây là lỗi của bọn anh à?”

Nghe Tưởng Tiệp không có vấn đề gì, cả người Chu Chính nhẹ nhõm hẳn.

“Chỉ biết là to chuyện rồi, vụ lần này gây chấn động đến không ít người, FBI cũng vào cuộc.”

“Là ai làm, cậu có tra ra được không?”

“Có chút manh mối, liên quan đến phe mới khai chiến.”

“Chúng ta và đám đó đâu có dính dáng gì, sao anh chọc đến tụi nó được?”

“Bọn nó muốn tìm tất cả những tay môi giới của lũ Đông Âu, em nghi ngờ vụ lần này là do người của lũ Đông Âu cài ở đây làm.”

“Càng không muốn phiền phức, phiền phức càng tìm tới cửa. Giờ xử lí sao?”

“Chỉ cần bên Washington không có kẻ nào mờ mắt vì tiền gây áp lực, anh cứ đóng cửa không tiếp khách, bọn chúng muốn bắt anh cũng không được, an toàn cũng phải thắt chặt hơn, giờ lũ nào cũng điên hết rồi, việc gì cũng dám làm.”

“Ừ, lần này chắc phải lột tay cho không ít người phải không? Cậu mau đi lo liệu đi! Không cần túc trực ở đây đâu, anh qua xem Tưởng Tiệp một lát.” Chu Chính đứng dậy, cơ thể lập tức như nhũn cả ra, vì cử động quá đột ngột nên vết thương trên chân đau nhói. Giang Sơn vội ấn Chu Chính lại:

“Anh đứng dậy làm cái gì hả? Vết thương trên đùi còn chưa lành, lộn xộn như vậy nhờ tàn phế thật, Tưởng Tiệp lại chẳng đá anh luôn?”

“Anh cẩn thận hơn là được chứ gì? Anh muốn đi xem thằng bé thế nào.”

“Chờ tháo chỉ, vết thương bình phục một chút đã! Cũng tại anh lằng nhằng mãi mới chịu phẫu thuật, bác sĩ nói nếu như không nghỉ ngơi tốt thì què thật chứ chẳng đùa.”

Chu Chính suy nghĩ một lát,

“Vậy anh không cử động nữa, cậu mang xe lăn lại đây đẩy anh đi, không thấy Tưởng Tiệp anh không yên tâm.”

Chu Chính thấy Giang Sơn im lặng không nói gì, hai hàng lông mày của anh từ từ nhíu chặt lại, bàn tay đang dịu lấy tay anh hơi hơi run lên.

“Cậu gạt anh? Giang Sơn, mẹ kiếp cậu dám gạt anh? Nói mau, Tưởng Tiệp làm sao rồi? Hả? Các cậu làm gì thằng bé rồi?”

Giang Sơn ban đầu vốn định giấu giếm Chu Chính, chỉ ít đợi đến khi vết thương của anh khá hơn rồi mới nói, nhưng lúc này hẳn lại không thể làm vậy, nói gì thì nói hẳn cũng chỉ là người ngoài, dựa vào đâu mà dám quyết định mọi chuyện thay hai người họ. Giang Sơn thở dài trong lòng, cuối cùng lên tiếng:

“Anh hứa với em không được kích động, rồi em sẽ nói thật với anh.”

Chu Chính gượng ngồi thẳng dậy, đè chặt ngọn núi lửa có thể bùng phát bất cứ lúc nào trong lòng mình, khàn giọng nói: “Cậu nói đi!”

“Tưởng Tiệp đang ở phòng chăm sóc đặc biệt, vì mất quá nhiều máu nên tim phổi bị suy kiệt, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại. Người nhà cậu ấy phản ứng rất gay gắt, cả gia đình cùng chạy tới đây, bọn họ đòi chuyển Tưởng Tiệp sang bệnh viện khác nhưng tình trạng hiện giờ của Tưởng Tiệp không cho phép chuyển viện, vì vậy mới đồng ý để cậu ấy ở lại.”

36. Hiếu Cừ - Chương 36

Sau lớp kính dày, Chu Chính gần như không chớp mắt nhìn chăm chăm Tưởng Tiệp đang nằm bên trong. Có lẽ bởi chiều nay nắng chiếu ấm áp, hoặc đơn giản chỉ là bởi hi vọng của riêng anh, Chu Chính cảm thấy sắc mặt Tưởng Tiệp đã khá hơn đêm hôm nọ một chút. Cậu lẳng lặng nằm yên đó, ngón tay dài mang kẹp đo y tế, thi thoảng bất chợt co lại như muốn nắm lấy thứ gì, rồi từ từ luyến tiếc mà thả ra. Mặc dù đang đứng cách cậu rất xa, nhưng Chu Chính dường như có thể thấy được lông mi Tưởng Tiệp rung lên nhẹ khi cậu say ngủ. Tưởng Tiệp có một điểm rất khác đám đàn ông bình thường, đó là khi ngủ hơi thở rất khê, hiếm khi nào ngáy ngủ. Mỗi khi Chu Chính cười bảo cậu ngủ ngoan hết như đám con gái, lại bị cậu hung hãn thụi cho mấy đấm vào bụng, chỉ những lúc như vậy, Tưởng Tiệp mới ra tay không nể nang gì. Chu Chính tựa đầu vào cửa sổ, nhìn y tá bước vào chỉnh tốc độ chảy trong bình truyền dịch của Tưởng Tiệp rồi đi tới trước cửa sổ kéo rèm xuống một chút, ánh sáng trong phòng lập tức dịu đi.

“Sao ngón tay cậu ấy cứ động đây này giờ vậy?” Chu Chính hỏi cô y tá vừa mới đi ra khỏi phòng.

Cô y tá rất dịu dàng, mỉm cười đáp:

“Là bởi cậu ấy sắp tỉnh lại đấy!”

Chu Chính cảm thấy trên dãy hành lang ngọt ngào u ám này, đột nhiên có một dải nắng vàng rực lấp lánh trải ra ngay trước mắt.

“Quay về được chưa?” Thẩm Bình cúi xuống hỏi Chu Chính, “Anh ra khỏi phòng lâu như vậy, y tá biết được sẽ không hay đâu.”

“Để anh ngồi đây một lát đã,” trong lòng Chu Chính đang rộn ràng vui sướng, ngay cả vết thương trên đùi cũng chẳng còn thấy đau, “Cậu có nghe thấy không? Tưởng Tiệp sắp tỉnh lại rồi.”

“Ừ, em biết.” Thẩm Bình kéo xe lăn dịch về sau một chút, “Hôm nay cũng đâu khác gì hôm qua, anh cứ túc trực ở đây như vậy không thấy mệt sao?”

Không đợi Chu Chính trả lời, Thẩm Bình đã ra hiệu cho anh nhìn về một phía hành lang:

“Chính ca.”

Toàn bộ người thân trong gia đình Tưởng Tiệp đều có mặt tại đây, cha mẹ, chị gái, anh rể, có lẽ bọn họ vừa mới đi ra ngoài ăn trưa về. Một ngày này, vì để tránh chạm mặt họ, phía Chu Chính luôn bố trí người canh chừng, nhân lúc họ không có ở đây thì Chu Chính mới tới thăm Tưởng Tiệp một lát. Không ngờ hôm nay lại tính nhầm.

Chu Chính bình thần nhìn Lâm Nguyên tiến về phía mình, đã lâu không gặp hấn, ở tầm tuổi ba mươi – thời kì hoàng kim nhất của đàn ông, Lâm Nguyên trông cẩn trọng chừng chạc, không hổ là tay cảnh sát có học thức nhất trong giới hình cảnh, một Lâm Nguyên khí phách như vậy, so với tên nhóc trẻ tuổi vừa mới tốt nghiệp đại học năm nào thì quả thực một trời một vực.

“Tôi nghỉ hiện giờ anh không nên xuất hiện ở đây.” Cơ giận trong lòng Lâm Nguyên đã đạt tới đỉnh điểm, nhưng vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh, cố tỏ ra lịch sự hết mức có thể.

“Cậu nói không nên thì là không nên sao?” Chu Chính cười cười chế nhạo, “Cảnh sát trưởng Lâm, đường thăng quan tiến chức của cậu càng thuận lợi, cậu lại càng tự cho mình là đúng đấy nhỉ!”

“Hiện tại tôi lấy tư cách anh rể của Tưởng Tiệp nói chuyện với anh, mời anh rời khỏi chỗ này, gia đình chúng tôi không muốn anh xáo trộn cuộc sống của Tưởng Tiệp nữa.”

Tầm mắt lướt qua Lâm Nguyên, Chu Chính nhìn ba người đang đứng không xa phía sau hấn gật đầu chào, nhưng giọng lại trầm trầm khinh bỉ:

“Ngoại trừ tư cách anh rể của Tưởng Tiệp, cậu còn tư cách gì để nói chuyện với tôi? Lại muốn bàn điều kiện với tôi, xin tôi để cái ghế Tổng tư lệnh lại cho cậu ư? Hay là muốn dùng quan hệ hợp tác với FBI uy hiếp bắt tôi trao tiền và quyền cho cậu?”

Nói xong Chu Chính cười vang: “Có phải cậu cảm thấy số tôi rất may không? Cậu vừa mới giăng lưới, Bìn Laden đã tạo hấn một vụ kinh thiên động địa, chắc giờ Washington cũng dời sự chú ý rồi hả? Hậu thuẫn của cậu còn lòng dạ nào mà để ý đến cậu đây?”

“Đừng quá kiêu ngạo! Chu Chính, sẽ có người lôi được anh ra trước công lý.”

“Tôi không phạm pháp, ai dám bắt tôi? Hơn nữa, từ trước đến nay tôi vẫn luôn kiêu ngạo, cảnh sát trưởng Lâm không biết à? Với lại tôi và Tưởng Tiệp có ở bên nhau hay không thì liên quan gì đến cậu, dù người nhà Tưởng Tiệp có ý kiến, người có tư cách nói chuyện với tôi cũng không phải là cậu!”

Lâm Nguyên thấy khi nói chuyện ánh mắt Chu Chính chỉ nhìn ra phía sau mình, hấn liền quay đầu lại xem, thì ra cha của Tưởng Tiệp đang đi tới, Lâm Nguyên vội bước tới đón:

“Ba à, để con nói chuyện với hấn, mọi người chờ con là được rồi.”

“Hai người nói cái gì vậy?”

“Con sẽ không để hấn tới quấy rầy Tiểu Tiệp nữa, ba cứ yên tâm.”

“Vậy sao? Con nghĩ người Tiểu Tiệp muốn gặp khi tỉnh dậy là con, hay là Chu Chính?”

Lâm Nguyên bối rối đỏ mặt, hấn không ngờ người cha vợ hiền lành lại khiến cho hấn bẽ mặt ngay trước mắt Chu Chính như thế này, ông Tưởng nói tiếp:

“Nếu như Tiểu Tiệp không tỉnh lại, cả hai có tranh cãi bao nhiêu đi nữa cũng vô dụng. Còn nếu Tiểu Tiệp tỉnh, người đầu tiên nó muốn gặp chính là cậu ta,” ông Tưởng chỉ vào Chu Chính, giọng run run, “Vì người đàn ông này mà ngay cả mạng nó cũng không cần, con đuổi cậu ta đi, chẳng phải sẽ khiến Tiểu Tiệp mất hết hi vọng ư?”

Nói xong ông quay lại, đối mặt với Chu Chính,

“Thực lòng, tôi không hề muốn con trai mình phải vào sinh ra tử cùng với cậu, thế nhưng thằng bé đã lớn rồi, nó yêu đàn ông hay phụ nữ, chúng tôi không quản được, nó khăng khăng một lòng vì ai, chúng tôi cũng không quản được. Tiểu Tiệp lâm vào cảnh ngày hôm nay ít nhiều cũng là do tôi hại nó, cho nên, tôi không có mặt mũi nào ngăn nó, cản nó. Nhưng cậu làm ơn có thể có trách nhiệm với thằng bé được không, đừng để Tiểu Tiệp đâm ba bữa lại bị thương đổ máu như vậy, cậu có thể đừng để người khác làm tổn thương thằng bé nữa không, cho nó sống một cuộc sống bình an, hạnh phúc, cậu có làm được không?”

Vô cùng trịnh trọng, Chu Chính nhìn cha Tưởng Tiệp hứa: “Cháu cam đoan, từ giờ về sau, chỉ cần Chu Chính này còn một hơi thở, sẽ không ai có thể tổn thương đến Tưởng Tiệp, nếu như cháu không làm được, trời tru đất diệt.”

Ông Tưởng gật đầu:

“Tôi đã từng bị người của xã hội đen lừa gạt, nhưng tôi tin cậu, tôi tin sự lựa chọn của Tiểu Tiệp là đúng đắn. Nếu đã hứa, vậy cậu nhất định phải chờ Tiểu Tiệp tỉnh lại đấy nhé.”

Cuối cùng vào một buổi sáng Tưởng Tiệp cũng tỉnh lại, muộn hơn nửa ngày so với dự đoán của bác sĩ. Bởi vì hấn còn quá sớm, người nhà cậu vẫn đang ở khách sạn chưa tới bệnh viện, bác sĩ vừa mới kiểm tra xong, cửa phòng như bị ai đó đóng phải kêu rầm một cái mở toang, Chu Chính ngồi xe lăn, đầu tóc rối bù như tổ quạ hớt hơ hớt hải lao đến, mặt dán sát sạt vào Tưởng Tiệp:

“Tỉnh rồi hả? Tỉnh thật rồi hả?”

Tưởng Tiệp buồn cười, nhưng cả người mềm oặt nhũn cả ra:

“Hỏi thừa, còn có người...giả vờ tỉnh hay sao?”

Cậu đã cố gắng hết sức, thế nhưng âm thanh phát ra vẫn mỏng manh như tơ nhện.

“Tỉnh rồi thì tốt, ha hả, tỉnh rồi thì tốt.” Chu Chính khẽ véo véo gò má hồm sâu của Tưởng Tiệp, “Một lần phải không? Lúc anh tỉnh lại cũng chẳng có tí hơi sức nào, đợi một lát là sẽ khỏe hơn thôi.”

“Anh mà...cũng có lúc mệt hả?”

“Sao lại không?” Chu Chính nhìn chăm chú vào mắt Tưởng Tiệp, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cậu, “Tĩnh thật, tĩnh thật rồi ha? Lại còn có thể nói chuyện được nữa, đúng là tĩnh thật rồi.”

Chu Chính hôn rồi lại hôn ngón tay tái xanh của Tưởng Tiệp:

“Bất kể là ngày hay đêm, anh đều nảy sinh ảo giác rằng em đã tỉnh lại, mở to mắt mà nhìn anh.” Chu Chính áp mặt vào lồng ngực Tưởng Tiệp, cảm nhận tiếng tim đập chậm rãi mà mạnh mẽ của cậu, “Sống, Tưởng Tiệp, cho dù sau này có bất cứ việc gì xảy ra, em cũng nhất định phải sống.”

“Ừ,” Tưởng Tiệp vui tay vào mái tóc bù xù của Chu Chính, “Xin lỗi, em làm anh sợ rồi.”

Nói xong tay cậu bỗng chạm phải một vật ở trên cổ, khi mới tỉnh lại cậu đã cảm thấy cổ mình có đeo thứ gì đó, cứ ngỡ là ống thở ôxi, hóa ra lại là một sợi dây chuyền, ngón tay mò xuống thêm chút nữa, khoe miệng Tưởng Tiệp tức khắc khê cong lên:

“Tìm thấy rồi sao?”

Chiếc dây chuyền mỏng kia được luồn qua chiếc nhẫn mà cậu đã đánh rơi trên đảo.

“Ừ, cứ xâu tạm vào chiếc vòng này đã, chờ bồi bổ em mập lên rồi, sẽ cho em đeo lại vào tay.”

Ánh nắng mùa thu như được dát vàng từ khung cửa lớn rót vào bên trong căn phòng, ngoài kia cành lá lung lay nhẹ nhẹ, giống như hai con người đang bên nhau thủ thủ tâm sự.

“Tưởng Tiệp, nếu như anh tàn phế rồi, em có còn theo anh hay không?”

37. Hiểu Cừ - Chương 37

“Tàn phế luôn đi cho đáng kiếp!” Giang Sơn ngồi bên cạnh giường, duỗi chân gác lên mép giường bệnh của Tưởng Tiệp. “Lúc được đưa vào viện, tình trạng của cậu rất tệ, ngay cả tiếng tim đập cũng không có, bác sĩ nói bóng gió rằng đừng nên hi vọng quá nhiều, Chính ca thấy thái độ bác sĩ như vậy thì cáu điên lên, không chịu gấp đạn ra, lại còn quăng đồ chửi bới loạn xạ khắp cả viện. Vết thương chờ quá lâu mới xử lý, hơn nữa khi phẫu thuật xong lại không chịu nghỉ ngơi, hôm nào cũng mò tới đây quần lý cậu! Thế nên mới để lại di chứng, nhưng dù sao cũng không đến nỗi tàn phế, chỉ là đi lại có hơi khập khiễng thôi, tôi biết cậu sẽ không vì vậy mà ruồng bỏ anh ấy.”

“Ruồng bỏ ư, tại sao lại không? Đã già lại còn què nữa.” Tưởng Tiệp bắt bẻ, nhưng trong mắt lại ánh lên niềm hạnh phúc.

“Ha ha ha! Anh ấy mà nghe được thế nào cũng sẽ nổi điên lên đó.” Giang Sơn cười giỡn, nhưng chỉ thoáng cái, gương mặt từ từ nghiêm lại, giọng nói cũng trầm xuống, nghiêm túc bảo, “Cậu thật sự đã thay đổi rất nhiều, so với cậu bé lần đầu tiên tôi gặp ở Phần Dạ ngày nào, quả thật quá khác biệt.”

Nếu như không phải đã cùng Chu Chính và Tưởng Tiệp trải qua tất cả mọi chuyện, mà chỉ biết đến Tưởng Tiệp năm mười tám tuổi và Tưởng Tiệp của hiện tại thôi, Giang Sơn sẽ không bao giờ tin đây là cùng một người.

“Ai rồi cũng sẽ thay đổi, mà thay đổi là chuyện tốt không phải sao?”

“Ừ, là vì cậu cam tâm tình nguyện thay đổi, một khi đi theo Chính ca rồi, có thể không thay đổi ư?” Giang Sơn ngồi thẳng người dậy, liền chạm phải ánh nhìn lạnh đi của Tưởng Tiệp, hấn lập tức hối hận, “Cậu không cần phải trả lời câu hỏi này đâu, ha ha, trong lòng cậu hiểu rõ là được rồi.”

Từng vạt từng vạt nắng hắt xuống bên thân trái Tưởng Tiệp. Cậu lẳng lặng ngồi nơi đó, sắc mặt đã khá hơn, tóc được cắt gọn gàng, trang tạp chí đang cầm bị ngón tay cuộn lại, rồi trải ra, lại cuộn lại, rồi lại trải ra. Khoảng không trống rỗng nhỏ nhỏ trong ngực Giang Sơn bỗng chốc bị một thứ tình cảm xa lạ xâm chiếm, dường như hấn bị ánh mặt trời thôi thúc, trong một thoáng ngẩn ngơ, Giang Sơn không kìm được mà cong nhẹ ngón trở, chậm chậm duỗi gần tới sườn mặt Tưởng Tiệp. Mãi đến khi nhìn thấy bóng mình

phản chiếu trên gương mặt thanh tú của cậu, hần mới dừng lại, hạ mắt xuống, mỉm cười, ngón tay đột ngột chuyển hướng lên trên, gẩy gẩy mấy sợi tóc của cậu:

“A ha tóc bạc này! Giữ lấy đi! Tẹo cho Chính ca xem, để anh ấy biết anh ấy đã khiến cậu phiền muộn cỡ nào.”

“Thật hay đùa vậy?” Tưởng Tiệp sờ sờ tóc mình, “Có nhiều lắm không?”

“Một sợi thôi,” Giang Sơn tỉ mẩn lần mò trên đỉnh đầu Tưởng Tiệp, “Ày, nắng chói quá nên cũng không chắc nữa, ngồi ở góc này nhìn không được rõ.”

Nói rồi hần đứng lên, “Tôi phải đi đây, không Chính ca lại nổi cơn ghen mất! Cậu nói coi, cái tên vừa già vừa què lại hay ghen đó tốt ở chỗ nào hả?”

Tưởng Tiệp bật cười không đáp, nhưng trong lòng lại như đang có điều suy nghĩ.

“Cứ yên tâm tĩnh dưỡng, đừng nghĩ ngợi nhiều quá!” Giang Sơn vỗ vỗ vai Tưởng Tiệp, “May mà cậu không sao, không thì đã một có một tên xui xẻo bị chôn theo cậu luôn rồi!”

“Thẩm Bình sao? Anh ta...vẫn ổn chứ? Từ lúc đó đến giờ tôi vẫn chưa gặp Thẩm Bình.”

“Chính ca mà ổn thì tên đó cũng ổn. Thẩm Bình hiểu cậu cũng một lòng vì Chính ca, về sau sẽ không còn thái độ thù địch với cậu nữa.”

Giang Sơn nói chuyện chẳng khi nào giấu giếm, nhưng cũng không bao giờ nói quá rõ ràng, luôn chừa cho mình đường lui để xoay chuyển khi cần thiết, Tưởng Tiệp đã sớm học được cách giải mã con người Giang Sơn, bất kể anh ta nói điều gì, thực ra lại muốn ám chỉ điều gì, mười phần thì cậu cũng phải đoán đúng đến tám, chín.

“VẬY còn anh, Giang Sơn?” Đôi mắt Tưởng Tiệp thẳng thắn vô tư, cậu kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của Giang Sơn.

“Tôi ư?” Giang Sơn vẫn mỉm cười tỉnh rụi, “Tôi thông minh hơn ba người bọn cậu nhiều lắm, tôi chỉ sống vì mình mà thôi.”

Sau khi Tưởng Tiệp tỉnh lại, vết thương của cậu bình phục tương đối nhanh, một tuần sau cậu được gia đình đưa về bệnh viện Chicago. Tuy Chu Chính cũng về Chicago cùng nhưng anh lại ở nhà Giang Sơn suốt không lộ mặt, lấy lý do cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mà đóng cửa căn hộ phía Bắc không tiếp khách, trong thời gian này chỉ có thể liên lạc với Tưởng Tiệp qua điện thoại. Bởi vậy Tưởng Tiệp liên tục bị mấy chị y tá cảm rằm, cứ sau chín giờ tối là tịch thu điện thoại của cậu. Để bảo đảm Tưởng Tiệp được an toàn, Lâm Nguyên phái cảnh sát tuần tra bên ngoài phòng bệnh, người thân bạn bè sợ cậu cô đơn nên thay phiên nhau tới trò chuyện cùng cậu. Hạ Trọng Ngôn tiếp tục đảm nhận chức vụ Chủ tịch Hiệp hội Thương mại nhiệm kỳ tới, Tiểu Chung cuối cùng cũng được nhận vào đó làm, Tiểu Viên dọn vào nhà trọ của Tiểu Chung, hai người chính thức sống cùng nhau, Tưởng Mẫn mang thai bé thứ hai, Lâm Nguyên được thăng chức, chỉ còn cách tham vọng bấy lâu một bước cuối...Thế giới cứ lằng lằng mà biến hóa, cuộc sống dù hữu ý hay vô tình, vẫn yên bình tĩnh lặng chảy trôi như vậy.

“Cái người họ Hạ này là ai thế? Sao suốt ngày cứ gửi hoa đến cho con vậy?”

Bà Tưởng bỏ hoa cũ trong bình ra rồi cắm hoa mới vào, trên cành hoa có treo một tấm thiệp nho nhỏ viết:

“Chúc em sớm bình phục, khỏe mạnh. – Anh Hạ.”

“À, đó là đồng nghiệp của Tiểu Chung, trước kia từng làm việc cùng với con nên cũng coi như chỗ bạn bè.”

Tưởng Tiệp đã có thể xuống giường đi lại, cậu ngồi trên bệ cửa sổ, nhìn cây cao su to lớn ngoài kia, lá cây đã rụng hơn phân nửa, giữa những cành nhánh trơ trọi lộ ra một khoảng trời âm u. Có lẽ lại sắp mưa rồi.

“Người đó có hay tới đây không? Sao mẹ chưa gặp bao giờ?”

“Ít tới lắm, mỗi lần đều là do Tiểu Chung dẫn tới.”

“Là nam hay nữ? Bao nhiêu tuổi?”

“Mẹ!” Tưởng Tiệp thật sự hết cách nhìn mẹ mình, “Mẹ lại đang nghĩ đi đâu thế?”

“Mẹ chẳng nghĩ đi đâu cả, sao con cứ như bị giẫm phải đuôi vậy?” Bà Tưởng vứt hoa cũ vào thùng rác, “Bọn trẻ bây giờ ghê gớm thật, hỏi thôi mà cũng không cho! Con đã ngồi ở đó nửa ngày rồi, mau lên giường nằm đi, ba nấu cho con một bát cháo rất ngon này, con ăn một chút để bồi bổ cơ thể. Người lớn dùng mà ăn như mèo thế. Ăn ít sao chóng bình phục được.”

Tưởng Tiệp đành phải nghe lời mẹ trở về giường, nhận lấy bát cháo thuốc bà đưa cho:

“Hồi còn trẻ mẹ có cần nhằn suốt như thế này đâu!”

“Mẹ già rồi, trước kia luôn mong con và chị con trở thành người giỏi giang xuất sắc, nhưng giờ chỉ muốn hai đứa sống vui vẻ bình an, không gì quan trọng hơn điều này.”

Bà Tưởng thấy con trai mình ngoan ngoãn ăn cháo nên cũng không nói gì thêm, đợi đến khi cậu ăn xong mới hỏi:

“Sau khi ra viện con định sẽ ở đâu?” Mọi người trong gia đình vẫn chưa bàn bạc về nơi ở sắp tới của Tưởng Tiệp, nhưng bà Tưởng nghĩ chắc con trai bà đã có tính toán riêng.

“Con muốn dọn tới ở cùng Chu Chính.” Tưởng Tiệp đáp vậy để xem thử ý mẹ cậu, cậu biết dù mẹ đã chấp nhận sự thật rằng cậu là người đồng tính, nhưng công khai việc mình muốn ở chung với người yêu thế này cậu vẫn cảm thấy rất xấu hổ. Chẳng ngờ mẹ cậu lại vui vẻ đồng ý:

“Được, sau khi Tiểu Chung dọn ra ngoài, phòng trọ của con và nó cũng đã bị trả lại. Ba con đã tới lấy hết đồ hộ con rồi, đang để ở nhà. Khi nào con muốn dọn đồ đến chỗ Chu Chính thì đưa cho ba mẹ địa chỉ, ba mẹ sẽ mang tới đó cho con.”

“Không cần đâu ạ,” Tưởng Tiệp được mẹ quan tâm thì lại cảm thấy lo lắng, “Để con tự về lấy được rồi.”

“Không được! Sau khi xuất viện con phải nghỉ ngơi cho tốt, lần này bị thương rất nghiêm trọng. Hay con sợ cho mẹ biết địa chỉ rồi thì mẹ sẽ tìm tới quấy rầy hả?”

“Không phải vậy,” Mặt Tưởng Tiệp đỏ phừng lên, “Nơi đó xa lắm, con không muốn cả hai phải vất vả đi đi về về.”

Có nhiều chuyện, hay đúng hơn là đại đa số mọi chuyện, khi phải đối mặt với sự sống và cái chết, chúng đều trở nên bé nhỏ chẳng đáng gì. Miễn còn sống, còn yên ổn khỏe mạnh là được, cho dù không sung sướng hạnh phúc, nhưng ít ra vẫn còn có thể phấn đấu thay đổi. Sống là con đường dẫn tới hi vọng, chỉ tiếp tục sống thì mới có hi vọng. Chính vì vậy tuy vừa trải qua một phen quanh quẩn giữa bờ vực sống chết, nhưng rất nhiều trở ngại giữa cậu và Chu Chính đã được phá bỏ, cái này gọi là trong họa có phúc. Tưởng Tiệp nhận thuốc từ tay cô y tá, uống xong xuôi mới ngoan ngoãn nộp điện thoại ra.

“Chúc ngủ ngon.” Cô y tá cầm lấy điện thoại di động, tắt đèn.

Tưởng Tiệp mở to mắt trong bóng tối, những lời mẹ nói với cậu hồi chiều từ từ lặp lại bên tai.

“Chu Chính nói gì thì nói vẫn là người trong giới xã hội đen hỗn tạp, tàn nhẫn độc ác hơn người bình thường. Bây giờ cậu ta đối xử tốt với con, thương con yêu con, nhưng cũng không đảm bảo rằng sau này sẽ luôn là như vậy. Con người ta luôn luôn thay đổi, trong xã hội hiện giờ, dù yêu ai cũng không thể cam kết sẽ cùng họ đi đến hết cuộc đời. Mẹ cũng không biết đàn ông với đàn ông liệu có thể bền lâu được hay không, đôi khi mẹ nghĩ, con thử nói xem, cha con và người đàn ông kia liệu bây giờ có còn bên nhau? Hay là đã sớm chia tay rồi, nhưng vì xấu hổ nên không dám quay về tìm mẹ con ta?”

“Mặc kệ tương lai con và Chu Chính ra sao, con cần học cách dùng quá nghiêm trọng hóa mọi thứ, dùng để kẻ khác khiến con đau lòng, đối tốt với bản thân mình mới là quan trọng nhất. Không ai có thể là dấu chấm hết của cuộc đời con, Tiểu Tiệp, con đường con đi luôn kéo dài mãi, chỉ cần con đừng bỏ cuộc.”

“Mẹ không phản đối con và cậu ta đến với nhau, nhưng bất cứ lúc nào con cũng phải bảo vệ chính mình, công việc làm ăn của cậu ta, con tuyệt đối không được để mình dính dáng vào, nhưng nếu có một ngày việc đó xảy ra thật, anh rể con nhất định sẽ giúp con.”

“Mẹ nói những điều đấy cũng chỉ là phòng xa thôi, cái cậu Chu Chính Chính này bây giờ đối xử với con, với gia đình chúng ta đều không có gì có thể chê trách. Cậu ta hình như quen biết rất nhiều người. Trong thời gian con nằm viện, đám bác sĩ đều nghe lời cậu ta răm rắp, còn bảo cậu Chu Chính này quen toàn tai to mặt lớn. Đáng tiếc cậu ta và anh rể con không hợp, không thì cũng có thể hỗ trợ cho nhau rồi.”

Tướng Tiệp trở mình, cậu không ngủ được. Bỗng chiếc điện thoại giấu dưới gối rung lên, cậu mừng rỡ móc nó ra, miễn cưỡng nhìn cái tên Chu Chính đang nhấp nháy nhấp nháy trên màn hình. Tướng Tiệp co mình chui tọt vào chăn, đầu cũng trùm kín mít, cuộn tròn người lại ấn nút nhận cuộc gọi, giọng vui sướng tràn trề:

“A lô? Muộn vậy rồi, anh còn đang làm gì thế hả?”

38. Hiểu Cừ - Chương 38

“Đi đâu vậy?” Khi Chu Chính giúp Tướng Tiệp mặc áo len chui đầu để giữ ấm, Tướng Tiệp cố nhích bằng được hai con mắt từ cổ áo ra, hỏi.

“Dẫn em đi xem cái này.” Chu Chính thần thần bí bí, “Anh có quà cho em.”

Tướng Tiệp nheo mắt nhú mày: “Không phải định lừa em đấy chứ? Nói cho anh biết trước, em sẽ giận đấy. Ày, không mặc cái này đâu, trời làm gì lạnh đến mức ấy?”

Vừa thấy Chu Chính cầm chiếc áo khoác lông chồn lên, Tướng Tiệp hấp tấp kháng nghị.

“Trời trở lạnh rồi, ngoài kia lạnh lắm! Nhỡ em bị cảm thì sao? Ba em lại chẳng chạy tới đây giết anh?”

“Anh đi chết đi, anh nghĩ ba em là anh hả?”

“Có mặc không nào?”

“Bảo không mặc là không mặc, anh nghe không hiểu tiếng Trung Quốc à?”

“Này! Hơi bị to gan rồi đấy nhé, dám nói chuyện với anh kiểu đó? Em coi anh như đàn em mà ra lệnh hả?”

Tướng Tiệp nở nụ cười đắc ý, cặp mắt sáng lên lấp lánh, chiếc mũi nhỏ nhắn vào: “Ừ đúng rồi đấy, có vấn đề gì không?”

Tại khoảnh sân sau rộng lớn, chiếc xe điện chuyên dùng trong sân gôn từ từ lăn bánh đến ven hồ. Vết thương trên đùi Chu Chính đã hoàn toàn lành lặn, nhưng bước đi vẫn hơi cà nhắc, nhất là vào thời tiết mùa thu đang se lạnh thế này, thật sự rất bất tiện. Bởi vậy Giang Sơn mới cho chuyển một chiếc xe điện tới, “Sân sau nhà anh còn to hơn cả sân gôn nữa, xài cái này là chuẩn nhất.”

Một tuần trước Tướng Tiệp xuất viện, cậu dọn tới ở cùng với Chu Chính. Không khí nơi này rất tốt, rất thích hợp để nghỉ ngơi. Chu Chính đang ép cậu tập thể hình, đối với nhiệm vụ này cũng tỏ ra cực kì có trách nhiệm. Có lần Tướng Tiệp chạy máy đến nổi bị chuột rút, ngồi bẹp dưới đất không gượng dậy nổi, ngẩng đầu lên nhìn Chu Chính oán thán:

“Anh thật sự hết mình vì trọng trách cao cả, hay là vì ngược đãi em mang lại niềm vui cho anh đấy?”

“Bao giờ em bằng được anh thì sẽ không cần tập luyện nữa.”

“Bằng được anh là bằng như nào...” Tướng Tiệp còn chưa nói hết câu đã thấy Chu Chính cúi xuống ôm lấy eo mình, ngay lập tức trời đất chao đảo, cả người cậu bị Chu Chính vác lên vai hết như vác tảng thịt heo.

“Này! Thả em xuống ngay! Trông như con heo chết ấy, mất mặt lắm.”

“Nuôi cái loại heo như em, ăn hoài mà vẫn toàn xương, không phải lỡ chết anh rồi sao?”

Cảm nhận được những bước đi không còn vững chãi của Chu Chính, mặt Tướng Tiệp dí sát vào tấm lưng vạm vỡ của anh, thủ thủ:

“Chắc phải nuôi loại heo như anh thì mới có lời, người không có mỡ mà chỉ toàn thịt nạc thôi.”

Từ xa Tưởng Tiệp đã trông thấy bên cạnh hồ có một nhà kho rất lớn, nhưng không nghĩ đó lại là chuồng ngựa. Không gian bên trong được bố trí rộng rãi, chỉ có hai con ngựa, nói đúng ra chỉ có một con rưỡi thôi, bởi vì một trong hai mới chỉ là ngựa con được sinh ra cách đây không lâu. Nó rúc sát vào bên mình ngựa mẹ, không ngừng cọ cọ mặt mình lên cổ mẹ. Trông thấy Tưởng Tiệp và Chu Chính đi tới trước mắt, nó hiếu kỳ nghiêng nghiêng đầu nhìn hai người. Ngựa mẹ ngựa con đều có bộ lông đen bóng, tựa như lớp vải gấm dày thượng hạng, không bị pha tạp thêm bất kì màu sắc nào khác.

“Đây là quà cho em. Còn nhớ cái tối anh gọi điện cho em muộn không? Anh gạt em bảo là anh có khách, thật ra đêm hôm đó con ngựa này ra đời, cũng coi như là khách luôn.”

Tưởng Tiệp liền thò tay qua thành chuồng vuốt vuốt thân mình ngựa con. Ngựa con tưởng cậu vuốt cho nó ăn, liền lè lưỡi liếm liếm tay cậu, thấy ngựa, Tưởng Tiệp khúc khích cười rộ lên. Chu Chính vội giạt tay cậu lại.

“Coi chừng nó tưởng tay em là cà rốt gặm sạch luôn bây giờ.”

“Làm sao có chuyện ấy được? Trông nó rất ngoan mà.”

“Nó còn nhỏ, chưa hiểu chuyện. Em không muốn biết tên nó là gì à?”

“Mới đây tháng đã có tên rồi ư?” Tưởng Tiệp hào hứng hỏi, “Nó tên gì vậy?”

“Tiểu Tiệp.” Chu Chính đáp, “Con ngựa con này tên là Tiểu Tiệp.”

“Hả? Vậy mỗi khi anh gọi Tiểu Tiệp, làm sao em biết được anh đang gọi nó hay gọi em?”

“Ừm, cũng có lý, vậy thì em phải đổi tên.”

“Sao lại bắt em đổi.”

“Nó còn nhỏ, em phải nhường nó chứ. Nó thích cái tên Tiểu Tiệp này, em cũng phải nhường cho nó.”

“Thế em thì sao?”

“Ừm...vậy anh sẽ gọi em...xem nào, là cục cưng, em yêu, nhóc yêu dấu, trái tim bé bỏng, bảo bối của anh...”

“Anh biến đi, anh mang mấy cái cái tên này đi mà dỗ ngọt người khác!” Không hiểu sao, hai má Tưởng Tiệp đột nhiên đỏ phừng phừng, “Nếu thế...sau này ngựa con lớn lên...không phải mỗi ngày anh đều sẽ...sẽ cười Tiểu Tiệp sao?”

Chu Chính nhìn chăm chăm gương mặt đỏ au của Tưởng Tiệp, tiếp sau đó vài giây, đột nhiên cười phá lên, “Ha ha ha ha! Anh thật sự chưa nghĩ tới vấn đề này!”

“Im ngay!” Hai mắt ngàn ngạt lửa giận, Tưởng Tiệp nhắm ngực Chu Chính tung ngay một cú đấm, “Anh còn dám nói anh không nghĩ đến?”

“Thật mà, anh thề anh chưa hề nghĩ đến!”

“Hừ!” Tưởng Tiệp lườm lườm ra bộ tức giận, nhân cơ hội thụi cho Chu Chính thêm vài cú nữa, “Không cho phép anh cười như vậy!”

“Được được,” Chu Chính cố hít thở lại bình thường, “Đừng đánh nữa, giờ em khỏe như vâm, bị em đánh đau lắm.”

“Đáng đời. Còn dám bày ra cái điệu cười dâm đãng đó, em sẽ bẻ nốt cái chân còn lại của anh.”

“Độc ác vậy! Nếu mà như thế, em sẽ phải công anh đi khắp nơi, người chịu khổ không phải là em sao?”

“Tưởng bỏ vừa, ai thèm để ý đến anh.” Tưởng Tiệp đảo tầm mắt sang chú ngựa con, hỏi:

“Sao tự nhiên anh lại muốn tặng quà cho em vậy?”

“Mừng em bình phục, Tưởng Tiệp, em còn sống thật sự là kì tích, em đúng là kì tích của anh.”

“Cũng biết nói mấy lời cảm động cơ đấy?” Tuy đáp như vậy, nhưng trong mắt Tưởng Tiệp lại hiện đầy sự tin tưởng.

“Em cũng biết anh không giỏi ăn nói, nếu như anh có thể dẻo miệng như Giang Sơn, ngày nào anh cũng nói những lời ngọt ngào cho em nghe.”

Tưởng Tiệp thoáng xúc động, rướn người lên.

“Anh nói cái gì em cũng thích cả.” Nói rồi cậu ép môi mình lên đôi môi thoảng vị thuốc lá của Chu Chính, nhưng Chu Chính lại cụt hứng bảo:

“Em còn chưa nói em thích hay không thích món quà này!”

Tưởng Tiệp gật đầu, trả lời đầy chân thành,

“Thích chứ, đương nhiên là em thích rồi.”

“Thế...thế anh sẽ được cười Tiểu Tiệp chứ?”

Câu này vừa thốt ra khỏi miệng, bụng tức khắc ăn phải một cú đấm trời giáng, Chu Chính đau đến nổi ôm chặt bụng, còng cả người xuống,

“Em...em dám mưu sát chồng.”

“Hừ, là diệt trừ tên sắc lang dâm ma đại biến thái!”

Ban đêm Tưởng Tiệp ngủ không ngon, thi thoảng vào buổi chiều sẽ cuộn mình nằm trên sô pha cạnh cửa sổ trên lầu chợp mắt một lát, coi như là ngủ bù. Mỗi lúc như vậy, Chu Chính đều đi ra khỏi phòng, tránh làm phiền đến cậu. Giấc ngủ trưa của Tưởng Tiệp cũng không quá lâu, chỉ chừng một tiếng. Hôm nay Chu Chính định đi lên lầu lấy ít đồ thì thấy Tưởng Tiệp đang đứng ở ban công nói chuyện điện thoại. Anh bèn ngồi ở sô pha đợi cậu.

“Sao hôm nay ngủ ít vậy?”

“Em không buồn ngủ lắm.”

“Không phải em bảo sẽ nhập học vào mùa xuân tới sao? Chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Đợt báo danh kết thúc đúng lúc em nằm viện nên không đăng ký kịp.”

“Vậy còn kì mùa thu?”

“Còn xa lắm! Việc gì phải vội. Sao hả? Em không đi học, anh không nuôi nổi em à?”

“Không, chỉ là anh sợ em buồn chán thôi.” Chu Chính vỗ nhẹ vai Tưởng Tiệp, “Ngủ thêm lát nữa đi! Anh ở phòng sách dưới lầu.”

“Ừ.”

Tưởng Tiệp nhìn Chu Chính đi xuống tầng dưới, trong lòng nghĩ về những lời Giang Sơn nói qua điện thoại, tổ trọng án Liên bang lại bắt đầu tiến hành điều tra, người của Giang Sơn tra ra được trong tổ ngoại trừ Lâm Nguyên, còn có một vị chuyên gia người Hoa, hơn nữa bọn họ còn tìm được một nhân chứng quan trọng. Giang Sơn vẫn chưa thu thập được tài liệu cụ thể, theo những gì anh ta nói thì,

“Việc khẩn cấp trước mắt là tìm ra tên của nhân chứng kia.”

“Trong số những người qua lại với các anh, không có ai khả nghi sao?” Tưởng Tiệp hỏi.

“Tất cả những người từng trực tiếp liên hệ với Chính ca đều được lập hồ sơ, nhưng số lượng quá lớn, rất khó kiểm tra. Chỉ cần biết được tên nhân chứng kia thì mọi việc đều trở nên đơn giản.”

Trong đầu Tưởng Tiệp từ từ hình thành nên một kế hoạch, cậu nói:

“Tôi nghĩ, tôi biết vị chuyên gia người Hoa kia.”

39. Hiếu Cừ - Chương 39

Sau khi tốt nghiệp Học viện Luật Đại học Northwestern, tiếp tục học lên chương trình kết hợp thạc sĩ và tiến sĩ ngành Tâm lý học tội phạm tại Đại học Chicago, hai mươi chín tuổi tốt nghiệp tiến sĩ, là nghiên cứu sinh có IQ cao nổi tiếng nhất toàn trường, thông minh chăm chỉ, xinh đẹp giỏi giang. Tưởng Tiệp tập trung nhìn vào tấm hình trong tay, đó là ảnh chụp buổi đi câu cá dã ngoại hồi hè. Cậu thầm than thở, khẽ gọi lên một cái tên: Phó Văn Du. Đâu có người Hoa nào lại có lai lịch và trình độ hấp dẫn Cục điều tra Liên bang hơn cô? Giang Sơn không tra ra được Phó Văn Du, có khả năng lớn là vì cô là người mới chưa lộ mặt lần nào, mà Phó Văn Du chắc mới chỉ bắt đầu đi làm từ tháng bảy năm nay, Tiểu Chung cũng từng nói visa của cô được đồng ý cấp rất nhanh...Tưởng Tiệp từ từ thả lỏng cơ thể, tựa lưng vào ghế, nhẹ nhõm buông tiếng thở dài. Tại sao trái đất này lại nhỏ như vậy?

Sau ba tiếng tút tút của tín hiệu điện thoại, người bên kia nhắc máy, một giọng nữ quen thuộc vang lên:

“Hello?”

“Văn Du hả? Là em, Tưởng Tiệp đây.”

Người ở phía kia đầu dây im lặng một lúc, sau đó mới nhẹ nhàng cười:

“Bất ngờ ghê, sao tự dưng lại muốn gọi cho chị vậy?”

“Sắp tới Giáng sinh rồi, đám Tiểu Viên muốn tụ tập một bữa, em giúp tụi nó thông báo với chị.”

Phó Văn Du không lập tức trả lời, qua một lát sau mới bảo:

“Tổ chức lúc nào? Để chị xem có dành ra được chút thời gian rảnh không.”

Tưởng Tiệp nói cho Phó Văn Du biết thời gian và địa điểm cụ thể, hai bên trò chuyện đôi ba câu rồi cúp điện thoại. Cậu lơ mơ cảm nhận được, có lẽ Văn Du và cậu đều biết đối phương muốn gì, lời nói ra đều mang theo sự phòng bị. Tưởng Tiệp đứng lên, từ hành lang cậu trông thấy Thẩm Bình đang tựa vào cửa sổ hút thuốc.

“Anh có thể lần ra địa chỉ dựa vào tín hiệu điện thoại không?”

Thẩm Bình quay đầu nhìn cậu, dừng dừng đáp: “Cậu nghĩ tôi thần thông quảng đại vậy à?”

“Nếu như là số tôi từng liên lạc thì sao?”

“Chắc là được.” Thẩm Bình nhún vai, nói.

“Anh tra hộ tôi địa chỉ của số điện thoại này, mười phút trước tôi đã gọi cho số đó.”

Kết quả nhận được quả nhiên là ở gần số 2800 đường Guise. Thì ra là Phó Văn Du thật. Tưởng Tiệp nghĩ, nếu Phó Văn Du là thành viên của tổ hành động đặc biệt, hẳn cô đã biết rất nhiều điều về cậu. Như vậy cũng chẳng cần vòng vo nữa, đỡ được kha khá phiền phức. Thế nhưng phải làm sao mới có thể dò được tên của nhân chứng kia từ miệng cô? Đầu Tưởng Tiệp đau râm ran, giống như có một màn sương mù chồm đông từ bốn phương tám hướng tụ lại bao phủ trên đỉnh đầu cậu.

Chu Chính tắm xong đi ra, thấy Tưởng Tiệp đang nằm ở trên giường, hai tay co trước ngực, người cuộn tròn, tư thế ngủ giống như trẻ con. Anh ngồi bên mép giường lau tóc, phát hiện mấy viên thuốc vẫn còn nguyên trên mặt bàn nhỏ đầu giường. Chu Chính vươn tay sờ sờ lên trán Tưởng Tiệp, hơi rịn mồ hôi, cơn sốt đã lui đi tương đối.

“Dậy uống thuốc rồi ngủ tiếp, Tưởng Tiệp, dậy mau!” Một cánh tay nâng lưng Tưởng Tiệp lên, chỉ cần dùng chút sức đã ấn được cậu ngồi dậy.

“Không phải em uống rồi sao?” Tưởng Tiệp trưng ra bộ mặt bất hợp tác.

“Đấy không phải là phần của buổi trưa hả?” Chu Chính bóp miệng cậu, nhét thuốc vào, cầm một cốc nước kê sát miệng cậu.

Tướng Tiệp đầu hàng, đành phải uống nước nuốt thuốc xuống, lại thấy vẫn khát, tu một hơi hết sạch cốc nước. Chu Chính đặt cốc sang một bên.

“Còn ho nhiều không?”

“Đỡ hơn rồi.” Tướng Tiệp nằm nghiêng người quay mặt về phía Chu Chính, mặc cho cái tên này bọc lấy mình kín mít như gói sủi cỏ.

“Anh đã dặn em rồi, chuyện của anh anh có thể tự mình giải quyết, không cần em bận tâm, ai bảo em cứ lo lắng vô ích làm gì, mệt mỏi rồi lăn ra ốm thế này? Suốt ngày chỉ có tiêm với uống thuốc, em bị nghiện rồi sao?”

“Cả ngày em không ăn thì ngủ, có lo nghĩ gì đâu? Ho khan là bệnh cũ mà. Anh cứ cảm rằm em mãi, phiền chết đi được!”

“Ghét phiền phức thì phải nghe lời anh! Em tưởng anh không biết em đi điều tra những chuyện kia sao? Em tra ra được Phó Văn Du, lại còn lên lút hện gặp cô ta ở ngoài nữa.”

“Ha ha,” Tướng Tiệp cười ngượng ngùng, “Anh đang ghen đấy hả? Bữa đó là họp lớp, có cả một đồng người cùng tới tham dự mà! Anh ăn phải giám gì đấy? Chưa loen loét.”

“Em đừng có đánh trống lảng! Anh đang cực kì nghiêm túc, em càng ngày càng ngang bướng, không biết sau này còn ở sau lưng anh làm loạn tới mức nào nữa đây.”

“Anh đừng giống như bố dạy dỗ con trai thế chứ? Lần này người của Giang Sơn ở Liên bang cũng không giúp được gì. Phó Văn Du là người mới, vẫn chưa có lập trường đối với mấy phe phái trong nội bộ Liên bang, vừa hay chị ấy có quen biết với em, cho nên em mới hỏi giùm Giang Sơn một câu. Sao anh quản lý em khắt khe vậy?”

“Cái thằng Giang Sơn ngu ngốc này, đã không tự lo liệu được lại còn lôi cả em vào. Em không có kinh nghiệm, nhờ đâu không cẩn thận để lại manh mối, bị tóm được bằng chứng hồi lộ thì sao?”

“Giữa em và Phó Văn Du không có quan hệ tiền bạc, không có quan hệ tình ái, không có bất cứ quan hệ gì hết, dựa vào đâu dám tố cáo em hồi lộ?” Tướng Tiệp đang nói thì ho khù khụ, bàn tay to lớn của Chu Chính vội đuổi ra sau lưng cậu nhẹ nhàng xoa xoa, vỗ vỗ:

“Người ngợm đã không ra gì mà còn không chịu nghỉ ngơi cho tử tế, thôi được rồi, từ giờ về sau em không cần phải suy nghĩ về vấn đề này nữa, không có sự đồng ý của anh, cấm em được giở trò, nếu không có gì làm thật thì chuẩn bị sang năm nhập học đi. Dù gì em cũng là sinh viên ưu tú, kể cả báo danh muộn, nếu thật sự muốn đi học thì cũng không phải không có cách.”

“Em không muốn đi học, ở nhà rảnh rang thế này không tốt à? Không cần thức khuya dậy sớm. Sao, anh không nuôi nổi em ư?”

“Chỉ mình em thôi hả? Tám đứa mười đứa như em anh cũng nuôi tốt.”

“Thế còn bắt em đi học làm gì? Em cứ thích để cho anh nuôi đấy.”

Chu Chính luồn ngón tay vào mái tóc Tướng Tiệp, tiện đà vò vò tóc cậu, nhìn những sợi tóc rối tung lòa xòa trên vầng trán lấm tấm mồ hôi.

“Tâm tư đó của em sao anh lại không hiểu? Nhưng anh không muốn sau này em cũng giống như anh, sống không được thanh thoi dễ chịu.”

Tướng Tiệp cũng tự hiểu rõ trong lòng, nhưng cậu không muốn điều này khiến cho Chu Chính không vui, cậu mở to mắt nhìn Chu Chính,

“Hi hi, thích anh nhất.”

“Hừm! Anh đây ai gặp cũng thích, còn cần em phải nói sao!” Chu Chính thấy cặp mắt đen láy của Tướng Tiệp cứ nhìn mình chằm chằm, “Em...em nhìn cái gì đấy hả?”

“Ngắm anh đấy, ngắm anh kĩ chút thì, đúng là ai gặp cũng thích nha!”

Nói xong Tưởng Tiệp đột ngột xoay mình rúc tọt vào trong chăn, Chu Chính cảm thấy cậu nằm sấp xuống giữa hai chân mình, vội vã kéo chăn ra ngăn lại:

“Em còn đang ốm đó! Này! Đừng có lộn xộn! Tưởng...”

Câu nói của Chu Chính bị một trận kích thích khoái cảm đột ngột trào tới chặn cứng ở cổ họng, mười ngón tay cứng ngắc từ từ rời lỏng ra, dè dặt trên giường, hai tai dường như mất đi toàn bộ thính giác, chỉ có thể nghe thấy hơi thở gấp gáp của chính mình. Thật lòng mà nói, kĩ thuật của Tưởng Tiệp chỉ ở mức bình thường, không hiểu là vì cậu bị sốt, hay vì đang bị ho, mấy ngày vừa qua bọn họ cũng không gần gũi nhau, mà Chu Chính cảm thấy khoang miệng đang ngậm lấy dự vọng của mình vô cùng ảm áp, khi đầu lưỡi Tưởng Tiệp bắt đầu dẩy đưa mơn trớn, toàn bộ cơ thể anh đều không thể khống chế nổi run lên, cảm giác này giống như đang cưỡi trên đầu một ngọn sóng, được nó nâng vút lên cao rồi sau đó hất tung vào không trung bất tận.

Italian Village là nhà hàng Ý có chất lượng tốt nhất trong thành phố. Tưởng Tiệp đang ngồi tại chiếc bàn nhỏ trong góc, đối diện sau ánh sáng ảm đạm tỏa ra từ giá cắm nến bằng bạc là Phó Văn Du với gương mặt điềm tĩnh:

“Lúc vừa nhận được tài liệu chị sợ đứng cả tim, cảm giác như có một xô nước lạnh dội xuống, nện thẳng vào đầu mình.”

Khóe miệng Tưởng Tiệp hơi hơi nhếch, trông giống như đang mỉm cười: “Đáng sợ vậy cơ à?”

“Ừ, đương nhiên, chị và cậu vậy là hết hi vọng. Trước kia chị vẫn luôn nuôi ảo tưởng, biết đâu một ngày nào đó cậu sẽ để ý tới chị.”

Tưởng Tiệp không ngờ Phó Văn Du lại thẳng thắn như thế, cậu hơi do dự nhưng rồi vẫn quyết định mở miệng:

“Vấn đề không phải là ở phía chị.”

“Chị biết,” Văn Du ngắt lời Tưởng Tiệp, “Chị nghĩ, cũng không phải là chị không vừa mắt cậu, mà là người phụ nữ nào cũng không vừa mắt cậu. Thật ra, bại bởi một người đàn ông vẫn tốt hơn nhiều so với việc bại bởi phụ nữ, tâm lý cũng dễ dàng ổn định lại hơn.”

Hai người không nói gì thêm, mỗi người đều tự dùng bữa với tâm sự riêng trong lòng. Những người đàn ông và phụ nữ ẩn mình trong thứ ánh sáng mờ ảo thì thầm chuyện trò với nhau, những lời rì rào xôn xao trôi đi lững lờ giữa không gian tẻ ngắt, chỉ có tiếng violin tào nhã vang lên réo rắt, giống như luồng không khí tươi mát xua tan đi sự tịch mịch.

“Quan hệ giữa em và anh ấy, chị biết được bao nhiêu?”

“Chắc là nhiều hơn cậu nghĩ.” Văn Du lau miệng, “Tính cả lần trước cậu nhập viện, nguyên nhân không phải tai nạn giao thông như bọn Tiểu Chung nghĩ, mà là vì Chu Chính gặp phải vụ bắt cóc nghiêm trọng. Chị còn biết, vì cứu hắn, cậu suýt nữa đã mất đi mạng sống của mình. Rốt cuộc Chu Chính là người như thế nào? Vì hắn ta mà cậu bỏ bê học hành, tương lai cậu chẳng thiết, ngay cả tính mạng cũng không cần, Chu Chính thật sự tốt đến vậy sao? Đến mức cậu sẵn lòng vứt bỏ mọi thứ? Cậu làm nhiều chuyện như vậy, có đáng không?”

Khi nói tới những lời cuối cùng, giọng nói của Phó Văn Du nhỏ hẳn đi, chỉ lẩm nhẩm trong miệng, giống như đang tự hỏi chính bản thân mình.

“Có đáng hay không, chỉ lòng em biết rõ. Em không hối hận.”

“Cậu thậm chí còn mù quáng hơn cả chị nữa! Cậu...không cứu nổi nữa rồi.”

“Em đang sống rất tốt, không cần ai phải cứu.” Trên gương mặt Tưởng Tiệp ánh lên vẻ tự tin.

“Cậu thật tự phụ, cậu đúng là quá tự phụ.”

Phó Văn Du cầm cốc nước đá trên bàn, áp lên mặt, có vẻ như đang cực lực kìm nén.

“Cậu biết không? Trong cơ sở dữ liệu của Liên bang, cậu mang thân phận tình nhân của Chu Chính. Ngoài ba thành phần đứng đầu tổ chức được xếp đầu danh sách ra, vị trí thứ tư chính là cậu, tuy vẫn còn đang trong quá trình theo dõi, nhưng bọn họ đều nói một khi cậu quyết định ở lại bên Chu Chính, cậu sẽ là một trong những mục tiêu hàng đầu cần nhắm vào. Tất cả các nhân viên Liên bang đều được nhắc nhở phải chú ý sát sao mọi hành động của cậu, vì cậu tư duy nhạy bén, lại rất giỏi nắm bắt điểm yếu của người khác. Cuối cùng chị cũng lĩnh hội được sự lợi hại của cậu, Tưởng Tiệp, cậu quả thực rất lợi hại.”

Tưởng Tiệp đuổi người ngồi thẳng về phía sau, vẫn im lặng không nói gì, bình tĩnh xem mọi sự tiếp diễn, ánh mắt đón lấy cái nhìn rối rắm của Phó Văn Du.

“Cậu hẹn chị ra đây, nhưng lại không nói bất cứ điều gì, bởi vì cậu quá rõ tình cảm của chị dành cho cậu đủ nhiều để cậu có thể lợi dụng. Ngay cả chủ động mở miệng hỏi cậu cũng không làm, rốt cuộc cậu dựa vào đâu mà tự tin như vậy? Cậu muốn chơi trò Khương Thái Công câu cá* với chị ư?” (Khương Thái Công câu cá: ý chỉ không làm gì cả, chờ người ta tự nguyện mắc bẫy, điển tích dài quá nên xin phép để ở cuối ^^)”

“Văn Du, chị nghĩ nhiều quá, tối nay, chị không cần phải nói thêm gì nữa.”

“Tối nay không nói, thì sẽ có lần sau. Cậu nghĩ cậu nắm được chị trong tay rồi, chị chắc chắn sẽ không từ chối gặp cậu, phải vậy không? Từ lúc cậu biết chị là thành viên của tổ điều tra, chị đã là con mồi trong tay cậu, nếu không lấy được đáp án từ phía chị, hẳn là cậu sẽ không để yên?” Giọng Phó Văn Du đã bình tĩnh trở lại, không còn kích động mất kiểm soát như khi nãy, “Nhưng chị nói cậu nghe điều này, cậu có thể vì người mình yêu mà từ bỏ hết thảy mọi thứ, nhưng chị sẽ không bao giờ làm vậy. Để có thể ở lại nước Mỹ, chị vẫn luôn nỗ lực học hành, tiến vào trường đại học bậc nhất, phấn đấu trở thành sinh viên xuất sắc, sự nghiệp ngày hôm nay chị đạt được không phải dễ dàng gì, chị sẽ không vứt bỏ nó vì bất cứ ai, kể – cả – người – đó – có – là – cậu.”

Phó Văn Du nhấn giọng từng chữ từng chữ, rồi lấy chiếc bóp trong túi xách ra, rút tờ 100 đô đặt dưới cốc nước, xong xuôi mới nhìn chằm chằm Tưởng Tiệp:

“Việc duy nhất chị có thể làm cho cậu chỉ là mời cậu bữa tối này. Cậu gắng lo liệu mọi việc cho tốt, bảo trọng.”

Nhìn Phó Văn Du xách áo khoác đứng lên, Tưởng Tiệp liền nói:

“Chị mặc áo vào đi! Trời ngoài kia đang nổi gió, đừng để nhiễm lạnh.”

Cậu ngẩng đầu, Văn Du nhìn xuống cậu không chớp mắt, không biết có phải vì ánh nến đang lay động không, mà cậu trông thấy trong đôi mắt cô thoáng ngân ngấn nước. Dõi nhìn bóng dáng thanh mảnh của Phó Văn Du khuất sau cánh cửa rực rỡ ánh đèn, Tưởng Tiệp cúi nhìn tờ đô la trên mặt bàn, cậu nhắc cốc nước lên, cầm lấy tờ tiền, dưới góc bên trái có ghi một cái tên phiên âm ra bằng tiếng Trung: “An Đông Ni Phổ Lạp Đức Tu.”(Anthony Prades)

40. Hiểu Cừ - Chương 40

Trước ngày Giáng Sinh, trời đổ tuyết như mọi năm. Tuyết rơi lả tả, toàn bộ khu rừng gần căn hộ của Chu Chính biến thành một cánh đồng tuyết trắng xóa. Giang Sơn đứng trước cửa phải phải tuyết đọng trên người, vừa bước vào nhà đã thấy Thẩm Bình đang ngồi trên sofa xem tivi:

“Chính ca đâu rồi?”

“Đang ở trên tầng, lát mới xuống.”

“Tối nay ăn lẩu cay hả?” Giang Sơn háo hức hỏi.

“Cái mũi chó của anh không ngửi thấy à?” Thẩm Bình buồn chán muốn chết liên tục chuyển kênh. Giang Sơn làm bộ hít hít mũi, trong không khí đúng là thoang thoảng một mùi hương cay cay nồng nồng.

“Tưởng Tiệp đi vắng sao?” Bệnh ho của Tưởng Tiệp vừa mới đỡ hơn, phải kiêng đồ cay. Chu Chính sợ cậu không kiềm chế nổi bản thân nên khi có cậu ở nhà đều không cho làm bất cứ món cay nào cả.

“Về nhà rồi, hôm nay sinh nhật ba thằng bé.” Chu Chính vừa đi xuống cầu thang vừa nói với Giang Sơn.

“Hay lắm, tối nay được một bữa ra trò rồi.”

Đầu bếp của Chu Chính là dân Tứ Xuyên, tài nghệ chế biến các món cay Tứ Xuyên thì khỏi phải bàn.

Bữa cơm chỉ có ba anh em, nhưng bầu không khí lại không hề gò bó. Khi có Tưởng Tiệp ở đây thì khác, mặc dù cậu chẳng quan tâm phong thái ăn uống của người khác ra sao, nhưng cũng sẽ không nói năng gì, khi ăn luôn luôn yên lặng, lịch sự. Lúc nào cậu cũng bảo, mọi người cứ dùng bữa tự nhiên, cậu đã quen thế rồi không sửa được.

“Tìm ra tên người kia rồi?” Trong lúc chờ nồi lẩu sôi, Chu Chính hỏi.

“Dạ.” Giang Sơn và Thẩm Bình liếc mắt nhìn nhau, trong lòng than trời, đây mà là ăn cơm hủ, đang dấy binh hồi tội thì có.

“Vâng dạ cái gì? Dò ra được thông tin đó từ đâu?” Chu Chính thấy cả hai im phăng phắc không dám ho he, hơi bức bối, “Hai cậu biết anh ghét nhất là bị người khác làm chuyện lén lút sau lưng mình, cảm nhất là bị người khác lừa gạt, bây giờ muốn anh đích thân vạch tội, hay là tự các cậu khai ra?”

“Tưởng Tiệp có giúp chút chút.” Giang Sơn vội vã nói, “Một thành viên người Hoa trong tổ điều tra là bạn của cậu ấy.”

“Không phải trước kia anh đã nói không được để Tưởng Tiệp nhúng tay vào chuyện của chúng ta sao? Mấy lời anh dặn các cậu bỏ ngoài tai hết rồi?”

“Đâu có?” Giang Sơn cảm nhận được sự bức dọc trong giọng nói của Chu Chính, đó là điềm báo trước đại ca hấn sắp sửa nổi giận, “Em chỉ nghĩ là Tưởng Tiệp rất thông minh, hành động cũng rất khôn khéo, hơn nữa cậu ấy lại muốn giúp anh, em cũng không nỡ lòng nào kiên quyết từ chối cậu ấy.”

Chân Giang Sơn ở dưới bàn đạp đạp Thẩm Bình mấy cái, sao cậu không chịu nói gì hết hử, đang lúc này lại giả làm kẻ câm là sao. Thế nhưng Thẩm Bình chỉ dùng đũa nhắc chiếc muối chìm chìm ở trong nồi lẩu lên, chẳng hề có ý định lên tiếng, Giang Sơn đành phải nhìn nhìn Chu Chính, cất giọng mềm mỏng:

“Chuyện lần này gấp rút quá, không bàn bạc với anh được, sau này chuyện gì em cũng sẽ nghe theo anh.”

Chu Chính nhìn nước lẩu bắt đầu sôi sùng sục lên, chau mày một cái, nhưng lại cố kìm cơn giận trong lòng xuống:

“Hôm nay anh nhắc lại một lần nữa, không được cho Tưởng Tiệp tham gia vào việc làm ăn của chúng ta, những chuyện cậu không giải quyết được, nếu như Tưởng Tiệp chủ động yêu cầu, cậu cũng không được phép cho thằng bé tham gia. Lần sau còn dám lén lút thông đồng với Tưởng Tiệp giở trò, không báo cáo với anh, anh đảm bảo sẽ không dễ dàng tha cho cậu. Mau ăn đi!”

Sao chỉ mỗi em? Thẩm Bình cũng biết mà, Giang Sơn than khổ trong lòng, cảm thấy mồ hôi lạnh ở bàn tay mình đều túa ra hết, nhưng dù sao cũng vẫn phải phục khả năng của Tưởng Tiệp, đại ca bị Tưởng Tiệp quản lý kiểu gì mà bây giờ đã biết kiềm chế tính khí nóng nảy, hôm nay thậm chí còn không văng tục câu nào. Giang Sơn trừng mắt lườm Thẩm Bình đang thanh thoi cầm đũa ăn uống ở phía đối diện, đúng là cái thằng vô lương tâm, lúc cần kíp lại giả câm giả điếc, xui xẻo đều chỉ biết đùn đẩy hết lên người anh mà phải không? Ngoài miệng tức tối gào lên:

“Này! Thẩm Bình, đưa lá lách bò cho anh mau mau.”

*Điển tích Khương Thái Công câu cá: Khương Thái Công chính là Khương Tử Nha, đệ tử tài giỏi của Nguyên Thủy thiên tôn trên núi Côn Lôn, nhận mệnh thầy xuống núi giúp đỡ Văn Vương diệt Trụ sáng lập triều Tây Chu. Biết mình đã có tuổi, trước nay lại chưa có giao tình gì với Văn Vương, để được Văn Vương công nhận tài năng là rất khó. Bởi vậy hàng ngày ông ra bờ sông Vị câu cá. Người thường câu cá đều dùng lưỡi câu cong, phía trên móc mỗi câu cá, sau đó để lưỡi câu chìm xuống nước, dụ cá cắn câu. Nhưng Khương Tử Nha lại dùng lưỡi câu thẳng, đã không có mồi câu, cũng không để lưỡi câu chìm xuống nước, mà để cách mặt nước ba thước. Mọi người ai cũng thấy kì lạ nhưng Khương Tử Nha chỉ đáp ông không dùng lưỡi câu này để câu cá câu tôm, mà là đang câu thời câu vận. Ông kiên nhẫn chờ đến năm 80 tuổi, cuối cùng Văn Vương cũng đi ngang qua, thấy Khương Tử Nha không cần mồi mà vẫn câu được rất nhiều cá, nghĩ rằng

đây là kỳ nhân, liền chủ động ra nói chuyện, phát hiện ra Khương Tử Nha quả đúng là người tài nên liền đưa ông về làm quân sư phò tá mình diệt Trụ.

41. Hiểu Cừ - Chương 41

“Khi tổ trưởng liệt cậu vào danh sách đối tượng cần theo dõi, chị biết cậu đã quyết định đứng về phía Chu Chính rồi, ngay lúc ấy chị đã lường trước có ngày này, cậu chắc chắn sẽ nhắm vào chị đầu tiên để moi ra tên của nhân chứng kia. Thật ra chị làm vậy không phải do bộc phát nhất thời, trước khi cậu tìm đến, chị đã tự hỏi bản thân rất nhiều rất nhiều lần, chị làm như vậy có đáng không. Không ai cho chị đáp án cả. Vốn chị đã muốn buông bỏ hết những hi vọng hảo huyền đối với cậu, làm lại từ đầu, nhưng chị không làm được. Tưởng Tiệp, cậu có tin không, có một số người, sinh ra trên đời, là để trả nợ.”

Sau khi Phó Văn Du từ chức, Tưởng Tiệp gặp lại cô một lần. Trông tinh thần cô vẫn tốt, mái tóc dài buông xõa, hơi rối nhẹ giữa trời nổi gió mạnh.

“Chị chỉ muốn cược một ván, nếu như cậu đủ thông minh, nhận ra được ẩn ý trong câu nói của chị, tự khắc cậu sẽ lật tờ tiền kia lên xem. Nếu như cậu không nghĩ được như thế, để vuột mất cơ hội, thì cũng không trách được chị, người khác xem cũng không hiểu câu tiếng Trung kia là gì, chị sẽ tiếp tục ở lại Liên bang làm việc, cho dù phải đối địch với cậu thì chị cũng cảm thấy thanh thản. Nhưng ông trời lại tuyệt đường của chị, khiến chị đụng phải một người biết tính toán như cậu. Tưởng Tiệp, cậu có biết, cậu đã trở thành một người nhẩn tâm không.”

“Em xin lỗi, Văn Du.”

“Cậu không cần phải xin lỗi, chỉ cần nhớ kĩ cậu nợ chị là được rồi, phải khắc cốt ghi tâm cả đời này. Khi nào nhớ chị thì cứ đến Bắc Kinh tìm chị. Sau này nghe thấy hai tiếng Bắc Kinh cũng đừng nhớ tới mỗi Chu Chính nhà cậu, phải nghĩ đến cả Phó Văn Du nữa biết chưa!”

Tưởng Tiệp gật đầu mỉm cười, “Nếu như chị thật sự muốn ở lại Mỹ, em cũng có thể giúp chị.”

“Cậu đã giúp chị nhiều rồi. Cậu tưởng chị không biết? Nếu không phải cậu nhờ Giang Sơn vận dụng mối quan hệ ở đầu bên kia, sao Liên bang có thể bỏ qua không truy cứu hành vi của chị? Tưởng Tiệp, giúp người mà không kể công, thì ra cũng có lúc cậu không được thông minh lắm ha! Hai chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân, kết cục coi như hòa. Chỉ mong Chúa rủ lòng thương kẻ đại đột, phù hộ cho tình cảm giữa chị em mình có thể kết thúc một cách êm đẹp, Tưởng Tiệp,”

Hai tay của Phó Văn Du này giờ vẫn dút trong túi áo, cô bước tới trước mặt Tưởng Tiệp, hơi do dự rút tay ra. Tưởng Tiệp cũng vươn người tới, dang tay, hai người không cùng nghiêng trái thì lại cùng nghiêng phải, điều chỉnh hai ba lượt mới dành cho nhau được một cái ôm vội, khê khàng. Tưởng Tiệp cảm thấy tay của Phó Văn Du hơi ghì chặt lấy lưng mình, rồi buông ra ngay tức khắc.

“Một chút ẩn ý cũng không có, ha ha, may mà chúng ta không phải một đôi đũa.”

Cô cười cười vuốt tóc, rồi đột nhiên xoay mình bước đi, không nói câu nào, chỉ phất phất tay mấy cái thay cho lời tạm biệt, chiếc măng tô bị gió cuốn căng phồng lên, cô chúi đầu ngược gió tiến về phía trước, những sợi tóc dài bay bay lất phất. Lần đầu tiên Tưởng Tiệp nhận ra, thì ra bóng lưng của Phó Văn Du lại mong manh đến vậy.

Tại sao phải vội vã quay đi? Là bởi vì chị không giấu nổi những giọt nước mắt của mình sao?

Xuân sang lặng lẽ, khắp nơi ngập chìm trong nắng vàng rực rỡ. Suốt cả mùa đông Tưởng Tiệp ở lì trong biệt thự lớn phía Bắc ẩn náu cùng với Chu Chính, bị anh chăm như chăm heo, chờ mãi mới tới mùa xuân được tự do giải phóng. Tưởng Tiệp đứng tựa vào lan can trên bến phà, phóng tầm mắt nhìn ra biển cả bao la, nhớ lại ngày đông nọ khi Phó Văn Du nói với cậu lời từ biệt, lúc ấy cô thật giống như muốn nói, “Bị cậu mắc nợ cả đời cũng đâu có gì không tốt? Như vậy cậu sẽ nhớ chị mãi, không phải sao?” Thật ra để lưu giữ hình bóng một người có rất nhiều cách, nhưng sau bao năm tháng qua đi, thứ người ta còn nhớ được có lẽ chỉ là một cái tên, còn nguyên nhân vì sao mình lại nhớ đến người mang cái tên ấy, thì đã quên mất rồi.

“Này!” Vai bỗng dưng bị vỗ bộp một cái, “Đang nghĩ gì mà đàn mặt ra thế hả?”

Là cái tên Tiểu Chung trẻ hện đáng chết.

“Vì ông hẹn mà tôi mất hai giờ lái xe tới đây, trong khi ông ở ngay gần thì lại đến trễ? Quá đáng vừa thôi chứ?”

“Tôi vừa mới từ Đài Loan về, vẫn chưa quen giờ giấc nên ngủ quên mất!” Tiểu Chung sắp sửa cầu hôn Tiểu Viên nên rủ Tưởng Tiệp đi chọn nhẫn kim cương cùng với mình.

“Tôi đâu biết đám phụ nữ thích gì, ông nhờ đồng nghiệp nữ ở cơ quan ông tư vấn không phải tốt hơn sao?”

“Người ta hay bảo dân Gay rất có khiếu thẩm mỹ, nhìn bộ đồ hiện giờ của ông,” Tiểu Chung tỉ mỉ ngắm soi Tưởng Tiệp từ trên xuống dưới, thẳng bạn hấn diện quần nhung kẻ màu cà phê, áo sơ mi họa tiết kết hợp với áo len Raulph Lauren màu kem mới toanh, cả người toát ra sức sống ngời ngời, mặt mày rạng rỡ chói lóa. Hấn khẽ giật nảy nói, “Gương mặt như hoa đào, đôi mắt như hồ thu gợn nước, ông đang yêu hả? Ông đang yêu có phải không???” Tiếp đó là bộ dạng như vừa ngộ ra một sự thật to lớn, “Hèn gì mấy lần hỏi mà hai bác nhà ông cứ ập a ập ứng, không phải ông dọn ra ngoài ở cùng với người ta rồi đấy chứ?”

“Suytttt!” Tưởng Tiệp nắm lấy cánh tay Tiểu Chung lôi đi, cái thẳng này la lối ầm ĩ, làm mọi người xung quanh quay lại nhìn hết cả.

“Ông sợ cái gì! Bọn Tây chúng nó có hiểu tiếng Trung đâu. Khai ra mau, đừng có giả vờ lơ đi như thế.”

Chẳng ngờ Tưởng Tiệp lại buông Tiểu Chung ra, nhìn thẳng bạn mình thành thực thú nhận, “Đúng là tôi đang yêu.”

“Là ai vậy?” Hai mắt Tiểu Chung lấp la lấp lánh, chuyện cưới xin của mình cũng vút tuốt ra đằng sau.

“Không nói với ông, ông to mồm lắm, nhớ lại đi rêu rao cho cả thiên hạ biết.”

“Không mà, làm sao có chuyện đó được? Tôi cam đoan sẽ khóa miệng kín bưng luôn.”

“Ông khóa được mới là lạ ấy.”

Đối với đám đồ trang sức Tưởng Tiệp thật sự mù tịt, ngược lại Tiểu Chung thảo luận với cô nhân viên bán hàng thì khí thế ngất trời. Hấn xem kĩ từng kiểu nhẫn, không ngừng đánh giá màu sắc, độ tinh khiết, nhưng việc quan trọng nhất đương nhiên vẫn là so sánh giá cả. Cô nhân viên rất nhẫn nại, thi thoảng lại liếc sang nhìn Tưởng Tiệp một cái, không hề tỏ ra sốt ruột khi phải giải đáp hết thắc mắc này đến thắc mắc khác của Tiểu Chung. Cuối cùng Tiểu Chung cũng lựa ra được hai chiếc nhẫn:

“Hai chiếc này đều đính ba viên đá, chất lượng cũng xem xêm nhau, nhưng sao giá tiền lại chênh nhau nhiều như vậy?”

“Bởi vì đây là mẫu thiết kế đặc biệt,” cô gái chỉ vào một trong hai chiếc, “Hơn nữa còn được sản xuất với số lượng giới hạn, anh xem, chiếc này chỉ cần có tiền là có thể mua được, nhưng chiếc này thì phải tính thêm cả giá trị sưu tầm của nó nữa. Giống như...” cô nghĩ nghĩ một chốc, chỉ vào chiếc nhẫn Tưởng Tiệp đeo trên ngón áp út bên tay trái, “Giống như chiếc nhẫn Trường Dạ Vị Ương mà bạn anh đeo kìa, đây chính là món trang sức do nghệ nhân bậc thầy Forney Thompson chế tác nhân dịp đón mừng thiên niên kỷ mới, trên thế giới này chỉ có một đôi thôi, một chiếc cho nam và một chiếc cho nữ. Nghe đâu vị khách hàng sau khi mua cặp nhẫn ấy đã cho hủy luôn chiếc của nữ tại cửa hàng, chỉ để lại chiếc dành cho nam. Vậy nên giá trị của nó càng tăng lên gấp bội! Đúng là một món đồ vô giá xứng với cái tên của nó nha!”

Có lẽ vì được tận mắt thấy chiếc nhẫn đẳng cấp này nên cô nhân viên bán hàng cảm thấy hết sức vinh hạnh, hưng phấn nói đến mức đôi má cũng ửng hồng. Tưởng Tiệp hơi kinh ngạc, thực sự cậu chưa bao giờ nghĩ tới ý nghĩa ẩn giấu sau chiếc nhẫn trên tay mình, Tưởng Tiệp liền nhẹ nhàng hỏi:

“Xin hỏi, chị vừa mới nói chiếc nhẫn này có tên là gì?”

“Trường Dạ Vị Ương. Anh nhìn kí hiệu này đi,” cô chỉ vào họa tiết nhìn như bốn chữ cái JJZZ viết tắt, “Kí hiệu này gắn liền với một truyền thuyết, truyền thuyết kể rằng,” đột nhiên cô nàng nhận ra hành động của mình không được phải phép cho lắm, “Có phải tôi nói nhiều quá rồi không?”

“Không sao chị cứ tiếp tục đi.” Tưởng Tiệp vội gật gật đầu khích lệ.

“Ừ,” vẻ ngượng ngùng trên mặt cô gái từ từ nhạt bớt, “Có một người thợ săn đem lòng yêu một chú chim sơn ca. Mà chú chim ấy chỉ có thể xuất hiện mỗi khi đêm về, bởi vậy người thợ săn đã bắn rụng mặt trời để có thể bầu bạn bên sơn ca từng phút từng giây. Việc này khiến cho thần linh nổi giận, ngài liền ra lệnh treo cổ giết chết thợ săn. Chú chim sơn ca hàng đêm đều đến trước mộ thợ săn cất lên tiếng hát tột cùng đau đớn, giai điệu ấy nào nề đến nỗi mặt trời được hồi sinh cũng phải cúi lòng. Thế rồi mặt trời cầu xin thần linh cho người thợ săn được sống lại, vẽ một kết giới bao quanh toàn bộ khu rừng, ngăn không cho mặt trời chiếu xuyên qua cây lá, để thợ săn và sơn ca mãi mãi được ở bên nhau trong bóng đêm.”

42. Hiểu Cừ - Chương 42

Thẩm Bình mở cửa bước vào phòng đọc sách tầng hai, gian phòng rất rộng nhưng trống trải, những tia nắng lười nhác lững lờ lượn quanh. Hắn ngoảnh đầu nhìn, quả nhiên trông thấy Chu Chính ăn mặc lôi thôi đang gác cặp chân dài lên mặt bàn trà, tờ báo che khuất mặt hơi hơi hạ xuống, để lộ gương mặt ngăm đen in dấu nắng gió của vùng biển Caribe.

“Làn da quyến rũ đấy, cảm thêm vài cọng rễ cây trên đầu nữa là giả làm cục đất được rồi.”

“Thì sao? Tẹo nữa cho cậu coi Tưởng Tiệp, ha ha ha, giống tôm hùm y như đực luôn.” Chu Chính đặt tờ báo trong tay xuống nền nhà bên cạnh, “Mà còn là tôm hùm bị luộc chín nữa.”

Thẩm Bình nghiêng đầu hỏi, “Nghĩa là sao? Tưởng Tiệp thích nơi đó chứ?”

“Tưởng Tiệp không thích, nhưng anh mày thích.”

Sảng khoái giang rộng hai tay hai chân, hồi tưởng lại chuỗi ngày thỏa thuê phóng túng triền miên, ân ái cuồng nhiệt trên bãi biển đầy cát trắng, nhớ tới gương mặt của Tưởng Tiệp bị mặt trời hun cho đỏ bừng bừng...

“Lần sau đi Alaska, đi Bắc cực, tóm lại đến nơi nào phải bọc người kín mít như gói bánh nếp ấy, để anh khỏi chỗ nào cũng lên cơn động dục, lại còn đỡ tại em mặc quần áo ít.”

Lúc Tưởng Tiệp nói câu này, cả hai đang ngâm mình trong làn nước biển dưới ánh hoàng hôn, giống như hai chú cá tự do tự tại.

Cảnh tượng hạnh phúc ấy dần dần nhạt nhòa, Chu Chính hít sâu, Thẩm Bình đứng trước mặt anh dường như cũng đang thấp thỏm nghĩ đến chuyện khác.

“Vụ kia xử lý đến đâu rồi?”

“Hai bên đã gặp mặt, có vẻ khá hài lòng, bọn họ đang đàm phán cụ thể với nhau.”

“Ồ,” Chu Chính mở tập tài liệu ra, nhìn sơ qua một chút, “Bao giờ giao hàng?”

“Vẫn chưa ấn định thời gian, nhưng bọn chúng hi vọng hôm đó anh có thể tới.”

Lông mày Chu Chính lập tức cau chặt lại, “Liên quan gì tới anh? Anh chỉ nể mặt phía Washington nên mới làm trung gian cho tụi nó, anh cũng đâu nói muốn tham gia vào vụ này.”

“Bọn chúng không quá tin tưởng đối phương, bảo nếu có mặt anh thì sẽ yên tâm hơn.”

“Ý Giang Sơn ra sao?”

“Anh ấy cũng cho rằng tốt nhất anh không nên nhúng tay vào. Còn nữa, bên kia muốn mượn đường dây của chúng ta để chuyển hàng tới Trung Đông.”

“Hàng không phải được gửi đi từ Nam Mỹ sao? Số lượng vũ khí lớn như thế chuyển tới đây, rồi sau đó mới vận chuyển tiếp tới Trung Đông, không phải tự tạo thêm rắc rối à?”

“Hàng,” Thẩm Bình do dự một lát, “đang ở biên giới rồi.”

“Cái gì? Cậu nói bọn Nam Mỹ chuyển hàng tới đây rồi? Cái lũ này căn bản muốn thừa cơ buôn bán vũ khí ngay tại nội địa đây mà...” Chu Chính cảm thấy công việc làm trung gian hình như không hề đơn giản như anh nghĩ.

“Tất cả tạm gác lại, để anh cân nhắc đã. Với cả, báo với bọn họ việc vận chuyển hàng bên chúng ta không làm được.”

Ngón tay Chu Chính tì vào sống mũi, day day từ trên xuống dưới, tay còn lại gõ nhẹ lên tập tài liệu.

“Anh đừng lo quá, Chính ca, lần này phía Liên bang điều tra tuần tự từ trên xuống dưới, hướng hồ mạng lưới quan hệ bên trong quá lằng nhằng phức tạp, liên lụy tới rất nhiều người, kẻ đứng ra bảo kê tự khắc cũng nhiều vô số kể, bọn họ sẽ không thể lần ra chúng ta.”

“Ừ, chỉ sợ mục tiêu Liên bang thực sự muốn lần ra lại là chúng ta thôi,” Chu Chính ngồi thẳng người, “Chờ anh và Giang Sơn bàn bạc đã, cậu nhớ kĩ, chuyện này tuyệt đối không được phép cho Tưởng Tiệp biết.”

Vừa mới nói xong, ngoài cửa vang lên hai tiếng gõ nhẹ, Tưởng Tiệp thò mái đầu ướt sũng vào, trông thấy Thẩm Bình đang ở trong phòng thì ngẩn ra mấy giây, rồi lập tức hỏi:

“Hai người đang bàn công việc hả?”

“Vào đi!” Chu Chính ngoắc ngoắc tay với cậu, “Bọn anh nói xong rồi.”

Tưởng Tiệp lách mình đi vào trong, cậu mới tắm xong, trên người đã thay bộ đồ mới, tay cầm khăn bông, tóc vẫn còn đang nhỏ nước. Thẩm Bình nhìn thoáng qua một cái, không nén nổi cúi đầu bật cười. Đúng như lời Chu Chính nói, Tưởng Tiệp phớt nháng đến độ trông chẳng khác nào con tôm hùm bị hấp chín, hai má rục lên đỏ ửng, chóp mũi cũng hồng hồng, ngay cả cánh tay trần cũng bắt hạnh chịu trận.

Tưởng Tiệp có chút ngượng ngùng,

“Nhìn tôi giống hề lắm đúng không?”

“Không, rất đáng yêu.” Thẩm Bình thành thực trả lời.

Tưởng Tiệp đi tới bên cạnh Chu Chính, ngồi lên thảm trải sàn, tiện tay cầm lấy tờ báo giở xem:

“Giang Sơn cũng sẽ tới chứ? Tối nay ăn gì vậy?”

Chu Chính với lấy chiếc khăn vắt trên vai Tưởng Tiệp, vì cậu ngồi dưới sàn nên anh có thể dễ dàng lau tóc cho cậu, vừa lau vừa thấp giọng phàn nàn:

“Trời vẫn còn lạnh! Sao tóc chưa khô mà đã chạy lung tung thế?”

Thẩm Bình hơi cúi thấp đầu,

“Chắc Giang Sơn sắp đến rồi, em xuống dưới nhà đây.”

“À, bọn tôi có mua quà về đây, chốc nữa ăn cơm sẽ đưa cho hai anh.”

Tưởng Tiệp ngược lên nói với Thẩm Bình. Thẩm Bình gật đầu, trước khi ra khỏi phòng chợt nghe thấy tiếng Chu Chính thì thầm khe khẽ bên tai Tưởng Tiệp:

“Trong nhà có kem xoa cho da cháy nắng không? Để anh bôi cho em.”

Thẩm Bình hít sâu vào một hơi, cánh cửa bằng gỗ lim nặng nề trước mắt lặng lẽ khép lại, thì ra, anh ấy cũng không phải không hiểu dụ dàng là gì...

“Là con gái,” Tưởng Mẫn mang thai sắp tới tháng thứ sáu, cô nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình đầy yêu thương, “Con gái là bạn thân của mẹ, không nghịch ngợm khiến mẹ mệt chút nào, chẳng bù cho hồi mang thai Tiểu Cường, cực muốn chết.”

“Mang thai lần đầu thì luôn vất vả hơn không phải sao?” Tưởng Tiệp cầm vài quyển sách từ trong phòng mình đi ra, đặt xuống sàn nhà ngồi ngâm cứu từng quyển một.

“Sách giáo khoa đây à? Em mang ra làm gì thế?”

“Chu Chính muốn em quay lại trường sau kì nghỉ hè để hoàn thành nốt năm học cuối.”

“Ừ, anh ta cũng biết nghĩ cho em đấy nhỉ.” Tưởng Mẫn nhìn em trai mình cúi đầu, gương mặt nghiêng nghiêng của cậu toát lên nét hiền hòa bình thản, “Xem ra anh ta rất quan tâm đến em.”

“Ha ha, tại chị không nhìn thấy lúc anh ấy giận điên lên thôi, người xung quanh chẳng ai chịu nổi anh ấy, tính tình thì ngang ngạnh, cứng đầu hết biết.” Tưởng Tiệp ngược lên nói, “Bình thường bọn em suốt ngày đánh nhau.”

“Sao?” Tưởng Mẫn vô cùng khó tin, “Em đánh thắng được Chu Chính?”

“Không thắng được thì em chơi xấu.” Tưởng Tiệp nhoen cười tươi rói, trên má trái hơi hõm xuống thành lúm đồng tiền nho nhỏ.

Tưởng Mẫn đi theo Tưởng Tiệp vào trong phòng cậu, tựa người vào tường, nói với em trai đang lục tìm đồng sách trên giá:

“A Nguyên và Chu Chính, có phải hai người bọn họ đối đầu với nhau không?”

Đôi tay đang bận mò mẫm của Tưởng Tiệp hơi dừng lại một chốc, rồi lại quay lại với việc tìm kiếm, cậu cầm lấy quyển “Phân tích đầu tư”, hờ hững đáp,

“Chị nghe ai nói vậy?”

“Em còn định giả ngu với chị?” Tưởng Mẫn ngồi xuống bên mép giường của Tưởng Tiệp, “Đối tượng Lâm Nguyên đang điều tra có phải Chu Chính không?”

“Chắc,” Tưởng Tiệp đặt sách lên đầu gối, nhìn chị mình ngồi ở phía đối diện, “Em thấy tốt nhất là chị cũng nên giả ngu giống em.”

“Cậu nói vậy là chị hiểu rồi.”

“Ừm, anh rể không nói gì với chị sao?”

“Anh ấy không tiết lộ chuyện công việc với chị, nhưng chị biết A Nguyên cực kì ghét Chu Chính. Hơn nữa, mấy chuyện chính trị chị cũng nắm được phần nào.” Tưởng Mẫn cười cười, vỗ vai em trai, “Chỉ tiếc hai chị em ta thông minh siêu phàm như vậy, mà lại đều phải giả ngu!”

“Chị là người thông minh biết cách giả ngu, còn em thì đúng là ngu gốc chính hiệu. Ha ha.”

Tưởng Tiệp vừa mới nói xong, liền nghe thấy tiếng ba từ phòng bếp vọng ra gọi mình, cậu vội chạy đi xem.

“Ba định làm bánh bạc hà cho hai đứa mang về, nhưng trong nhà hết lá bạc hà mất rồi, con ra ngoài mua giúp ba một ít nhé.”

“Dạ được,” Tưởng Tiệp vui vẻ đồng ý, cầm áo khoác ra khỏi nhà.

Tối tháng tư thời tiết vẫn còn lạnh lạnh. Tưởng Tiệp túm chặt áo khoác, những cơn gió lạnh lẽo ẩm ướt cứ thốc thẳng vào mặt liên hồi, khiến cậu không kìm được lập cập run lên. Vòng qua góc phố, cửa hàng tạp hóa đã đóng cửa, cậu đành phải đi dọc đường lớn, qua hai con đường nữa sẽ tới siêu thị Kinh Hoa, nơi đó chắc chắn có bán lá bạc hà. Trong lúc đợi đèn đỏ chuyển sang xanh, Tưởng Tiệp lơ đãng quay đầu, trông thấy chiếc Lexus màu bạc đang đỗ ven đường của mình. Cả nhà chỉ có hai chỗ đỗ xe, chị gái đến trước chiếm mất chỗ nên cậu đành phải vòng qua hai con đường mới tìm được chỗ đỗ. Nhưng lúc này thứ khiến cậu chú ý lại là một bóng người đang đứng cạnh xe cậu ngó nghiêng nhòm vào bên trong. Thấy đèn xanh đã sáng lên, Tưởng Tiệp liền chạy chậm chậm băng qua đường đến phía người nọ. Đến gần, nương theo ánh đèn đường nhập nhà nhập nhèm mà nhìn, chẳng ngờ người phía trước lại chính là Lâm Nguyên.

“Sao anh không vào nhà đi?” Cậu hỏi, “Chị em vẫn còn ở đây đấy.”

“Ừ,” Lâm Nguyên dụi tắt diều thuốc trong tay, “Anh đang đợi em, anh có chuyện này cần nói với em.”

43. Hiểu Cừ - Chương 43

Anh dựa vào đầu mà nói như thế?”

Tưởng Tiệp khẽ nhướn mày, ánh đèn đường từ mù chênh chếch chiếu xuống con ngõ hẹp, hắt một dải nhạt nhòa lên vầng trán sáng sủa của cậu. Lâm Nguyên bỗng cảm thấy tim mình đập hẫng một nhịp, Tưởng Tiệp đứng đó giữa bóng đêm với thái độ dừng đứng, đôi mắt mang theo vẻ lạnh nhạt xen lẫn khinh bỉ kia đối với Lâm Nguyên thật sự quá lạ lẫm. Hắn biết từ nhỏ Tưởng Tiệp đã bị mẹ dạy dỗ rất khắt khe, cho nên dần dần tạo cho cậu tính cách khép kín, ở trước mặt người khác dù vui đến mấy cậu cũng ít khi cười to, nếu có buồn cũng chẳng bao giờ khóc. Tưởng Tiệp luôn cư xử lễ phép đúng mực, ôn hòa từ tốn với tất cả mọi người. Ngay cả mẹ Lâm Nguyên cũng thường khen ngợi, cậu bé con nhà ông bà Tưởng quả là có giáo dục, ai gặp cũng quý mến. Nhưng cặp mắt ồ trợn mang theo vẻ sắc bén kia, thật sự là Tưởng Tiệp mà hắn đã biết từ khi còn bé và tận mắt chứng kiến cậu lớn lên từng ngày ư? Lâm Nguyên nhìn đi chỗ khác, châm một điếu thuốc, tựa lưng vào bức tường phía sau, hít từng hơi thuốc sâu, chẳng mấy chốc nửa điếu thuốc đã cháy thành bụi.

“Đừng hỏi anh vì sao, em hãy rời khỏi Chu Chính đi.”

“Cuộc trò chuyện hoàn toàn không có tính chất xây dựng này, nên kết thúc ở đây được rồi!”

Tưởng Tiệp vừa lùi lại vừa nói với Lâm Nguyên:

“Chị em đang đợi anh ở trên nhà! Anh cũng nên nghĩ cho bé gái sắp chào đời của anh, đừng có hút thuốc trước mặt chị ấy.”

“Em đứng lại!” Lâm Nguyên xông ra chắn ở trước mặt Tưởng Tiệp, “Em cứ khăng khăng theo Chu Chính như vậy, nhưng em hiểu hắn ta được bao nhiêu?”

Tưởng Tiệp dừng bước, để phòng lùi về phía sau kéo giãn khoảng cách với Lâm Nguyên.

“Những chuyện cần biết, em đều đã biết cả rồi.”

“Vậy hắn ta làm ăn phi pháp em cũng biết? Hắn cấu kết với lực lượng vũ trang Nam Mỹ, buôn lậu vũ khí cho tổ chức khủng bố Trung Đông, những việc này em cũng biết ư?”

Tưởng Tiệp thoáng trừng mắt nhìn Lâm Nguyên một cái, rồi lập tức bình tĩnh trả lời:

“Việc buôn bán vũ khí Chu Chính đứng tên đã được Chính phủ trao quyền kinh doanh hợp pháp. Công ty của anh ấy có quyền xuất khẩu, hơn nữa chỉ xuất khẩu vũ khí với số lượng cho phép tới những quốc gia đã được chính phủ Mỹ phê duyệt, mỗi lô hàng vận chuyển đều có giấy tờ đầy đủ, căn cứ rõ ràng. Tài chính đầu tư cá nhân của Chu Chính được quản lý bởi một hệ thống chuyên nghiệp, thuế vụ giao cho công ty kế toán chuyên biệt xử lý, những vấn đề liên quan tới tổ tụng luật pháp, anh ấy thuê hẳn một đoàn luật sư riêng, nếu anh có đầy đủ chứng cứ xác thực, anh có thể giao cho phía tư pháp giải quyết, đừng vu khống sau lưng, tung những tin đồn sai sự thật thế này, những lời nói vô căn cứ có thể sẽ khiến bản thân mình gặp phải rắc rối đấy, cảnh sát trưởng Lâm.”

Nói xong, Tưởng Tiệp nghiêng mình, đang lúc Lâm Nguyên không rõ cậu định làm gì, Tưởng Tiệp bỗng vươn tay về phía túi áo của hắn. Lâm Nguyên theo phản xạ vung tay ra ngăn cản, không ngờ Tưởng Tiệp đã lường trước được điều này, bèn dùng một tay hất cánh tay của Lâm Nguyên ra, tay còn lại ấn nhẹ vào túi áo ở trước ngực hắn, một tiếng “Click” đột ngột vang lên.

“Còn nữa, về sau khi dùng máy ghi âm, đừng nên dùng loại cao cấp nhưng dễ bị phát hiện này.”

Lâm Nguyên khó xử cau mày, đúng là trong túi áo khoác trong của hắn có một con chip nhỏ dùng để ghi âm, mỗi khi không thu được tín hiệu nó sẽ tự động nhấp nháy báo. Hắn là ban nãy khi vội tới ngăn Tưởng Tiệp lại, áo khoác của hắn bị mở phanh ra, Lâm Nguyên biết Tưởng Tiệp luôn nhạy cảm với ánh sáng, mặc dù ánh đèn phát ra từ con chip rất yếu, chỉ chớp nháy vài cái rất nhanh, nhưng vẫn không thể thoát khỏi sự chú ý của cậu.

Tưởng Tiệp thất vọng cúi đầu, điều chỉnh lại nhịp thở đang rối loạn, đến khi cảm nhận được tâm trạng mình đã bình tĩnh hơn mới lên tiếng:

“Chúng ta đừng nhắc chuyện này nữa được không? Coi như việc ngày hôm nay chưa từng xảy ra, chị em vẫn đang chờ anh ở trên nhà, em phải đi mua lá bạc hà cho ba, ba bảo muốn làm bánh bạc hà cho chúng ta.”

Lâm Nguyên dứt một tay vào trong túi áo, tay còn lại chống vào vách tường, đầu gục lên cánh tay, ngập ngừng muốn nói gì đó nhưng lại thôi, quay mặt đi, rồi lại quay về nhìn thẳng vào mắt Tường Tiệp:

“Tiểu Tiệp, anh chỉ vì...muốn tốt cho em thôi...”

“Đủ rồi!” Tường Tiệp cảm thấy cơn giận dữ mình cố kìm xuống trong lòng lại nhen nhóm trở lên, “Anh thật sự ép em phải lật bài ngửa với anh mới chịu sao?”

Cậu hoàn toàn không cho Lâm Nguyên thời gian phản ứng đã nói tiếp:

“Lúc vừa mới chân ướt chân ráo bước vào ngành cảnh sát, anh đã từng đến tìm Chu Chính, hi vọng đôi bên có thể hợp tác vui vẻ mang lại lợi ích cho nhau, nhưng Chu Chính chương mắt thói ngạo mạn của anh, lựa chọn Thang Lực. Bao năm qua, tuy anh không ngừng thăng quan tiến chức, nhưng quyền hành vẫn không thể nào bì kịp Thang Lực, hẳn luôn đứng cao hơn anh hai cấp. Cuối cùng, anh tìm phe phái khác để dựa dẫm, hỗ trợ bọn chúng xử gọn Chu Chính và thế lực hậu thuẫn Chu Chính. Anh bảo rằng anh muốn quang minh chính đại bảo vệ cái tốt, diệt trừ cái xấu, nhưng thực chất là vì anh không trực được tí lợi ích nào từ Chu Chính nên mới tìm cách ăn miếng trả miếng thôi.”

Tường Tiệp nói một thôi một hồi, tuy trong lòng vẫn đang nhói lên, nhưng tâm trạng của cậu đã bình tĩnh lại. Cậu nhìn bộ mặt bẽ bàng của Lâm Nguyên, hạ giọng xuống từ từ nói tiếp:

“Những điều em biết, không chỉ có như vậy, anh còn muốn kích động em nói ra hết mọi chuyện nữa không?”

“Em,” Giọng của Lâm Nguyên thoáng run rẩy, nhưng trong lòng hẳn vẫn nín lấy một tia hi vọng, “Tiểu Tiệp, em...hiểu lắm rồi.”

“Anh thật sự khiến cho người khác phải thất vọng đấy! Anh...” Tường Tiệp nhét hai tay vào túi áo, “Lẽ nào anh vẫn chưa hiểu rõ, em đã không còn là tên nhóc mười lăm tuổi khờ khạo ngày nào để mặc anh thích hôn thì hôn nữa rồi. Giờ em đã biết thế nào là đen trắng đúng sai, thế nào là yêu hận phải trái, em biết em nên làm cái gì, không nên làm cái gì, em tự chịu trách nhiệm về quyết định của mình, cả đời này sẽ không hối hận.”

Đôi vai của Lâm Nguyên bắt lực chùng xuống, cả người uể oải tựa vào bức tường, trong giọng nói là sự thất vọng pha lẫn bản khoăn không thể nào lý giải:

“Nhưng vì sao...em lại muốn chọn hẳn?”

“Không phải chính anh đã đẩy em tới bên cạnh Chu Chính sao?” Tường Tiệp đối diện với cái nhìn sững sờ của Lâm Nguyên, “Em nói rồi, cái gì em cũng biết hết. Sở dĩ em không nói ra là vì em vẫn coi anh như người một nhà. Anh là người mà chị gái em hết lòng yêu thương, là cha hai đứa con của chị ấy, là cậu con rể cha mẹ em thật lòng quý mến. Em sẽ vĩnh viễn giữ kín chuyện kia như một bí mật, không nói với bất kì ai, em sẽ tôn trọng anh, thậm chí sẽ cùng diễn kịch với anh để giữ cho gia đình mình được hòa thuận yên ả. Chỉ cần anh, đừng bao giờ xem em như thằng ngốc mà đùa giỡn nữa, có được không?”

Lâm Nguyên cụp mắt xuống, lớp lớp phòng thủ trong lòng hẳn, như gỗ mục nát tươm rưng rơi lả tả. Quả nhiên trên đời này không có bức tường nào là gió không lọt qua được, Tường Tiệp đoán ra được tất cả mọi thứ, việc này cũng nằm trong dự liệu của hắn. Lâm Nguyên trầm mặc, rốt cuộc quyết định gặt đầu.

“Thật ra, anh còn điều gì chưa vừa ý nữa? Chị của em yêu anh nhiều như vậy, sinh cho anh một bé trai hoạt bát đáng yêu, rồi sắp tới cả hai sẽ đón thêm một bé gái chào đời. Ba mươi tuổi anh đã ngồi lên được chức vị cao, sự nghiệp thì thuận lợi. Anh vẫn còn trẻ, vị trí Thang Lực đang nắm giữ sớm muộn gì chẳng thuộc về anh? Anh muốn điều tra Chu Chính, anh cứ việc, anh muốn hận em, cứ làm như anh muốn. Mọi người đều biết anh rất yêu Tường Mẫn, chị ấy là người rất nhạy cảm, nếu như anh không yêu Tường Mẫn thật lòng thì cũng đừng hòng gạt được chị ấy. Thế nhưng, nhìn thấy đáng vẻ ngày ngày hạnh phúc của chị em, em tin rằng anh thật lòng yêu thương chị ấy và những đứa con của hai người. Anh đặt tay lên tim mình mà tự vấn đi, rốt cuộc anh muốn thứ gì đây? Lâm Nguyên, những khao khát tuổi trẻ kia chỉ là một giấc mộng mà thôi, những gì anh mong muốn anh đều đã đạt được rồi. Làm người không thể tham lam quá, phải tích lũy phúc đức nữa anh hiểu chứ!”

Những lời nói của Tưởng Tiệp vẫn còn luẩn quẩn không ngừng ở bên tai, dù cậu đã dứt khoát cất bước rời đi từ lúc nào. Lâm Nguyên nhìn theo bóng hình cao ráo của Tưởng Tiệp, nó tiến tới điểm cuối cùng của ánh đèn, rồi từ từ hòa lẫn vào trong bóng đêm, không còn thấy dấu vết gì nữa.

“Em tên là gì? Mấy tuổi rồi?”

“Em là Tưởng Tiệp, năm tuổi.”

“Anh là Lâm Nguyên, sau này anh sẽ bảo vệ em, từ giờ sẽ không có ai dám bắt nạt em nữa!”

Tưởng Tiệp đã không còn là cậu bé trốn sâu trong ngõ nhỏ, rúc mặt vào đầu gối trộm khóc thầm ngày nào nữa rồi. Tưởng Tiệp giờ đã trưởng thành thực sự. Thế nhưng, thứ gì đã khiến cậu trưởng thành như vậy? Rốt cuộc thứ gì đã khiến hai bọn họ, từng bước từng bước một, đi đến ngày hôm nay?

44. Hiểu Cừ - Chương 44

“Năm năm trước Hesse không bành trướng như thế này, hiện giờ thế lực ở Washington của gã rất lớn, mạng lưới dày đặc, mấy năm nay chúng ta nhờ cậu gã ta không ít, kẻ thù của Hesse đều nghĩ chúng ta ngồi chung thuyền với gã, tấn công anh chính là tấn công vào điểm yếu của Hesse. Với tình hình này, ta càng không thể trở mặt với Hesse được, đây có thể là cục diện do gã cố tình sắp đặt, nhưng dù gì nó cũng mang lại cho ta nhiều lợi ích hơn là phiền toái. Vậy nên vụ lần này gã giao cho chúng ta không thể làm quá qua loa.”

Giang Sơn ngồi đối diện với Chu Chính, cẩn thận phân tích, “Đương nhiên, nếu anh đồng ý ra mặt thì sẽ không cần phải... Em đã nói chuyện với Hesse rồi, gã chỉ cần chúng ta đứng ra làm trung gian thôi, nếu như có chuyện thì ta vẫn có thể dễ dàng thoát được, anh không cần lo lắng quá.”

Chu Chính dụi mạnh đầu điều thuốc, tay còn lại day day giữa hai lông mày:

“Vậy cậu nghĩ anh nên đi?”

“Cũng không phải. Từ lúc anh còn quản lý Hồng Môn, chúng ta đã làm hết sức để anh không vướng phải bất cứ bằng chứng gây bất lợi nào. Cho dù đám Lâm Nguyên lật tung mọi góc ngách lên thì cũng không động được vào anh. Lợi thế ấy tốt nhất đừng nên để mất, hơn nữa ta cũng không biết cận kề về hai phe giao dịch lần này, để anh đi em và Thẩm Bình cũng không yên tâm.”

“Sao cậu lằng nhằng vậy? Rốt cuộc là đi hay không đi?” Chu Chính nhíu chặt lông mày.

“Em làm sao biết được? Chuyện này đâu phải dễ quyết định!” Giang Sơn cũng cảm thấy đầu ong hết cả lên.

Cả căn phòng chìm vào yên tĩnh.

“Để em đi cho!” Thẩm Bình ngồi trong góc chợt lên tiếng. “Cứ nói với bọn chúng là anh sẽ đến, nhưng hôm đó em sẽ đứng ra thay mặt anh, bảo là trước giờ công việc này đều do em lo liệu, tương đối quen thuộc, bọn chúng cũng không thể làm gì. Tình hình hiện giờ rất căng thẳng, chúng nó cũng không ngu chờ anh đến bằng được rồi mới thực hiện giao dịch đâu!”

“Cũng có lý,” Giang Sơn cân nhắc một hồi rồi nói, “Quy mô vụ buôn bán lần này cũng không lớn, không cần anh đích thân xuất hiện làm gì. Tụi nó biết rõ địa vị của Thẩm Bình, còn lâu mới dám bắt nạt. Giao dịch xong rồi, nếu như phía trên không vui, em đi xoa dịu mấy lão ấy là được.”

Chu Chính gõ gõ ngón tay trên mặt bàn như mọi khi, một lúc lâu sau mới nói:

“Cứ quyết thế đi!”

Thẩm Bình gật đầu, “Vậy em đi trước.”

Thấy Chu Chính đứng lên, thông thả bước tới bên cửa sổ, Giang Sơn cũng đứng dậy theo:

“Làm xong vụ này, anh cũng nên nghỉ ngơi một thời gian. Về ý định rút lui anh nói, em đã tính toán hộ anh rồi, e rằng không thể thực hiện ngay được, dù gì cũng phải lui từ từ từng bước, giảm bớt mọi hoạt động, quan sát xem tình hình thế nào rồi tính bước tiếp theo.”

Thấy Chu Chính chẳng buồn phản ứng, chỉ tì một tay lên bệ cửa sổ, chăm chú nhìn ra phía xa, Giang Sơn không biết làm sao đành phải phóng tầm mắt theo hướng nhìn của Chu Chính, quả nhiên trông thấy Tưởng Tiệp đang ngồi tựa vào con ngựa con ở ven hồ. Nắng chan hòa ấm áp, cỏ mơn mơn xanh rì, ngựa con chốc chốc lại quẫy quẫy đuôi có ý đập vào người Tưởng Tiệp, Tưởng Tiệp vừa nghịch nghịch mấy sợi tóc vừa nhẹ nhàng đẩy ngựa con ra.

“Chuyện này Tưởng Tiệp có biết không?”

Chu Chính lấy lại tinh thần, nụ cười lơ đãng hiện trên khóe môi anh vẫn chưa nhạt,

“Tuy anh dặn là phải giữ bí mật với Tưởng Tiệp, nhưng cậu nhìn đi, thằng bé chắc cũng biết tám chín phần rồi. Có lẽ lúc anh đưa thằng bé đi du lịch, nó đã đoán ra anh đang giấu nó làm cái gì.”

Giang Sơn bật cười, “Ai bảo anh tìm một đứa nhóc mẫn cảm như thế làm gì? Muốn lừa được Tưởng Tiệp cũng khó lắm. Sao anh không nói thẳng mọi chuyện với Tưởng Tiệp luôn?”

“Ày, nói với nó, lại khiến nó lo nghĩ lung tung.” Chu Chính từ trước đến nay luôn là người quyết đoán, chẳng mấy khi nghe tiếng anh thở dài, “Giang Sơn, cậu đã bao giờ rơi vào tình cảnh của anh chưa, trong lòng chỉ muốn che chở cho một người, sợ người ấy bị kéo vào thế giới này, bị nó nhuốm bẩn, bị nó tổn thương. Nhưng người kia lại cứ khăng khăng không chịu nghe theo! Cho dù cậu có làm thế nào để bảo vệ người ấy đi nữa thì tên đó cũng không cảm kích, trái lại còn suốt ngày chống đối lại cậu!”

“Ha ha ha!” Giang Sơn cười, “Chẳng giống anh gì cả, đại ca à, sao lúc anh kéo em và Thẩm Bình vào thì chẳng thấy thương xót hối hận gì thế?”

“Mẹ kiếp, vợ vẫn! Hai đứa tụi bây như thế, còn cần anh kéo vào sao? Anh đánh nhau với bảy tám tên côn đồ, bị chúng nó tấn cho máu me be bét, còn không phải do chúng mày vô dụng à? Không kéo chúng mày xuống bùn thì kéo ai đây?”

“Chỗ máu anh đổ có tính là gì? Sao bọn kia bị anh đánh cho vỡ cả nội tạng thì không nhắc đến?”

“Ồ,” kí ức giống như dòng nước lặng lẽ, chậm chậm chảy ngược về, cũng vì trận đánh đó mà Hồng Thúc nhìn trúng anh, cuối cùng quyết định đưa anh về để bồi dưỡng. Con người ta trên đời này gặp phải rất nhiều sự kiện trùng hợp, có thể trong phút giây ngắn ngủi nào đó, làm ra một quyết định mà mình không bao giờ nghĩ đến, để rồi phần đời tiếp theo rẽ theo phương hướng hoàn toàn khác. Chỉ một suy nghĩ thoáng qua, đôi khi sẽ thay đổi cuộc sống mãi mãi.

“Chính ca, Tưởng Tiệp là một người rất độc lập, có chủ kiến, can đảm dám làm dám chịu. Thằng bé yêu anh, muốn được đứng cạnh anh một cách bình đẳng, chứ không phải làm một con chim hoàng yến chỉ biết hưởng thụ.”

Một ngày tháng năm, trời nổi lên một trận sấm nhỏ, chỉ lát sau mưa liền ào ào trút xuống. Lúc Tưởng Tiệp chạy được vào trong phòng khách, quần áo đã ướt nhẹp, tóc tai dính bết trên trán. Thế nhưng mấy cuốn sách vẫn được ôm kín trong ngực, vừa vào nhà cậu đã chạy ngay đi tìm khăn giấy, cuống quýt lau khô mấy vệt nước trên sách.

“Em ẩm đầu hả?” Chu Chính đi từ trên tầng xuống, cầm lấy chiếc khăn bông thuộc hạ đưa cho, lau lau gương mặt ướt đẫm của Tưởng Tiệp, “Ướt thế này rồi mà còn đi lo cho mấy cuốn sách?”

“Ui da,” Tưởng Tiệp bị Chu Chính dè ra dùng sức lau rát cả mặt, “Anh nhẹ tay chút thôi, tại sách của em ướt mà!”

“Em đúng là tên một sách!”

“Sách đặc biệt dễ thấm nước, phơi khô rồi cũng không nhìn nổi chữ đâu.”

“Người dính mưa sẽ đổ bệnh, sách dính mưa cũng bị ồm sao?”

Chu Chính vừa nói vừa lôi Tưởng Tiệp lên trên tầng, “Đi tắm ngay cho anh. Hôm nay em cứ thử lăn ra ồm coi!”

Tướng Tiệp bị Chu Chính nhét cho cái khăn bông và áo choàng tắm rồi đẩy xịch vào phòng tắm, cậu không cam tâm ló đầu ra, cười ám muội:

“Có muốn tắm chung không?”

Chu Chính dở khóc dở cười, đành phải giả bộ nổi giận, “Em ngoan ngoãn đi tắm tử tế cho anh!”

Từ phòng tắm bước ra, mặt Tướng Tiệp bị hơi nước hun cho ửng hồng, cậu thay một bộ quần áo mềm mại ấm áp rồi đưa mắt tìm kiếm một vòng, phát hiện Chu Chính đang đứng hút thuốc ở ban công, liền mở cửa đi ra ngoài:

“Nãy ai kêu em ngốc để bản thân dính mưa hả? Chả lẽ bệnh ngốc này cũng lây hay sao, sao chưa gì anh đã...” Tướng Tiệp đang nói bất chợt ngừng lại, nhìn vào đôi lông mày đang nhíu chặt của Chu Chính, “Đạo này anh hút thuốc nhiều lắm đấy, có chuyện gì không vui sao?”

“Vào trong rồi hãy nói!” Chu Chính vút mẩu thuốc vừa hút xong, kéo Tướng Tiệp đi vào phòng, “Sao gần đây không thấy em về nhà bữa nào vậy?”

“À,” Tướng Tiệp cầm tách trà nóng lên, nhấp một ngụm rồi mới đáp, “Em lật bài ngửa với anh rồi em rồi. Tuy ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thường, nhưng khi gặp nhau lại không thoải mái.”

“Em phải nói sớm với anh chứ. Hắn ta có làm gì em không?”

Tướng Tiệp lắc đầu, “Nghĩ kĩ lại, em vẫn thấy chuyện này không được ổn lắm, em ngả bài như thế, sau này chắc chắn Lâm Nguyên sẽ không nể mặt anh chút nào nữa.”

“Ai cần hắn nể mặt chứ? Anh đã bảo rồi, bọn chúng không tìm được bằng chứng gây bất lợi cho anh, nếu trời có sập thì cũng sẽ có người gánh lấy, em lo cái gì?”

“Ừ, bên cạnh em đã có một tên ngốc đỡ giùm em rồi mà.” Tướng Tiệp cười rộ lên, lúm đồng tiền nhỏ bên má trái lộ ra quyền rũ mê người, “Chu Chính, anh có thể hứa với em một chuyện không?”

“Em nói đi.”

“Nếu như sau này anh và Lâm Nguyên xảy ra xung đột, anh hãy cho anh rể em một con đường lui, chị em thực sự rất yêu anh ấy!”

“Nếu như hắn ta nhất quyết đuổi cùng giết tận anh thì sao?”

“Làm gì có chuyện đó? Em sẽ không cho phép Lâm Nguyên làm thế.”

“Đường lui của hắn chỉ có thể do chính hắn tạo ra mà thôi.” Chu Chính nhìn xoáy thẳng vào ánh mắt mong đợi của Tướng Tiệp, nhưng cuối cùng vẫn phải dịu giọng, “Thôi được rồi, anh đồng ý với em.”

Đôi con mắt đen láy ở trước mặt lập tức cong lên đầy vui vẻ, chiếc điện thoại di động đặt trên bàn uống nước bất chợt đổ chuông. Tướng Tiệp vội bật dậy chạy tới nhấc máy:

“Ừ? Phải, tôi đây.” Lắng nghe người bên kia đầu dây thông báo cụ thể tình hình, nụ cười trên môi cậu dần dần biết mất, “Sao lại có thể như vậy được?”

45. Hiểu Cừ - Chương 45

Đêm khuya, trên dãy hành lang dài hun hút của bệnh viện, không gian tĩnh lặng không bóng người, mùi thuốc khử trùng nồng nặc xông lên tận mũi, khiến cho đầu óc Tướng Tiệp bất giác mê mang. Ba cậu leo cầu thang đựng phải người khác, té nhào một cái, bị nứt xương chậu, vừa nhận được điện thoại cậu liền tức tốc chạy tới, ban đầu tưởng là phải phẫu thuật, sau bác sĩ lại nói không cần thiết. Lúc này Tướng Tiệp đang ngồi trên băng ghế dài ngoài phòng bệnh, mũi chân chạm đất, toàn thân mỏi nhừ ngã về phía sau. Vai nâng lên kẹp lấy chiếc điện thoại, cậu nghiêng đầu nói,

“Ngày mai hộ lý mới đến làm việc. Em cũng không thể để chị em vac bụng bầu ngủ ở đây suốt đêm được!”

“Có cần anh qua đó không?” Chu Chính phía bên kia đầu dây hỏi.

“Anh đừng đến, anh rể em đang ở đây! Hai người mà lao vào đánh nhau, em không đủ sức can nỏi đâu.”

“Hắn ta ở đó làm gì?” Giọng của Chu Chính hơi chút bực dọc, “Hắn không cần về nhà chăm sóc vợ mình à?”

“Tối nay chị ở nhà với mẹ em, sáng mai hai người sẽ cùng tới bệnh viện.”

“Ồ, có em trực rồi, Lâm Nguyên tới làm gì nữa?”

“Bác sĩ phẫu thuật là do anh ấy giới thiệu, tẹo nữa Lâm Nguyên sẽ về, ngày mai anh ấy còn phải đi làm mà.”

“Vậy thì được, ở bệnh viện có chỗ ngủ không? Nghe giọng em thều thào như sắp tắt thở đến nơi rồi ấy!”

“Ha ha ha,” Tưởng Tiệp thoáng bật cười, “Anh không tới náo loạn thì còn lâu em mới tắt thở được, thôi thôi, không thèm nghe anh nói nữa, sáng mai em về.”

Tay xoay xoay chiếc điện thoại nhỏ, Tưởng Tiệp nghe thấy tiếng bước chân vọng từ cuối dãy hành lang tới. Chỉ một lát sau, Lâm Nguyên với dáng người cao to đã đứng chắn trước mặt cậu, trong tay còn cầm theo một cái túi giấy. Tưởng Tiệp ngẩng đầu:

“Anh về từ lúc nào vậy?”

Lâm Nguyên ngồi xuống bên cạnh Tưởng Tiệp, lấy hộp cơm từ trong túi giấy ra:

“Em ăn chút gì đi, nhìn sắc mặt em không được tốt lắm.”

“Ừ,” Tưởng Tiệp nhận lấy mở nắp ra, là món ăn đêm mà cậu yêu thích nhất, cháo cá tuyết của tiệm Cường Ký. Cậu dùng chiếc thìa súp tiện dụng đi kèm, múc từng muỗng từng muỗng một, ăn rất yên lặng. Điểm khiến cậu ngưỡng mộ nhất ở Lâm Nguyên, chính là anh rể cậu hoàn toàn không bận tâm gì đến tình huống khó xử lần trước giữa hai người, mặc dù hôm ấy cậu không nể nang vạch trần tất cả, nhưng tối nay Lâm Nguyên vẫn đối xử với cậu như trước kia, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra, khiến cho Tưởng Tiệp có chút khó xử. Đang mãi suy nghĩ, cậu bỗng thấy cơ thể của Lâm Nguyên hơi dịch sát vào mình, bèn tự động ngồi nhích ra, né đi bàn tay đang định chạm lên mặt.

“Trên miệng em dính cháo kìa,” Lâm Nguyên thấy Tưởng Tiệp tỏ thái độ cảnh giác, đành phải đưa tờ khăn giấy ra, “Vậy em tự lau đi.”

Tưởng Tiệp không cầm lấy, chỉ dùng mu bàn tay quệt quệt, lại nghe Lâm Nguyên khe khẽ thở dài:

“Ngày trước em từng nói với anh, có đôi khi em thấy mình giống như cá được nuôi trong bể, nhìn ra thế giới bên ngoài chỉ thấy nó cách mình một khoảng cách nhỏ bé, vậy mà bơi mãi bơi mãi vẫn không tới nơi. Em còn nói, chỉ những lúc ăn cháo cá tuyết, em mới thấy lòng mình thanh thản, mọi chuyện không vui trên đời này đều có thể quên hết đi.”

“Sao em không nhớ là mình từng nói như vậy nhỉ?” (vì em vừa ăn cháo cá đó =))

Gương mặt Lâm Nguyên lập tức ngẩn ra, biểu cảm giống như bị tổn thương mà nhìn Tưởng Tiệp, mãi lâu sau mới cúi đầu bảo:

“Em không nhớ là vì em không muốn nhớ, có lẽ sau này, trong trí nhớ của em chỉ tồn tại người đàn ông kia thôi, trong mắt trong tim em đều là từng giây từng phút ở bên cạnh hắn, em bây giờ đã là của hắn ta rồi, không còn là Tiểu Tiệp của anh nữa.”

Tưởng Tiệp cảm thấy cuộc trò chuyện giữa bọn họ càng ngày càng có chiều hướng nguy hiểm, vội tỏ ra thật tự nhiên:

“Anh là anh rể em, gọi em là Tiểu Tiệp lúc nào chả được, em không ngại đâu.”

“Ừ, Tiểu Tiệp, thật ra trong lòng anh...”

“Anh rể,” Tưởng Tiệp bỗng túm chặt lấy bàn tay trái đang tiến sát đến người mình của Lâm Nguyên, mở rộng bàn tay vừa to lớn lại vừa mạnh mẽ ấy ra, nói, “Nhiều khi em nghĩ trong tay anh hẳn phải có một cục tẩy ma thuật, bao nhiêu chuyện quá khứ khủng khiếp như thế anh đều có thể vung tay là xóa sạch hết, dù đó là hiểu lầm hay cố ý, thì em và anh cũng từng có một quá khứ không vui vẻ gì. Vậy mà mỗi khi gặp em

anh đều có thể tỏ ra bình thản như không. Thật ra em rất khâm phục thái độ của anh, hình như đối với anh, nếu quá khứ đã sai lầm rồi, thì chỉ cần tạo nên một khởi đầu mới tươi sáng hơn là được. Nhưng điều mà em thật sự muốn nói với anh là,”

Tưởng Tiệp ngừng một chút, nổi chán nản và đè nén không biết từ đâu kéo tới lấp đầy khoang ngực cậu, khiến cậu khó thở, hỗn hển chật vật nói:

“Quá khứ, hiện tại, và cả tương lai của em đều sẽ không có anh. Em là em trai của vợ anh, em cũng có người yêu của riêng mình, chỉ vậy thôi.”

Nói đến đây, Tưởng Tiệp phải dừng hẳn lại, ấn chặt tay vào ngực mình, nhiệt độ cơ thể bỗng tăng cao, trái tim bên dưới lòng bàn tay như sắp sửa nhảy vọt ra đến nơi.

“Tiểu Tiệp, nếu như anh đã làm tổn thương em,” Lâm Nguyên nhìn về mặt nhăn nhó của cậu, “Anh thật sự xin lỗi.”

“Anh..không cần...anh không cần...phải nói...xin lỗi.”

Tưởng Tiệp níu chặt lấy ngực áo, cậu ngửa đầu ra sau, tim đập dồn dập từng cơn, tay chân cũng run lên bần bật, hô hấp càng lúc càng nặng nề, cậu mờ mịt trông thấy Lâm Nguyên duỗi tay ôm lấy mình, giọng nói như thể từ một nơi xa xôi vọng tới:

“Em sao vậy? Tiểu Tiệp, em làm sao vậy?”

Cậu rất muốn nói, em khó chịu, khó chịu quá, thật sự rất khó chịu. Thế nhưng dù đã há to miệng vẫn không thể thốt lên nổi tiếng nào, mọi sức lực kẹt cứng trong cổ họng, toàn bộ cơ thể đều bị bóp nghẹt, chỉ còn tiếng trái tim điên cuồng, đang thình thịch, thình thịch đập vang rền trong lồng ngực trống rỗng của cậu.

Trong cơn mê man, Tưởng Tiệp cảm thấy dường như Lâm Nguyên ôm mình bước vào cầu thang máy, trước mắt là những hình ảnh mờ ảo nhạt nhòa không màu không sắc, ý thức đứt quãng giống như bức tranh ghép hình bị nghiền nát vụn, trong tích tắc một luồng ánh sáng vụt lóe lên, rồi bóng đêm lại đổ ập xuống, tựa như ai đang dùng diêm để đánh lửa, làm cho những cảnh tượng diễn ra chập chờn không liên mạch.

Hình như có người tiến lại gần, âm thanh như gió thoảng qua mặt nước,

“Tên cậu là gì? Cậu là ai?”

“Chu Chính là ai?”

“Địa điểm ở đâu? Máy giờ?”

Tưởng Tiệp chìm sâu vào tận cùng của hoảng loạn và sợ hãi, cậu không biết chuyện gì đang diễn ra, không suy nghĩ nổi bất cứ điều gì, chỉ mơ hồ nghe được tiếng mình liên tục gào thét:

“Tôi không biết! Tôi không biết! Tôi không biết! Tôi không biết!”

Cậu lắc đầu quây quây, xung quanh u ám tờ mờ, nguồn sáng duy nhất phát ra là từ phía sau bóng đen kia, cậu bị ép phải nhìn về phía nó, âm thanh vẫn xa xôi vô định giống như từ trường hút chặt lấy cậu:

“Đúng rồi, cứ làm như vậy, nhìn tôi đây này, đừng quay đi chỗ khác, nhìn tôi đây này.”

“Không, tôi không muốn nhìn,” trái tim Tưởng Tiệp điên loạn đập, “Tôi không muốn! Tôi không muốn! Chu Chính anh đang ở đâu? Chu Chính? Chu Chính?”

Bóng đen tiến đến, để lộ ra một gương mặt hoàn toàn xa lạ, nhìn chăm chăm vào cậu. Tưởng Tiệp quay đầu đi, né khỏi ánh mắt của hắn, nhưng lại bị hắn ta ghì chặt cầm lại, một mũi kim tiêm dài ngoằng dần dần sát vào cậu. Cổ Tưởng Tiệp nhói lên một cơn đau buốt lạnh lẽo, nhưng rồi chỉ thoáng sau, tất cả ý thức đều tan vào hư vô trong một luồng sáng trắng.

Âm thanh vắng vắng trong đầu cuối cùng cũng lụi thật xa, “Chu Chính...cứu em...”

Tưởng Tiệp choàng tỉnh dậy, một đôi tay giữ lấy người cậu, rồi sau đó giọng nói lo lắng của mẹ vang lên:

“Con làm sao vậy? Gặp ác mộng à?” Bàn tay mềm mại của mẹ áp lên trán cậu, “May quá, hạ sốt rồi. Đừng sợ, vừa rồi chỉ là mơ thôi!”

Nói rồi bà Tưởng đỡ con mình nằm xuống:

“Người thấy khó chịu sao không nói với mẹ? Lại còn để mình té xỉu ở hành lang, may mà có anh rể con ở đó, hơn nửa đêm nhận được điện thoại, mẹ với chị con liền vội vã tới viện ngay, bị con dọa cho sợ gần chết.”

Thì ra là mộng. Thì ra tất cả, đều chỉ là một giấc mộng.

Tưởng Tiệp từ từ điều hòa nhịp thở hỗn hển của mình, có thể cảm nhận rõ trái tim vẫn đang rung lên liên hồi trong lồng ngực, cậu tựa vào tay mẹ nhấp một chút nước, cả người hơi thả lỏng ra, ngẩng đầu lên thì thấy Tưởng Mẫn bước vào,

“Mẹ ơi, ba tỉnh rồi, mẹ tới viện xem ba một chút đi! Để con trông Tưởng Tiệp cho.”

Tưởng Tiệp nhìn Tưởng Mẫn đi tới bên cửa sổ, kéo rèm cửa ra, thì ra giờ đã là buổi sáng.

“Có muốn ăn chút gì không? Hay là đợi lát nữa?”

Tưởng Mẫn khệ nệ ngồi xuống mép giường, dùng khăn ướt lau mặt cho Tưởng Tiệp.

“Sao đổ nhiều mồ hôi thế này? Em thật là, bị sốt mà cũng không nói với ai một tiếng, tối qua lại còn ăn đồ linh tinh nên cơ thể mới không chịu nổi. Anh rể em ấy náy muốn chết luôn, cũng tại anh ấy mua cá cháo tuyết không tươi cho em, hại em ăn xong nôn thốc nôn tháo.”

Tưởng Tiệp cố nhớ lại tất cả mọi chuyện tối qua, kí ức giống như bị ai đó cắt khuyết mất một mảnh lớn. Cậu ấp úng nói:

“Em vừa mới mơ một giấc mơ rất đáng sợ.”

“Đồ ngốc, mơ thôi mà cũng sợ tới mức này, mặt cắt không còn giọt máu rồi kìa.”

Tưởng Mẫn đặt khăn mặt xuống, vừa định đứng lên, bỗng bị em trai mình bật dậy ôm chặt lấy, vùi đầu vào ngực mình, cả người run lấy bầy, giọng nói cũng ngập tràn sự sợ hãi tột độ:

“Chị, em sợ lắm. Em thực sự rất sợ. Em phải làm sao bây giờ?”

Tay của Tưởng Mẫn nhẹ nhàng luồn vào mái tóc đen của em trai, dịu dàng vuốt ve,

“Mọi thứ trong mơ chỉ là giả thôi, em không phải sợ!”

Cơ thể Tưởng Tiệp cũng không có vấn đề gì lớn, sau khi hạ sốt thì không còn gì đáng lo nữa, chỉ là mẹ và chị gái cậu khẳng khái không cho cậu tới chăm sóc ba, bảo rằng đã tìm được y tá chăm sóc cho ông rồi, trong bệnh viện cũng không có việc gì cần tới cậu. Chiều hôm đó, Tưởng Tiệp trở về biệt thự phía Bắc. Từ lúc đó trở đi, tinh thần cậu vẫn luôn bất ổn, ban đêm mất ngủ, ban ngày rã rời, bình thường luôn cảm thấy khó thở tức ngực. Chu Chính dường như cũng rất bận rộn, không chú ý đến sự bất thường của cậu, mãi đến một ngày, Tưởng Tiệp té từ trên bậc thang xuống, anh mới nhận ra có gì đó là lạ,

“Sao dạo này em hay mất tập trung vậy? Có chuyện gì sao?”

Tưởng Tiệp cũng không biết phải giải thích với Chu Chính thế nào, mà thật ra, chính bản thân cậu cũng không biết chuyện gì đang xảy ra. Cậu chỉ cảm thấy bất an, cảm thấy dường như mình đã quên mất một điều gì đó. Vào đúng thời điểm này khi mọi thứ đang quay cuồng hỗn loạn, một tin báo được truyền về, Thẩm Bình, đã chết.

46. Hiểu Cừ - Chương 46

Dù cho tương lai phía trước có bất cứ chuyện gì xảy ra, thì trong tiềm thức Tưởng Tiệp cũng đã ít nhiều chuẩn bị sẵn sàng, chỉ trừ cái chết của Thẩm Bình, nó đến quá nhanh, quá đột ngột không thể lường trước, nó đập tan sự bình yên ngắn ngủi đến đáng thương mà cậu và Chu Chính có được.

Vào một ngày thứ ba của tháng năm, bầu trời vẫn âm u, mùa xuân dường như vẫn còn ở rất xa, không khí lạnh căm căt vào da thịt. Chạng vạng tối hôm đó, Chu Chính nhận được một cú điện thoại, Tưởng Tiệp khi ấy đang ngồi đọc sách dưới cửa sổ lớn trong phòng khách, chợt thấy Chu Chính gấp gấp chạy một mạch xuống tầng, gọi to:

“Đi theo anh!”

Quen nhau bấy lâu, nhưng Tưởng Tiệp chưa bao giờ thấy Chu Chính mất bình tĩnh như vậy, ngay cả chìa khóa xe cũng cầm nhầm. Cậu nhìn anh trầm mặc lái xe đi, vệ sĩ cũng không mang theo, từ lúc phóng xe ra khỏi cửa hoàn toàn không nói với cậu một lời. Không thể tìm ra nổi manh mối nào trên gương mặt Chu Chính, nhưng đôi bàn tay đang đặt trên vô lăng kia lại khe khẽ run lên. Chiếc xe dừng lại trước một căn nhà nhỏ cuối bia rừng. Xuyên qua tầng lớp cây lá lưa thưa, có thể lờ mờ trông thấy một thị trấn nhỏ thanh bình không xa phía trước. Chu Chính kéo Tưởng Tiệp vào trong nhà, xoay người khóa cửa thật chặt. Cả hai cùng bước vào căn phòng bên trong, Chu Chính thì người cố sức đẩy giá sách dịch sang một bên, để lộ ra lối thang bộ trong bức tường, anh đi xuống trước vài bước, quan sát xung quanh rồi quay lại nói với Tưởng Tiệp:

“Em xuống đây đi!”

Vượt qua một đoạn cầu thang dài, không gian phía trước bỗng hiện ra sáng sủa thoáng đãng, trước mắt là một gian phòng lớn, có lò sưởi âm tường, còn được bài trí nội thất đơn giản. Chu Chính ngồi phịch xuống sofa, hai tay chà xát khuôn mặt mình vài lượt, dường như phải dồn hết can đảm mới có thể nói với Tưởng Tiệp:

“Thẩm Bình chết rồi, thời điểm giao dịch, cảnh sát đột kích, hai bên nổ súng.”

Anh im lặng một lúc, để hơi thở của mình ổn định lại, rồi mới tiếp tục:

“Tình hình cụ thể vẫn chưa rõ, giờ anh phải trở về, em cứ ở lại đây, nơi này chỉ có mình anh biết, bọn họ sẽ không tìm được em.”

Tưởng Tiệp giấu đi bàn tay đang nắm chặt lại thành nắm ở sau lưng, dù móng tay đã đâm vào lòng bàn tay mạnh như thế, nhưng vẫn không thể dè xuống từng cơn quặn thắt đang cuộn cuộn trào dâng trong lòng, tâm trí cậu giống như bị lửa hừng hực thiêu đốt, vô số giả thiết vụt lướt qua trong đầu. Vụ giao dịch lần này hành động thế nào, người biết rõ chỉ có Chu Chính, Giang Sơn, Thẩm Bình và cậu, hiện tại bí mật đã bại lộ, kẻ bị tình nghi nhất chỉ có thể là cậu mà thôi. Tình cảm giữa Giang Sơn và Thẩm Bình gắn bó thân thiết như anh em, tâm phúc của Thẩm Bình ở Hồng Môn cũng rất nhiều, hẳn là bọn họ sẽ không để yên cho cậu. Chu Chính mặc dù đang đau khổ là vậy, nhưng anh vẫn nghĩ đến cậu đầu tiên,

“Vậy còn, gia đình em...”

“Anh sẽ bố trí người bảo vệ họ, Giang Sơn cũng không thể bỏ mặc anh được, phía Hồng Môn anh sẽ tới giải thích rõ ràng. Em dùng chiếc điện thoại này để liên lạc với anh, bọn họ không thể lũng được tín hiệu của nó. Em phải tự cảnh giác, đừng để bản thân rơi vào tay bất cứ kẻ nào, dù ai muốn làm hại em đi chăng nữa, em cũng phải bảo vệ chính mình,” ánh mắt của Chu Chính thoáng tránh đi, “Kể cả người đó là Giang Sơn, cũng không ngoại lệ.”

Tưởng Tiệp cảm thấy Chu Chính nắm lấy tay cậu, nhét cho cậu một vật gì đó cứng cứng, cậu liền cúi xuống nhìn, là một khẩu súng sáng loáng màu bạc. Tay của cậu không kìm nổi khe khẽ run lên, nhưng ngay lập tức được một bàn tay vững vàng bao trọn lấy.

“Đừng sợ, em phải chăm sóc tốt bản thân mình, anh đi đây, khi nào mọi chuyện sáng tỏ, anh sẽ tới đón em.”

Nói xong, dường như để khích lệ Tưởng Tiệp, Chu Chính siết chặt tay cậu thêm chút nữa, sau đó quay người rời đi, Tưởng Tiệp chạy đuổi theo phía sau vài ba bước, có vẻ lưỡng lự nhưng rồi cũng bật ra câu hỏi:

“Anh tin tưởng em dễ dàng như vậy sao?”

Chu Chính đứng ở trên bậc thang cao, xoay người nhìn xuống thấy Tưởng Tiệp đang ngược lên nhìn mình, tuy đôi mắt anh đang chìm trong khoảng tối giữa những bức tường, nhưng chúng vẫn vô cùng sáng rõ, Chu Chính gật đầu:

“Anh tin mình sẽ không nhìn lầm người.”

Dõi theo bóng lưng cao lớn của Chu Chính biến mất sau cánh cửa, giá sách bị đẩy rầm rầm về vị trí cũ, tia sáng còn sót lại trên dãy hành lang cuối cùng cũng dần tắt lụi, Tưởng Tiệp đứng trong bóng đêm, nước mắt như muốn tuôn trào.

Tình cảm giữa Chu Chính và Thẩm Bình e rằng còn sâu đậm hơn người ta nghĩ, sâu đến nỗi nhìn bề ngoài tưởng như xa cách, nhưng thực ra họ đã sớm coi người kia như một phần thân thể không thể tách rời, thường ngày giấu cợt mắng chửi nhau cũng chẳng cần kiêng nể. Tưởng Tiệp quay trở lại tầng hầm, cuộn mình nằm trên sofa, cảm giác trong lòng như có một dòng chảy ngầm ê buốt lặng lẽ theo máu tỏa rộng đi khắp cơ thể.

“Cậu ta thích tôi, thì tôi cũng phải thích lại cậu ta sao? Cậu nghĩ tình cảm là thứ có thể mua bán được, tiền trao rồi thì cháo phải múc?”

“Cái tên đại ca của tôi ngốc đến nỗi tâm tư của mình ra sao mà vẫn chưa nhận ra nữa, cậu thông minh hơn thế nhiều phải không?”

“Đừng đứng trước cửa sổ, cậu sẽ thành mục tiêu ngắm bắn của kẻ thù.”

“Chu Chính, anh nhìn này,” Thẩm Bình nhòai người từ sau lưng Tưởng Tiệp, kéo dẫn bả vai của cậu, hướng dẫn cậu nhìn về phía Giang Sơn và Chu Chính đang đứng dưới tầng thông qua kính ngắm bắn của súng bắn tỉa. Chu Chính quay người lại, mỉm cười với bọn họ, tay lại còn chìa ra gửi đi một nụ hôn gió. Mặt Tưởng Tiệp sau kính ngắm bắn đỏ chín lên như quả cà chua, nhưng Thẩm Bình lại buông một câu lạnh lùng: “Nếu có tên nào giở mấy trò mắc ói kiểu này với tôi, tôi lập tức cho hắn ăn một phát đạn tiễn biệt!”

Có lần ở trước mộ Hiếu Niên, Thẩm Bình từng lầm nhảm rằng:

“Con người ta cuối cùng ai mà chẳng hóa thành nắm đất? Kiên trì đằng đằng từng ấy năm như vậy có ích gì? Thật đúng là khờ.”

Tưởng Tiệp trở mình ngồi dậy, đi lấy chai nước trong tủ lạnh, tựa vào tường uống, tràn ngập đầu óc đều là hình ảnh Thẩm Bình đứng lặng lẽ một bên, gương mặt mỉm cười mà như không cười. Thẩm Bình lạnh lùng ít nói, giống như cái bóng lặng yên theo sau Chu Chính, chưa bao giờ thu hút sự chú ý của ai, chỉ chìm sâu trong thế giới riêng của mình, không đón nhận tình cảm của người khác, cũng chẳng bộc bạch tình cảm của bản thân. Thẩm Bình rất bình thường, tựa như chiếc lá tầm thường nhất trong muôn vạn chiếc lá cây ngoài kia, nhưng cũng có những đường vân riêng biệt của chính mình, thế nhưng hôm nay, khi mùa xuân cuối cùng cũng tới, thì phiến lá ấy đã rơi xuống mất rồi.

Tưởng Tiệp cảm thấy ngực mình đau khủng khiếp, cậu hít một hơi thật sâu, mở ti vi, chuyển tới kênh tin tức thời sự. Một dòng chữ phụ đề bắt mắt chạy qua màn hình, hôm nay cảnh sát đã có một cuộc giao tranh trên diện rộng ở vùng ngoại ô, hiện vẫn chưa xác minh được phe còn lại. Một phóng viên châu Á đứng đưa tin tại hiện trường: “Được biết vụ việc lần này là do Cục Liên bang và cảnh sát phối hợp hành động, trước đó hai bên đều nhất trí giữ bí mật tuyệt đối từ trong ra ngoài, vì thế khi chúng tôi phóng vấn cảnh sát trưởng Lâm, người phụ trách nhiệm vụ lần này, câu trả lời nhận được là không thể tiết lộ.”

Chuyển thêm mấy kênh khác, thông tin được công bố đều na ná nhau, rất chung chung mơ hồ, rõ ràng đã có người can thiệp phong tỏa mọi luồng tin tức. Tưởng Tiệp tắt ti vi, trong lòng không khỏi bất an, có phải cậu đã đánh giá quá cao bản thân mình? Chuyện xảy ra với Thẩm Bình ngày hôm nay, sao Chu Chính có thể để yên? Càng nghĩ Tưởng Tiệp càng cảm thấy hoang mang, cậu cũng phát hiện ra chuyện này quá mức trùng hợp, chỉ có bốn người biết về kế hoạch tối mật, làm sao Lâm Nguyên lại có thể biết được? Đầu óc Tưởng Tiệp quay cuồng, vô thức nhớ đến cơn ác mộng cách đây không lâu, và khoảng trống trong kí ức mà cậu không sao giải thích nổi. Tiếp đến, đôi tay cầm lái cực lực kìm nén đến nỗi hằn cả gân xanh của Chu Chính như hiển hiện ngay trước mắt cậu. Tưởng Tiệp biết, mặc dù bề ngoài tỏ ra không hề gì, nhưng thật ra Chu Chính chỉ đang cố giả vờ. Anh thật sự rất mạnh mẽ, cho nên không muốn phơi bày điểm yếu ra trước mặt cậu, hướng hồ Chu Chính còn là kiểu người luôn biến nỗi đau thành động lực kích phát ý chí chiến đấu, không từ thủ đoạn báo thù. Xem ra, Tưởng Tiệp tuyệt vọng nhắm mắt lại, cơn giống tổ mà sâu thẳm trong thâm tâm cậu đã lo lắng từ lâu, cuối cùng, cũng vẫn phải đến rồi.

47. Hiểu Cừ - Chương 47

Lúc Chu Chính đến đón Tưởng Tiệp là vào buổi xế chiều của ba ngày hôm sau. Tưởng Tiệp đang nằm nghiêng co quắp trên giường. Trông thấy Chu Chính đi xuống, cậu từ từ ngồi dậy, nhìn sâu vào đôi mắt anh, dường như đang muốn kiểm tìm điều gì đó. Chu Chính quên mất hệ thống sưởi của căn phòng này vẫn chưa được khởi động, dù hiện giờ đã là tháng năm, nhưng không khí lạnh vẫn bao trùm dày đặc trong khu rừng, nhất là khi màn đêm phủ xuống, nhiệt độ dưới tầng hầm gần như có thể dùng hai chữ “băng giá” để hình dung. Chu Chính nhận thấy đôi môi Tưởng Tiệp đã tím tái, sắc mặt trắng bệch dọa người, anh cố kìm nén, dần xuống sự quan tâm, chỉ nói:

“Mọi việc đã giải quyết xong rồi, theo anh về nhà thôi!”

Không hiểu vì sao, hai tiếng “Về nhà” suýt nữa khiến cho Tưởng Tiệp rơi nước mắt, nhưng một người nhạy cảm như cậu có thể nhanh chóng cảm nhận được sự biến đổi trong sinh hoạt thường ngày. Mặc dù Chu Chính và cậu vẫn ở cùng nhau, nhưng hầu hết thời gian anh đều vắng nhà, số lần nhìn mặt cậu vô cùng ít ỏi, lại càng không dă động gì đến cái chết của Thẩm Bình. Ngay cả Giang Sơn thường ngày hay tới chơi là vậy cũng rất ít khi xuất hiện. Tưởng Tiệp được tự do ra vào, nhưng bên cạnh luôn có người đi theo, bọn họ cũng không can thiệp vào những việc cậu làm, chỉ đứng ở phía xa xa, bám dính lấy cậu như hình với bóng. Nỗi bất an và những phỏng đoán trong lòng Tưởng Tiệp tựa như cỏ dại, ngày càng điên cuồng mọc cao.

Vào một đêm nọ, trông thấy ánh đèn trong phòng đọc sách của Chu Chính vẫn sáng, Tưởng Tiệp bèn cất bước tới đó, hi vọng biết đâu có thể nhân cơ hội này nói chuyện với anh, đã lâu lắm rồi hai người không cùng ngồi trò chuyện. Có điều khi đến ngoài cửa, chẳng ngờ lại nghe thấy tiếng của Giang Sơn. Tưởng Tiệp chưa bao giờ nghe lén những cuộc đối thoại giữa anh em họ, nhưng lần này cửa không khóa, hơn nữa giọng của Giang Sơn cũng rất lớn, cậu vốn đã định xoay người rời đi, song cuối cùng vẫn nán lại:

“Thẩm Bình ngay cả súng cũng không mang theo! Làm sao có thể tấn công cảnh sát được? Thằng họ Lâm chết tiệt kia rõ ràng là cố tình gây hấn với chúng ta!”

“Anh biết.” Chu Chính hơi uể oải trả lời.

“Máu của Thẩm Bình không thể đổ vô ích, mặc kệ thằng đó là anh rể của ai, lần này em sẽ không tha cho nó. Anh liệu mà trông chừng Tưởng Tiệp cho kĩ vào!”

“Chuyện này không liên quan đến Tưởng Tiệp!”

“Có liên quan hay không, trong lòng anh tự hiểu rõ,” giọng của Giang Sơn bỗng nhiên trầm hẳn xuống, “Anh có nghĩ tới Thẩm Bình không? Anh giả ngu với nó suốt bao nhiêu năm nay, cuối cùng cũng thoát được nó rồi, anh cần gì phải nghĩ tới nó nữa đúng không?”

“Mẹ kiếp, lúc này đừng có tuôn ra mấy lời thiếu suy nghĩ!”

Chu Chính bất thành linh nổi giận, gạt văng mọi đồ đạc xuống sàn nhà, một loạt âm thanh đinh tai nhức óc vang lên.

“Nếu trong lòng anh không thẹn với Thẩm Bình, sao anh cứ phải trốn chui trốn lủi Tưởng Tiệp? Anh cũng đâu khác gì em, kể cả lần này Tưởng Tiệp có liên quan hay không, thì quan hệ giữa cậu ta và Lâm Nguyên cũng là sự thật không thể chối cãi! Thẩm Bình chính là do người nhà của Tưởng Tiệp giết chết! Chỉ nhìn thấy bản mặt cậu ta là đã thấy khó chịu!”

Cuối tuần, như thường lệ cả căn nhà to lớn lại quay về với vẻ trống trải. Tưởng Tiệp ngồi trên ban công, đối tư thế liên tục, cho đến khi cậu chợt nhận ra, dù vầng thái dương có hùng vĩ rực rỡ tỏa sáng trên không trung đến mấy, thì cũng có những góc chết nó không thể nào chiếu tới được. Cái nhìn Giang Sơn dành cho cậu khi bước ra khỏi phòng đêm hôm đó dường như vẫn ở ngay trước mắt cậu, một Giang Sơn trước đây chưa bao giờ thù hằn, oán giận, luôn luôn dịu dàng bao dung với cậu, vậy mà giây phút mặt đối mặt ấy, lại nhìn cậu như thể nhìn một con ruồi, trong mắt trào ra sự căm ghét tột độ không thể kiềm nén. Tưởng Tiệp cảm giác trái tim trong lồng ngực mình bị một loạt gai nhọn sắc bén, từng chiếc từng chiếc cứ thế lần lượt đâm xuyên qua.

“Cậu Tiệp, điện thoại có thể chuyển cho bàn thư kí xử lí, như thế sẽ không reo liên tục khiến cậu phiền lòng nữa.” Dương Tân là một vệ sĩ đã làm việc khá lâu, từ trước đến nay luôn đi theo Chu Chính nên cũng coi như quen biết với Tưởng Tiệp. Thấy điện thoại réo suốt cả buổi chiều mà cậu chỉ tần ngần nhìn chằm chằm màn hình chứ không cầm lên nghe, Dương Tân cũng đoán được tám chín phần.

“Đây là chị gái tôi.” Tưởng Tiệp không giấu giếm nói, “Chị ấy mang thai được tám tháng rồi.”

“Hiện giờ thực sự vẫn chưa phải lúc thích hợp để gặp người nhà cậu!”

“Chu Chính dặn anh như thế sao?”

“Chính ca không dặn gì cả, cũng không cấm cậu đi ra ngoài. Tôi chỉ nói ý kiến của mình thôi.”

“Ừ, vậy anh nghĩ như thế nào? Nói tôi nghe xem.”

“Đừng chọn bên nào cả, đó có lẽ là cách giải quyết tốt nhất.”

Tưởng Tiệp khép hờ hàng mi, thì thầm hỏi lại một câu như để khẳng định:

“Thật vậy ư?”

Nếu như Chu Chính thật lòng suy nghĩ cho cậu, vì sao lại không giam cậu lại, ép cậu phải ở bên cạnh anh, để sau này nếu như có một ngày gia đình cậu gây áp lực với cậu, thì cậu còn có thể dùng sự bất lực ấy từ chối bọn họ? Còn sự tự do mà cậu có hiện giờ, rồi cuộc đằng sau nó là thứ gì đang chờ đợi đây?

Tưởng Tiệp miên man suy nghĩ, một cơn ho khan vô cớ đột ngột trỗi dậy.

Tưởng Mẫn mặc dù đã trang điểm song vẫn không che đi được những dấu hiệu cuối thai kỳ, gương mặt cô hơi sưng lên. Cô ngồi đối diện Tưởng Tiệp, thất thần nhìn chằm chằm vào thực đơn.

“Hồi sinh Tiểu Cường, ngày nào chị cũng muốn ăn bánh anh đào nướng, không biết bé con lần này thì có yêu cầu gì đặc biệt nhỉ?”

Trên khuôn mặt tái xanh của Tưởng Mẫn hiện ra một nụ cười nhàn nhạt.

“Nó thích súp hàu, còn cả mấy loại súp đựng trong tô bằng bánh mì nữa.”

Những giọt nước mắt đột nhiên lăn tăn trên gò má vẫn còn hiện nét cười của cô.

“Sao lại thế này? Sao mọi chuyện lại thành ra thế này?” Tưởng Mẫn cố nén chặt xuống tiếng nấc nghẹn ngào trong cổ họng, ngón tay ồm yếu trắng xanh của cô nhẹ lau đi giọt nước đọng trên mi mắt. “Tiểu Tiệp, em có tin không, trên đời này có một số người lại có thể yêu hai người cùng một lúc.”

Tưởng Tiệp rút khăn giấy ra, đưa cho chị mình, nói:

“Em không tin.”

“Trước đây chị cũng không tin, chị chắc chắn rằng trong lòng anh ấy chỉ có một mình chị, cho nên mới cười anh ấy. Sau khi kết hôn rồi, anh ấy đối xử với chị rất tốt. Lúc sinh Tiểu Cường, chị không được khỏe, anh ấy cũng chưa từng một lần khiến chị cảm thấy cô đơn hay vô dụng. Anh ấy là người chồng hoàn hảo, người cha hoàn hảo, chị gần như đã tin tưởng rằng anh ấy chỉ yêu duy nhất mình chị, mãi cho đến khi chị nhận ra ánh mắt anh ấy dành cho em...”

“Chị à, chị nghĩ nhiều quá, giữa em và Lâm Nguyên hoàn toàn không có quan hệ gì đâu.”

“Phụ nữ phải ngu ngốc đến nhường nào mới không nhận ra rằng trong lòng người đàn ông của mình đã có người khác? Nếu như trong lòng anh ấy không có em, sao anh ấy lại tính toán trăm phương nghìn kế để xóa đi những chứng cứ liên quan tới em, có thể gây bất lợi cho em trong vụ án của Chu Chính. Lâm Nguyên sợ em bị liên lụy, cho nên mới vận dụng mọi quan hệ để em không bị truy cứu. Anh ấy âm thầm làm tất cả mọi việc vì em, chị có thể tỏ ra không quan tâm bấy lâu nay là vì chị biết Lâm Nguyên sẽ không bao giờ rời bỏ chị để đến với em, chị biết tình yêu anh ấy dành cho chị không phải giả vờ. Cho nên chị chọn cách giả ngu trước mặt anh ấy và em.”

“Vậy sao chị không tiếp tục làm vậy đi?” Thấy Tưởng Mẫn im lặng không đáp, chỉ nhìn lại mình bằng cặp mắt đẹp buồn rầu, Tưởng Tiệp nói tiếp, “Chị thừa hiểu, những điều mà chị biết được, đều là do Lâm Nguyên “vô tình” để chị phát hiện ra, vậy mà hôm nay anh ta rơi vào hoàn cảnh khó khăn, chị vẫn còn có thể cầu xin tha thứ cho anh ta được. Chị à, chị yên tâm đi, Lâm Nguyên đối với em, chỉ có mục đích lợi dụng mà thôi. Thẩm Bình không phải do Lâm Nguyên ngộ sát, mà là do anh ta cố tình giết chết. Anh ta tưởng người tới sẽ là Chu Chính, nào ngờ Chu Chính từ đầu tới cuối hoàn toàn không lộ diện, cho nên trong cơn tức giận anh ta đã không khống chế nổi bản thân mình. Nếu như Lâm Nguyên đã làm được, thì phải có gan gánh lấy hậu quả.”

Nước mắt không thể nào kìm lại được nữa, Tưởng Mẫn sụt sịt, giọng đứt quãng khản khoản van nài:

“Nếu Chu Chính muốn báo thù, Lâm Nguyên cũng không cách nào tránh được. Chị chỉ xin em, nếu như ngày ấy thật sự đến, làm ơn giữ lại cái mạng cho Lâm Nguyên. Dù gì anh ấy vẫn là cha của hai đứa trẻ, là cuộc sống này của chị. Chị biết em và những người bên phía Chu Chính muốn Thẩm Bình còn sống, nhưng người đã không còn nữa, dù có hy vọng gì, muốn thay đổi điều gì, thì cũng không thể làm được nữa rồi. Bất kể thế nào đi nữa em cũng nên cho chị một con đường!”

Tưởng Tiệp bước đến bên cạnh chị mình, để đầu Tưởng Mẫn tựa vào hóm vai, nhẹ nhàng vuốt vuốt lưng chị, mãi đến khi hơi thở của Tưởng Mẫn dần dần bình ổn lại, chỉ còn hơi nức nở khê khàng. Tưởng Tiệp cúi đầu gom lại những sợi tóc bị nước mắt dính ướt trên gương mặt Tưởng Mẫn:

“Chị, chị là người thân thiết nhất với em trên đời này, nhưng lần này, em không thể giúp gì chị được.”

Tưởng Mẫn cúi đầu im lặng thật lâu, dường như cô đã điều chỉnh được cảm xúc của mình, tâm trạng đã bình tĩnh hơn, không còn kích động nữa:

“Chị biết rồi. Em coi, chị làm âm ỉ ở nơi công cộng thế này, mọi người lại tưởng em ăn hiếp chị!” Nói xong, trên gương mặt Tưởng Mẫn cố nặn ra một nụ cười xen lẫn những giọt nước mắt: “‘Em đi đi! Tiểu Tiệp, chị ngồi đây ăn chút gì đã rồi mới về.’”

Không biết có phải vì ánh sáng nơi đây không mà Tưởng Tiệp cảm thấy sắc mặt chị gái mình cực kì kém.

“Chị không sao chứ? Đừng ăn ở đây, để em đưa chị về nhà! Về nhà rồi hãy ăn.”

Mặt Tưởng Mẫn lấm tấm mồ hôi, Tưởng Tiệp cuối cùng cũng phát hiện ra có gì đó rất bất thường, cậu tiến đến định đỡ chị mình đứng dậy, nhưng lại bị Tưởng Mẫn gạt tay ra:

“Đừng động vào chị, Tiểu Tiệp, em đi mau đi! Đừng để ý đến chị!”

Trong tình thế gấp rút Tưởng Tiệp vội cúi người xuống, bế thốc Tưởng Mẫn lên, trên lớp đệm ghế trắng loang ra một mảng máu đỏ sẫm đến nhức mắt.

“Chị điên rồi, sao không nói với em sớm?” Trong lòng hoảng loạn, Tưởng Tiệp hét to với cậu bồi bàn đang chạy tới giúp một tay: “Gọi xe cấp cứu mau, phiền anh gọi giúp tôi xe cấp cứu.”

“Chị thế này rồi mà còn đuổi em đi hả?” Tưởng Tiệp để Tưởng Mẫn nằm thẳng trên mặt đất, cẩn thận nâng đầu chị mình lên. Tưởng Mẫn đã không còn kiểm chế cơn đau đớn cơ thể đang phải chịu đựng nữa, dù ánh mắt có hơi mê man, nhưng lại không hề nhỏ một giọt nước mắt nào:

“Chị không trách em, Tiểu Tiệp, chị không trách em một chút nào cả, em đừng...mềm lòng.”

Đêm đó, tại bệnh viện Saint Francis, Tưởng Mẫn sinh non một bé gái. Nhưng cha của đứa bé, Lâm Nguyên, lại không hề xuất hiện. Lâm Nguyên, đã mất tích.

48. Hiếu Cừ - Chương 48

Lâm Nguyên đã mất tích hai tuần liền. Sau khi báo cảnh sát, nhà họ Lâm còn nhờ cậy rất nhiều mối quan hệ, hi vọng có thể lần ra được manh mối từ phía Chu Chính. Chẳng ngờ để tránh bị tình nghi, Chu Chính chủ động hợp tác với cảnh sát, sẵn sàng công khai toàn bộ thông tin về sản nghiệp mang tên mình và cả Hồng Môn anh từng quản lý trước kia. Kết quả lục soát qua loa căn biệt thự ở phía Bắc xong, cảnh sát đã triệt để xóa bỏ mọi nghi ngờ đối với Chu Chính, một tên tội phạm dù ngu đến mấy cũng không có chuyện

trối chân được cảnh sát rồi lại thả ra để chính mình bị điều tra như vậy. Hơn nữa lực lượng hậu thuẫn của Chu Chính vô cùng kiên cố, đám cảnh sát mới chỉ đưa ra nghi vấn thôi đã khiến cho mấy vị cấp trên hết sức không vui. Tin tức trên ti vi giống như chiếc bánh xe lăn tròn phát đi phát lại từ ngày này qua ngày khác: “Cảnh sát trưởng mất tích, hiện giờ vẫn chưa tìm được bất cứ manh mối nào.” Nhưng trong lòng Tưởng Tiệp lại hiểu hết tất cả, sự khoan dung mà Chu Chính dành cho cậu gần như đã khẳng định điều mà cậu nghĩ: người, đang nằm trong tay Chu Chính. Kể từ hôm cậu gặp Tưởng Mẫn đến giờ, Chu Chính cũng mất tăm mất dạng, anh không quay về căn hộ phía Bắc, khi cậu gọi điện tới tìm thì mười lần phải đến đến bảy lần là bàn thư ký nghe, những lần còn lại anh chỉ nói hai ba câu rồi gác máy. Tưởng Tiệp cảm giác mình giống như đang đi mò mẫm giữa màn đêm, xung quanh đều là bóng tối mịt mù đen kịt, cậu không biết nếu như nhích thêm bước nữa, chờ đợi ở cậu phía trước sẽ là thứ gì.

Một tuần sau Tưởng Mẫn xuất viện, bé gái mới sinh vẫn ở lại bệnh viện để được theo dõi, nhưng nói chung không có vấn đề gì đáng lo. Tưởng Mẫn dồn hết sự quan tâm vào đứa trẻ sơ sinh được quấn trong tã, cô không mấy may khóc lóc trước mặt mọi người. Nhưng Tưởng Tiệp biết, sự mạnh mẽ ấy là do chị cậu gắng gượng bày ra để cho người xung quanh nhìn. Từ nhỏ Tưởng Mẫn đã rất cứng cỏi, chưa từng tỏ ra yếu đuối trước bất kì ai, cho nên ngày hôm ấy chị gái khóc lóc cầu xin cậu quả thật là chuyện không thể ngờ tới. Mỗi khi cậu nhìn thấy Tưởng Mẫn qua lớp kính trong bệnh viện, hoặc là chị đang thất thần nhìn chăm chăm bé con, hoặc là chị mỉm cười duỗi tay ra đón lấy nó từ tay cô y tá, ngón tay Tưởng Mẫn nhẹ nhàng mơn man trên gương mặt đứa bé, gương mặt nó thừa hưởng y đúc đường nét của Lâm Nguyên, vẻ khí phách toát ra không lẫn đi đâu được. Trái tim của Tưởng Tiệp giống như bị thứ gì đó nện vào, nảy lên từng nhịp đập kì dị. Chị gái cậu sẽ thành goá phụ, bé con vừa chào đời đã không còn cha, những nếp nhăn hằn trên khuôn mặt mẹ, những tiếng thở dài phiền muộn của ba, tất cả những thứ ấy, có thật là không liên quan đến cậu một chút nào không?

Bóng đêm giống như lớp phấn mỏng manh, chậm chậm lan ra nhuộm tràn tất cả. Tưởng Tiệp ngồi ở trước cửa sổ, không bật đèn. Chỉ có mình cậu giữa tòa nhà rộng lớn, mỗi khi đi tới đi lui trên dãy hành lang dài dang dặc, tiếng chân bước lại vọng lại nghe quạnh quẽ cô đơn. Tay Tưởng Tiệp siết chặt một chiếc chìa khóa bằng kim loại, một lúc lâu sau, nhiệt độ cơ thể dường như đã truyền sang những phân tử kim loại kia, cảm tưởng như nó đã hóa thành một phần gắn chặt vào lòng bàn tay mình. Đó là chìa khóa của căn nhà nhỏ trong khu rừng. Khi tới đón cậu Chu Chính đã đưa cho cậu chiếc chìa khóa ấy,

“Về sau nếu có một ngày phải ẩn náu, em cứ tới đây, nơi này ngoài anh và em ra không còn ai khác biết.” Lúc ấy, Tưởng Tiệp bất giác ngẩng đầu lên, và cậu bắt gặp một ánh nhìn kì lạ đột ngột vụt qua đôi mắt Chu Chính.

Đừng thử thách em, Chu Chính, đừng thử thách sự thật lòng của em đối với anh, xin anh, đừng làm như vậy.

“Cậu Tiệp, cậu vẫn chưa dùng bữa tối.”

Chẳng biết từ bao giờ Dương Tân đã đứng ở phía sau, anh ta ho khẽ một tiếng để cậu chú ý, sau đó mới lịch sự hỏi. Tưởng Tiệp đã ngồi ngây ra như phỗng ở chỗ này từ chiều đến giờ, ngay cả tư thế cũng y nguyên không đổi.

Tưởng Tiệp quay đầu lại, nhìn thẳng vào Dương Tân, dường như đã hạ quyết tâm:

“Tôi có việc phải ra ngoài, tôi đi được chứ?”

Dương Tân trầm mặc, trong ánh mắt là sự cảm thông không đành lòng, Tưởng Tiệp trông thấy thấy bàn tay Dương Tân hơi mất tự nhiên lên nắm khẽ vào, rồi lại mở rộng ra, cậu đại khái cũng đã đoán được ít nhiều.

“Cậu đã nghĩ kĩ chưa, cậu Tiệp?”

Tưởng Tiệp gật đầu một cái.

“Chính ca đã nói, cậu muốn làm gì thì cứ để cậu làm, không được phép ngăn cản.” Dương Tân trước nay luôn đối tốt với Tưởng Tiệp, luôn bảo vệ cậu, “Nếu như có thể không nghe lệnh Chính ca, tôi nhất định sẽ cản cậu.”

“Đáng tiếc mệnh lệnh của Chu Chính không ai được phép làm trái lại. Cảm ơn anh, Dương Tân.”

“Vậy thì, cậu phải bảo trọng!”

Xe dừng lại trước khoảnh đất trống của căn nhà nhỏ, bốn bề tĩnh lặng như mang theo hơi thở của sự chết chóc, gió thốc qua khe hở giữa những cành cây, nghe rõ mồn một âm thanh xào xà xào xạc. Không còn gì là Tưởng Tiệp chưa hiểu hết nữa, cậu mỉm cười dưới ánh trăng âm u. Bước tới trước cửa, cậu mượn vầng trăng tỏ nhìn xuống xuống chiếc chìa kim loại tầm thường trong lòng bàn tay. Giờ phút này, nó nắm giữ hạnh phúc và mạng sống của biết bao người. Cậu hít một hơi sâu, nhanh chóng cắm chìa vào ổ khóa, xoay tròn, một tiếng “cạch” nhẹ bằng vang lên, nhưng nó lại khiến cậu căng thẳng suýt nữa giật bắn mình. Tưởng Tiệp cúi đầu, đẩy mạnh cửa, đi thẳng tới giá sách nọ, đẩy về bên phải như Chu Chính đã làm lần trước. Lối đi bí mật lộ ra, trái tim Tưởng Tiệp lại đập dồn dập, ở dưới kia biết đâu chính là cơ thể bê bết máu của Lâm Nguyên, và cả gương mặt không còn ra hình thù gì của người đã từng cùng cậu lớn lên, thậm chí đã từng chở che bao bọc cậu. Nhưng hẳn là Lâm Nguyên vẫn còn sống, đây cũng là lí do Chu Chính nhủ cậu tới phải không? Nhất định Lâm Nguyên vẫn còn sống. Ý chí Tưởng Tiệp lập tức kiên định: Mặc dù Lâm Nguyên từng lợi dụng mình, lừa gạt mình, giết hại người anh em thân nhất của Chu Chính, mặc dù tội ác đó là không thể tha thứ được, nhưng anh ta dẫu sao cũng đã cùng cậu trưởng thành, lại là tất cả cuộc sống của chị gái cậu, cậu không thể đứng đưng nhìn Lâm Nguyên bị hành hạ dã man, càng không thể để anh ta thối rửa ở chỗ này. Lòng đã quyết, Tưởng Tiệp bước xuống cầu thang.

Trong không khí xộc lên một thứ mùi hôi hám, nhưng Tưởng Tiệp lại dờ dẩn cả người. Khác hẳn với tưởng tượng, Lâm Nguyên bị trói chặt tay chân vào ghế kim loại, đang ngẩng đầu lên nhìn cậu, trong đôi mắt lấp đầy bởi vẻ quá mức kinh ngạc. Trên người anh ta không hề có vết thương nào, tuy rằng tóc tai rối bù, râu ria lởm chởm mọc ra thành mảng đen xì trên mặt, nhưng có thể nhận thấy cơ thể không phải hứng chịu thương tích. Chỉ có điều bên dưới là vũng chất thải bừa bãi, chiếc quần Lâm Nguyên mặc cũng đã ướt sũng nước. Chu Chính không tra tấn Lâm Nguyên, mà đem tự tôn của anh ta ra triệt để giẫm nát giày vò, Lâm Nguyên ngông cuồng kiêu ngạo không coi ai ra gì kia, có lẽ dưới bao ánh nhìn chòng chọc, đã không kiềm chế nổi mà phải nhục nhã đại tiểu tiện tại chỗ. Tưởng Tiệp bước tới, lấy con dao găm nhỏ mình mang theo, cắt đứt sợi dây thừng bằng da trâu xiết chặt lấy Lâm Nguyên. Bởi vì bị trói đã lâu, hai tay của Lâm Nguyên không cựa cựa ngay được, Tưởng Tiệp bèn cởi quần của Lâm Nguyên ra, tiện tay tháo tấm ga trải giường, lau đi những chất xú uế giữa hai chân anh ta.

“Anh tự lau được không?” Tưởng Tiệp hỏi, “Em đi tìm cho anh cái quần.”

Lâm Nguyên gật đầu, tự dùng tay cầm ga giường lau qua lau lại.

Lần trước ở chỗ này, Tưởng Tiệp nhớ trong tủ âm tường có mấy chiếc quần yếm dành cho công nhân, quả nhiên là vẫn còn ở đây thật.

“Có cần em giúp anh mặc không?”

Lâm Nguyên lại lắc đầu. Tưởng Tiệp xoay người đi, nghe chuỗi tiếng động loạt soạt phía sau mình chấm dứt mới quay lại bảo:

“Đi thôi.”

“Ừm ư ư ư!” Lâm Nguyên chỉ phát ra được những âm thanh vô nghĩa giống như người câm, nhất định không chịu đi theo Tưởng Tiệp.

“Bọn họ chuốc thuốc anh?” Tưởng Tiệp kéo lấy cánh tay Lâm Nguyên: “Đi thôi! Em dẫn anh đi.”

“Ừm ư ư a a!” Lâm Nguyên khua tay khua chân loạn xạ tỏ ý muốn Tưởng Tiệp mau mau rời đi.

“Chị em đã sinh cho anh một bé gái, anh không muốn về gặp con mình sao? Chu Chính cho phép em thả anh đi, nếu không sao em lại có chìa khóa? Mau đi theo em, những gì đã xảy ra trong quá khứ thì cũng đã thành quá khứ rồi! Em không trách anh nữa.”

Nước mắt Lâm Nguyên đột ngột tuôn rơi, trào ra là cả hết giọt này đến giọt khác. Tay hắn run rẩy quệt đi nước mắt, rồi lại dùng đầu ngón tay ướt nhẹp viết hai chữ lên trên tường, tuy rằng không rõ lắm nhưng

vẫn có thể nhìn ra được, “Cướp cò.”

“Anh muốn nói là Thẩm Bình chết là vì súng bị cướp cò?”

Lâm Nguyên gật đầu, hai tay chỉ chỉ vào chữ viết trên tường, rồi đâm thùm thụp vào ngực mình, khóc đến mức suýt nghẹt thở. Tưởng Tiệp đỡ lấy Lâm Nguyên:

“Ra ngoài kia rồi hãy nói!”

Bên ngoài căn nhà vẫn không có ai, chiếc xe Tưởng Tiệp lái tới đỗ nguyên tại vị trí cũ. Lâm Nguyên lão đảo bước, Tưởng Tiệp phải dìu tay hắn, tiến nhanh tới phía xe, chẳng ngờ vừa mới mở cửa xe ra, xung quanh lập tức bùng lên cả một rừng đèn pha chói lóa. Những người phục kích ở trên cây cùng chia đèn tập trung vào một chỗ, mà Tưởng Tiệp và Lâm Nguyên lại đang đứng ở ngay chính trung tâm của vùng sáng ấy. Từ bóng tối có vài bóng người bước ra, Giang Sơn đứng giữa bọn họ, phía sau anh ta từ từ hiện ra gương mặt lạnh lẽo như núi băng của Chu Chính, giọng Chu Chính cất lên càng giống cơn gió sắc lạnh tựa mũi dao, tái tê buốt giá thấm thấu vào tận xương tuỷ:

“Tưởng Tiệp, em thật sự khiến anh quá thất vọng.”

49. Hiểu Cừ - Chương 49

Phỏng đoán chân tướng sự việc luôn là điều khiến con người ta mệt mỏi nhất, nhưng một khi sự thật được phơi bày, mọi thứ lại dễ dãi hơn ta tưởng. Tưởng Tiệp quay lại thấy Chu Chính đang bước từng bước đến phía mình, liền nói với Lâm Nguyên đứng đằng sau:

“Lên xe, mau.”

Lâm Nguyên quét nhìn bốn phía một lượt, chắc chắn trong bóng tối đang có rất nhiều nòng súng phục sẵn chia về phía Tưởng Tiệp và hắn, hắn túm lấy tay Tưởng Tiệp, nhưng lại bị cậu giật ra:

“Em bảo anh lên xe ngay, nhanh lên!”

Nói rồi cậu đẩy mạnh Lâm Nguyên vào trong xe. Lâm Nguyên lập tức xoay mình nhảy lên ghế lái, hét to mấy tiếng với Tưởng Tiệp, nhưng hét cỡ nào cậu cũng không buồn để ý đến hắn, chỉ đứng nguyên tại chỗ chờ Chu Chính đến.

“Hắn ta có thể đi đâu được?” Chu Chính liếc nhìn Tưởng Tiệp, gơ tay bật hộp quẹt trước mặt cậu, rọi sáng khuôn mặt thanh tú như sứ, đôi mắt Tưởng Tiệp trong bóng đêm xinh đẹp tựa như hai hồ nước trong veo yên ả.

“Thả Lâm Nguyên đi! Em ở lại.” Tưởng Tiệp không hề trốn tránh, nhìn thẳng vào con người lạnh như băng của Chu Chính, gương mặt anh vẫn thâm trầm như vậy, không mang theo một chút cảm xúc nào. Chu Chính nghiêng mình về phía trước, châm đầu thuốc trên môi vào ngọn lửa bên sườn mặt, rồi tiện thể ghé vào tai Tưởng Tiệp thầm thì:

“Em nghĩ Chu Chính mà em biết sẽ thả Lâm Nguyên đi sao?”

Tưởng Tiệp khẽ lắc đầu.

“Vậy mà em vẫn còn muốn thử.” Cơn thịnh nộ trong câu nói của Chu Chính khiến cho ai nấy đều cảm thấy rét run, giọng anh cũng cao lên hẳn, “Tưởng Tiệp, em coi anh là cái gì? Em thật sự cho rằng anh có thể vì em mà để cho Thẩm Bình bỏ mạng vô ích ư?”

“Không phải vậy...” Tưởng Tiệp ngắt lời, máu nóng trong khoang ngực dâng lên cuộn cuộn, nhưng đối diện với dáng vẻ khinh thường của Chu Chính, cậu chỉ biết lặng thinh. Qua một lúc lâu, cứ mỗi lần cố gắng lấy hết can đảm để giải thích với Chu Chính, thì đến phút cuối cậu đều bỏ cuộc, nói lý lẽ với người khác vốn là việc rất khó, huống chi người kia đã để tất cả ngoài tai. Tưởng Tiệp khẽ sát vào Chu Chính, giọng run run, “Coi như là em cầu xin anh, làm ơn cho Lâm Nguyên một con đường sống, em sẽ ở lại, tùy anh xử lý em thế nào cũng được.”

Con người Tưởng Tiệp trước giờ luôn cao ngạo, bình thường không dễ dàng chịu thua ai, mở miệng cầu xin Chu Chính càng là chuyện không tưởng, trong lòng Chu Chính trào lên một thứ cảm giác quái dị, dù biết không nên, nhưng anh vẫn không thể nào kìm xuống được sự tức giận:

“Em vì cái thằng hèn hạ ấy mà hạ mình cầu xin anh?”

Chu Chính vùng tay tát vào má phải Tưởng Tiệp, một tiếng “bốp” chất chứa vang lên giữa đêm khuya yên tĩnh vào tai ai cũng rõ ràng rành rành. Tưởng Tiệp vẫn giữ nguyên gương mặt bị đánh lệch sang một phía, nửa bên mặt chỉ thoáng chốc đã sưng tấy lên. Cậu và Chu Chính động tay động chân với nhau không chỉ một hai lần, nhưng đánh vào mặt thế này thì đây là lần đầu tiên, một nơi nào đó trên thân thể cậu dường như cũng đang âm ỉ đau nhức. Tưởng Tiệp dùng mu bàn tay quệt quệt khóe miệng, đôi lông mày nhíu khê, miệng cậu rỉ máu rồi.

“Anh thả Lâm Nguyên đi, em sẽ từ từ giải thích với anh, nếu anh giữ lại cái mạng cho hần, không phải vẫn còn đây cách khiến hần sống không bằng chết sao?”

“Không cần cậu dạy dỗ tôi, Tưởng Tiệp, đêm nay Lâm Nguyên phải chết ở chỗ này! Cậu cũng đừng hòng đi đâu cả!”

Vừa nói Chu Chính vừa nâng tay lên, trong tay là một khẩu súng màu bạc, nhưng vừa mới nhắm thẳng về phía Lâm Nguyên thì trên cổ lập tức cảm thấy lạnh lẽo, đề ngay dưới động mạch cổ chính là con dao găm Chu Chính tặng để Tưởng Tiệp mang theo phòng thân. Bấy giờ những người tới cùng Chu Chính đang đứng xung quanh mới bắt đầu có phản ứng, Giang Sơn tiến lên phía trước vài bước, lại vội dừng lại khi nghe thấy tiếng Tưởng Tiệp:

“Đừng tới đây, thả Lâm Nguyên đi! Tôi sẽ ở lại! Giang Sơn! Anh mau thả Lâm Nguyên đi!”

Không hiểu vì sao mà trong đôi mắt Giang Sơn đột nhiên toát lên một nỗi thương cảm, anh ta không nói năng gì, chỉ đứng yên nhìn từ phía xa. Tưởng Tiệp không để vuột mất giây phút Giang Sơn thoáng lưỡng lự, tối nay nếu muốn chạy thoát, e rằng chỉ có thể tìm được đường rút từ Giang Sơn mà thôi.

“Hôm nay nếu không có lệnh của Chu Chính này, ai cũng không được phép thả Lâm Nguyên. Tưởng Tiệp, cậu có gan thì ra tay đi, để xem dao của cậu nhanh hơn, hay đạn của tôi nhanh hơn, cậu có dám đánh cược không?”

Không gian xung quanh dường như ngưng đọng lại, tiếng rì rào của lá cây cũng lặng hẳn đi. Mọi ánh nhìn đều dồn hết vào hai con người đang giằng co căng thẳng. Chu Chính nhận ra đôi mắt luôn bình tĩnh của Tưởng Tiệp cuối cùng cũng lộ ra vẻ hoảng hốt, bàn tay cầm dao không ngừng rung lên, đôi môi cũng không thể khống chế nổi và đung lay bầy, cả người cậu chông chênh như đứng trên bờ vực của sự đổ vỡ. Chu Chính càng được đà rướn mình về phía trước, Tưởng Tiệp kêu lên, kinh hãi rút tay về:

“Đừng, đừng ép em, Chu Chính, em không muốn làm vậy, em không muốn.”

“Mẹ kiếp, tự tay cậu kề dao vào cổ tôi, giờ lại còn giả bộ? Tưởng Tiệp, cậu thật sự chọn Lâm Nguyên?”

“Không phải! Tưởng Tiệp ngoài Chu Chính ra sẽ không chọn ai cả! Anh biết là em sẽ không rời bỏ anh, Chu Chính, em xin anh, em xin anh, thả Lâm Nguyên đi rồi chúng ta tính kế trả thù sau có được không? Có được không? Chu Chính?”

Nhìn gương mặt ngày ngày luôn tươi cười rạng rỡ là thế, giờ khắc này lại sợ hãi hoảng loạn cầu xin mình, Chu Chính lạnh lùng đáp:

“Không được! Tưởng Tiệp, kết cục ngày hôm nay là do em tự mình chuốc lấy!”

Nói xong, Chu Chính lùi lại, né khỏi mũi dao của Tưởng Tiệp, bàn tay cầm súng rung lên một cái, ngón tay kéo cò vào trong, đột ngột bên tai nghe thấy tiếng Tưởng Tiệp hét lên thất thanh:

“Đừng!”

Cùng với đó là một luồng sáng lóe quét tới phía cổ tay Chu Chính, Chu Chính theo trực giác dịch tay đi, phát súng bắn chệch sượt qua cửa kính xe, nhưng cổ tay không tránh khỏi mũi dao sắc bén, bị cắt trúng động mạch, máu bắn ra bốn phía tuôn ào ào như suối. Chu Chính cảm thấy Tưởng Tiệp thoát cái đã nhào

tới phía sau mình, một lần nữa cổ anh lại bị con dao dính máu kè sát, bị ép phải quay mặt về phía Giang Sơn:

“Anh muốn nhìn Chu Chính chảy máu đến chết sao? Giang Sơn! Để Lâm Nguyên đi! Chu Chính không gắng gượng được lâu nữa! Mau thả Lâm Nguyên đi!”

Trong lòng Giang Sơn hiểu rõ hơn bất cứ ai, giết hay không giết Lâm Nguyên đã không còn quan trọng, dựa vào khả năng của Chu Chính, khổng chế Tưởng Tiệp là việc dễ như trở bàn tay, nhưng anh lại để mình đổ máu, chẳng qua là muốn dồn ép Tưởng Tiệp, anh muốn thử xem cậu sẽ quyết định ra sao khi bị đẩy đến chân tường. Giang Sơn có chút thông cảm cho Tưởng Tiệp, cậu vốn dĩ vô tội, nhưng lại bị cuốn vào giữa những tranh chấp tối tăm không bao giờ có hồi kết này, cuối cùng bị ép phải dùng chính đôi tay mình để giết chết tình cảm của bản thân, tất cả mọi chuyện, cũng chỉ có thể trách tâm của Tưởng Tiệp không đủ cứng rắn mà thôi! Giang Sơn phát tay:

“Thả hắn đi!”

Tảng đá trong lòng Tưởng Tiệp rớt cuộc cũng buông xuống, cậu nhìn về phía Lâm Nguyên, thấy hắn vẫn đơ ra không nhúc nhích:

“Đi đi! Anh còn chờ gì nữa! Đi mau!”

Lâm Nguyên cũng lớn tiếng gào lại, giọng rất khó nghe, giống như tiếng quạ đang gù gù than khóc, nhưng hắn kiên trì không bỏ cuộc, âm thanh phát ra dần dần rõ ràng hơn, những âm tiết méo mó cũng đã có thể nghe hiểu được:

“Dừng ở lại! Tưởng Tiệp, đi theo anh! Mau qua đây! Qua đây!”

Tưởng Tiệp nhìn cánh tay máu chảy đầm đề của Chu Chính, lòng nặng trĩu, cậu hét to với Lâm Nguyên:

“Anh đi đi! Nhanh!”

Lâm Nguyên vốn định cho xe chạy về phía Tưởng Tiệp, nhưng lại dừng lại, khi nhìn sâu vào đôi mắt cậu, hắn biết sự lo lắng trong đáy mắt ấy không phải là dành cho hắn. Cuối cùng Lâm Nguyên đành đánh vô lăng, chiếc xe lao đi như bay ra con đường nhỏ, băng băng chạy về phía thị trấn.

Vừa thấy xe khuất dạng, Tưởng Tiệp quăng mạnh con dao xuống đất, hai tay nắm chặt lấy cổ tay Chu Chính, mỗi khi dòng máu đang phun ra chảy chậm lại trong lòng cậu mới nhẹ nhõm thở phào :

“Anh phải đến bệnh viện, phải khâu lại vết thương rồi truyền máu nữa...A..”

Chu Chính không nể tình đá thẳng vào bụng Tưởng Tiệp, phân nửa câu nói vừa thốt ra lập tức bị cơn đau xé ruột xé gan ép nuốt ngược trở vào. Tưởng Tiệp co quắp giống như con tôm đổ nhào xuống đất, cậu đau đến mức thổ hồng hển, lăn lộn khuyu ở một bên, đầu tì trên mặt đất ghò ghề sỏi đá, ho khù khụ. Giọng nói của Chu Chính vang lên mơ hồ xa xôi:

“Tôi về trước, cảm ai được động vào cậu ta! Tôi muốn đích thân tính sổ!”

50. Hiểu Cừ - Chương 50

Trời dần hửng sáng, những tia nắng mai mờ mờ chiếu từ mé trái căn phòng vào. Tưởng Tiệp vẫn còn sót lại chút ý thức, dù hàng mi đang khép chặt nhưng vẫn có thể cảm nhận được luồng ánh sáng lưu động bên ngoài. Rồi thái dương ngả dần về tây, không gian trở nên u tối, mọi thứ xung quanh lại quay về với hư ảo. Cậu gục đầu vào cánh tay đang bị treo ngược lên, tựa như dựa vào một chiếc cột không liên quan gì đến thân thể mình, suốt một ngày một đêm, hai cánh tay bị treo bằng xích sắt móc trên trần nhà đã tê liệt không còn cảm nhận được gì nữa, nhưng so với cảm giác đau đớn giày vò lúc đầu thì dễ chịu hơn nhiều. Theo lệnh Chu Chính, ngoại trừ hai người có nhiệm vụ trói cậu lên, không một ai dám bước chân vào đây “hỏi han” cậu. Trong bóng tối âm u, những manh mối từ từ hiển hiện rành rẽ trong đầu, chúng kéo theo cơn đau nhức với cường độ phá hủy khủng khiếp càn quét từng mạch máu của cậu, chân tướng sự thật tựa như bức hình chụp được rửa trong phòng tối, từng chút từng chút một, trở về với nguyên trạng ban đầu.

Đã qua một thời gian dài không được ăn uống, Tưởng Tiệp ngày càng khó giữ nổi tỉnh táo. Cậu liếm liếm đôi môi nứt nẻ, khó khăn nuốt nước bọt, theo dịch chuyển từ trên xuống dưới của xương cổ, yết hầu sưng đỏ đã lâu không nuốt được tí gì từng tức nhói lên, khiến cho hệ thần kinh tê dại mình mẫn hơn một chút. Tưởng Tiệp mở mắt, nhưng lập tức bị bóng đen phía trước dọa cho giật nảy lùi về sau. Chẳng biết từ khi nào, khuôn mặt của Chu Chính đã ở gần ngay trong gang tấc, đang nhìn chăm chăm vào cậu, sắc mặt tuy hơi xanh xao, nhưng tinh thần có vẻ không tệ lắm.

“Anh khỏe không?” Khi cất lời Tưởng Tiệp mới biết giọng mình đã khản đục, không thể tách bạch nổi từ nào với từ nào.

Chu Chính xoay người lấy một chai nước từ trong tủ lạnh ra, để sát vào miệng Tưởng Tiệp. Tưởng Tiệp lập tức hướng theo tay Chu Chính, ngửa đầu uống ừng ực đến khi chai nước cạn sạch, sau đó mới hắt ra một tiếng thở dài. Cổ họng cậu như được đại xá, cảm giác khô cằn khát cháy tức thì dịu bớt đi.

Chu Chính ngồi gác chân trên chiếc ghế đặt ngay gần đó, châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu rồi hỏi:

“Nghĩ thông suốt chưa?”

“Ừm,” Tưởng Tiệp gật đầu.

“Không hổ là Tưởng Tiệp, chỉ cần cho em chút thời gian, thì không điều gì có thể qua được mắt em. Nói đi! Em đã thông suốt được những gì rồi?”

Tưởng Tiệp hơi cúi gằm xuống, cậu không còn cố áp chế những cơn đau đầu dồn dập kéo đến nữa, chỉ buông tiếng thở dài nhỏ tới mức khó có thể nghe thấy:

“Anh hoàn toàn không có ý định giết Lâm Nguyên. Có lẽ anh đã ép hấn phải nhận tội, thậm chí còn thu thập được chứng cứ phạm tội của hấn, giờ hấn đã là quân cờ trong tay anh, làm hấn thân bại danh liệt đâu có khó gì. Mà Lâm Nguyên lại coi danh lợi như sinh mệnh cả đời này, một khi anh nắm giữ tương lai sự nghiệp của hấn ở trong tay, hấn ta chỉ có thể cum cúp nghe lời anh, giống như chó nhà, từ giờ trở đi chỉ phục vụ dưới trướng anh. Hoặc Lâm Nguyên chẳng đáng để anh lợi dụng, anh có thể giao toàn bộ chứng cứ ra, cho hấn khốn khổ nếm trải cuộc sống ngày dài tựa nằm ở trong tù. Thế nhưng, anh lại cố tình khiến em hiểu lầm rằng anh sẽ không tha cho hấn, khiến em nghĩ anh sẽ không cho hấn chết tử tế, sẽ hành hạ tra tấn hấn đến chết đi sống lại, mỗi giây mỗi khắc trôi qua tựa như địa ngục trần gian. Anh biết em không vượt qua nổi thử thách này, nhất định sẽ tới cứu hấn. Vậy là anh giấu Lâm Nguyên ở nơi em biết, không bố trí người canh gác, rõ ràng anh không muốn giết Lâm Nguyên, mà chỉ muốn dàn cảnh anh và Lâm Nguyên một trong hai người phải chết mà thôi. Anh muốn em ra tay với anh bởi vì anh đã chẳng còn trông đợi gì vào em nữa, anh muốn ép em tự chấm dứt mối quan hệ này. Nếu em làm anh bị thương để cứu Lâm Nguyên, đương nhiên em sẽ chẳng còn mặt mũi nào mà ở cạnh anh. Chu Chính, anh muốn em mất hết hi vọng đối với anh.”

Tưởng Tiệp vừa nói tới đây, Chu Chính đột ngột đứng phắt dậy, sải nhanh mấy bước tới trước mặt cậu, Tưởng Tiệp còn chưa kịp làm gì, cổ áo đã bị xoắn ngược lên, người bị dưng mạnh dậy, hơi thở của Chu Chính phả sát vào cậu, cùng với thứ mùi quá đỗi quen thuộc của anh, thoang thoảng pha lẫn vị thuốc đắng. Đôi mắt anh không còn phân rõ trắng đen nữa, tròng trắng vì mất ngủ và phần nộ ngàn ngút mà sung huyết đỏ ngầu, bắn ra tia nhìn hiểm ác như dã thú, khuôn mặt đang chòng chọc nhìn cậu hiện giờ, thực sự quá đáng sợ:

“Anh cho em hay, em nói đúng hết rồi đó, còn nữa, tên Lâm Nguyên kia bỗng dưng lương tâm trời dậy, gọi điện cầu xin anh tha thứ cho em! Với đồng bằng chứng anh có hiện giờ, khiến hấn một gông mười năm hay hai mươi năm là chuyện quá đơn giản, nhưng trong tay hấn vẫn còn một con át chủ bài mà anh không ngờ tới, nó có thể khiến hấn ta chết rũ ở trong ngục! Vậy mà Lâm Nguyên lại tình nguyện đánh đổi tất cả để cứu lấy cái mạng của em! Tưởng Tiệp, người đứng ra bảo vệ cho em nhiều quá, không chỉ thẳng khốn đó, ngay cả Giang Sơn cũng nói hộ em vài lời. Em nói coi, anh sẽ nể mặt bọn họ mà tha cho em chứ? Tưởng Tiệp?”

Nghe Chu Chính nói xong, Tưởng Tiệp khẽ khẽ lắc đầu. Cậu muốn quay mặt đi, nhưng bàn tay Chu Chính đã khóa chặt cằm cậu lại, không cho cựa quậy:

“Vậy rốt cuộc em có biết, vì sao anh lại thất vọng về em không? Vì sao anh phải dẫn em đến bước đường này? Em nói đi! Tưởng Tiệp! Đừng vào lúc quan trọng lại giả câm giả điếc! Nói!”

Tưởng Tiệp nuốt nước miếng, cổ họng càng lúc càng đau kịch liệt, tắc nghẹn không hô hấp nổi, trái tim cũng vì thế mà nhói lên không dứt, bao nhiêu suy nghĩ rối bời quần quanh trong lồng ngực, cuối cùng cũng thoát ra:

“Bởi vì, Thẩm Bình là do em hại chết.”

Vừa dứt câu, gương mặt Tưởng Tiệp liền hừng tròn một cú bạt tai nổ đom đóm, Chu Chính không kìm nổi thịnh nộ gầm lên:

“Bây giờ em thông minh như vậy, vậy còn lúc đó em đã làm gì hả? Tại sao người bán đứng hành tung của Thẩm Bình lại là em? Tại sao lại phải là em? Anh có thể để Lâm Nguyên sống tiếp như một con chó, còn em anh phải xử lý thế nào đây?”

Khuôn mặt Tưởng Tiệp bị tát lệch hẳn sang một bên, mũi cậu ướt ươn ướt dính dính, máu từng giọt từng giọt rỉ dọc xuống cằm, tí tách rơi trên nền đất.

“Em đền mạng, để em đền mạng cho Thẩm Bình.” Tưởng Tiệp ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Chu Chính, một câu này nói ra, khiến cho bao u uất nặng nề trong lòng cậu bỗng chốc tan biến, chỉ còn cảm giác thanh thản nhẹ nhàng, “Có những người, sống trên đời này chỉ để hại người hại mình. Từ nhỏ, em đã là sự lựa chọn thứ hai của ba mẹ, mọi yêu chiều quan tâm họ đều dành cho chị gái em đầu tiên. Em dây dưa với chồng chị mình suốt bao nhiêu năm, em yêu một người đàn ông, lại hại anh em của người ấy vì mình phải chết. Đến Lâm Nguyên là hạng người như vậy, mà vẫn còn có vợ con cạnh bên mong hân sống, còn em thì sao? Chu Chính, trên đời này vốn chẳng có ai thật sự cần em hết, em chỉ là một mảnh ghép trong vô vàn những mảnh ghép hình, dù quảng đâu ném đâu, cũng là vật thừa thải.”

Chu Chính nhìn Tưởng Tiệp đăm đăm, gương mặt cậu nhếch nhác, mệt mỏi, nhưng không hề sợ sệt. Tưởng Tiệp cũng thản nhiên ngẩng nhìn vầng trán rộng của Chu Chính, cùng đôi lông mày thô kệch hể chút là cau có của anh, khuôn cằm anh vuông vuông, những sợi râu thì nhau đâm ra lĩa chĩa, làm đen thui cả một vùng da mặt. Chu Chính, chắc là anh không hiểu đâu, em có thể nói chuyện sống chết chẳng mấy may sợ hãi như vậy, là vì em chỉ là một con người bé nhỏ, ngoài tình yêu của anh ra, em không còn gì khác, sống hay chết đối với em cũng không có gì khác biệt.

“Tại sao lại nói những lời này?” Chu Chính chau mày hỏi, mọi việc diễn ra không giống với dự liệu của anh, mà vốn dĩ, Tưởng Tiệp cũng là người luôn đem đến những điều không ai ngờ tới. Đối diện với lời chất vấn của Chu Chính, gương mặt bầm dập của Tưởng Tiệp lại nhoeo một nụ cười:

“Nghe không giống em sao? Bị anh nhìn thấu rồi, nên mới nói mấy lời giả bộ đáng thương thôi. Anh mũi lõng rồi sao?”

“Tưởng Tiệp, đừng diễn nữa.” Giọng của Chu Chính đã trấn tĩnh hơn nhiều, “Anh sẽ không để Thẩm Bình hy sinh vô ích, không bao giờ.”

“Ừ, em biết. Không cần anh đích thân làm, em có thể tự sát, thời gian địa điểm anh quyết định...”

“Câm miệng! Ai cho phép em nói như vậy? Ai cho phép em chết? Em...”

Còn chưa nói hết câu, Chu Chính đã áp chặt môi mình lên bờ môi Tưởng Tiệp, tuyệt vọng mà day nghiến, cắn xé, đầu lưỡi nạy mở khớp hàm khiến nó không thể cự tuyệt, chẳng mấy chốc khoang miệng Tưởng Tiệp đã hoàn toàn bị chiếm giữ, những đợt công kích dồn dập có phần thô bạo, nhưng tình cảm trong đó lại chất chứa đến khôn cùng. Chu Chính lăm lăm giữa những nhịp thở hỗn hển:

“Chúng ta phải làm sao bây giờ? Tại sao lại là em? Tưởng Tiệp? Anh không thể...để Thẩm Bình chết vô ích được, anh không thể.”

Tưởng Tiệp giống như được gột rửa tội lỗi mà cuồng nhiệt đáp lại, mặc cho vết thương trên mặt mỗi lần thịt da cọ sát lại đau buốt không thôi, nhưng hết nụ hôn này tới nụ hôn khác trao đi, cậu đều như dốc cạn tình yêu của mình vào trong đó. Chu Chính cởi phẳng quần áo của Tưởng Tiệp, tay mân mê xoa nắn nơi mẫn cảm đã quá thân quen, môi anh chậm chậm lướt đến cổ cậu, không ngừng hôn cắn mạch máu đang

đập mạnh liên hồi. Vừa hôn, Chu Chính vừa tìm tới phía sau Tưởng Tiệp, tay khiêu khích hai điểm lõm mềm mại trên mũi, đó là nơi nhạy cảm, ít khả năng kháng cự nhất của cậu, mỗi khi hôn đến đó, Tưởng Tiệp đều ngoãn đầu hàng. Giờ phút này nhìn vào chiếc hõm nhỏ, làm bật lên đường thắt lưng tinh tế cao cao, Chu Chính không kìm được chạm môi lên nơi đó. Tưởng Tiệp như rơi vào trong kích tình mê loạn, dù cơ thể chậm chạp yếu ớt không thể phản ứng, nhưng tinh thần lại chìm đắm hoàn toàn trong khoái cảm tràn dâng. Thứ khoái cảm vô bờ ấy giống như sóng thần, như đại hồng thủy, rung chuyển toàn bộ bầu trời mặt đất, một cơn đê bé nhỏ sao đủ sức chống chọi. Vào khoảnh khắc một tiếng nổ rền vang, Tưởng Tiệp cảm thấy khoan khoái như mỏm núi lửa lần cuối ầm nóng bình yên trước khi phun trào. Đúng lúc cậu đang chờ mong cơn triều cường kia ập đến, một tia khoái cảm cực hạn vút xẹt qua, rồi thứ mà cậu nhận được lại là một trận bỏng rát xé nát ruột gan tới mức khủng khiếp. “Aaa!” Không hề lường trước, cậu hét lên nửa tiếng thất thanh, rồi kiệt quệ không thốt ra nổi bất kỳ âm thanh nào nữa. Qua một lúc lâu, cơ thể Tưởng Tiệp mới động đậy được, cơn đau đón ập tới từ giữa thắt lưng, như tuân theo bản năng tự nhiên cậu uốn người về phía trước, muốn tránh khỏi que hàn sau thắt lưng, nhưng vừa mới tựa mình thì lại bị Chu Chính ghì chặt không tài nào cựa cựa. Đó là giây đồng hồ dài nhất trong cuộc đời Tưởng Tiệp, hàng nghìn hàng vạn mũi kim găm thẳng vào xương, nhưng vẫn không bì nổi cơn đau khi que hàn bỏng rẫy hạ xuống nơi mỏng manh nhất trên da thịt vào lúc cậu không chút đề phòng.

Chu Chính cảm thấy người trong lòng mình giãy giụa dữ dội, xích sắt trên đỉnh đầu bị giật kéo liên tục phát ra âm thanh leng keng, thậm chí sức lực của anh cũng không đủ để giữ vững cậu, trong không khí đượm mùi da thịt bị cháy khét. Dần dần, cơ thể Tưởng Tiệp không còn quẫy đạp nữa, chỉ thi thoảng vô thức co giật. Người cậu ướt đầm mồ hôi lạnh, thân mình gầy gò cân xứng cuối cùng cũng có thể kiểm soát, tựa cả vào người Chu Chính. Đầu Tưởng Tiệp ngửa ra đằng sau, vừa vặn đặt trên vai anh, tóc cũng bị mồ hôi làm cho ướt sũng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, bờ môi đã bị cắn nát, máu liên tiếp rỉ ra không ngừng, ở phần lợi máu cũng ứ dồn lên nhanh chóng. Ngón tay thô ráp của Chu Chính lau sạch gương mặt Tưởng Tiệp, vuốt gọn lại những sợi tóc trên trán cậu, giọng anh không còn cố giấu đi nỗi đau đón xé toạc tâm can:

“Tưởng Tiệp, anh xin lỗi.”

Tưởng Tiệp nghiêng miệng mình về phía tai Chu Chính, đôi mắt cậu khép hờ, bị khuất lấp đi bởi làn mi dài rũ xuống, không thấy được tia sáng bên trong, chỉ có thể nhìn thấy bờ môi đang khẽ mấp máy, Chu Chính hơi ghì sát lại, cố gắng nghe kĩ từng âm thanh yếu ớt phát ra, Tưởng Tiệp thì thầm:

“Em...hoàn toàn...không hối hận.”

Tưởng Tiệp nhìn thật lâu vào Chu Chính, ánh mắt vững vàng không dao động, khóe miệng khe khẽ mỉm cười, tuy vẫn còn rướm máu nhưng đã nhạt đi nhiều. Cuối cùng, ánh nhìn say mê kia cũng dần dần lịm tắt, giữa thế giới rộng lớn này, chỉ còn lại một khoảng không, trống rỗng, ở phía đối diện.

Ngoài cửa sổ trắng hiền hòa như nước, nhưng lại không thể xua tan đi bóng đêm đặc quánh phủ dày, miên man trải dài đến vô tận.

51. Hiểu Cừ - Chương 51

Tưởng Tiệp tỉnh lại trong bệnh viện, nắng sớm chiếu xuyên qua khung cửa sổ, óng ánh vàng nhạt, tỏa ra hơi ấm động trên gò má trái của cậu. Cậu khẽ nâng tay che mắt, trong khoảnh khắc, Tưởng Tiệp không xác định nổi, hiện giờ đang là mùa đông năm ấy khi cậu và Chu Chính chia ly, hay là còn xa hơn cả thế, phải chăng cậu đã quay về thời điểm cả hai thậm chí còn chưa từng gặp mặt? Trong cơn mơ mơ thực thực, Tưởng Tiệp nghe thấy âm thanh chính mình bật khóc nức nở, nhưng gương mặt vẫn khô ráo, không có lấy một giọt nước mắt.

Hè năm 2003, sau quá trình thẩm vấn kéo dài hơn nửa năm, Lâm Nguyên bị kết án tù ba năm vì tội ngộ sát, vĩnh viễn bị trục xuất khỏi ngành cảnh sát. Tuy nhà họ Lâm cũng đã nhờ cậy đủ mọi loại quan hệ, nhưng Tưởng Tiệp biết, lí do có mức án nhẹ như vậy, căn bản là vì Chu Chính không truy cứu đến cùng, những chứng cứ nắm trong tay kia, anh cũng không công khai.

Nhưng tha cho Lâm Nguyên không có nghĩa là Chu Chính cũng sẽ cho cậu một cơ hội. Quan hệ giữa cậu và anh cuối cùng vẫn phải chấm dứt, mà còn theo một cách không hề thoải mái. Vừa xuất viện, Tưởng Tiệp

đã thấy đồ đạc của mình được đóng gói chuyển tới bằng đường bưu điện, ngay cả máy tính xách tay cậu để ở trường cũng bị gửi trả về, chỉ có duy nhất chiếc nhẫn Trường Dạ Vị Ương là không thấy đâu. Sau mấy lần tự lực lo tìm kiếm, Tưởng Tiệp không nhận được nữa quay sang hỏi ba:

“Lúc con ở bệnh viện, trên người con không có đeo cái gì sao?”

“Đeo mỗi bộ dạng thương tích đầy mình thôi, không còn gì khác nữa.”

“Vậy tay con thì sao? Không đeo gì thật ư?”

Thấy ba lắc đầu nghi hoặc nhìn mình, Tưởng Tiệp mới chấp nhận rũ bỏ mọi hi vọng. Cậu và Chu Chính, đã thật sự kết thúc rồi.

Tháng 6 năm 2003, sự nghiệp của Chu Chính bước vào thời kì đỉnh cao, công ty anh góp vốn đã giành được dự án lớn phát triển đô thị miền Nam của Chính phủ, còn bản thân Chu Chính lại được tuần san kinh tế mời phỏng vấn độc quyền, trở thành người Hoa đầu tiên được vinh dự xuất hiện trên trang nhất của tạp chí, tiếng tăm không ai bì kịp. Tưởng Tiệp dọn ra khỏi nhà ba mẹ, thuê một căn hộ nhỏ, vừa xin làm thêm tại một ngân hàng bình thường vừa bận rộn chuẩn bị cho kì nhập học mùa xuân. Cuộc sống của cậu quay một vòng tròn thật to, cuối cùng lại trở về với quỹ đạo của nhiều năm trước.

Mùa thu năm nay lâu qua một cách kì lạ, thời tiết tháng mười một tuyệt đẹp như trong câu chuyện cổ tích, cứ mỗi khi tối đến, những ánh đèn lại rực rỡ sáng bừng lên, tựa cả rừng hoa đua nhau nở rộ, dù là đêm nhưng vẫn có cảm giác như đang giữa ban ngày. Trên đường Delta có một quán pub, nơi đây là chỗ tụ tập quen thuộc của cộng đồng người Hoa. Trên sân khấu giữa quán, đám thanh niên trẻ tuổi đang ngồi ca hát dưới ánh đèn. Hạ Trọng Ngôn len lỏi qua dãy hành lang huyền ảo để tới căn phòng đặt riêng trên tầng hai, vừa mới bước chân vào cửa, đã nghe thấy giọng Tiểu Chung:

“Hội trưởng tới rồi.”

“Ừ,” Hạ Trọng Ngôn nhìn xung quanh một lượt, “Tưởng Tiệp đâu?”

“Mới ra ngoài hút thuốc, để em đi tìm nó, phải có đủ mặt anh với nó thì mới bắt đầu cắt bánh được.”

“Để anh đi cho.”

Tưởng Tiệp thích hút thuốc ở nơi có thể ngắm được sao, và phải thật yên tĩnh, cả người cậu chìm trong làn khói thuốc vây kín, đôi mắt phủ mờ sương, dường như đang hoài niệm lại dường như đang muợn phiền. Ban đầu chỉ là cầm lên hút thử một lần, nhưng chẳng ngờ lại hút đến mức không thể tiết chế được, chứng nghiện thuốc lá của cậu càng ngày càng nghiêm trọng, bệnh ho khan vì thế cũng tái phát thường xuyên hơn. Quả nhiên tại con ngõ nhỏ ngoài lối cửa sau, Hạ Trọng Ngôn tìm thấy Tưởng Tiệp đang đứng ngược nhìn bầu trời. Cửa không khóa chắc, để lộ một khe hở nhỏ, loáng thoáng nghe thấy tiếng hát từ trong quán pub vọng ra. Hạ Trọng Ngôn nhìn bao thuốc bị Tưởng Tiệp bóp bẹp dí trong tay, không khỏi nhủ mảy:

“Mỗi ngày một bao? Tốc độ nghiện thuốc của em cũng kinh khủng quá đấy.”

Tưởng Tiệp quay đầu liếc Hạ Trọng Ngôn một cái, dụi tắt mẩu thuốc trong tay, ném vào thùng rác:

“Anh đến khi nào vậy? Ban nãy em không nhìn thấy anh.”

Hạ Trọng Ngôn thở dài, nói, “Quay vào thôi! Mọi người đang chờ anh em mình để còn cắt bánh!”

Tưởng Tiệp từ trước đến nay luôn giấu kín tâm tư, mặc dù hiện giờ cậu không còn tránh né Hạ Trọng Ngôn nữa, cũng coi hắn là bạn bè, nhưng mỗi khi đứng trước mặt hắn cậu đều mang theo vẻ phòng bị. Có đôi khi Hạ Trọng Ngôn nghĩ, phải là người giỏi giang đến mức nào thì mới có thể khiến Tưởng Tiệp mở rộng lòng, cho phép đặt chân vào cấm địa bí mật của cậu.

Trong phòng đã tắt đèn, những ngọn nến lung linh trên bánh ga tô như lơ lửng bay giữa không trung, từ ngoài cửa chậm chậm lướt vào. Bóng tối xung quanh khiến trái tim Tưởng Tiệp lặng lẽ run rẩy, dường như một mảnh kí ức của cậu đang quay ngược trở về, những âm thanh ồn ào huyền ảo xung quanh tựa hồ bị hút cạn, chỉ còn lại giọng nói rõ ràng thân quen ấy:

“Mau thôi nên đi! Thối xong là thêm một tuổi mới, năm nay em bao tuổi rồi?”

“Mười chín.”

“Hả? Em nói thật hay đùa thế?”

“Đương nhiên là thật rồi?”

“Nói miệng không có bằng chứng, phải kiểm tra thân thể mới được.”

“Ai nói em không có bằng chứng? Em có bằng lái xe này...Ế, anh làm cái gì thế?”

Chu Chính chồm lên người Tưởng Tiệp, tay nhanh nhẹn kéo quần cậu xuống, ngẩng lên thì thào vào tai cậu:

“Chỉ có nhóc con dưới này là thành thực nhất, coi kích cỡ là biết ngay em có đúng mười chín hay không.”

“Chả nhẽ càng lớn thì cái đó càng to chắc?”

“Chính xác. Để xem cái của em năm nay có dài ra tẹo nào không nào.”

“Ha ha ha,” Hơi thở vương mùi thuốc lá của Chu Chính phả vào phần da thịt nhạy cảm bên tai Tưởng Tiệp, cậu không nhịn được khúc khích cười rộ lên: “Vây chẳng phải cái của anh dài ngoằng như vòi voi rồi sao?”

“Em là đang hâm mộ kích cỡ của anh, hay là đang chê anh già đó?”

“Hỏi thừa, đương nhiên là chê anh già rồi.”

“Tên nhóc con này, dám cười anh? Muốn biết nó lớn thế nào, em tự tay đo không phải là ra ngay sao.”

Cả hai lộn nhào từ trên sofa xuống dưới sàn, cây nến cắm trên bánh ga tô đặt ở bên cạnh đã cháy hết, sắp loang ra dòng chữ đẹp mắt viết bằng bơ trên mặt bánh, nhưng chẳng ai buồn quan tâm.

“Này! Em đang nghĩ gì thế?”

Đèn trong phòng đã được bật lên từ lúc nào, một đĩa bánh ga tô đang chìa ra trước mắt Tưởng Tiệp, phía sau là gương mặt của Hạ Trọng Ngôn.

“Không có gì.” Tưởng Tiệp nhận lấy bánh ga tô đặt sang một bên, quay ra nói với Tiểu Chung, “Tôi đi rửa tay đã.”

Trong gương là một gương mặt đỏ rực bất thường, tóc tai ướt nhẹp ép xuống bên thái dương, hai cánh tay tì trên bồn rửa mặt không kiềm được run lên lẩy bẩy. Tưởng Tiệp cảm thấy hơi thở của mình gấp gáp, tim nhảy thình thịch thình thịch như muốn bắn ra khỏi lồng ngực. Bổng cửa phòng vệ sinh bị mở ra, Tiểu Chung cuống quýt chạy tới:

“Có phải ông thấy không thoải...” Hắn nhìn khuôn mặt Tưởng Tiệp xong liền lập tức dãn thối ra, “Trời ạ, ông làm sao thế này?”

Nói dứt, Tiểu Chung áp tay lên trán Tưởng Tiệp, giọng cao vút lên vài tông:

“Ông bị sốt rồi, không phải ban này vẫn còn khỏe mạnh sao? Sao tự nhiên lại...Mẹ, ông bảo tôi là cái bệnh kia của ông đã chữa khỏi rồi cơ mà?”

Tiểu Chung vừa lái xe vừa để ý tình hình thằng bạn ngồi bên. Tưởng Tiệp ngồi lệch sang một phía, đầu cúi thấp, nhưng vẫn tỉnh táo. “Có phải mấy thành phần IQ càng cao thì EQ càng lệt đệt không vậy? Đợt đi Bắc Kinh công tác, tôi gặp chị Văn Du đấy. Chị ấy hợp tác với bạn mở một công ty luật, làm ăn khá khấm lăm. Cái tay họ Trương hợp tác cùng cứ lằng nhằng bám đuôi chị ấy y như thằng cháu trai, nhưng mà Văn Du vẫn chưa gật đầu đồng ý đâu. Ông nói coi, cái gã Chu Chính của ông thì có gì tốt đẹp? Ông cứ tự làm khổ mình như thế có đáng không?”

“Ai làm khổ ai cơ?” Tưởng Tiệp nhỏ giọng hỏi.

“Ày, ông nhìn ông coi, còn trẻ phơi phơi thế này mà đã ôm một đống bệnh, tất cả rốt cuộc là vì ai? Còn nữa, chứng phát sốt của ông đã đỡ mấy năm rồi, sao giờ lại tái lại? Cả vết sẹo trên người ông nữa, lúc da thịt bị đốt ông đau đớn cỡ nào hả? Đau dã man tàn bạo như thế, vậy mà ông vẫn không quên được gã ta.”

“Càng đau càng nhớ.” Tưởng Tiệp thào thì.

“Ông nói cái gì? Dù sao ông ấy, đã biết chỉ cần nghĩ đến gã ta một chút là người ngợm sẽ có vấn đề, vậy thì phải quản lý bản thân cho tốt vào. Chu Chính còn vĩ đại hơn cả ông trời chắc, không nhớ tới gã ta thì không sống được sao? Trái đất thiếu gã ta thì không quay được hả?”

Gương mặt Tưởng Tiệp vui vào trong áo bành tô, len lén nở nụ cười. Không phải vì đau lòng nên mới nhớ Chu Chính, trong kí ức của cậu còn lưu giữ cả những điều ngọt ngào. Thời gian không ngừng trôi, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn. Tưởng Tiệp là con người luôn nhìn về phía trước, nhưng thân thể cậu, tinh thần cậu, đã quen với việc có Chu Chính ở bên rồi, muốn quên, không phải một sớm một chiều là quên được. Nếu đã không hối hận, tại sao lại phải cố gắng quên đi? Bóng đêm yên ả vắng lặng ngoài kia, từ từ lan tỏa hòa vào hương vị thanh mát của hồi ức.

52. Hiểu Cừ - Chương 52

Tưởng Tiệp xoay người, trong màn đêm vắng lặng, đôi mắt cậu vẫn tỉnh táo mở to. Cậu vòng tay xuống dưới gối lần tìm quyển tạp chí, ngón tay dưới gối nhẹ nhàng vuốt qua vuốt lại trang bìa, trên đó là tấm ảnh chụp Chu Chính lúc phồng vắn, gương mặt anh vẫn toát ra cái vẻ tự cao tự đại trông rất muốn đánh kìa, Tưởng Tiệp nghĩ nghĩ một lúc, tủm tỉm cười. Không phải, không phải, là Chu Chính quyết đoán tự tin, khí khái phi phàm, chỉ mình anh mới có được diện mạo oai phong ngời ngời như thế. Ánh mắt cậu liếc sang góc tạp chí, nơi đôi tay đang khoanh lại trước ngực của anh. Tại đầu ngón út tay trái kẹp ở khuỷu tay, dưới ánh đèn flash rơi xuống, hơi lóe lên chút sắc bạc, tuy không rõ ràng lắm nhưng Tưởng Tiệp vẫn có thể nhận ra, kia chính là chiếc nhẫn bạch kim “Trường Dạ Vị Ương”.

“Sao đã đi làm rồi? Hết sớm chưa?” Giọng Tiểu Chung qua điện thoại tỏ rõ sự quan tâm.

“Ồ, tôi khỏi rồi.” Tưởng Tiệp nghiêng đầu kẹp điện thoại, tay bận bịu ghim đồng tài liệu vào với nhau.

“Vậy từ giờ đừng nhớ hần ta nữa đấy, đừng có làm tình làm tội bản thân.”

“Làm gì nghiêm trọng vậy?”

Thực ra hầu hết mọi lần Tưởng Tiệp đều có thể không chế, chỉ lần nào dồn nén quá mức, cơ thể cậu mới nổi dậy biểu tình.

“Bao giờ tan ca? Tôi khao ông một bữa.”

“Không được, tôi hứa với ba là sẽ về nhà ăn cơm rồi.”

“Vậy à? Để lần sau vậy! Ông liệu mà ăn cho no, ngủ cho kĩ vào.”

“Ông nghĩ tôi là heo chắc?”

“Đừng có ngắt lời, hút ít thuốc thôi, cũng đừng nghĩ ngợi linh tinh.”

“Rồi rồi! Mấy tên đàn ông lấy vợ xong đều lảm lòi vậy hả?”

“Tôi còn chưa nói hết đâu! Ông cũng đừng làm báo cáo hộ đồng nghiệp nữa, bọn họ lại càng được thể lợi dụng cái tính thật thà của ông!”

“Thôi xì tốp, giờ tôi đang ở cơ quan! Không có thời gian nghe ông giáo huấn đâu. Nói chuyện sau nhé!”

Tưởng Tiệp dở khóc dở cười, gác máy, xếp giấy tờ vào trong tủ tài liệu ở trên bàn làm việc. Anh đồng nghiệp Steven đi ngang qua tươi cười bảo:

“Jay, tan ca rồi! Chúc cậu có một buổi tối vui vẻ nhé!”

“Vâng, em cảm ơn.”

Tưởng Tiệp mỉm cười đáp lại.

Trời vẫn còn lạnh, tiệm Cường Ký chuyên bán các món cháo súp đông nghịt khách. Bên ngoài cửa sổ nơi bán hàng đang có một đoàn người dài nối đuôi, vì nước súp đã được chuẩn bị xong xuôi trước đó nên công đoạn đóng gói rất mau lẹ, không cần phải chờ lâu đã mua được rồi. Tưởng Tiệp đang đứng trong dòng

người, nghĩ đến bản báo cáo mình làm hôm nay, hình như số liệu có sai sót ở đâu đó. Đột nhiên phía đối diện có một tiếng gọi khẽ:

“Tưởng Tiệp?”

Tưởng Tiệp ngẩng đầu, bắt gặp một ánh nhìn nhả nhẹn lịch sự. Thì ra là Giang Sơn. Trong tích tắc cậu thoáng khó xử, không biết phải phản ứng như thế nào. Nhưng rồi Giang Sơn lại chủ động bắt chuyện trước:

“Trông cậu gầy đi nhiều đấy, đã bình phục hẳn chưa?”

“Ừ,” Tưởng Tiệp gật đầu, “Tại sao...anh lại ở đây?”

“Tôi đến thấp...” Giang Sơn ngập ngừng một chút, “À, đến Hồng Môn có chút việc.”

“Đến...thấp hương cho Thảm Binh phải không?”

Giang Sơn gật đầu, “Hôm nay là sinh nhật ba mươi tuổi của cậu ấy.”

Tưởng Tiệp cúi xuống, hơi quặt lại, nhưng lặng thinh không nói gì.

“Tôi tiện đường mua chút cháo cho Chính ca luôn, gần đây anh ấy rất thích ăn món này. Lần trước để người khác đi mua nhưng lại mua nhầm, làm Chính ca cáu um cả lên, nên lần này tôi phải đích thân đi mua đấy.”

Tưởng Tiệp liếc hộp giấy trong tay Giang Sơn, ngoài vỏ có đề dòng chữ “Cháo cá tuyết”. Cậu nhớ Chu Chính rất ghét ăn cháo cá, anh nói mùi vị của nó tanh kinh khủng mà.

“Anh ấy vẫn khỏe chứ?”

“Ai cơ? Chính ca ấy hả? Khỏe. Đạo trước anh ấy mê câu cá lắm, cứ tưởng có thể tu thân dưỡng tính, giảm bớt cái thói nóng nảy tởm tợm kia, ai dè đâu vẫn vào đó. Ha ha ha.”

Tưởng Tiệp chăm chú lắng nghe từng từ từng chữ Giang Sơn nói, có hơi ngơ ngẩn.

“Anh muốn mua gì?” Tưởng Tiệp không chú ý một chút mà đã thấy tới lượt mình, cậu cũng quên bồng món mình định mua.

“Thế nhé!” Giang Sơn vỗ vỗ vai Tưởng Tiệp, “Chính ca vẫn đang ở Phần Dạ chờ tôi! Cậu nhớ giữ gìn sức khỏe!”

Tưởng Tiệp nhìn Giang Sơn nhanh chóng bị hai bóng người mặc áo đen chắn mất, từ từ khuất dần trong màu trời xám xịt.

“Anh ơi, anh chọn được món nào chưa?” Nhân viên phục vụ hỏi Tưởng Tiệp lại lần nữa.

Tưởng Tiệp phục hồi tinh thần: “À vâng, cho tôi cháo cá tuyết, cảm ơn.”

Tối hôm đó, bệnh ho khan của Tưởng Tiệp bộc phát, ho đến mức không thể thở nổi, toàn bộ khoang ngực đau tức dữ dội giống như bị rút cạn không khí, hít thở càng lúc càng khó khăn. Tưởng Tiệp không mang thuốc theo, ba cậu phải chạy tới căn nhà cậu thuê để đem thuốc về cho cậu uống, nói thế nào ông cũng không yên tâm để cậu ở một mình, cứ nhất nhất giữ cậu ở lại. Lăn qua lộn lại đến quá nửa đêm, mỗi lần ho là ngực lại đau đớn như thể muốn bóp vỡ mạch máu. Sao lại như vậy? Tại sao trái tim lại đau đớn đến mức này? Tưởng Tiệp trần trọc nằm trên giường, trở mình hết lần này đến lần khác, người mệt mỏi rã rời, cậu rất buồn ngủ, mắt cũng nhắm chặt vào không thể mở ra, nhưng cơn ho quấy nhiễu dai dẳng kia lại ngăn không cho cậu say giấc. Cuối cùng cơ thể không chịu đựng nổi nữa, Tưởng Tiệp ôm ngực, cuộn mình lại rơi vào mê man, chỉ cảm thấy bàn tay của ba mẹ không ngừng xoa xoa vâng trán mình, giọng nói lo lắng của hai người vọng đến hư hư ảo ảo:

“Làm sao bây giờ? Thằng bé sốt rồi.”

“Có cần đi bệnh viện không?”

“Cho nó uống thuốc hạ sốt xem sao đã.”

Dần dần, ngay cả một chút tỉnh táo cuối cùng cũng tiêu tan hết, cả vũ trụ bỗng trở nên an tĩnh lạ kì, âm thanh gì cũng không còn nữa. Chỉ còn sót lại ánh mặt trời vĩ đại trên cao, giữa những vầng sáng rực chói lòa mà nó tỏa ra, từ từ hiện ra một bóng hình cao ngất,

“Anh đến để chào tạm biệt em.” Người đó nói.

“Vì sao lại phải chào tạm biệt?”

“Không thể ở cùng nhau nữa thì nên nói tạm biệt không phải sao?”

“Lần trước chúng ta vẫn chưa nói ư?”

“Phải.”

“Vậy được,” Tưởng Tiệp nói, “Em có thể yêu cầu anh một việc không?”

“Lại còn phiền phức thế? Em nói đi!” Tuy rằng không thấy rõ gương mặt người ấy, nhưng Tưởng Tiệp chắc chắn đôi lông mày dày rậm kia đang nhăn vào.

“Anh trả chiếc nhẫn kia lại cho em đi! Anh đeo không hợp, anh không thấy nó thít chặt vào tay sao?”

“Em đúng là tên nhóc hám tiền! Không phải anh cho em rồi sao?”

“Đâu có! Em thấy anh vẫn đeo trên ngón út mà.”

“Rõ ràng anh đưa cho em rồi! Em tìm kĩ lại chút đi!” Nói xong bóng dáng ấy bắt đầu tan biến trong luồng ánh sáng, mỗi lúc một nhạt dần.

“Này! Anh đừng đi! Này! Anh để nó ở chỗ nào? Sao em không tìm thấy? Này! Này!!!

Lúc Tưởng Tiệp tỉnh lại đã là chiều ngày hôm sau. Ba mẹ chị gái đều ngồi bên, thấy cậu tỉnh lại, mẹ cậu suýt nữa thì khóc òa lên:

“Ôn trời, cuối cùng nó cũng tỉnh lại rồi.”

“Ba mẹ mời bác sĩ đến khám, bác sĩ nói nếu không tỉnh lại thì phải đưa đi bệnh viện. Con ho dữ dội suốt cả đêm, gần sáng lại còn phát sốt mê sảng, dọa cho mọi người một phen sợ mất mật.”

“Sáng nay chị nhận được điện thoại của mẹ liền cuống cuống chạy tới ngay. Tiểu Tiệp, em ốm nặng như vậy, hay là cùng ba về quê ở mấy ngày, nơi đấy không khí trong lành, rất thích hợp để dưỡng bệnh, em xem em gây đến mức nào rồi? Để ba chăm sóc em một thời gian, bao giờ khỏe mạnh thì hãy về đây.”

Tưởng Mẫn nói, “Chị cũng đã gọi điện thoại tới ngân hàng xin cho em nghỉ một tuần rồi.”

“Quê nào cơ?”

“Nhà họ Lâm có một trang trại ở miền Nam, lái xe tới đó mất ba tiếng đồng hồ. Nơi ấy rất yên tĩnh, môi trường cũng tốt, cơ thể này của em cũng đến lúc phải tĩnh dưỡng cho cẩn thận.”

“Không đi có được không?” Tưởng Tiệp cảm thấy thân thể bắt đầu lấy lại được chút sức lực, ngoại trừ thấy uể oải ra thì những cảm giác khó chịu khác không còn nữa. “Em đã đỡ rồi mà.”

“Chỉ về quê một thời gian ngắn thôi!” Ông Tưởng nói, “Ba con mình cùng đi, mấy năm nay ba cũng luôn tay luôn chân lo buôn bán ở cửa hàng, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có, lần này coi như con và ba đi nghỉ đi! Chỉ hai ba con mình thôi, không có ai khác, được không?”

Ba cậu rất ít khi yêu cầu việc gì, Tưởng Tiệp cũng mệt đến mức không nghĩ nổi gì nữa, đành nghe lời mọi người đồng ý về quê.

Ở trên xe, Tưởng Tiệp vừa định mở radio lên, ông Tưởng đã thò tay ấn nút tắt ngay lập tức.

“Có CD không, nghe nhạc đi! Radio phát toàn tiếng anh, ba nghe không hiểu lắm.”

Tưởng Tiệp nghĩ dù sao cũng không phải mình lái xe, bèn lọ mọ tìm, nhưng trong con xe Toyota của ba cậu chẳng có đĩa nhạc nào cả.

“Vậy để con dò đài tiếng Trung xem có được hay không nhé!” Tưởng Tiệp đành phải gọi ý.

“Không cần,” Ông Tưởng lập tức ngắt lời, “Không nghe cũng được! Con nói chuyện với ba đi.”

“Dạ,” Tưởng Tiệp cảm thấy biểu hiện của mọi người trong nhà mình đều rất kì quái, “Nhưng mà con hơi mệt.”

“Vậy con ngủ một giấc đi, tỉnh lại là sẽ đến nơi.”

Đúng như lời ba cậu nói, khi Tưởng Tiệp ngủ dậy thì bọn họ đã đến khu trang trại nhỏ. Ai mà nghĩ chỉ sau ba giờ đồng hồ đi xe, từ Chicago sầm uất náo nhiệt đã biến thành nơi nông trại vắng vẻ không có lấy một bóng người này.

“Nơi này không phải yên tĩnh hieu quanh quá sao?” Tưởng Tiệp nghĩ thầm.

Bởi vì đêm qua ốm nặng, cậu không tránh được cảm giác mệt mỏi, đi ngủ rất sớm, cả đêm không mộng mị, ngủ thật ngon. Sáng hôm sau khi vừa tỉnh giấc, Tưởng Tiệp thấy ba mình đang nói chuyện điện thoại ở ngoài sân.

“Ngoài đó lạnh lắm!” Cậu nói với ông Tưởng vừa đi vào trong nhà, “Ai gọi vậy ba? Sao ba không nghe luôn ở trong này?”

“Mẹ con gọi hỏi xem tình hình con sao rồi. Ba thấy hiếm lắm con mới được ngủ được một bữa ngon như thế nên sợ đánh thức con dậy. Ba chuẩn bị bữa sáng rồi, con đợi chút để ba bưng ra.”

“Để con giúp ba! Ba đến đây là để nghỉ ngơi mà, đừng làm nhiều việc thế.” Tưởng Tiệp hỏi, “Ở đây không có TV sao?”

“Người nhà họ Lâm không ai ở ngôi nhà này cả, tuy lắp truyền hình cáp nhưng không đóng tiền nên không thu được kênh nào hết.”

Cháo và dưa muối được bày lên bàn, ông Tưởng biết con mình rất thích bữa sáng kiểu Trung Quốc.

“Ăn xong con đi mua tờ báo, ba có muốn mua thứ gì không?”

“Không cần. Mua báo để làm gì? Toàn viết đi viết lại mấy thứ gì gì đó. Đọc chán lắm!”

Tưởng Tiệp chợt khựng lại, cảm thấy trái tim trong lồng ngực mình như muốn nhảy bật ra, cậu đặt bát đĩa trong tay xuống, nghiêm mặt nhìn ba mình:

“Ba nói đi! Đã xảy ra chuyện gì rồi? Việc gì mà cả nhà phải cách ly con ở một nơi xa xôi hẻo lánh thế này? Tại sao phải cách ly triệt để như vậy? Ba, có phải đã có chuyện gì xảy ra với Chu Chính không?”

53. Hiểu Cừ - Chương 53

“Doanh nhân Hoa Kiều Chu Chính bị ám sát thiệt mạng, cảnh sát từ chối công bố quá trình điều tra.”

Suốt một tuần qua, vụ nổ súng xảy ra trước cửa tòa nhà Phần Dạ là tiêu điểm nóng hổi trên hàng loạt những mặt báo tiếng Anh, tiếng Trung trong toàn thành phố, trở thành mục tiêu săn tin của rất nhiều hãng truyền thông lớn. Tuy nhiên các nhà chức trách đã nghiêm ngặt phong tỏa toàn bộ thông tin, bất cứ chút tin tức nào dính líu đến Đoan Chính dù là nhỏ nhất đều được bảo mật tuyệt đối, không khác gì “bí mật quốc gia”. Mặc dù các hãng truyền thông quyền lực nhất đã lên tiếng chất vấn chính quyền nên cân nhắc đáp ứng quyền được biết của công chúng, nhưng cũng chỉ nhận được luận điệu quanh co “Tất cả còn đang trong vòng điều tra” của cảnh sát. Ngay lập tức, một chỉ thị được hạ xuống từ hàng ngũ cấp cao, yêu cầu phía truyền thông phải chấm dứt đào sâu sự việc, vậy là câu chuyện trên trang nhất từ từ biến mất một cách im hơi lặng tiếng.

Giang Sơn cảm thấy ba mươi năm sống trên cõi đời này, chưa bao giờ hấn lâm vào cảnh khốn đốn như hiện tại. Nỗi đau mất đi Thẩm Bình vẫn còn vẹn nguyên như mới hôm qua, mà hôm nay Chu Chính cũng đột ngột bỏ hấn đi nốt, tay chân hấn như bị chặt sạch. Hơn nữa sau khi đế chế của Chu Chính sụp đổ, hấn là người duy nhất phải giải quyết tàn cục, dù khó khăn đến đâu cũng chỉ có thể khoác lên lớp mặt nạ, ứng phó với thế cục rối ren như mạng nhện từ bốn phương tám hướng ủa tới. Toàn bộ quyền quản lý Phần Dạ hấn giao lại cấp dưới Howard, cho đến khi nhận được điện thoại từ cậu ta:

“Cậu Tiệp đã đợi hai ngày hai đêm rồi.”

Giang Sơn nhìn ra ngoài cửa sổ, thời tiết rất lạnh, có vẻ tuyết sắp rơi. Với cá tính của Tưởng Tiệp, kể cả trời có đổ tuyết đi nữa, thì cậu cũng nhất định không quay về, đêm nay có khi chết cứng ở bên ngoài. Giang Sơn cầm áo khoác lên, nói với tài xế:

“Tới Phần Dạ.”

Chiếc xe dừng lại ở khúc ngoặt trên con phố, từ đó có thể thấy được lối ra vào của tòa nhà Phần Dạ đang trong thời kì ngừng hoạt động, dải băng cách ly của cảnh sát vẫn còn nguyên giăng quanh hiện trường. Bởi vì trời đột ngột trở lạnh, người đi trên phố rất thưa thớt, tòa lâu đài trước đây quanh năm đèn đóm rực rỡ giờ vắng tanh, hoang vu như nấm mồ, chỉ có duy nhất một người. Người ấy rút mình ngồi trong gió lạnh, nghiêng đầu nhìn chằm chằm mặt đất cạnh bên, hoàn toàn không để tâm gì đến xung quanh. Vị trí ấy, chính là nơi Chu Chính bị giết, sau khi dọn dẹp chỉ còn loáng thoáng những vệt máu đọng lại.

Vệ sĩ bên cạnh hiểu ý xuống xe, đi đến phía Tưởng Tiệp. Giang Sơn day mạnh trán mình một cái, hẳn có thể bình tĩnh đối phó với hàng tá câu hỏi ừ ừ kéo đến, hẳn có thể tạm thời quên đi hết thấy đau đớn của mình, nhưng hẳn không biết phải đối diện với Tưởng Tiệp ra sao, đây là khúc mắc cho đến lúc chết Chu Chính vẫn không thể tháo gỡ.

Tưởng Tiệp vừa lên xe liền kéo theo một luồng không khí lạnh, Giang Sơn còn tưởng đó là gió từ bên ngoài thốc vào, vội nghiêng người đóng cửa lại. Tài xế đánh vô lăng, cho xe phóng lên đại lộ ven hồ. Chỉ vài giây sau, Giang Sơn lập tức nhận ra luồng khí lạnh ấy phả ra từ chính cơ thể Tưởng Tiệp, người ngồi bên cạnh hẳn đã sắp đông cứng thành băng.

“SHIT! Cậu điên rồi phải không? Sao lại để mình cóng đến mức này?” Giang Sơn lớn tiếng ra lệnh cho vệ sĩ ngồi trước tăng nhiệt độ hệ thống sưởi lên, tiện thể quơ lấy áo khoác mình cởi ra đặt bên cạnh choàng lên người Tưởng Tiệp, kéo chặt hai vạt áo vào:

“Nhà cậu cũng không quản lí cậu sao?”

Miệng Tưởng Tiệp run rẩy không nói nên lời, hàm răng liên tục va vào nhau lập cập.

Vệ sĩ kia đi ra ngoài mua một cốc cà phê nóng về, Tưởng Tiệp áp nó ở trong tay, hơi ấm cuối cùng cũng quay trở lại với cơ thể.

“Tôi có thể nhìn anh ấy một chút không?” Tưởng Tiệp nhìn trân trân vào thứ chất lỏng màu nâu sẫm trong tay mình, bình tĩnh nói.

Thấy gương mặt cậu đã hồng hào hơn, Giang Sơn rốt cuộc cũng yên tâm, dựa lưng về phía sau, trả lời:

“Hiện giờ e là không được, thi thể đang ở trong tay cảnh sát, phải giám định pháp y để làm rõ nguyên nhân tử vong.”

Hắn để ý khi nghe đến hai chữ “Thi thể”, tay của Tưởng Tiệp vô thức run lên.

“Đừng như vậy, Tưởng Tiệp, ngay cả bản thân mình tôi cũng không an ủi được, tôi càng không biết phải khuyên cậu thế nào.”

Tưởng Tiệp gật đầu, đáp, “Tôi biết. Anh còn đang phải vật lộn để giữ lấy con đường sống cuối cùng của mình. Chỉ cần buông tay là mọi thứ sẽ vượt khỏi tầm kiểm soát.”

Giang Sơn trộm quan sát Tưởng Tiệp, thật lòng mà nói, Tưởng Tiệp không suy sụp như hắn nghĩ, cậu vẫn không chế khá tốt cảm xúc. Phải chăng cậu cũng đang cố gắng chống chọi lại với giới hạn của bản thân để không gục ngã?

“Lúc sự việc xảy ra, anh ở bên cạnh anh ấy à?”

“Ừ.”

“Vậy...anh ấy có đau không?”

Yết hầu Giang Sơn khó khăn chuyển động, hắn nhẹ nhàng tiếng thở dài rồi mới nói:

“Đạn găm trúng động mạch vành, mất quá nhiều máu, dẫn đến suy tim, cũng coi như may mắn, anh ấy không phải chịu đau đớn nhiều.”

“Anh ấy có nói gì không?”

“Cho tới lúc ra đi anh ấy vẫn không tỉnh lại, không có di ngôn.”

Tướng Tiệp không ngước mắt lên, chỉ hơi cúi thấp đầu, bàn tay mảnh khảnh nhợt nhạt của cậu vẫn đang bao quanh cốc giấy, có thể thấy rõ những mạch máu xanh xao nhàn nhạt, ngón tay cậu cứng đờ, mu bàn tay hằn lên những đường gân xanh, cứ thoáng chốc lại run lên lẩy bẩy. Tướng Tiệp lặng thinh, không nói thêm gì nữa.

“Nếu không có gì ngoài dự kiến, có lẽ cuối tuần này sẽ nhận lại thi thể, tuần sau tổ chức lễ tang, người gọi điện muốn tới phúng viếng rất nhiều, chắc phải tổ chức khoảng ba ngày. Tôi sẽ thu xếp để cậu có thể gặp Chính ca lần cuối trước lễ tang, cho nên hôm tang lễ cậu đến hay không đến cũng được.”

“Tôi sẽ đến.” Tướng Tiệp ngẩng đầu, đôi mắt mở to hơi ửng đỏ, nhưng không khóc, “Cả ba ngày tôi đều sẽ ở đó.”

“Khi còn sống Chính ca từng nói, sau khi anh ấy mất thì hỏa táng,” Giang Sơn ngừng lại, nhìn vào mắt Tướng Tiệp, “Tro cốt để lại cho cậu.”

Tướng Tiệp quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt cậu cố gắng mở to, tìm xuống những thứ cơ đang run nhè nhẹ trên khuôn mặt, nhưng hai dòng nước mắt vẫn lặng lẽ chảy xuống, tuôn dọc theo đôi má nhỏ gầy.

Ngày tang lễ thứ ba, người đến phúng viếng đều là chỗ bạn bè thân thiết của Chu Chính. Tướng Tiệp mặc đồ đen, ngồi ở trong góc phòng. Lúc đầu, Giang Sơn còn cử người tới để ý Tướng Tiệp, hấn sợ cậu không khống chế được bản thân, gây ra chuyện gì ngoài kiểm soát. Nhưng dần dần, hấn phát hiện Tướng Tiệp không hề tạo ra dù chỉ một tiếng động, yên tĩnh hệt như không khí. Hơn sáu giờ chiều, người đến viếng đã vãn đi, Giang Sơn đi tới chỗ Tướng Tiệp, ngồi xổm xuống bên cạnh cậu:

“Cũng sắp xong rồi, cậu đi ăn chút gì trước đi, rồi quay về đây nhìn Chính ca lần cuối trước khi đóng nắp quan tài.”

Thấy Tướng Tiệp gật đầu, Giang Sơn mới rời đi, dặn dò đàn em chuẩn bị mọi thứ cẩn thận, sau đó quay ra đón tiếp những vị khách cuối cùng đến viếng. Chờ lúc xong xuôi mọi việc, hấn quay lại nhìn Tướng Tiệp thì mới thấy, ngay cả tư thế ngồi của cậu cũng không thay đổi, hoàn toàn bất động. Cuối cùng Giang Sơn đã hiểu, Tướng Tiệp kiên trì tới đây mỗi ngày không phải là vì muốn ở bên Chu Chính thêm chút nào hay chút ấy, mà chắc chắn cho đến giây phút cuối cùng, cậu sẽ không rời khỏi Chu Chính.

Vóc người Chu Chính vẫn cao lớn như thế, hai tay chấp lại đặt ở trước ngực, người ta thường nói như vậy mới có thể buông bỏ những ràng buộc của kiếp này, mới có thể khép mắt, mới có thể thanh thản ra đi. Chiếc nhẫn Trường Dạ Vị Ương vẫn đeo chặt trên ngón tay út bên trái của anh. Tướng Tiệp đi quanh Chu Chính một vòng, dừng lại ở bên gương mặt Chu Chính, cậu ngậm lấy bông hồng trắng đang cầm trên tay, rồi móc từ trong túi ra một chiếc lược nhỏ. Sau khi hai người họ chia tay, tóc Chu Chính đã dài hơn một chút, anh ghét nhất là bị tóc che mất tầm nhìn, thỉnh thoảng lại nghịch nghịch những sợi tóc mái của cậu thắc mắc:

“Tóc em mềm như thế này, lại còn để kiểu đầu sư tử, mỗi lần cúi xuống là tóc xòa xuống theo, không thấy quá vướng víu sao?”

“Nhưng mà ăn ngon lắm đấy!”

“Em nói gì? Anh nghe không hiểu.”

“Thịt kho đầu sư tử, món này hơi bị nổi tiếng đó nha!”

“Vớ vẩn, chẳng có gì buồn cười cả. Nhưng mà cái anh thích ăn nhất lại ở chỗ này này,”

Chu Chính dịu dàng hôn từng chút từng chút một lên đôi môi Tướng Tiệp: “Vừa thơm vừa ngọt, món ăn nổi tiếng đến mấy cũng không ngon bằng.”

Tướng Tiệp cắt một ít tóc của Chu Chính, vuốt ngược tóc anh ra đằng sau, để lộ ra vầng trán, nơi ấy có một vết sẹo trắng lơ mờ, đó chính là vết sẹo để lại do anh bảo vệ cậu lúc cậu cưỡi ngựa bị té ngã.

“Kiếp sau anh vẫn nên cắt tóc ngắn đi thôi! Để đầu sư tử trông xấu trai lắm.”

Tướng Tiệp vừa chải tóc cho Chu Chính vừa cúi xuống thăm thì. Cậu đặt đóa hoa hồng màu trắng ở trước ngực anh, tựa như để anh mãi mãi nhớ về cậu, những ngón tay của Tướng Tiệp nhẹ nhàng mơn man đường chân tóc Chu Chính, lưu luyến vuốt ve không bỏ sót bất cứ nơi nào trên gương mặt anh. Cuối cùng cậu đứng thẳng dậy, giữa những cái nhìn soi mói, từ từ cúi mình xuống, đặt một nụ hôn dịu dàng lên trán anh.

Bờ môi của cậu áp lên da thịt Chu Chính, làn da đã lâu ngày không được kề cận, đã khiến cậu nhớ nhung khắc khoải biết bao lâu? Tại sao khi ước mong trở thành sự thật, toàn bộ thế giới lại chấm dứt như vậy? Tướng Tiệp không dám cử động, cậu sợ rằng chỉ cần bờ môi mình tách ra, cậu sẽ sẽ mãi mãi không được hôn lên vầng trán khoáng đạt này nữa, mãi mãi không bao giờ. Chu Chính, mãi mãi là bao xa? Em sẽ phải một mình đi tiếp bao xa nữa đây? Tướng Tiệp cứ đứng như thế cho đến khi Giang Sơn từ phía sau ôm lấy cậu, thăm thì vào tai:

“Đừng như vậy, Tướng Tiệp, đã đến lúc rồi.”

Gần như phải để Giang Sơn dùng sức kéo cậu ra, Tướng Tiệp mới ép được mình đứng dậy, nhưng còn chưa đứng thẳng, cổ họng đã không ngăn được cảm giác mằn mặn tanh nồng xộc đến, trước khi ý thức quay trở lại, một búng máu phun ra, vấy lên đôi bàn tay Chu Chính, chiếc nhẫn lặn dưới những giọt máu không hiểu sao yếu ớt lóe lên, giống như đôi mắt ai đó luyến tiếc không nỡ xa rời.

“Tạm biệt. Người em yêu.”

54. Hiểu Cừ - Chương 54

Giang Sơn đứng trước khung cửa sổ lớn kéo từ trần xuống sàn nhà, ngoài kia là đồng cỏ hoang vu héo rũ trải dài tới ven hồ nước. Ở nơi ấy, Tướng Tiệp đang cưỡi trên mình ngựa, gió lạnh buốt thấu xương, nhưng tấm lưng cậu vẫn thẳng tắp giống như một kỵ sĩ chân chính. Kỹ thuật cưỡi ngựa của Giang Sơn và Thẩm Bình đều do Chu Chính dạy, nhưng anh nói cả hai người bọn họ đều không có tố chất như Tướng Tiệp, Tướng Tiệp chỉ vừa dạy là nắm được ngay, không những thế còn cưỡi rất chuẩn. Năm đó chú ngựa con Tiểu Tiệp sắp tròn ba tuổi, là một tuần mã thuần chủng cường tráng oai phong, thừa hưởng trọn vẹn khí chất tướng lĩnh của dòng họ đẳng nội mình, tuy mới chỉ tham gia giải đua ngựa ở Arlington một lần nhưng Tiểu Tiệp đã về đích thứ hai, chỉ kém vị trí quán quân có nửa thân ngựa, mà đây còn là thành tích cao nhất của những chú ngựa đua được bồi dưỡng tại vùng bản địa Illinois. Đến giờ Giang Sơn vẫn còn nhớ hôm đó trên dãy ghế VIP tại trường đua, khi Tiểu Tiệp phi thân qua vạch đích, Chu Chính liền đứng dậy, nhìn không chớp mắt, như đang suy nghĩ điều gì, vừa vỗ tay vừa thầm thì: “Giỏi lắm, bảo bối!” Giang Sơn chắc chắn không nhìn lầm, vào cái khoảnh khắc Chu Chính thốt ra hai tiếng “Bảo bối”, gương mặt anh chợt hiện lên thứ cảm xúc dịu dàng đầy phức tạp. Chính ca, nếu như giờ này anh trông thấy Tướng Tiệp, liệu anh sẽ có vẻ mặt thế nào? Một ngày sau lễ hỏa táng, nhà tang lễ cử người mang tro của Chu Chính tới biệt thự phía Bắc. Tướng Tiệp cầm lấy bình sứ men xanh lắc lắc nhẹ. Giang Sơn cho rằng cậu đang muốn tìm chiếc nhẫn:

“Nhà tang lễ quy định lúc hỏa táng không được đeo thứ gì quý giá trên người nên chiếc nhẫn kia đã được trả về rồi.”

“Tôi chỉ thấy kì lạ thôi, con người anh ấy sắt đá như thế, vậy mà cũng có thể bị đốt thành tro sao?” Tướng Tiệp lẩm nhẩm.

Trong tâm Giang Sơn chỉ biết thở dài bất lực, nhưng ánh mắt vẫn không thể rời khỏi bóng lưng vững vàng thẳng tắp kia. Tướng Tiệp, rốt cuộc cậu đang chờ đợi điều gì?

“Kẹp chặt chân! Hơi chú người về phía trước! Tay nắm chắc dây cương!” Chu Chính đứng dưới đất, cầm roi ngựa, hô to hướng dẫn Tướng Tiệp. Đó là một buổi chiều xuân ấm áp Chu Chính dạy Tướng Tiệp cưỡi ngựa, chú ngựa mà Tướng Tiệp cưỡi được sinh ra ở Úc và có một bộ lông đen tuyền.

“Tẹo nữa lúc ngựa phi đi, ngay sau khi tăng tốc em phải cong cái mông lên biết chưa!”

Tưởng Tiệp đỏ bừng mặt, lườm Chu Chính tóa lửa.

“Anh đang dạy em nghiêm túc! Nhắc môn lên là để giảm bớt áp lực tạo ra từ lưng ngựa, em nghĩ linh ta linh tinh gì đấy hả?” Chu Chính cũng trừng mắt lại.

“Ai bảo anh nói nghe thô bỉ thế chứ?”

“Này! Đề nghị em thể hiện thái độ tôn trọng giáo viên!” Chu Chính phát phát roi trong tay, “Chuẩn bị xong chưa? Bắt đầu!”

Vừa dứt tiếng, chiếc roi không mạnh không nhẹ quất vào môn ngựa, chú ngựa giương vó phóng vọt đi, chạy dọc quanh hồ, bốn chân duỗi dài lao vun vút như gió, tiếng hô lớn của Chu Chính ở phía sau nhỏ dần, nhỏ dần, rồi từ từ mất hẳn.

Sau khi xuất phát chạy chậm chậm một đoạn, Tiểu Tiệp tăng tốc phi nhanh hơn, âm thanh xa xôi trong kí ức như vọng lại mỗi lúc một rõ ràng, “Cầm chặt dây cương, giữ cơ thể thẳng bằng, đừng nhìn về phía sau! Tốt, tốt lắm! Chân dồn lực! Thẳng người, giữ ngồi thẳng người lại, đúng rồi! Em làm tốt lắm! Cứ thế! Cứ giữ nguyên như thế!”

Tưởng Tiệp nhắm mắt, lặp lại những động tác mà Chu Chính đã từng chỉ dạy mình, gió bên tai rít gào từng cơn, cậu cảm tưởng như mình đang băng qua một cánh cửa trong suốt, Tiểu Tiệp phi nước đại đưa cậu trở về một chiều không gian và thời gian quen thuộc. Một đôi tay dịu dàng vòng qua eo, kéo lấy cậu giữ cậu ngồi yên trên lưng ngựa:

“Em cừ lắm, bảo bối.”

“Buồn nôn, ai là bảo bối của anh?”

“Em chứ sao! Em chính là kỳ sĩ tuần tú nhất trẻ tuổi nhất tài giỏi nhất của anh.”

Chu Chính ngồi phía sau ôm lấy cậu, tựa cằm lên bờ vai cậu, cái miệng của anh không ngừng hoàng liên tục quấy nhiễu thổi gió bên tai, cái mũi thì lại chọc chọc vào má cậu, cả hai không ai nói câu nào, nhịp tim và hơi thở hòa quyện làm một với nhau, mặt hồ êm ả tỏa ra những vàng sáng lóng lánh, cùng với những dải rừng mênh mang đương độ chuyển sắc lúc mùa sang, giữa bao la trời đất, tạo nên một bức phong nền trầm lắng thênh thang trải dài đến bất tận.

Tưởng Tiệp mở mắt ra, đập vào mặt là một trận gió lạnh, xung quanh chỉ có đám cây cối trụi lủi, gió xuyên thấu qua tấm thân gầy, quần áo đằng sau không ngừng phát ra những tiếng kêu phàn phật như chúng muốn chứng minh cho cậu thấy, phía sau cậu chỉ là một khoảng không lạnh giá, trống vắng mà thôi.

Tưởng Tiệp dần nhận ra bản thân không còn kiểm soát được cơ thể và tinh thần nữa. Ban đêm không chợp mắt nổi, chán ăn, thậm chí cũng không thể tập trung vào công việc, cuối cùng cậu mất việc làm ở ngân hàng. Tưởng Tiệp bắt đầu ở lì tại biệt thự phía Bắc, Giang Sơn luôn khuyên cậu đừng tiếp tục về đây. Việc này đối với cậu có lẽ không khó. Nhưng cậu không làm được. Trừ khi có một ngọn lửa thiêu rụi sạch sẽ ngôi nhà này, bằng không, cậu vẫn sẽ mãi cảm thấy nơi đây giống như được từ trường bọc lấy, mà cậu chỉ là một thanh kim loại không có mấy trọng lượng, ngoài việc để mình bị hút chặt vào nó ra thì không còn cách nào cả.

Đầu tháng mười hai, luật sư của Chu Chính tới làm việc với Tưởng Tiệp, nội dung đại khái Tưởng Tiệp được chỉ định là người thừa kế trong bản di chúc của Chu Chính, sắp tới sẽ được thừa hưởng di sản có tổng giá trị khoảng hai mươi tỷ đô của anh. Hơn ba mươi tuổi đã lập di chúc, cái tên diên này, nếu đã sớm biết không có cơ hội tận hưởng, sao còn kiểm soát tiền như vậy làm gì? Ai thèm vào mấy đồng tiền thôi của anh?

Tưởng Tiệp lục được mấy cuộn băng video không ghi tên trong ngăn kéo. Cậu lật đi lật lại, nhưng vẫn không đoán được đây là băng gì, bèn cho vào đầu máy, trên màn hình lập tức hiện ra một khoảng không xanh thẫm thẫm, chẳng rõ là bầu trời hay mặt nước, còn có cả tiếng của cậu vang lên theo:

“Xưa kia có một nơi, non xanh nước biếc, bãi biển đẹp tuyệt trần.”

Cùng với lời thuyết minh của cậu, ống kính lia sang bãi cát vàng óng ả, xen lẫn những bọt sóng trắng dịu xô bờ. Đột nhiên giọng Chu Chính cất lên cất ngang lời cậu:

“Trình độ đặt câu tiếng Trung của em tệ quá, thuyết minh kiểu gì dở ẹc vậy?”

“Này, còn chưa đến phiên anh lên hình đâu, sao dám cướp phần nói của người khác hả? Được rồi, được rồi, chào mừng quý vị đến với tiết mục Mỹ Nam Cơ Bắp từ vùng biển Caribe, nhân vật chính đẹp trai chói lóa của chúng ta hôm nay háo hức ra sân khấu lắm rồi,” ống kính xoay đi chỗ khác, Chu Chính xuất hiện trong màn hình, anh đang nằm phơi nắng, làn da vì đã được bôi kem chống nắng nên sáng rực bóng loáng lên dưới ánh mặt trời chói chang.

“Qua đây đi! Hãy trình diễn cơ bắp của anh trước các vị giám khảo nào!”

Chu Chính đột nhiên hít đất một cái rồi bật dậy, giang rộng hai cánh tay gồng hết cỡ đan chéo trước cơ thể.

“Woa hết xẩy!” Tưởng Tiệp tán dương không tiếc lời, “Đây là cơ lưng, rất chắc, rất đẹp, vâng xin anh quay người lại để giám khảo chiêm ngưỡng cơ nhị đầu, cơ tam đầu, cơ ngực, cơ bụng....Ế!” Ống kính bất thành linh bị bàn tay chặn lại, chỉ còn tiếng cậu la lên, “Anh làm vậy là phạm quy đó! Mặc quần vào ngay, không bằng bị hải quan giữ lại bây giờ, buôn lậu phim đen là bị phạt tiền đó biết chưa.”

Hình ảnh xuất hiện trở lại, gương mặt cười cợt gian tà của Chu Chính hiện ra:

“Phim đen một người đóng sao được? Hay là chúng ta cùng hợp tác đi.”

“Này! Anh làm gì thế! Đang quay anh mà!” Trong màn hình chỉ còn trông thấy cặp chân vung đá loạn xạ của cậu. Cuối cùng camera bị ném sang một bên, loáng thoáng âm thanh của hai người:

“Sao không quay cái bộ dạng tôm hùm của em ấy? Lại chỉ quay mỗi mình anh?”

“Cái gì!”

“Em phơi nắng chẳng khác nào con tôm hùm bị hấp chín, em biết anh thích ăn nhất là món này, giờ chỉ muốn nuốt em vào bụng thôi.”

“Không được! Sao anh lại như vậy hả? Bỏ tay ra! Này, camera vẫn còn đang quay đó!”

“Nhưng ống kính đang hướng lên trời mà.”

Trên màn hình quả thật chỉ còn lại không gian xanh biếc chói lóa, không gợn một áng mây, bầu trời như được nước biển Caribe gột sạch tinh tươm, trong veo quang đãng. Dần dần, giữa tiếng sóng xì xào nhỏ nhỏ vang lên tiếng thở dốc trầm trầm của đàn ông. Nhớ lại khoảng thời gian ấy cùng Chu Chính sinh hoạt phóng túng không tiết chế, Tưởng Tiệp ngồi dưới sàn nhà tựa vào sofa, cảm thấy một dòng chảy nóng bỏng từ trên mặt lan tràn xuống phần thân dưới của mình. Ứm! Không! Cậu rên rỉ ôm chặt lấy đầu gối, cố gắng đè xuống dục vọng bùng lên như lửa cháy thiêu đốt.

Giang Sơn đang đứng dưới tầng nghe điện thoại, bỗng bị tiếng kêu trên tầng cắt ngang. Hấn hạ ống nghe trong tay xuống, lập tức nhận ra ngay đó là tiếng thét thất thanh đau đớn của Tưởng Tiệp. Giang Sơn quăng điện thoại, chạy một mạch lên trên tầng.

55. Hiểu Cừ - Chương 55

Tưởng Tiệp quay lưng về phía cửa, nằm co quắp trên mặt đất như con tôm, toàn thân co giật vì đau đớn. Giang Sơn vội chạy đến ôm lấy cậu từ đằng sau, lật cậu lại, mặt Tưởng Tiệp đỏ rực khác thường, nhiệt độ cơ thể nóng cháy, ôm vào lòng chẳng khác nào lò than, Giang Sơn cảm thấy dường như lồng ngực mình cũng sắp bị nung chảy.

“Tưởng Tiệp, cậu làm sao vậy? Tưởng Tiệp?”

Nhưng người trong lòng hấn ý thức không còn rõ ràng nữa, chỉ khe khẽ phát ra những âm thanh rên rỉ, mặc cho hấn sốt sắng gọi to vẫn không có bất cứ phản ứng nào. Giang Sơn cố tách miệng Tưởng Tiệp ra, bờ môi cậu đã bị hàm răng cắn chặt, miệng vừa hé, máu tức khắc tuôn dọc xuống cằm.

“SHIT, sao lại thế này!”

Giang Sơn thử bế Tưởng Tiệp lên sô pha nhưng cậu không chịu phối hợp, cả người co tròn lại. Hắn hận mình không thể thô bạo xách cậu lên như Chu Chính, trong lúc cố gắng di chuyển, hắn lỡ làm áo len của cậu bị xốc lên, để lộ một vết sẹo cỡ bằng nắm tay trẻ con ngay chính giữa thắt lưng, Giang Sơn lập tức ngăn cả người.

Nhưng sự sững sờ của hắn nhanh chóng bị tiếng thét kêu đau của Tưởng Tiệp phá vỡ.

“Cậu khó chịu ở chỗ nào? Tưởng Tiệp?” Giang Sơn hơi vỗ mạnh lên má Tưởng Tiệp, “Có nghe thấy tôi nói gì không? Tĩnh lại đi, Tưởng Tiệp! Là tôi, Giang Sơn đây!”

Khả năng tự kiểm chế của Tưởng Tiệp vốn rất đáng nể, chỉ cần còn chút tỉnh táo cậu sẽ không kêu đau như thế này, vậy mà giờ ngay cả nước mắt cũng trào ra từ cặp mắt nhắm chặt, Tưởng Tiệp mê man nức nở kêu:

“Không...Đừng...Không phải vậy...”

Giang Sơn không tìm cách lay tỉnh cậu nữa, xoay mình định ra ngoài kêu thêm người tới giúp, nhưng hắn bỗng phát hiện chỗ bên dưới của Tưởng Tiệp đã cứng lên. Giang Sơn động não thật nhanh, dù do dự song hắn vẫn cúi người, quỳ trên mặt đất, suy nghĩ trong tích tắc liền dứt khoát làm liều, cởi quần của Tưởng Tiệp xuống, tay cầm lấy vật kia. Gần như cùng lúc với sự tiếp xúc của bàn tay, Tưởng Tiệp cũng thốt ra tiếng rên rỉ khổ sở, Giang Sơn biết những lúc Tưởng Tiệp rên lên khe khẽ là cậu đang rất khó chịu, vì vậy hắn cúi xuống kiểm tra, nơi ấy không có vết thương, tay hắn cũng không dùng nhiều lực, không thể làm đau cậu. Vậy là Giang Sơn yên tâm tăng nhanh tốc độ, tay thử di chuyển lên xuống vài ba lượt. Tưởng Tiệp đang nằm thẳng đột nhiên giãy nảy mình, Giang Sơn dùng tay còn lại ôm lấy cậu, nhẹ nhàng thì thầm vào tai cậu:

“Được rồi, không sao nữa rồi, đừng sợ.”

Vuốt ve thật nhẹ phần thân của Tưởng Tiệp, có thể cảm nhận được nhịp đập của mạch máu ở nơi cứng rắn ấy. Nhưng chẳng ngờ cơn đau của Tưởng Tiệp hình như càng dữ dội thêm. Giang Sơn nghĩ rất có thể là vì sự kiện lần trước, khiến cho cậu mỗi khi cương cứng đều sẽ hồi tưởng lại kí ức bị que hàn nung cháy da thịt. Hắn nhẹ tay hơn, đồng thời xoa xoa lưng cậu vỗ về, không bao lâu sau, Giang Sơn cảm thấy cơ thể trong lòng mình tựa quây, đầu Tưởng Tiệp ngửa ra sau, tay túm chặt lấy vai áo hắn, kêu lên một tiếng khản đặc, như vậy một lúc, cuối cùng Tưởng Tiệp cũng bắn ra trong tay Giang Sơn. Giang Sơn từ từ buông Tưởng Tiệp ra, phát hiện đầu cậu vô thức gục xuống, cả người chìm vào mê man. Hắn vội lấy một cái gối từ trên sô pha xuống kê ở dưới đầu cậu, cởi áo khoác mỏng trên người đắp lên phần thân dưới của cậu, sau đó mới đi vào phòng vệ sinh rửa tay qua loa, xuống tầng lấy đá lạnh rồi quay trở về phòng, lúc này Tưởng Tiệp cũng đã tỉnh lại. Cậu hơi bồn thần liếc hắn một cái, quay đi mặc quần vào. Biết Tưởng Tiệp xấu hổ, Giang Sơn liền an ủi:

“Có gì đâu, tôi cũng đâu có sàm sỡ cậu.” Nói rồi đưa đá lạnh ra, “Miệng của cậu chảy máu.”

Mặt của Tưởng Tiệp vẫn còn đỏ, không biết là vì cơn sốt hay vì ngại ngùng, Tưởng Tiệp cảm ơn nhận lấy, sau đó còn nói:

“Sau này anh không cần phải lo cho tôi.”

“Mỗi lần cương đều bị như vậy?”

“Ừ.”

“Đã khám bác sĩ chưa?”

Tưởng Tiệp lắc đầu.

“Đây là chuyện quan trọng cả đời, sao có thể lơ là.”

“Hết cơn là không sao nữa, không vấn đề gì.”

“Cậu đau đến ngất lịm đi, còn nói không có vấn đề gì? Tưởng Tiệp, cậu tỉnh táo lại chút đi có được không?”

Thấy Tưởng Tiệp im lặng không nói, quay người bỏ vào phòng vệ sinh, Giang Sơn cảm thấy lòng mình có chút bức bối. Hắn cố nhịn xuống những lời muốn nói, nhưng rồi vẫn kìm không nổi:

“Cậu lại đây, tôi có lời muốn nói với cậu.”

Tướng Tiệp ngồi xuống một bên ghế sofa, tay lăn viên đá lên miệng, nhìn Giang Sơn hỏi:

“Chuyện gì vậy?”

“Cậu không muốn hỏi tôi điều gì ư?”

“Hỏi gì?”

“Bất cứ điều gì. Tất cả những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian cậu và Chính ca xa nhau, tôi đều sẽ không giấu.”

“Tôi không muốn hỏi gì cả.”

Giang Sơn bị câu trả lời này đánh gục hoàn toàn:

“Cậu định cứ sống vật vã qua ngày thế này ư? Ngoài Chính ca ra, chẳng lẽ không còn ai có thể bước vào trái tim cậu?”

Gương mặt Tướng Tiệp không thể hiện chút cảm xúc nào, Giang Sơn cũng không nhìn ra rốt cuộc cậu đang nghĩ điều gì. Thấy Tướng Tiệp không có vẻ gì là sẽ cho hắn đáp án, Giang Sơn cân nhắc một lúc rồi bảo:

“Vậy đã có ai nói với cậu, vết sẹo sau lưng cậu là gì chưa?”

Lần này quả nhiên Tướng Tiệp có phản ứng, cậu đưa cặp mắt đen láy nhìn Giang Sơn, chậm chậm lắc đầu.

“Chính ca lưu lại dấu hiệu ‘Trường Dạ Vị Ương’ ở sau lưng cậu, nơi mà cậu không nhìn thấy được.”

Cơ thể Tướng Tiệp không tự chủ run run, cậu cố gắng giữ bình tĩnh, tay đặt trên đùi siết mạnh lấy quần, Giang Sơn ngồi lại gần cậu, nhẹ nhàng đặt tay mình lên bàn tay cứng đờ của cậu, vỗ về nhẹ nhẹ, nhưng không nói câu nào. Tướng Tiệp trầm lặng một lúc lâu, rồi thân thể căng cứng cũng từ từ thả lỏng, chậm rãi hỏi:

“Có thuốc lá không?”

“Miệng bị thương thế này vẫn còn hút được?”

“Có thuốc lá không?” Tướng Tiệp lặp lại.

Giang Sơn hết cách đành đứng dậy lục tìm, nơi này của Chu Chính sao có thể không có thuốc lá? Giang Sơn mở ra mở vào đồng ngăn kéo, quả nhiên tìm thấy một bao.

“Xì gà được không?”

Tướng Tiệp gật đầu cầm lấy, đặt dưới mũi ngửi thử, ánh mắt đột nhiên vụt sáng lên:

“Tôi đã hút qua rất nhiều hăng nhưng không tìm được loại có mùi vị như thế này.”

“Ừ, Chính ca thích hút xì gà Cuba, trong nước không bán, toàn là đám bạn bè Nam Mỹ của anh ấy lén mang sang cho.”

Giang Sơn vừa nói vừa mở bật lửa, đưa tới trước mặt Tướng Tiệp. Tướng Tiệp hít vào một hơi thuốc, nhưng lại bị sặc ho sù sụ.

“Từ từ thôi! Làm gì mà gấp thế!” Giang Sơn khuyên, “Cậu học hút thuốc từ khi nào vậy?”

Tướng Tiệp không trả lời vào trọng tâm, chỉ đáp, “Tôi thích mùi vị này.”

Cậu không hút xì gà nữa, dăm dăm nhìn đám khói tỏa ra từ đầu điếu thuốc, chẳng mấy chốc đã lớn vồn vồn lượn quanh người, lúc này Tướng Tiệp mới hỏi:

“Anh ấy rốt cuộc đã động đến kẻ nào, mà lại khiến hắn ta ôm thù lớn như vậy, đến mức muốn cả mạng của anh ấy?”

“Chuyện nói ra dài lắm.” Giang Sơn ngả mình vào chiếc gối tựa mềm mại trên sofa, tâm trạng hơi nặng nề, “Việc buôn bán vũ khí của Chính ca ban đầu cũng không liên quan gì tới chính phủ. Hồi mới làm ăn,

vì tiền nên anh ấy qua lại với bên quân sự vũ trang Nam Mỹ và Đông Âu. Sau quy mô làm ăn tương đối lớn rồi, anh ấy cũng không muốn tiếp tục dây dưa với bọn chúng nữa. Khoảng hơn nửa năm trước, phía Đông Âu phái người đến tìm Chính ca, đề nghị Chính ca nhập giúp chúng một lô hàng, lúc bấy giờ Chính ca đã bắt đầu rút vốn từ công ty vũ khí, hơn nữa anh ấy vẫn luôn nghi ngờ vụ bắt cóc trên đảo lần trước chính là do bọn chúng gây ra, nên đã từ chối thẳng thừng. Mâu thuẫn giữa hai bên đã tồn tại âm thầm một thời gian dài rồi, bọn tôi cũng đã hết sức cẩn trọng, chỉ sợ lũ Đông Âu trở mặt, gây bất lợi cho Chính ca. Nhưng chúng tôi hoạt động công khai ngoài sáng, còn bọn chúng lại là dân lưu vong, thật sự khó mà đề phòng được.”

“Nếu như Thẩm Bình còn sống, có phải sẽ không xảy ra chuyện này không?” Giang Sơn không rõ vì có gì Tưởng Tiệp lại hỏi vậy, nhưng thấy trên gương mặt cậu vẫn hiển hiện ánh nhìn trong veo, hần nói tiếp, “Người chỉ huy đội ngũ an ninh mới không chuyên nghiệp như Thẩm Bình, cũng không toàn tâm toàn ý giống như cậu ấy, dù ở trong tình huống nào Thẩm Bình cũng đặt mình vào vị trí của Chính ca mà lo nghĩ cho anh ấy trước tiên.”

“Sống chết là do mệnh, đạo lý này bọn tôi rõ ràng hơn ai hết. Đến Chính ca ngông cuồng ngạo mạn là vậy cũng từng nói rằng, chỉ cần ông trời muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng của anh ấy đi. Cậu không chứng kiến quá trình trưởng thành của Chính ca, nếu cậu thấy mức độ liều lĩnh của anh ấy năm mười tám mười chín tuổi, thể nào cậu cũng sẽ thắc mắc tại sao Chính ca lại có thể sống lâu như vậy? Địa vị của Chính ca ở Hồng Môn cũng hoàn toàn do anh ấy lăn lộn xông pha nguy hiểm mới giành giật được, anh ấy đã từng chết thay Hồng thúc rất nhiều lần, nhưng lần nào mạng cũng lớn nên mới trở về được từ cửa tử. Thẩm Bình hỏi anh ấy liều mạng như thế để làm cái gì? Anh ấy nói, một khi liều mạng mà không chết thì sẽ đổi lại được một đời quyền thế vinh hoa, tại sao không đánh cược? Sau này tôi tự hỏi, vì sao con người ta sợ chết? Đó là bởi trong lòng họ vẫn còn điều lưu luyến với cuộc đời này.”

“Vậy, lúc Chu Chính mất, anh ấy có sợ không?”

“Sợ, cho nên mới lập di chúc, mới để lại toàn bộ sự nghiệp giành được cả đời cho cậu, mới chen chân vào Hồng Môn sau khi đã rời khỏi đó mấy năm trời. Thẩm Bình có rất nhiều tâm phúc ở Hồng Môn, sau khi cậu ấy mất, có người tới gặp tôi, nói Chính ca nhất quyết không chịu giao cậu ra, muốn tôi tìm cách giúp đoạt cậu về tay bọn họ. Hồng Môn có quy định, người tiết lộ bí mật của tổ chức sẽ bị xử tử hình. Lúc ấy đám người Hồng Môn gây sức ép liên tục, Chính ca khiến cậu bị thương xong thì gọi mấy tên đứng đầu tới, bảo anh ấy đã làm đến giới hạn cuối cùng của bản thân rồi, việc bí mật bị tiết lộ phải xóa sạch, sau này nếu như cậu gặp phải bất trắc gì, anh ấy sẽ tính sổ hết lên đầu Hồng Môn. Khi Chính ca thật sự nổi giận, sẽ luôn hành động tàn nhẫn, Hồng Môn vẫn phải kiêng kỵ thế lực của Chính ca nên đáp ứng coi như chấm dứt chuyện này. Có điều những người trước kia từng theo Hiếu Niên, Hiếu Thanh, cả những người từng phục vụ Thẩm Bình đều cảm hận cậu thấu xương, muốn giết cậu quả thực có thể mượn tay của không ít người! Chính ca sợ rằng nếu một ngày anh ấy không còn nữa, sẽ có kẻ nhắc lại chuyện xưa, lôi cậu ra xử gọn, coi đó như bàn đạp cho hắn ta giẫm lên để tranh giành quyền lực. Cho nên sau khi hai người xa nhau, anh ấy lại bắt đầu gây dựng thế lực trong Hồng Môn, ngay cả đương gia bây giờ của Hồng Môn cũng là tay sai của anh ấy. Chính ca biết mình chưa chắc đã sống được lâu, phải kiểm soát được đương gia của Hồng Môn thì mới có thể bảo đảm được an toàn cho cậu.”

Nói đến đây, Giang Sơn đột nhiên ngừng lại, ngẩng lên thấy ánh mắt Tưởng Tiệp nhìn mình như đã hiểu tường tận:

“Thực ra tôi...”

“Ừ, tôi hiểu, có phải anh cảm thấy nói ra những việc này không giúp tôi quên đi được Chu Chính phải không?” Miệng Tưởng Tiệp không hiểu sao lại khẽ nhếch lên thành một nụ cười nhạt, “Anh vốn định nói với tôi Chu Chính tội tệ thế nào, máu lạnh độc ác ra sao, không đáng để tôi tin tưởng cả đời này. Có lẽ tất cả những điều đó là thật, nhưng đối với tôi, Chu Chính không phải người như vậy. Tôi và anh ấy phân phân hợp hợp, trải tim anh ấy ra sao tôi chẳng lẽ còn không hiểu? Tình cảm giữa anh ấy và Thẩm Bình chẳng lẽ tôi không rõ ràng? Nỗi đau mất đi anh em của Chu Chính, chẳng lẽ tôi lại không thấu? Anh ấy không phải kiểu người cam tâm mặc theo số mệnh, từ trước đến nay anh ấy đều làm theo ý mình. Bị dồn đến bước đường phải làm tôi bị thương, phải đuổi tôi đi, chẳng qua bởi anh ấy đau lòng, không cam tâm tình nguyện vì hai người chúng tôi bị số phận đùa giỡn, mà anh ấy lại thúc thủ vô sách mà thôi.”

“Tưởng Tiệp...”

“Khi thấy anh mua cháo cá tuyết hôm đó, tôi nhớ anh ấy ngại tanh, không thích ăn món đó mà, sau tôi lại nghĩ, lúc anh ấy ăn nó, có phải đang nhớ đến tôi không? Cái đêm Chu Chính xảy ra chuyện, tôi nằm mơ, thấy anh ấy đến nói với tôi lời từ biệt, còn nói chiếc nhẫn kia để lại cho tôi. Trước kia tôi từng nói với Chu Chính, nếu như một ngày anh ấy thay lòng, không còn cần tôi nữa, thì hãy lấy lại chiếc nhẫn kia tặng cho người yêu tiếp theo, như vậy tôi nhìn ai mang chiếc nhẫn ấy sẽ biết ngay là người tình mới của Chu Chính. Anh ấy bảo, thằng oắt con nhà em còn định chúc phúc cho bọn anh sao? Tôi đáp, phải, để lúc đây em có tạt a xít thì cũng sẽ không tạt nhầm người.” Tưởng Tiệp kể mà phì cười, “Nhưng anh ấy luôn mang theo chiếc nhẫn kia, tôi cũng không biết vết sẹo sau lưng là nửa kia của chiếc nhẫn ấy, nếu như tôi sớm biết, sớm nhận ra thâm tâm anh ấy thật sự nghĩ gì, thì tôi đã không để cho những đản vật chết tiệt kia núp chân mình không đi tìm Chu Chính.”

Giang Sơn an ủi vỗ vỗ vai Tưởng Tiệp, “Buổi tối trước khi xảy ra vụ nổ súng, anh ấy ở Phần Dạ uống rất nhiều, còn hỏi tôi, cậu nói vì người chết mà cô phụ người sống, như vậy có phải khờ lắm không? Cậu và anh ấy thật sự rất giống nhau, lối suy nghĩ cũng không mấy khác biệt, gặp được nhau cũng có thể coi như may mắn.”

“May mắn ư? Vì tôi mà phải bỏ mạng, như vậy mà gọi là may mắn ư?”

“Chính ca chết không liên quan gì tới cậu! Thông minh quá sẽ bị thông minh hại, Tưởng Tiệp, cậu hiểu rõ hơn ai hết bây giờ nên sống tiếp ra sao đúng không? Chính ca đã để lại tất cả cho cậu, cậu phải có trách nhiệm đối với anh ấy, phải quản lý chu đáo tất cả mọi thứ anh ấy để lại.”

“Tôi sẽ làm vậy, những gì anh ấy để lại, tôi sẽ dồn hết tâm hết sức của mình để tiếp tục kinh doanh.”

“Vậy cậu có biết, thứ Chính ca quan tâm nhất không phải là mấy thứ tiền tài vật chất đó? Mà chính là cậu, Tưởng Tiệp, nếu như cậu hi vọng người ở dưới đất có thể thanh thản nhắm mắt, thì cậu phải chăm sóc thật tốt bản thân mình.”

“Nhưng tôi luôn cảm thấy, anh ấy vẫn chưa chết, lúc nào tôi cũng ngỡ như đôi mắt anh ấy đang từ một góc bí mật nào đó dõi theo tôi, chỉ cần nhắm mắt lại, là tôi lại có thể cảm nhận được hơi thở của anh ấy. Hàng đêm, tôi nghe thấy tiếng ngáy như sấm của anh ấy ở cạnh bên, làm cho tôi trằn trọc cả đêm không ngủ được. Anh ấy gần như thế, gần tôi như thế, mà tôi lại không thể thấy không thể chạm vào. Cảm giác này thật đáng sợ, Giang Sơn, tôi càng ngày càng không kiểm soát nổi bản thân nữa rồi, quá khứ giống như một xoáy nước sâu, cuộn cuộn chảy xiết cuốn tôi vào.”

“Cứ từ từ, Tưởng Tiệp, không ai bắt cậu phải thích ứng nhanh như vậy, cho mình chút thời gian, rồi có ngày vết thương sẽ được chữa lành.”

Đôi mắt mới rồi còn chìm trong rối bời của Tưởng Tiệp đột nhiên tĩnh lặng lại, cậu nhìn vào mắt Giang Sơn, giọng nói tuy nhỏ nhưng rất nghiêm túc:

“Anh hãy nói thật với tôi! Giang sơn, Chu Chính thật sự đã mất rồi sao?”

56. Hiểu Cừ - Chương 56

“Nếu tôi nói anh ấy thật sự đã mất, cậu sẽ tin ư?”

Giang Sơn quay đầu nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Tưởng Tiệp, hốc mắt cậu thâm quầng vì thức trắng nhiều đêm, chiếc cằm đã gầy tới mức nhọn vào, Tưởng Tiệp khe khẽ lắc đầu.

“Nếu trong tim cậu đã cố chấp với đáp án cậu mong muốn, thì người khác có khuyên nhủ thế nào cũng không thay đổi được. Tưởng Tiệp, cậu thông minh như thế, sự tình ra sao, cậu nên làm thế nào, e rằng cậu rõ hơn ai hết. Thứ duy nhất cậu cần là thời gian. Từ lúc Chính ca ra đi, mỗi khi nhớ đến anh ấy cậu lại lên cơn sốt, không phải qua một thời gian cậu cũng khắc phục được nó sao? Rồi sẽ có ngày cậu vượt qua được nỗi đau này. Chính ca từng nói, cậu là kiểu người mà dù có bao chuyện quá khứ không thể buông bỏ, thì vẫn luôn hướng tới phía trước mà bước. Tưởng Tiệp, việc này không ai có thể giúp cậu, chỉ cậu mới có thể cứu lấy bản thân mình thôi.”

“Vậy, tôi có thể cầm chiếc nhẫn kia được hay không?” Tưởng Tiệp im lặng một lúc rồi nói.

“Chiếc nhẫn kia trị giá 80 nghìn đô, là một phần trong toàn bộ khối tài sản Chính ca để lại, trước khi di chúc có hiệu lực, phải để cho bên luật sư bảo quản. Thuế thừa kế số tài sản này rất cao, đoàn luật sư đang bàn bạc tìm cách giảm mức thuế phải nộp xuống, cậu cố đợi một thời gian, sau khi tiếp nhận rồi, tất cả của Chính ca đều sẽ thuộc về cậu.”

“Nhưng thứ tôi muốn nhất, anh ấy lại không cho tôi.”

Tưởng Tiệp thần thờ lẩm nhẩm, Chu Chính, thứ mà em muốn là anh, là một Chu Chính còn sống sót lành lặn, tiền bạc, tro cốt, hồi ức gì đó em đều không cần, anh biết không? Cái tên ngu ngốc này, anh có biết không?

Cuối tháng một năm 2004, Tưởng Tiệp chính thức thừa kế toàn bộ tài sản của Chu Chính, trong đó có một chiếc chìa khóa, được luồn qua chiếc móc kim loại mà Tưởng Tiệp làm tại một tiệm thủ công ven đường trong chuyến du lịch của hai người, một mặt khắc dòng chữ ZZ&JJ xiêu vẹo, mặt còn lại dán dải băng giấy nhỏ, bên trên ghi chú “Gác lửng ngoại ô phía Bắc.”

Tưởng Tiệp ngược lên, ở điểm cuối của cầu thang là cánh cửa hình vòm dẫn vào căn gác lửng. Cậu tiến lên trước, tra chìa vào ổ khóa, vừa xoay tay nắm sang phải, một tiếng “Cạch” vang lên, cửa liền bật mở. Tưởng Tiệp bước thật khẽ vào phòng, cách bài trí đồ đạc bên trong được mô phỏng theo chỗ ở tại New York của Chu Chính, gần như giống hệt với căn phòng nơi anh đã lớn lên. Cũng chính tại gian phòng đó, Chu Chính đã kể cho cậu nghe rất nhiều chuyện, còn đeo lên tay cậu chiếc nhẫn Trường Dạ Vị Ương. Tưởng Tiệp không ngờ Chu Chính lại tái hiện một không gian tương đồng ngay tại căn gác này để lưu giữ kỉ niệm về buổi tối không thể nào quên sau vụ 11 tháng 9 ấy. Cậu bước chậm chậm tới bên cửa sổ, ngoài kia là khung cảnh nhuộm vẻ tịch mịch của mùa đông, thu vào tận cùng đáy mắt cũng chỉ là những rặng cây không màu không sắc, mặt hồ ở sân sau đã kết một tầng băng mỏng, trong suốt như tấm kính thủy tinh. Đàng đông mặt trời đang dần dần ló ra, cảnh vật cũng mỗi lúc một sáng tỏ. Có phải vào rất nhiều buổi bình minh, anh cũng đã từng đứng tại nơi này, ngắm nhìn thế giới bên ngoài cửa sổ, nghĩ tới quá khứ, nghĩ về em?

Tưởng Tiệp đứng thất thần một hồi lâu, vừa quay người lại, toàn thân cậu lập tức run rẩy. Trên khoảng tường đối diện là một bức tranh sơn dầu khổ lớn, rừng cây âm u trải ra tựa như tấm phong nền, trên ngọn cây cao cao vắt vẻo vàng trắng vừa mới nhú, còn có thể trông thấy chòm Song Sinh rực sáng trên bầu trời. Dưới màn đêm xanh sẫm, mặt hồ phẳng lặng bình yên, thấp thoáng trong màn sương giăng, một chiếc thuyền không người dập dềnh trôi lững lờ. Tưởng Tiệp lùi lại một bước, con mắt bỗng dưng nhói đau, trong tầm nhìn hư hư thực thực, dường như cậu trông thấy có một đôi nai đang thoăn thoắt lao đi men quanh hồ nước, thấy làn gió thoảng ngừng tụ giữa không trung, thấy ánh trăng vàng vạc từ trên cao đang dôi xuống....Con thuyền cũng không phải trống không, mà có hai người đang quấn lấy nhau ân ái, trong bóng đêm dần dần hòa làm một...Tưởng Tiệp tựa người vào bức tường, từ từ trượt xuống, cậu che mặt, cổ dần xuống những âm thanh len lỏi qua kẽ tay mình:

“Chu Chính, em xin anh, đừng đối xử với em như vậy.”

Một tuần sau, trong khi đang kiểm tra sức khỏe định kì, Tưởng Tiệp ngất xỉu ngay tại phòng khám, nguyên nhân là do ăn uống không đủ chất. Giang Sơn nghe tin xong cũng không quá ngạc nhiên. Sau khi Chu Chính mất, Tưởng Tiệp vẫn luôn không có cảm giác thèm ăn, mỗi bữa đều ăn rất ít. Bác sĩ cảnh báo triệu chứng của cậu rất giống với bệnh biếng ăn, phải chú ý theo dõi cẩn thận. Nhưng tình hình chuyển biến xấu chỉ trong vòng một tuần lễ, Tưởng Tiệp ngày càng không khống chế nổi tình trạng ăn uống của mình, mặc dù cậu rất phối hợp, tuân theo chỉ định đúng giờ dùng bữa, nhưng cứ hễ ăn cơm là lại ói cơm, uống nước thì lại ói nước, cơ thể cực lực bài xích đồ ăn, thậm chí chỉ cần ngửi thấy mùi thức ăn hay nghĩ tới chúng thôi là cậu đã không chịu nổi, cả người chẳng mấy gầy rộc cả đi, cuối cùng buộc phải nhập viện. Thế nhưng nằm viện rồi cũng không giúp bệnh tình của Tưởng Tiệp khá hơn, thậm chí còn ngày một tệ. Hôm nào cũng có đủ mọi thứ dịch dinh dưỡng như dòng chảy không ngừng tiến vào cơ thể cậu. Người nhà túc trực ngày đêm, Giang Sơn còn mời cả bác sĩ tâm lý giỏi nhất tới khám, nhưng ngặt nỗi Tưởng Tiệp giống như thân cây đã qua mùa lá xanh, ngày nối ngày thêm ứa tàn căn cốt, thân người cao mét tám giờ nặng chưa tới bốn lăm cân, khiến cho mọi người ai cũng lo lắng hoảng hốt. Cuối cùng vào một ngày, bác sĩ nói với họ, phác đồ

điều trị không đạt được kết quả mong muốn, hơn nữa chứng biếng ăn đã ở vào giai đoạn nguy hiểm tới tính mạng, đồng nghĩa với việc, bất cứ khi nào cũng phải chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.

Thời gian mê man của Tưởng Tiệp ngày một dài hơn, có đôi khi đôi mắt vừa mở ra, ngay sau đó lại chìm vào giấc ngủ, mỗi lần ngủ cậu đều ngủ nguyên một ngày. Nhưng hôm nay thì không như thế, Giang Sơn tới mang theo một luồng gió lạnh, làm cho tinh thần của Tưởng Tiệp minh mẫn hơn. Mới đầu Giang Sơn chỉ đứng tựa vào cửa nhìn Tưởng Tiệp, khi thấy cậu tỉnh lại, hắn mới tiến tới mép giường, kéo ghế ra ngồi xuống bên cạnh, mắt vẫn chăm chú nhìn cậu, song không nói gì. Tưởng Tiệp cố tỏ ra phần chần, gắng nở một nụ cười tiều tụy:

“Nhìn gì vậy hả? Có phải trông tôi xấu lắm rồi đúng không?” Giọng cậu khản đặc, không còn trong trẻo như đêm Giáng Sinh hôm nào cậu vừa đánh đàn vừa hát bài Rudolph, chú tuần lộc mũi đỏ nữa. Giang Sơn im lặng, một nỗi buồn không giấu nổi ngập đầy trong đáy mắt. “Xin lỗi, Giang Sơn, tôi không giữ nổi phòng tuyến cuối cùng nữa rồi.”

“Tôi tin cậu có thể.” Cuối cùng Giang Sơn cũng nói, “Tôi tin không gì quật ngã được cậu.”

“Tôi không cố ý, tôi thật sự không kiểm soát được bản thân mình nữa, xin lỗi anh.”

Giang Sơn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cầm ống truyền của Tưởng Tiệp, đường ven đã trũng sâu xuống, ngón tay hốc hác tới mức chỉ còn lại lớp da nhợt nhạt trắng xanh bao bọc lấy đốt xương dài mảnh khảnh.

“Cậu đã cố hết sức rồi sao?”

Tưởng Tiệp muốn gật đầu, nhưng lại cảm thấy đầu mình không còn sức để cự quây.

“Tôi chỉ không yên tâm để Chu Chính và Thẩm Bình ở bên ấy, chỉ hai người bọn họ ở cùng với nhau.” Tưởng Tiệp thở nặng nhọc, cười, “Thẩm Bình nhìn Chu Chính không rời mắt suốt nhiều năm như vậy, thừa dịp không có tôi, nhất định sẽ giở trò mờ ám, không biết tôi có chậm chân không nữa?”

“Chỉ cần có cậu, Chính ca sẽ không chọn ai khác.”

“Nhìn tôi thê thảm thế này, anh ấy vẫn còn muốn tôi sao?”

“Ừ, nếu anh ấy chê thì cứ việc gửi trả cậu, tôi và mọi người ở đây sẵn lòng nhận lại món hàng này.”

Tưởng Tiệp bật cười ra tiếng, rồi tiếng cười dần ngưng lại, cậu gắng lật tay mình, nắm nhẹ lấy bàn tay Giang Sơn đang đặt phía trên:

“Anh có thể giúp tôi một chuyện cuối cùng này không?”

“Cậu nói đi.”

“Giúp tôi tìm một luật sư.”

Ánh mắt Giang Sơn hiện lên vẻ thắc mắc.

“Tôi vẫn chưa lập di chúc. Nếu như tôi mất, khoản tiền Chu Chính để lại cho tôi theo luật sẽ do người nhà của tôi thừa hưởng, nhưng số tài sản ấy là ba anh em các anh cùng nhau gây dựng nên, gia đình tôi không nên giữ chúng, trả lại cho anh vẫn tốt hơn.”

Đôi mắt Giang Sơn chột đỏ, hắn đưa mắt nhìn ra xung quanh, dù đã cố kiềm chế nhưng vẫn không sao dè xuống được sự ghen ngào trong giọng nói mình:

“Tôi thiếu tiền sao? Các cậu biết tôi thiếu thứ gì sao? Kiếp trước thiếu nợ mấy người chắc, mẹ nó ai cũng đi cả, bỏ lại tôi một mình, có cả đồng tiền thì cũng có nghĩa lý dèch gì đây?”

Ngón tay của Tưởng Tiệp và Giang Sơn đan vào nhau, Tưởng Tiệp cọ cọ ngón cái của mình vào ngón tay Giang Sơn, mãi đến khi nén được giọt nước mắt vừa thoáng lẩn nhanh xuống trở ngược vào lòng, hơi thở cũng bình ổn lại, cậu mới nói:

“Cám ơn anh, Giang Sơn, cám ơn anh đã làm tất cả vì tôi, vì Chu Chính.”

Cánh tay Giang Sơn tì ở trên đùi, hắn cúi đầu xuống, Tưởng Tiệp không thấy được vẻ mặt của Giang Sơn, nhưng cậu nhận ra vệt nước thấm trên ống quần Giang Sơn trong giây lát đã mau chóng lan rộng.

Buổi chiều, Tưởng Mẫn dẫn Tiểu Cường tới. Tiểu Cường năm nay lên bốn rồi, trông bé con cao hơn hẳn những đứa trẻ đồng trang lứa. Thằng bé đứng giữa căn phòng, nhìn Tưởng Tiệp như người lạ. Tưởng Mẫn cúi xuống vuốt ve gương mặt em trai, mỉm cười hỏi:

“Hôm nay có thấy khỏe hơn chút nào không? Đợi chị tới gặp bác sĩ nói chuyện một lúc rồi quay về lau người cho em nhé?”

Thấy Tưởng Tiệp hình như hơi gật nhẹ đầu, biểu thị đồng ý, Tưởng Mẫn mới quay lại dặn Tiểu Cường:

“Mẹ ra ngoài một lát, con phải nghe lời, không được nghịch ngợm động vào ống truyền dịch của cậu biết chưa?”

“Dạ.”

Sau khi Tưởng Mẫn rời khỏi phòng, Tiểu Cường vẫn đứng thật xa, lạnh lùng, cảnh giác nhìn về phía Tưởng Tiệp.

“Tiểu Cường?” Tưởng Tiệp khẽ gọi một tiếng.

“Người có phải người ngoài hành tinh muốn bắt cóc cậu ta đi khỏi trái đất không?”

“Cậu là cậu của Tiểu Cường mà.”

“Không! Cậu của Tiểu Cường đẹp lắm!”

“Vì cậu bị ốm nên mới trở nên xấu xí thế này đây.”

“Vậy để Tiểu Cường kiểm tra, Tiểu Cường ghét ăn nhất là món gì?”

Tưởng Tiệp hiểu ý cháu mình liền cười:

“Bông cải xanh.”

“Tiểu Cường thích bộ phim hoạt hình nào nhất?”

“Pikachu.”

“Tiểu Cường học trường nào?”

“Nhà trẻ St. Tone, lớp trưởng lớp lá.”

“Được rồi, câu hỏi cuối cùng chỉ có mình cậu của Tiểu Cường biết, Tiểu Cường thích ăn thứ gì nhất?”

“Kẹo hồ lô nhân mít táo.”

“Cậu! Đúng là cậu của Tiểu Cường rồi!”

Tiểu Cường là một đứa trẻ hay nói, vừa nhận ra cậu mình một cái một cái là liền thoảng không nghĩ.

“Mẹ nói cậu phải lên mặt trắng chữa bệnh, bà ngoại khóc suốt, Tiểu Cường nghĩ là vì bà không muốn cậu dọn đến nơi xa xôi như vậy. Tiểu Cường cũng không muốn. Bởi vì chỉ cậu mới mua kẹo hồ lô nhân mít táo cho Tiểu Cường ăn thôi, người khác đều chẳng biết đó là gì cả, còn nói kẹo hồ lô làm gì có nhân chứ, Tiểu Cường nói bọn họ là đồ ngốc, chỉ có cậu của Tiểu Cường mới biết...Cậu ơi cậu, cậu mệt lắm phải không? Hình như cậu mệt lắm rồi, hay là cậu ngủ đi, Tiểu Cường vỗ vỗ ru cậu ngủ nhé.” Nói xong liền ôm lấy cổ Tưởng Tiệp, một tay vòng ra sau vuốt nhẹ nhẹ lưng cậu, “Cậu ngủ ngoan, ngủ ngoan! Bao giờ cậu dậy cậu mua kẹo hồ lô cho Tiểu Cường ghen? Loại có nhân mít táo ấy.”

Tưởng Tiệp khép mắt, từng cơn bải hoải nói tiếp nhau theo dòng chảy của mạch máu tỏa đi khắp cơ thể. Giọng nói thân quen của ai kia như làn sóng nước gợn gợn bỗng bồng bềnh phủ quanh:

“Tóm lại anh có biết kẹo hồ lô là cái gì không?”

“Biết chứ! Sao lại không biết? Mùa đông bán ở ngoài đường còn gì!”

“Thế anh thích nhân vị gì nhất?”

“Hả? Món đó lại còn có nhân sao?”

“Còn phải hỏi, đương nhiên là có rồi. Có phải anh chưa ăn bao giờ đúng không?”

“Chắc, thấy rồi, nhưng chưa ăn.”

“Đó! Vậy mới bảo anh là đồ chẳng biết gì mà cứ tỏ vẻ, anh lại còn không phục, đến kẹo hồ lô cũng chưa bao giờ ăn.”

“Ăn kẹo hồ lô thì siêu phàm lắm chắc? Thế em thích nhân vị gì?”

“Nhân mít táo.”

Giữa cơn mê man, Tưởng Tiệp cảm thấy dường như có một bàn tay to thô ráp ầm ập luồn vào mái tóc, yêu thương vuốt ve.

“Tóc em dài quá. Mắt đã nhỏ trông lại càng nhỏ hơn, đừng để mình gây thêm nữa, Tưởng Tiệp. Đừng nghĩ ngợi lung tung, phải cố gắng sống tiếp, đừng chết, cho dù lâm vào bất cứ hoàn cảnh nào, em cũng không được chết.”

Đôi môi mềm mại đượm vị thuốc lá chạm khẽ lên vầng trán, lên chóp mũi, rồi dịch xuống đôi môi nứt khô của cậu. Đầu lưỡi người kia vẫn dạn dày kinh nghiệm như thế, bất cứ lúc nào cũng có thể tài tình cạy được miệng cậu ra, len lỏi vào khoang miệng từng chút từng chút một.

“Sao miệng em khô thế này?”

Tưởng Tiệp định nói,

“Mỗi lần uống nước xong là em lại muốn nôn ra.”

Song dù gắng sức bao lâu đi nữa vẫn không có âm thanh nào bật ra được khỏi miệng.

Chợt người kia mớm một thìa nước, mang theo cái vị cay nồng đắng ngắt của thuốc Đông y tới. Bản năng thôi thúc Tưởng Tiệp kháng cự lại, nhưng lưỡi và môi cậu đều bị đối phương kìm giữ:

“Nuốt xuống, Tưởng Tiệp, đừng nôn ra!”

Yết hầu trượt khẽ, vừa mới nuốt thìa nước kia xuống, môi lưỡi người nọ lại quấn xiết lấy không buông, đó là cảm giác cậu đã mong mỏi suốt bao ngày tháng, đã chờ đợi đằng đằng từng ấy thời gian, vậy mà nó vẫn chưa một lần phai nhạt. Tựa như làn gió xuân lướt qua rừng cây xanh ngát, như những giọt nắng lóng lánh lơ lửng trên ngọn sóng lăn tăn, như ánh trăng xuyên qua màn mây mỏng, như cầu vồng hiện ra sau cơn bão giông. Đó là ân sủng của tạo hóa, là trái tim kiên trì theo đuổi bấy lâu, cuối cùng cũng có ngày được đền đáp trong sự thỏa lòng mãn ý, sinh mệnh vào giây phút ngắn ngủi ấy, dù có bị ngọn lửa Thánh thiêu rụi, cũng không tiếc nuối điều gì.

Khi ý thức vẫn đang chìm vào mụ mị, bản thân vượt khỏi tầm kiểm soát, một ngụm thuốc nữa lại rót vào miệng cậu, kế tiếp bằng một ngụm hôn phủ lên, cứ thế lặp lại vài lần, cơ thể Tưởng Tiệp tựa hồ đắm đuối vào thứ hạnh phúc lớn lao nhất thế giới, đến việc bài xích thứ nước đang xâm nhập vào người cũng quên khuấy đi. Bờ ngực vững chãi ghì sát lại, để Tưởng Tiệp tựa đầu vào, bàn tay dịu dàng ve vuốt, vỗ về nhẹ nhẹ, giọng nói không ngừng thăm thẳm bên tai, rất trầm thấp, Tưởng Tiệp gắng nghe sao cũng không ra, nhưng cậu vô cùng thoải mái tận hưởng những lời thủ thỉ dỗ dành ấy. Chỉ trừ một câu, người nọ cứ nhắc đi nhắc lại mãi không thôi, khiến Tưởng Tiệp không thể nào vượt mắt, không cách nào quên đi:

“Sống, bảo bối, vì anh, em nhất định phải sống.”

Khi Tưởng Tiệp tỉnh lại lần nữa, cậu vẫn đang trong bệnh viện, ngày đã sắp sang trưa, ánh nắng từ lớp kính thủy tinh của tòa cao ốc đối diện khúc xạ hắt ngược vào phòng. Trong thoáng chốc Tưởng Tiệp không xác định nổi hư thực bởi giấc mơ quá đối chân thật đêm qua. Mắt cậu mở to không chớp, chăm chăm ngáy ngốc nhìn ánh mặt trời chói chang ngoài kia. Cậu không thiết ban ngày, cậu chỉ muốn trở về với mộng đẹp của ban đêm, muốn ngủ vui trong đó không bao giờ tỉnh dậy nữa. Tưởng Tiệp nghiêng mặt, cọ má vào chiếc gối đầu, tìm về với vòng ôm dịu ngọt đêm qua, nhưng cậu đột nhiên cứng đờ, giữa lớp gối chần thoảng ra một mùi hương không giống với mùi của thuốc khử trùng, mặc dù đã phiêu tán gần hết, nhưng cậu vẫn nhận ra ngay lập tức, đó là mùi của xì gà Cuba.

57. Hiếu Cừ - Chương 57

Hai ngày sau, không ai có thể ngờ, Tưởng Tiệp ăn được non nửa bát cháo mà ông Tưởng bón cho, lại không hề nôn ra. Cậu mỉm cười với ba mình, làm ông chỉ biết vội quay người đi, dùng lòng bàn tay quạt quạt khoe mát, tay còn lại đang bưng bát cháo cũng run bần bật. Dần dần, cơ thể Tưởng Tiệp không còn quá kháng cự thức ăn nữa, cứ cách một khoảng thời gian lại có thể ăn một chút thức ăn loãng, bác sĩ cũng không còn vẻ mặt nghiêm trọng, thậm chí mừng rỡ thông báo với mọi người rằng các chỉ số sức khỏe của Tưởng Tiệp bắt đầu có chiều hướng ổn định lại. Giữa tháng ba, trong không khí chuẩn bị đón mùa xuân tới, bầu trời lại như đùa giỡn mà rắc xuống một màn tuyết mỏng. Đó là ngày thứ một trăm kể từ khi Chu Chính mất, cũng là hơn sáu tuần tính từ lúc Tưởng Tiệp nằm viện chữa trị, cuối cùng cậu cũng được đồng ý cho ra viện.

Sự hồi phục ấy thần kì như một phép lạ, cả gia đình họ Tưởng đều thấm thía rằng phải gian nan lắm mới có thể giành giật được mạng sống của Tưởng Tiệp về, bởi thế họ càng nâng niu bảo vệ cậu kĩ càng hơn, dù không muốn để Tưởng Tiệp dọn ra ở riêng, nhưng sau cùng vẫn không ai nỡ làm trái ý muốn của cậu. Vào ngày Tưởng Tiệp xuất viện, cả nhà thu dọn đồ đạc cho cậu xong rồi cùng nhìn cậu bước lên chiếc Ferrari màu bạc của Giang Sơn. Ông bà Tưởng vẫn không yên lòng, năm lần bảy lượt dặn dò con mình phải giữ ấm, nhớ dùng bữa và uống thuốc theo chỉ định của bác sĩ.

“Bác yên tâm,” Giang Sơn ngồi ở vị trí ghế lái quay ra nói với ba Tưởng Tiệp qua cửa sổ xe, “Cháu sẽ chăm sóc Tưởng Tiệp cẩn thận.”

“Vậy xin nhờ cậu.” Bà Tưởng nhìn Giang Sơn gật đầu.

Chiếc xe gầm nhẹ hai tiếng rồi phóng vọt đi. Tưởng Tiệp ngồi ở ghế sau nhìn dáng hình cha mẹ trong gương mỗi lúc một xa, phía trước và sau xe của Giang Sơn còn có thêm hai chiếc ô tô màu đen theo sát hộ tống.

“Anh dính phải rắc rối gì à?” Tưởng Tiệp nhíu mày hỏi, bình thường Giang Sơn không cần tới sự bảo vệ nghiêm ngặt như thế này.

“Cẩn thận một chút vẫn hơn, vả lại cậu đang ngồi trên xe của tôi, nếu như có chuyện gì xảy ra với cậu, cả trần gian lẫn địa phủ đều sẽ có người tìm tôi tính sổ đó!” Giang Sơn cười cười nhìn Tưởng Tiệp một chút, nhận ra vẻ uể oải trên gương mặt cậu, “Mệt sao?”

Tuy rằng đã được bác sĩ cho phép xuất viện nhưng tình trạng của Tưởng Tiệp cũng không phải bình phục hoàn toàn, cậu vẫn chưa thể quay lại với chế độ ăn uống bình thường, phần lớn thời gian đều cảm thấy mệt mỏi, vì thế chỉ có thể nằm trên giường nghỉ ngơi.

“Tôi muốn...đi thăm anh ấy.” Cậu nghiêng mình sang một bên, nhìn sắc trời u ám giăng ngoài cửa sổ.

Trước khi nhập viện, Tưởng Tiệp an táng Chu Chính trên hòn đảo tư nhân của Giang Sơn tại Wisconsin. Cậu nói, đó là nơi cậu và anh đã hưởng tuần trăng mật, cả đời sẽ mãi không thể quên được.

“Tôi đó cũng phải mất mấy tiếng ngồi xe, sức khỏe cậu hiện giờ e là không chịu nổi đâu.”

“Không thể đi bằng trực thăng sao?”

Khi xe dừng lại tại biệt thự ngoại ô phía Bắc, đã có một chiếc phi cơ cá nhân chờ sẵn ở nơi đó. Giang Sơn đem một chiếc áo măng tô choàng kín người Tưởng Tiệp, nửa bế nửa ôm cậu đặt vào trong khoang, sau đó cầm lấy tấm chăn lông cừu vệ sĩ đưa cho đắp lên người cậu.

“Mệt thì ngủ một giấc đi, khi tỉnh dậy là đến nơi rồi.”

“Tôi không mệt.” Tay Tưởng Tiệp vươn ra khỏi chăn, “Điện thoại của anh có trò gì chơi không? Tôi muốn chơi một lúc.”

Điện thoại mà bọn họ dùng đều là cùng một kiểu, có thể tải rất nhiều trò chơi từ trên mạng xuống.

Giang Sơn đưa điện thoại cho Tưởng Tiệp.

“Đừng chơi lâu quá kéo mệt, cậu phải nghỉ ngơi nhiều vào.”

“Tôi đã nghỉ ở bệnh viện tận sáu tuần rồi.”

Tưởng Tiệp cũng không phải người nghiện game, nhưng một khi đã chơi cậu lại cực kì nhập tâm. Giang Sơn nhìn gương mặt cậu bị mái tóc che khuất một nửa, chỉ hé ra chiếc cằm nhỏ gầy, từ lúc cơ thể tiếp nhận được đồ ăn, Tưởng Tiệp vẫn luôn điều trị nghiêm túc, dù tiêm hay uống thuốc cũng tự giác thực hiện, bác sĩ và mọi người trong nhà bảo sao cậu đều ngoan ngoãn nghe theo. Bây giờ nghĩ lại, tất cả những việc ấy hẳn là để hôm nay cậu có thể xuất viện đi thăm Chính ca? Một góc nhỏ trong lòng Giang Sơn như nhũn ra hẳn xuống thành một vệt lõm, nhưng nguyên nhân vì đâu thì hẳn lại chẳng hay.

Sau lưng lót một chiếc gối mềm mại, Tưởng Tiệp tựa vào cửa sổ ngồi quay mặt về phía Giang Sơn. Cậu tắt âm thanh trò chơi, những ngón tay lướt đi nhanh như thoi đưa trên những phím bấm, đôi lông mày cau lại có vẻ như đang căng não suy tính nước đi, nhưng thực chất cậu lại đang kiểm tra nhật ký cuộc gọi trong máy điện thoại. Trên đường từ bệnh viện trở về căn biệt thự phía Bắc, Giang Sơn có gọi cho nhân viên quản lý trên đảo dặn: “Chiều nay tôi và Tưởng Tiệp sẽ đến nơi, cậu bảo đầu bếp chuẩn bị chút cháo loãng thanh đạm.” Thế nhưng trong điện thoại không hề có lịch sử cuộc gọi này. Lúc ấy cậu nhớ rõ, Giang Sơn gọi điện xong thì cúp máy ngay, hoàn toàn không mở phần nhật ký ra thao tác xóa. Như vậy chỉ có một khả năng duy nhất là chiếc điện thoại này đã được cài sẵn chế độ tự động xóa nhật ký cuộc gọi, cũng có nghĩa sau khi cuộc gọi kết thúc, sẽ không có bất cứ thông tin gì lưu lại, vì thế không ai có thể tra ra Giang Sơn đã thực hiện cuộc gọi ở đâu, cho ai, vào thời điểm nào. Nếu như chỉ là một nhân viên an ninh trên đảo, có cần thiết phải bày vẽ phức tạp đến thế? Tâm trạng căng thẳng khiến cho dạ dày Tưởng Tiệp cuộn trào đau thắt, cậu cắn chặt răng, trong lòng âm thầm vạch ra một quyết định.

Mộ cửa Chu Chính nằm ngay gần hồ nước, quay mặt về phía hồ Michigan mênh mông, vào lúc này mặt hồ hư hư ảo ảo ngợp trong muôn vàn sương khói. Giang Sơn khép chặt cổ áo măng tô của Tưởng Tiệp, tháo chiếc khăn mình đeo xuống rồi quàng quanh cổ cho cậu.

“Trời vẫn còn lạnh, đừng đứng lâu quá.”

Tưởng Tiệp gật đầu: “Ừ, tôi biết rồi, anh để bọn tôi ở riêng bên nhau một lát, tôi có chuyện muốn nói với anh ấy.”

Cậu nhìn Giang Sơn đi sang một bên đứng, xung quanh có khoảng bốn năm vệ sĩ, tất cả đều là tâm phúc của Giang Sơn. Phía sau bia mộ là một cánh rừng rậm rạp, vì nó nằm ven vùng nước nên phần lớn cây cối nơi đây đều thuộc họ lá kim Bắc Mỹ cao to, dù đã vào cuối mùa rét mướt nhất trong năm vẫn xanh um tươi tốt, thi thoảng khi có gió thổi qua, những chùm lá rậm rạp lại tạo nên những giai điệu xì xào, tựa như đang thầm thì với nhau một bí mật nào đó mà chúng cất giữ giữa lòng khu rừng vậy.

Tưởng Tiệp đứng lặng yên, cảm nhận gió lùa qua mặt mỗi lúc một lạnh lẽo, cậu nhắm tính mình đứng đây cũng sắp nửa tiếng rồi. Giang Sơn đang chờ cách đó không xa đã bắt đầu mất kiên nhẫn. Cậu quay nhìn mặt hồ rộng lớn sau lưng, bờ đê ven hồ cách nơi cậu đứng chưa tới hai thước, mực nước mùa đông tương đối thấp, chênh chừng ba thước so với mặt đất. Tưởng Tiệp nhắm mắt lại, bất chợt lao nhanh về phía hồ, không hề cho Giang Sơn một giây phản ứng, lập tức thả mình xuống nước. Làn nước hồ tháng ba, rét cắt xương buốt thịt. Ngay giây phút rơi vào trong đó, trái tim Tưởng Tiệp co rút dữ dội, kéo theo một trận đau đốn không rõ nguồn cơn, rồi hai chân bị chuột rút bất lực vùng vẫy, miệng cũng bị hai ngụm nước lớn ộc thẳng vào. Tưởng Tiệp cố giữ hai mắt nổi lên trên, cậu trông thấy Giang Sơn sợ hãi cuống cuống chạy tới, trông thấy vệ sĩ chuẩn bị nhảy xuống cứu mình...còn có...từ trong rừng, một bóng người quen thuộc vừa cuống loạn lao vút ra vừa gào lên thất thanh tên của cậu, theo làn gió đang phàn phật thổi tới, cậu có thể nghe thấy rõ rành rành, hai tiếng “Tưởng Tiệp” kia trên đời này chỉ có một người mới có thể gọi ra êm tai đến thế. Trước khi mất đi tri giác, chẳng hiểu sao trên gương mặt đã đông cứng của cậu, lại vẫn có thể nhô ra một nụ cười.

Đường nhìn nhạt nhoà, ánh đèn tờ mờ trong căn phòng tựa hồ như đang nhảy nhót, tất cả hình ảnh trước mắt đều không rõ ràng. Thính giác dần quay trở lại, cậu nghe thấy có người lặp đi lặp lại một câu:

“Tĩnh, tĩnh, tĩnh chưa?”

Trong không khí nồng nặc vị rượu mạnh, cả trong họng cũng thế, cay rát tới nỗi Tưởng Tiệp không ức chế nổi sắc sưa ho khan, song vẫn không thể xoa dịu đi cơn đau đang rừng rực hun cháy cổ họng. Cảm giác đau đốn ấy kéo ý thức về với não bộ, Tưởng Tiệp đột ngột mở choàng mắt. Một loạt bóng người ùn ùn ủa vào

tầm nhìn, cậu lắc lắc đầu nhìn kĩ, hóa ra chỉ có ba người. Đứng giữa là một vị mặc quần áo bác sĩ, tay vốn đang tì trên cổ cậu để xem mạch đập, thấy Tưởng Tiệp tỉnh, bèn cầm đèn pin mini soi vào từng mắt của cậu, còn hỏi liên tục:

“Cậu tỉnh rồi sao? Có nghe thấy tôi nói gì không?”

Tưởng Tiệp tránh khỏi mấy ngón tay lạnh lẽo của bác sĩ, cố gắng nhận rõ hai người còn lại, một người là Giang Sơn, còn một người là....Đôi mắt cậu trừng trừng mở lớn nhìn con người phía trước, không dám chớp lấy một giây. Gương mặt người kia lồng trong quầng sáng màu cam đỏ tỏa ra từ ngọn đèn phòng, dù có hóa thành tro cậu cũng sẽ vĩnh viễn không nhận lầm. Thế nhưng giờ khắc này Tưởng Tiệp lại không dám thừa nhận. Cơ thể cậu run lẩy bẩy, răng va vào nhau lộp cộp, trái tim trong lồng ngực tựa hồ nổ tung, đau tới tột cùng khủng khiếp. Tưởng Tiệp nghiêng chặt răng, có thể nghe thấy âm thanh răng môi siết vào nhau, nhưng cậu không sao nói nên lời, chỉ cảm thấy một cơn ngộp thở từ đâu không rõ đang âm thầm kéo tới trói chặt lấy cậu.

Cuối cùng, đôi môi trước mắt cũng mấp máy:

“Đừng sợ, Tưởng Tiệp, đứng là anh, Chu Chính.”

Tưởng Tiệp nén chặt tiếng rên rỉ chực bật khỏi cổ họng, cặp mắt nhìn chằm chằm tưởng như có thể đục ra hai cái lỗ sâu hoắm trên mặt Chu Chính, khuôn mặt cậu vì nín nghẹn mà đỏ lừ, mạch máu trên trán liên hồi giãn giãn. Bác sĩ bỗng chen vào, quát Chu Chính:

“Tôi đã bảo lúc này anh không được kích động cậu ta!”

Nói xong luồn tay ra sau giữ yên lấy đầu Tưởng Tiệp:

“Hít sâu, hít sâu vào!”

Một thứ tâm tình không thể định nghĩa choán lấp cơ thể Tưởng Tiệp, giống như ngọn núi lửa sục sôi trên mặt đất ngàn năm, cuối cùng cũng tìm được nơi để bộc phát, dòng máu nóng chảy ùng ục với sức mạnh vô biên không gì có thể kiểm soát bùng lên vọt thẳng tới tứ chi, tạo cho Tưởng Tiệp một luồng năng lượng ngùn ngụt, vào khoảnh khắc nham thạch phun trào, cậu thình lình đẩy bác sĩ ra, nhảy bổ vào Chu Chính, hai bàn tay gầy gò khô khốc như vuốt sắc tóm lấy cổ áo anh, vịn vào sức của đôi tay mà giữ cho cơ thể run lập cập quỹ trước mặt anh thật vững, chóp mũi cả hai chỉ cách nhau trong gang tấc:

“Anh chưa hết?”

Chu Chính lắc đầu.

“Tất cả đều là anh dựng lên để cho người khác xem, anh giả chết?”

Chu Chính nhìn vào mắt Tưởng Tiệp, ánh mắt mang theo đau thương chưa bao giờ có, nhưng vẫn không đáp lời.

“Anh mau nói đi!” Tưởng Tiệp ra sức lắc mạnh người Chu Chính, “Mẹ kiếp anh giả chết để dọa em sợ, có đúng không? Có đúng không?!”

“Anh xin lỗi, Tưởng Tiệp, anh xin lỗi!”

“Không được nói xin lỗi!” Tiếng hét của Tưởng Tiệp như xé rách cổ họng, “Không phải anh là Chu Chính sao? Không phải từ trước đến nay anh chưa bao giờ nói xin lỗi sao? Mẹ kiếp, sao anh có thể làm như vậy? Sao anh có thể tàn nhẫn như vậy hả? Sao anh có thể tàn nhẫn với em như vậy?!”

Tưởng Tiệp gào rống, không biết từ lúc nào nước mắt đã tuôn rơi ào ạt. Cậu đâm thẳng vào gò má Chu Chính, đánh cho anh học ra một búng máu. Lại không dừng tay, tiếp tục vung lên nện vào ngực anh, nhưng lần này Chu Chính nhanh tay nắm được cổ tay bất ngờ thui tới, anh vẫn khỏe như trước, cổ tay bị anh giữ lấy nhanh chóng không thể động đậy. Tưởng Tiệp chẳng thèm đếm xỉa, cũng chẳng buồn suy nghĩ, nâng gối thúc luôn vào bụng dưới Chu Chính, Chu Chính không hề tránh đi, đau đến công lưng gập cả mình.

“Anh là thằng khốn nạn! Chu Chính! Mẹ kiếp anh đúng là đồ khốn nạn!”

Giọng nói của Tưởng Tiệp bắt đầu nức nở, cả người như phát rồ không thể kiểm soát. Bàn tay cậu cuộn chặt thành nắm nên tới tấp xuống lưng Chu Chính, Chu Chính lập tức quỳ rạp người trên nền nhà, nghiêng mình tóm lấy chân Tưởng Tiệp, kéo mạnh. Tưởng Tiệp mất thăng bằng ngã xuống, trong nháy mắt Chu Chính rướn mình về trước nắm lấy tay cậu, rồi lặn người ra sau lưng cậu ôm ghì lấy cậu vào lòng, mắt anh đỏ sọc giăng đầy tia máu nhìn thẳng vào hai tròng mắt đã bị nước hoen mờ của Tưởng Tiệp, giọng khàn đặc, vì nỗi đau trong lòng quá lớn nên từ ngữ thốt ra cũng loạn cả lên khó có thể chấp nghĩa:

“Anh xin lỗi, Tưởng Tiệp, nhưng bây giờ đánh nhau với em, cũng là giết anh đấy, anh phải giữ lấy cái mạng của mình, vì em, anh phải giữ lấy nó, em hiểu chưa?”

Tưởng Tiệp dường như không nghe thấy lời Chu Chính nói, cổ họng đã không còn phát âm được rõ ràng, bắt đầu bằng những âm thanh gào rống thảm thiết, rồi đến những câu chất vấn trong nấc nghẹn, cuối cùng chỉ còn lại mấy lời lẩm bầm bầm, tựa như đang độc thoại với chính mình:

“Anh có lương tâm không? Anh có lương tâm không hả? Chu Chính, anh có biết anh đã đối xử với em thế nào không? Anh cố ý sao? Hả? Anh cố ý sao?”

Chu Chính nâng một tay lên vùi sâu vào mái tóc Tưởng Tiệp, nhẹ nhàng vuốt ve, ôm cậu vào lòng. Ngực áo anh mau chóng ướt đầm, những giọt nước mắt lăn tăn rơi kia đọng trên vết thương của anh mẩn xốt, dấy theo cơn đau phồng rộp. Anh chưa bao giờ thấy Tưởng Tiệp mất hết kiểm soát, không kiêng kị gì mà gào khóc như vậy, thế nhưng, chính tiếng khóc rạch nát toàn bộ tâm can này đây lại là minh chứng củng cố cho lời ước thệ sống chết có nhau, cũng là sự giải thoát sau muôn trùng bão tố. Chu Chính lặng thinh, chỉ tách hai tay Tưởng Tiệp ra, vòng tay qua lưng, ôm siết cậu thật chặt.

58. Hiểu Cừ - Chương 58

Mũi kim tiêm dài mảnh xuyên qua làn da tái nhợt, chích vào tĩnh mạch xanh xao của Tưởng Tiệp. Bác sĩ tập trung quan sát ống truyền dịch, dòng chảy của dung dịch bên trong ống không được thuận lợi cho lắm, bèn duỗi tay búng vài cái, đến khi chất thuốc nước lưu thông theo mũi kim tiến vào cơ thể cậu mới ngồi xuống phía đối diện:

“Không ngờ cậu chính là tên nhóc Tưởng Tiệp khiến lão Chu tới mạng cũng chẳng thiết, bằng mọi giá phải đi gặp cho được!”

“Thôi ngay!” Chu Chính đang ngồi bên cạnh Tưởng Tiệp, sầm mặt vào quát, “Ai cần cậu nhiều chuyện hả?”

“Có gì mà phải giấu? Anh vì cậu ta suýt nữa đánh mất luôn cái mạng tồn bao công sức mới nhặt được về, hôm nay nếu em không kéo anh lại, anh lại chẳng lao xuống nước theo? Anh mà đâm đầu xuống thật, Hoa Đà tái thế cũng không cứu nổi...”

“Mẹ kiếp cậu tưởng cứu tôi một mạng là tôi sẽ để yên cho cậu huyên thuyên cả ngày? Cút mau! Để tôi với Tưởng Tiệp yên tĩnh một lát.”

“Ồ hay, đúng là làm phúc phải tội. Cậu ta thiếu anh thì không sống nổi, anh thiếu cậu ta cũng chẳng buồn sống, không bằng hai người hãy sống khỏe mạnh vì nhau. Giờ tình trạng của cả hai thế này, muốn sống tiếp thì phải nghe lời bác sĩ.”

“Phải, nhưng bác sĩ thì bọn tôi cần, chứ thím già lẩm lời thì không.”

“Được, vậy thì em làm bác sĩ. Anh,” gã chỉ thẳng vào Chu Chính, “lập tức đi uống thuốc, em còn phải kiểm tra xem vết thương của anh có bị Tưởng Tiệp đâm rách không, về phần Tưởng Tiệp, phải nhanh nhanh đưa vào viện, đóng thuốc ở đây không chữa được bệnh của cậu ta.”

“Tôi không đi.” Tưởng Tiệp ngồi im lặng một bên này giờ bắt ngờ lên tiếng, “Tôi không đi đâu hết.”

“Cậu đang sốt cao ba chín độ, ho ra niêm dịch dính máu, khả năng nhẹ nhất là bị xuất huyết niêm mạc phổi, vấn đề này không lớn cũng không nhỏ, nhưng nếu trì hoãn nhập viện, bệnh rất có thể sẽ trở nên nghiêm trọng.”

“Bệnh thì cũng đã mắc rồi, chữa sớm hay muộn thì cũng thế.” Tưởng Tiệp ương ngạnh dộp lại một câu.

“Cái cậu này sao không chịu nghe lời hả?”

Bác sĩ giận quá đứng bật dậy, quan sát Tưởng Tiệp từ trên xuống dưới. Cậu thanh niên này người gầy như cái que, song đôi mắt lại rất đẹp, tròn mắt to hơn người bình thường, dưới ánh đèn đen nhánh lên như viên đá quý, trông càng thêm cuốn hút. Gương mặt nhỏ cỡ chừng một bàn tay toát ra vẻ ương bướng cứng cỏi, đúng kiểu ưa thích của lão Chu. Tới khi cậu ta bình phục rồi, hẳn là vẻ đẹp ấy sẽ càng trở nên xuất sắc, hèn gì....Trong lòng hắn cười thầm một tiếng.

Đúng lúc đấy Giang Sơn bước vào phòng, tay cầm theo cả thuốc của Chu Chính và bát cháo chuẩn bị riêng cho Tưởng Tiệp.

“Chỉ có mỗi tẹo thế này thôi?” Chu Chính uống thuốc, nhìn bát cháo nhú mảy.

“Phải tuân theo khẩu phần chuyên gia dinh dưỡng quy định. Tưởng Tiệp mới khỏe lại một chút, không thể ăn đồ nhiều dầu mỡ, với lại dạ dày cậu ấy bị teo nhỏ, bác sĩ đề nghị ăn ít đi nhưng nhiều bữa, từ từ rồi sẽ khôi phục như bình thường.”

Vừa nói Giang Sơn vừa liếc nhìn Tưởng Tiệp đang ngồi tựa vào thành giường, ánh mắt chăm chăm dán vào Chu Chính không rời, tay nắm chặt lấy một góc tay áo của anh.

“Ăn xong thì để Tưởng Tiệp đi ngủ, cậu ấy không thức khuya được.”

Đi ra khỏi phòng Chu Chính, Giang Sơn rảo bước trên hành lang hai vòng, rồi dừng lại tại ban công sân sau. Trên trời lừng lơ vàng trắng sáng tỏ tròn vành vạnh. Hôm nay đã mười lăm rồi? Hắn khoanh tay đứng dưới ánh trăng một lát, bầu không khí se sắt trong veo, lẫn trong cái lạnh buôn buốt là hơi ẩm mùa xuân đưa tới. Dưới vầng trăng sáng soi, trong tâm trí Giang Sơn hiện lên một gương mặt mơ hồ, hắn cố tươi cười với khoảng không phía trước, mới đầu có đôi phần gượng gạo, nhưng khi thấy gương mặt người kia dần dần bừng lên rạng rỡ như ánh dương, cuối cùng hắn cũng có thể tự nhiên, thành tâm mà nở nụ cười.

“Vị bác sĩ kia và Thẩm Bình có quan hệ gì vậy?” Tưởng Tiệp hỏi.

“Đúng là không thể qua được mắt em.” Chu Chính tán thưởng cúi đầu nhìn Tưởng Tiệp, “Thẩm Trạch là anh trai Thẩm Bình, vào tổ chức muộn hơn Thẩm Bình một chút. Nhưng hai anh em họ chẳng có nét nào giống nhau cả, sao em nhận ra hay vậy?”

Tưởng Tiệp tựa vào người Chu Chính, khó giấu nổi vẻ mệt mỏi hiện rõ trên gương mặt: “Dáng điệu cử chỉ khi nói chuyện của bọn họ rất giống nhau.”

“Sao em lại có thể miễn cảm đến thế nhỉ?” Cánh tay Chu Chính ôm chặt Tưởng Tiệp hơn. “Đi ngủ thôi! Mí mắt em không nhắc lên nổi rồi kìa.”

“Không ngủ.” Tưởng Tiệp khê xoay mình, rúc đầu vào lồng ngực Chu Chính, “Em không dám ngủ.”

“Em còn sợ anh chạy mất sao?” Chu Chính bật cười nói.

Ai ngờ cái đầu trong lòng lại gật gật, âm thanh bị khoang ngực bít lại nghiền nghệt thoát ra:

“Sợ khi tỉnh dậy rồi tất cả đều sẽ biến mất.”

Chu Chính cảm thấy ngực mình nhói đau, bàn tay xoa xoa mái đầu đen của Tưởng Tiệp, “Em bị ngốc rồi à! Cũng có phải mơ đâu mà nói biến mất là mất luôn được?”

Tư thế của Tưởng Tiệp không thay đổi, một lúc lâu qua đi, Chu Chính cúi xuống kiểm tra, quả nhiên là cậu đã ngủ. Anh gắng nghiêng mình qua rút kim tiêm truyền dịch cho cậu, dùng hai tấm chăn bọc lấy người cậu, hi vọng cậu sẽ ra chút mồ hôi để cơn sốt giảm bớt. Thế nhưng Tưởng Tiệp vẫn ngủ không yên, tới nửa đêm thì bắt đầu ho khùng khục, rõ ràng đang cố hết sức kìm lại, dường như không dám ho bật ra tiếng.

“Ngoan, đừng chịu đựng, cứ ho ra đi! Như vậy sẽ dễ chịu hơn.”

Tưởng Tiệp cuộn tròn trong lòng Chu Chính hệt như con tôm, hai cánh tay ôm siết lấy anh như đang bầu vuu lấy tấm ván gỗ cứu mạng.

“Đừng bắt em đi! Em không muốn đi đâu hết, để em ở lại đây với anh.”

“Rồi, rồi, sẽ không bắt em đi đâu hết.”

Nhưng tiếng ho vừa bật ra, lại không tài nào dừng lại được, mỗi đợt ho là một lần ho đến muốn tắt thở. Chu Chính nghe mà ngực còn đau hơn cả khi anh phải trải qua cuộc phẫu thuật mở ngực ngày hôm ấy. Vừa vỗ vỗ lưng Tưởng Tiệp để hô hấp lưu thông, anh vừa thì thầm bên tai cậu những lời êm dịu, cho đến khi giấc ngủ của cậu dần trở nên an lành. Cả đêm trải qua ba bốn lần như vậy, tới lúc bình minh thì những cơn ho dai dẳng mới hoàn toàn chấm dứt, Tưởng Tiệp hít thở đều đều, đôi má ửng hồng hơi mướt mồ hôi dụi vào ngực anh ngủ say như một đứa trẻ.

Khi Chu Chính tỉnh dậy, liền chạm ngay cặp mắt Tưởng Tiệp đang chăm chú nhìn mình, anh giật mình rụt đầu về sau một chút:

“Em dậy từ khi nào thế? Giờ là mấy giờ rồi?”

Tưởng Tiệp nhoẻn miệng cười, bên má trái hiện ra lúm đồng tiền nho nhỏ,

“Đã quá trưa rồi, đồ heo lười biếng!”

Chu Chính dụi mắt, “Sao em không gọi anh dậy?”

“Mãi nhìn trộm anh nên quên mất đấy.”

“Hả? Thế nhìn trộm được cái gì rồi?”

“Cái gì nhìn được đều đã nhìn hết rồi.” Đôi mắt Tưởng Tiệp sáng lên trong veo, “Anh gầy đi.”

“Này, trông em chẳng khác nào xác ướp, còn dám chê anh gầy sao?”

“Ai giống xác ướp hả?”

“Em, đã từng giống. Giờ thì hết rồi, cả người đều ngập tràn sức sống. Tối hôm đấy đến thăm em, cánh tay em bé tí như thế này này.” Chu Chính cong ngón cái và ngón trỏ khép lại thành một vòng tròn.

“Lúc đấy trông em xấu xí lắm phải không?”

“Không, Tưởng Tiệp của anh chưa bao giờ xấu cả, chỉ là anh rất sợ, nhìn thấy em trong bộ dạng thoi thóp hơi tàn, không thiết sống, anh không chịu nổi, tim đau muốn chết quách đi.”

Cả hai người bất chợt lặng im, bàn tay đan chặt, vòng tay cũng ôm ghì lấy người kia.

“Hôm qua em đánh anh bị thương sao?” Tưởng Tiệp chạm lên khoe miệng xanh tím của Chu Chính, “Em thấy trên ngực anh có vết thương.”

“Em không thấy anh chỉ lo che chỗ đó à! Lúc khỏe mạnh em còn không làm gì được anh, huống hồ là bây giờ?”

“Vậy sao anh không đánh trả? Bình thường đánh nhau với em, anh cũng đâu có nhường em.”

“Lần này anh thiếu em một món nợ lớn, nếu để em đánh hai ba cái mà xóa sạch được, thì anh thật sự quá lời!”

“Ừ, Chu Chính,” ánh mắt Tưởng Tiệp hơi dè dặt, “Em nói với anh chuyện này, anh đừng nổi giận.”

“Hừm, biết anh sẽ giận sao còn nói?”

“Vậy anh có nghe không?”

“Lại còn phải hỏi, đã nói tới nước này, còn có thể không nghe sao?”

“Bệnh kén ăn, ban đầu là do em cố tình.”

“Cái gì?” Lông mày Chu Chính nhíu chặt lại.

“Là em cố tình tuyệt thực không ăn uống gì để bác sĩ nghĩ rằng em mắc chứng biếng ăn, lúc đó em nghi ngờ anh vẫn còn sống, nhưng đợi mãi mà anh vẫn không xuất hiện, Giang Sơn lại không chịu hé một lời, bởi vậy

em liền đánh cuộc. Nào ngờ về sau em không kiểm soát nổi cơ thể mình nữa, bệnh tình chuyển biến trầm trọng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của em, hơn nữa em cũng không hề lường trước, tới tận lúc nguy kịch anh mới lộ mặt.”

“Không phải anh vừa xuống giường được là chạy ngay tới thăm em sao?” Chu Chính lập tức bạo phát, nhưng rồi kìm ngay lại, nhìn chằm chằm Tưởng Tiệp, “Nếu như anh không đến, có phải em sẽ bỏ cuộc, mặc kệ mình chết luôn không? Vậy thì anh còn sống làm gì nữa? Còn trở về tìm ai? Anh nói cho em hay, sau này em còn dám làm như thế nữa, xem anh trừng trị em thế nào!”

“Em một câu cũng không trách anh, sao anh lại trách em?” Tưởng Tiệp nhỏ giọng lầm bầm.

“Anh bắt đắc dĩ mới phải làm thế, còn em là cố ý làm hại chính mình, hai cái giống nhau sao? Với cả, em vẫn chưa biết đầu đuôi mọi chuyện đã chấp nhận tha thứ cho anh, em không sợ sau này sẽ hối hận?”

Tưởng Tiệp lắc đầu, “Em biết vị trí của mình trong tim anh.”

“Này! Thế con báo con hôm qua quơ đũa túi bụi vào người anh là ai hả?” Chu Chính cũng cười, bẹo bẹo gò má chả có tí thịt nào của Tưởng Tiệp, “Nhưng quơ đũa vẫn còn hơn khóc lóc. Em nói xem anh bắt nạt một tên đàn ông đến phát khóc, anh đúng là một tên khôn nạn mà!”

“Thế anh vẫn nghĩ anh là người tốt hả?” Tưởng Tiệp đấm một cái vào vai Chu Chính.

Giang Sơn ngồi trước mặt Tưởng Tiệp, Tưởng Tiệp vừa mới tắm xong, đã thay một chiếc áo len khác, lúc này đang yên lặng ngồi ăn cháo.

“Nghĩ đi nghĩ lại, chuyện này tôi đích thân nói với cậu vẫn tốt hơn.”

Giang Sơn day day trán, sắp xếp lại những lời mình định nói, bắt đầu:

“Khi Thẩm Bình còn sống, Chính ca đã cân nhắc chuyện rút lui không chỉ một lần. Thẩm Bình từng đề xuất dùng thủ đoạn giả chết đổi thân phận mới, nhưng lúc ấy đường dây móc ngoặc vì lợi ích chung mà Chính ca dính líu tới quá lớn quá phức tạp, không tiện bàn kĩ, mãi sau này khi Thẩm Bình mất rồi, tôi mới phát hiện ra cậu ấy đã âm thầm dồn không ít tâm lực, chuẩn bị nhiều thứ cho kế hoạch này. Việc Chính ca bị phục kích là do phía bọn tôi sơ suất, hoàn toàn nằm ngoài dự tính, nhưng lại vô tình trở thành tiền đề thúc đẩy kế hoạch của Thẩm Bình. Sau khi cậu ấy mất đi tình hình thực sự không sáng sủa, bệnh viện của Thẩm Trạch chính là quân bài bí mật của Chính ca, không ai biết quan hệ giữa hai người họ là gì. Khi đó Thẩm Trạch nói với tôi, khả năng cứu sống Chính ca chỉ khoảng ba phần trăm, còn không nổi một phần mười. Căn bản là không cứu nổi. Vào lúc ấy tôi nghĩ nếu đã không có hi vọng gì, chẳng bằng liều một phen, trước tiên tuyên bố tin Chính ca mất, sau đấy nếu anh ấy có thể vượt qua, thì sẽ dùng thân phận mới bắt đầu một cuộc sống mới, nếu như anh ấy quả thực không thể, vậy coi như anh ấy không có duyên với cuộc sống này. Thi thể của Chính ca chỉ là một người khác được phẫu thuật chỉnh hình thể vào, bình thường cũng chỉ có vài ba người thật sự từng gặp và tiếp xúc thân cận với Chính ca, thân phận của họ cũng không phải tầm thường nên không dám đích thân tham gia tang lễ, cùng lắm là gửi điện chia buồn, cử người thay mặt mình đến viếng mà thôi. Vì thế ngoài cậu ra, không ai có thể phát hiện ra điểm sơ hở. Tôi đã đánh giá thấp mức độ đả kích của việc này đối với cậu, thật sự không lường trước được cậu lại suy sụp đến nỗi suýt mất mạng như thế. Sau cuộc phẫu thuật ghép động mạch chủ, Chính ca vẫn luôn hôn mê, tới khi cậu nhập viện không lâu vì chứng biếng ăn thì anh ấy mới tỉnh. Tôi không dám nói với anh ấy rằng cậu đổ bệnh, chỉ sợ anh ấy liều mạng chạy đi gặp cậu. Cậu biết vì kế hoạch này chúng tôi đã phải bỏ ra rất nhiều công sức, Chính ca tỉnh lại được quả thật là việc không dễ dàng, tôi không muốn tất cả nỗ lực và may mắn ấy đổ sạch xuống sông xuống bể. Chỉ đến khi bác sĩ nói với tôi cậu không trụ được lâu nữa, tôi nghĩ nếu không để Chính ca gặp mặt cậu lần cuối, hậu quả sau này tôi không gánh nổi, vì vậy cuối cùng tôi cũng quyết định nói với Chính ca. Chính ca bấy giờ vừa mới xuống giường được, như phát điên lên mà đòi đi gặp cậu. Thẩm Trạch nói anh ấy không được đi lại, không thể để tâm trạng bị kích động, không cho phép anh ấy đi. Chính ca ngồi hút thuốc một ngày một đêm trong phòng. Cuối cùng Thẩm Trạch hết cách, cho dù không cho Chính ca đi thì anh ấy cũng sẽ hút thuốc đến chết, cuối cùng hôm ấy tôi và Thẩm Trạch đành phải đưa Chính ca đi gặp cậu. Quả nhiên sau khi trở về, anh ấy ngã quỵ, sốt cao liên miên nhiều ngày không giảm, tình trạng vết thương chuyển biến xấu, phải nằm trên giường hai tuần mới khỏi. Lúc ấy bệnh tình của cậu

cũng bắt đầu có dấu hiệu tốt, Chính ca rốt cuộc cũng không cần phải quá lo lắng nữa. Vốn bọn tôi định đợi tới lúc tôi lo xong thân phận mới cho anh ấy, anh ấy có thể đi ra ngoài thì mới nói với cậu, nhưng chẳng ngờ vẫn không thể lừa được cậu, cuối cùng anh ấy vẫn bị cậu ép phải lộ mặt ra.”

Giang Sơn nói liền một mạch, kết thúc bằng tiếng thở dài, “Vậy nên tất cả nguồn cơn của chuyện này đều là do tôi, nếu cậu muốn trách thì cứ trách tôi.”

Tưởng Tiệp đặt bát sang một bên, đáy mắt chứa đầy cảm kích:

“Lúc đấy tôi nghĩ mình sắp chết, tôi đã nói với anh ‘Cám ơn anh đã làm tất cả vì tôi, vì Chu Chính.’ Bây giờ tôi vẫn muốn nhắc lại lời ấy. Dù quá khứ trải qua bao nhiêu ân oán, bao nhiêu nợ nần, nhưng khi đem ra đặt bên cạnh sự sống chết của Chu Chính, chúng quả thực đều quá bé nhỏ. Tôi chỉ cảm thấy ông trời đã nhân từ tới vậy, còn điều gì có thể oán trách nữa đây...”

“Tưởng Tiệp...”

“À, có việc này thì tôi nhất định phải trách anh.” Đuôi mắt Tưởng Tiệp cong lên, hiển hiện nét cười láu cá, “Anh có thể kiểm tra cái thực đơn kia không, bao giờ tôi mới được ăn đồ ăn thật sự đầy hả? Bụng tôi biểu tình rồi đây này!”

Giang Sơn nhìn Tưởng Tiệp toét miệng cười, nụ cười ấy giữa không gian rục rờ nắng ban trưa, sao mà chói mắt đến thế.

Vào buổi sớm trong lành vương chút hơi lạnh của hai ngày sau, Tưởng Tiệp rời khỏi đảo. Trước khi đi, Chu Chính khép chặt áo măng tô của cậu, kéo lấy chiếc khăn cậu choàng rồi áp chặt môi mình lên môi cậu.

“Anh không thể tiễn em được, bảo bối. Bệnh của em phải đi khám bác sĩ. Còn nữa, Giang Sơn đã nói với anh về chứng bệnh kia của em, đây là chuyện cả đời, không thể chữa trị chậm trễ được.”

“Em không đi không được sao? Chu Chính? Em không muốn đi.”

“Anh biết, anh cũng không muốn em đi. Nhưng anh cũng không ở chỗ này lâu nữa, có lẽ sắp phải chuyển tới nơi mới rồi. Em hãy tin anh, đợi Giang Sơn hoàn thành xong xuôi tất cả thủ tục, anh lập tức đi tìm em, tất cả mọi chuyện em phải nghe Giang Sơn sắp xếp.”

“Nếu nhờ có chuyện gì đó khó xử lý, anh cũng đừng biến mất, chúng ta có thể di cư, hoặc là đi ở ẩn...Đừng bắt em đợi quá lâu, em sẽ không nhịn được mà suy đoán, tự dọa chính mình.”

“Với thực lực hiện tại của Giang Sơn, chút chuyện nhỏ này vẫn có thể làm được. Anh không muốn em cùng anh trải qua một cuộc sống chốn chui trốn lủi, anh không muốn em vì theo anh mà phải ép buộc bản thân, che lấp đi ánh hào quang em có. Tưởng Tiệp, em là một viên kim cương, mà anh, muốn nó mãi mãi có thể tỏa sáng một cách đường hoàng. Em phải nhớ kỹ điều này, Chu Chính anh chắc chắn làm được!”

Tưởng Tiệp chớp khê đôi mắt to, hàng mi dài rung động mấy cái, môi dẩu lên:

“Đã nói thì nhất định phải làm! Em không chấp nhận mấy lời hứa suông ngon ngọt này đâu.”

“Em nghĩ anh nói được mấy lời bùi tai như thế? Đều là học lõm thôi. Ha ha, còn em, về phải vỗ béo thêm hai cân thịt nữa, người ngòm gây đến thâm thương rồi!”

“Ừ, em biết, còn muốn dặn gì em nữa không?”

“Phải quản lý tốt đồng tiền của chúng ta! Sau này đường già trông cậy cả vào em đấy.”

“Vậy nửa đời còn lại anh phải làm bồ nhí cho em nuôi thôi!” Tưởng Tiệp rướn người hôn chók cái nữa vào miệng Chu Chính, “Em phải đi đây, Giang Sơn sốt ruột lắm rồi.”

Cánh quạt máy bay xoay tít tạo ra luồng gió thốc phần phật, làm những sợi tóc của Tưởng Tiệp thi nhau bay toán loạn. Cậu túm chặt áo khoác, vừa chạy về phía trục thẳng vừa ngoái đầu nhìn bóng người thấp thoáng sau tầng cây, cậu biết, Chu Chính chưa rời đi, anh vẫn đứng yên nơi ấy lặng lẽ dõi theo cậu. Không hiểu sao đôi mắt Tưởng Tiệp bỗng dưng xon xớt, cậu ra sức vẫy mạnh tay về phía đám cây kia.

59. Hiểu Cừ - Chương 59: Phần Kết

Đó là một chiều đẹp trời, nắng vàng ấm áp, gió biển hiu hiu thổi khiến cả người lâng lâng. Nhưng mà Tưởng Tiệp dắt cún cưng đi dạo đã hai giờ liền rồi, chân thấy mỏi, mắt cũng bị mặt trời chiếu đến nhức nhối. Cậu khom lưng xuống xoa đầu A Lang:

“Nè, mày ra ngoài đã hai tiếng rồi đấy, vẫn ham chơi chưa muốn về sao?”

A Lang là món quà Chu Chính tặng cậu nhận dịp bọn họ dọn vào nhà mới, một chú Siberian Husky vừa tròn một tuổi, sở hữu đôi mắt xanh biếc lấp lánh ánh băng. Có điều Tưởng Tiệp cưng nó quá, không huấn luyện được, thành ra A Lang càng lớn càng kiêu kỳ. Thấy Tưởng Tiệp cúi xuống vuốt ve mình, cún ta mừng rỡ, rướn cổ lên liếm liếm tay cậu chủ.

“Không phải tao đang khen mày, hiểu không A Lang? Tao đang mắng mày đó!”

Cún ta vẫn phần khích, gờ chân trước chồm người lên, thè lưỡi hờn hờ nhìn Tưởng Tiệp. Tưởng Tiệp phát nản, đang tính bỏ cuộc, điện thoại bỗng nhiên réo chuông:

“A lô?”

Cậu còn chưa kịp nói tiếp, người kia đã gào ầm vào điện thoại:

“Vẫn chưa đi xong?”

“Chưa...”

“Rốt cuộc là em dắt chó hay chó dắt em đấy? Về nhà ngay, trưa nay không định uống thuốc hả? Uống xong nửa tiếng sau mới được ăn cơm, hay cơm trưa hôm nay định tối mới ăn?”

“Sao phải hét lên thế? Có phải tại em đâu.”

“Không cần biết, em bắt nó ị mau lên, ị xong thì lùi về, ngoan ngoãn uống thuốc ăn cơm cho anh.”

“Ừm.”

Tưởng Tiệp mặt mày ủ ê cúp máy, nói với A Lang ngồi dưới đất:

“Mày thấy chưa! Đều tại mày hết, anh ấy nổi giận với tao rồi!”

Gương mặt Chu Chính hiện giờ đã thay đổi chút ít nhờ vào phẫu thuật thẩm mỹ, các đường nét trên mặt không khác xưa nhiều, nếu chỉ nhìn thoáng qua sẽ không ai nhận ra đây chính là Chu Chính, kĩ thuật chỉnh hình tinh vi như vậy quả thật vượt ngoài sức tưởng tượng của Tưởng Tiệp. Chu Chính cũng thay đổi họ tên và thân phận của mình, chỉ có cái tính nóng nảy khó ưa là vẫn bám dính như hình với bóng, đúng là sửa mấy cũng không thể sửa hết được, đương nhiên, Tưởng Tiệp thừa biết, bản thân Chu Chính cũng chẳng thật lòng muốn thay đổi.

A Lang nghiêng đầu nhìn Tưởng Tiệp không chớp mắt, cái đuôi vui vẻ ngoáy tít. Tưởng Tiệp tự dưng thấy đau đầu, rõ ràng lúc mua đã chọn một nhóc cún rất thông minh ngoan ngoãn cơ mà, sao cậu nuôi thế nào lại thành ông già con khó bảo thế này? Tưởng Tiệp dắt A Lang xoay người,

“Chúng ta về thôi! Từ đây cho đến cổng nhà mà mày vẫn chưa chịu xả, tối đến lại đòi ra ngoài, tao không dắt mày đi nữa đâu, mày phải nhịn đến mai đó...”

Tưởng Tiệp đang nói lại im bặt, cách chỗ cậu và A Lang không xa, Chu Chính đang đứng khoanh tay, mặt nhăn như bị rách nhìn chăm chăm về phía cậu.

“Anh đi mãi mà vẫn không thấy bọn em, còn tưởng em dắt nó đi bộ về Chicago rồi chứ!”

Tưởng Tiệp phì cười, có cần phải nói quá lên thế không? Nhưng ngoài mặt cậu lại bảo:

“Ai cần anh quan tâm?”

“Em coi bây giờ mấy giờ rồi? Anh đã bảo từ đầu, phải dắt nó đến trường huấn luyện rèn thói quen, em lại không chịu nghe. Anh mang thuốc cho em rồi đây.” Chu Chính nhìn tay Tưởng Tiệp đang nắm dây dắt chó, nheo mày, đành phải đổ thuốc ra lòng bàn tay, “Há miệng!”

Tưởng Tiệp nghe lời dằn vặt miệng lại nuốt mấy viên thuốc, Chu Chính mở nắp chai nước khoáng cho cậu uống, sau đó cầm lấy dây dắt chó trong tay cậu:

“Em chờ ở đây, anh dắt A Lang đi loanh quanh một tẹo cho nó giải quyết.”

“Cùng nhau đi đi, em ngồi đây một mình cũng chán lắm.”

“Em còn sợ anh bắt nạt nó sau lưng em ư?”

“Đúng vậy!”

Thế là hai người một cún, thả bước men dọc theo con đường ven bờ biển. Xe đạp chiếc này tới chiếc khác vùn vụt lướt qua, rất nhiều người cũng đang đi dạo với cún cưng của mình, tận hưởng giây phút tản bộ thư thái trong buổi chiều yên ả. Tay phải của Chu Chính rảnh rang, bèn kê sát vào tay Tưởng Tiệp, đan chặt vào những ngón tay dài thanh thoát của cậu.

“Anh có biết truyền thuyết đằng sau bốn chữ Trường Dạ Vị Ương không?”

“Anh không biết.”

“Thế anh có muốn biết không?”

“Không.”

“Vì sao?”

“Vì chúng đều không còn quan trọng nữa...”

Nắng và gió chiều nay thật nhẹ, xen giữa bầu trời và mặt đất, là sắc xanh mạ của lá cây hòa trong xanh lam của da trời. Hai người sóng vai bước, chốc chốc mặt lại kề sát vào nhau, dường như đang thủ thỉ đôi điều, lại như đang trao nhau một nụ hôn thật khẽ. Sau khi đếm mãi không hết có bao nhiêu chú chó phong phú chủng loại đang qua lại dạo chơi, A Lang cuối cùng cũng bớt chút thời gian ngoái lại ngược nhìn chủ nhân của mình, hai bóng người rất cao nổi bật lên giữa màu trời trong như nước, bên trên có một đám mây cuộn tròn lại nom như hình chiếc nhẫn, từ góc nhìn của A Lang, đám mây ấy đang trôi ngang qua đỉnh đầu của họ, giống như chiếc vòng thánh của thiên sứ, dịu dàng gắn kết hai người lại với nhau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-da-vi-uong-hieu-cu>